

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС КАПРИЗИТЕ НА СЪРЦЕТО

Част 5 от „Чикаго старс“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2013

chitanka.info

На Джил Барнет заради таланта ѝ на сватовница

„Скъпи читатели,

Тази книга е написана за онези от вас, които изискваха (и то невинаги учтиво!) да напиша историята на Кевин и Моли. Хората, които сега се запознават с творбите ми, знаят, че Моли за първи път се появява като тийнейджър в «Избрах теб», роман, който разказва за любовта на Фийби Съмървил и Дан Кейлбоу. Младият Кевин ни се представя за първи път в «Бебето е мое», но едва в «Капризите на сърцето» двамата герои се срещат очи в очи.

Повече информация за моите книги, включително онези, посветени на «Чикаго Старс», както и рецепти, съвети за пътуване и последните новини може да намерите на моя уебсайт www.susanephillips.com. Освен това може да прочетете информация за «саундтрака», който бе композиран за този роман.

Приятно четене!“

Сюзън Елизабет Филипс

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всички, които се трудиха заедно с мен за събиране на сведения и споделяха личния си опит, особено на Стив Акселрод, Джил Барнет, Кристин Фоутрис, Ан Максвел, Бил Филипс, Джон Росич, Бети Шулт, Крис Зарс и на дамите от Чикагската асоциация на автори на любовни романи. Благодаря също и на невероятния творчески екип: Дженифър Круси, Дженифър Грийн, Кати Линц, Линдзи Лонгфорд и Сюзет Ван. Барбара Джебсън облекчаваше неимоверно живота ми. Отново съм безкрайно благодарна на Кари Ферън заради мъдростта ѝ, приятелството ѝ и вещото ръководене като мой редактор. Задължена съм изключително много на издателите от Morrow/Avon, които направиха толкова много за мен. Благодаря на Тай, че отстъпи бунгалото си на Моли, както и на Зак, защото написа толкова подходящи любовни песни за Кевин и Моли. Но най-много съм благодарна на читателите си, които настояваха Кевин да има своя история. Длъжна съм да им споделя, че съм си позволила някои волности относно периодите от време и възрастите на героите, свързани с футболния отбор „Чикаго Старс“. Надявам се да ми простят тези от вас, които следят за такива подробности.

1

„Зайчето Дафни се възхищаваше на ноктите си, току-що лакирани в блестящ ярковиолетов цвят, когато язовецът Бени префуча с червения си планински велосипед и най-безцеремонно я събори.

— Ах, ти, проклет борсук такъв! — възкликна Дафни. — Да ти спукат гумите дано!“

Из „Дафни се претъркулва“

Моли Съмървил прокле завинаги несподелената си любов в деня, в който Кевин Тъкър едва не я уби.

Тъкмо заобикаляше внимателно хлъзгавите места по паркинга до сградата на „Чикаго Старс“, когато Кевин изненадващо връхлетя върху нея със съвсем новото си огненочервено ферари „Спайдър 355“ за сто и четирийсет хиляди долара. Гумите остро изсвистяха, двигателят мощно изръмжа и спортният звяр изскочи от завоя, като пръскаше кал и сняг наоколо. Когато задницата му полетя към нея, Моли отскочи назад, блъсна се в бронята на лексуса на зет си, подхлъзна се и се плъосна по гръб сред гъстия облак газове, избълван от ауспуха на ферарито.

Кевин Тъкър даже не намали скоростта. Моли се втрени за миг в отдалечаващите се стопове, стисна зъби и с мъка се изправи. Единият крачол на безумно скъпите ѝ маркови панталони „Ком де Гарсон“ бе целият оплескан с мръсен сняг, чантата ѝ „Прада“ приличаше на безформена торба, а върху италианския ѝ ботуш се мъдреше огромна драскотина.

— Ах, ти, проклет куотърбек такъв! — изруга под нос тя. — Да те кастрират дано!

Той дори не я забеляза, да не споменаваме, че едва не я прегази! Разбира се, това не беше нещо ново. По време на цялата си кариера в „Чикаго Старс“ Кевин Тъкър така и не бе забелязал съществуването ѝ.

„Дафни изтръска пухестата си опашка, избърса мръсотията от лачените си сини обувки и реши да си купи най-бързите в света ролкови кънки. Толкова бързи, че без усилие да догони Бени и планинския му велосипед...“

За няколко секунди Моли си представи как се втурва да преследва Кевин със своя резедав фолксваген костенурка, купен от салона за отлично поддържани коли на старо след продажбата на мерцедеса. Но дори развинтеното ѝ въображение се оказа безсилно, за да измисли достоен завършек на историята. Отвратена от себе си, мрачно поклати глава, докато приближаваше входа на сградата на „Чикаго Старс“. Този тип беше напълно безразсъден и повърхностен. Интересуваше се единствено от футбол. Чашата вече преля. Край с несподелената любов.

Не че беше истинска любов. По-скоро бе някакво идиотско увлечение по този кретен. Можеше да си измисли някакво оправдание, ако беше хлапачка на шестнайсет, но бе смешно и жалко за зряла жена на двацет и седем години с коефициент на интелигентност почти достоен за гений.

Някакъв гений.

Когато влезе във фоайето през стъклените врати, украсени с емблемата на отбора — три преплетени златни звезди, обкръжени от син овал — я лъхна топла вълна. Вече не посещаваше толкова често сградата на „Чикаго Старс“, колкото докато учеше в гимназията. Но дори и тогава се чувстваше чужда тук. Като заклетата романтичка, Моли предпочиташе някой хубав роман или разходка из залите на интересен музей, вместо да виси по стадионите и да зяпа как играчите постоянно се спъват и блъскат по терена. Разбира се, тя беше предан фен на „Чикаго Старс“, но лоялността ѝ към отбора се дължеше по-скоро на семейната традиция, отколкото на лично предпочитание. Пот, кръв, насилие и бурни стълкновения на мъже със страховити подплънки на

раменете — всичко това бе непонятно за нежната ѝ природа — като... като... Кевин Тъкър.

— Лельо Моли!

— Чакахме те!

— Никога няма да отгатнеш какво стана!

Тя се усмихна, когато красивите ѝ единайсетгодишни племеннички се втурнаха в коридора с развети руси коси.

Тес и Джули изглеждаха като миниатюрни версии на майка си Фийби, по-голямата сестра на Моли. Момичетата бяха близначки и толкова много си приличаха, че никой не можеше да ги различи. Но Тес се бе издокарала с джинси и огромно за телцето ѝ яке с емблемата на „Чикаго Старс“, докато Джули носеше черен клин и розов пуловер. И двете бяха с атлетични фигури, но Джули обичаше балета, а Тес обожаваше отборните спортове. Жизнерадостните и дружелюбни близначки Кейлбоу бяха много популярни сред съучениците си, но истинско изпитание за родителите си, тъй като никога не обръщаха гръб на предизвикателствата.

Двечките изведнъж замлъкнаха и се заковаха на място. Мислите за онова, което се канеха да кажат, мигом се изпариха, щом видяха косата на Моли.

— Божичко, червена е!

— И то яко червена!

— Жестоко! Защо не ни каза?

— Беше импулсивно решение — смънка Моли.

— И аз ще боядисам моята в този цвят! — обяви Джули.

— Идеята не е добра — побърза да я разубеди леля ѝ. — Е, какво щяхте да ми казвате?

— Татко е бесен — заяви Тес с опулен поглед.

— Той и чичо Рон отново се скараха с Кевин — уточни Джули, като нейните очи бяха дори по-изцъклени от тези на сестра ѝ.

Моли тутакси наостри слух, макар да беше загърбила завинаги несподелената си любов.

— Какво е направил? Освен че почти ме прегази.

— Наистина ли?

— Няма значение. Разкажете ми подробностите.

Джули си пое дълбоко дъх, преди да заговори възбудено:

— Скачал с парашут в Денвър в деня преди мача с „Бронкос“.

— О, боже... — Сърцето на Моли замря.

— Татко току-що разбра и го глоби с десет хиляди долара!

— Леле! — Доколкото знаеше, това бе първият случай, когато Кевин беше глобяван.

Тези толкова непривични за куотърбека пристъпи на лекомислие бяха започнали точно преди началото на тренировъчния лагер през юли, когато участието му в едно аматорско планинско рали с мотоциклети завърши с изкълчена китка. Не беше типично за него да върши дейности, които биха могли да провалят играта му на терена, затова всички му симпатизираха, особено зет й, за когото Кевин беше истински професионалист.

Но отношението на Дан към младежа започна да се променя, след като узна, че в разгара на спортния сезон любимецът му се е забавлявал с парапланеризъм в Долината на паметниците^[1]. Скоро след това куотърбекът си купи мощното ферари „Спайдър“, с което именно събори Моли на паркинга. Миналия месец в „Сън Таймс“ бе публикувана статия за това, как веднага след обсъждането на резултатите от мача Кевин напуснал Чикаго и отлетял за Айдахо за един ден, за хелиски^[2] в някаква усамотена местност в Сън Вали. Тогава му се размина само с предупреждение от Дан, защото негодникът се измъкна без произшествия. Но последният случай с парашута очевидно бе капката, която е преляла чашата на търпението на зет й.

— Често се е случвало баща ни да се разкрещи, но до днес не го бях чувала да се кара точно на Кевин — сподели Тес. — Ама и той не му остана дължен. Заяви, че знаел какво правел, че не се е наранил и че татко не бивало да се меси в личните му дела.

Моли потръпна.

— Обзалагам се, че това никак не се е харесало на баща ти.

— Тогава той се развика още по-силно — допълни Джули. — Чичо Рон се опита да ги успокои, но влезе треньорът, който също започна да крещи.

Моли знаеше, че сестра й Фийби ненавиждаше разправиите.

— А майка ти какво направи?

— Прибра се в кабинета си и пусна един диск на Аланис Морисет.

Вероятно е било добър ход.

Прекъсна ги шляпането на маратонките на петгодишния ѝ племенник Андрю, който изскочи устремно иззад ъгъла, също като ферарито на Кевин.

— Лельо Моли, познай какво стана? — Метна се към нея, обгръщайки коленете ѝ. — Допреди малко всички крещяха и ушите ме заболяха.

Тъй като Андрю беше надарен не само с красотата на баща си, но и с гръмкия глас на Дан Кейлбоу, Моли искрено се усъмни в това. Все пак го погали по главата.

— Горкичкият.

Момчето я погледна с ужасени очи.

— А пък Кевин така се разбесня на татко, на чичо Рон и на треньора, че им кресна онази думичка с „м“.

— Не е трябвало да я казва.

— И то два пъти!

— О, миличкият ми. — Моли едва сдържа усмивката си.

Като прекарваха толкова много време в централното управление на отбор от Националната футболна лига (НФЛ), неизбежно бе децата на семейство Кейлбоу да се наслушат на доста ругатни, но семейните правила бяха съвсем ясни. Неприличният език в дома им се наказваше със сериозни глоби, макар и не чак в такъв размер, като десетте хиляди долара на Кевин.

Младата жена не можеше да проумее следното. Едно от нещата, които най-много мразеше в увлечението си — *бившето* си увлечение — по Кевин, беше това, че си падаше тъкмо по Кевин, най-повърхностният мъж на земята. За него футболът бе центърът на вселената и на живота му. Футболът и безкрайната върволица от празноглави световноизвестни манекенки. Къде ги намираше? В сайта Мис Плиткоумие.com?

— Здравей, лельо Моли.

За разлика от сестрите и брат си, осемгодишната Хана не се втурна през глава към нея, а пристъпи спокойно. Макар Моли да обичаше по равно и четиримата си племенници, в сърцето ѝ бе отредено специално кътче за това крехко и уязвимо момиче, което не притежаваше нито спортната сила, нито безкрайната самоувереност на семейство Кейлбоу. Вместо това беше романтична мечтателка, твърде

чувствително дете, надарено с богато въображение книжно червейче, което имаше дарба да рисува, също като леля си.

— Харесва ми косата ти.

— Благодаря ти.

Зорките ѝ сиви очички забелязаха това, което сестрите ѝ бяха пропуснали — изцапаните панталони на Моли.

— Какво се е случило?

— Подхлъзнах се на паркинга. Нищо сериозно.

Хана прехапа угрижено долната си устна.

— Казаха ли ти за разправията между Кевин и татко?

Изглеждаше разстроена и Моли отлично знаеше защо. От време на време младежът се вясваше в дома на Кейлбоу и осемгодишното момиче се бе увлякло по него, също като глупавата си леля. Но за разлика от нейната, любовта на Хана беше по детски чиста и невинна.

Андрю още не се бе отлепил от коленете ѝ, затова Моли протегна ръка към племенницата си, за да я привлече към себе си.

— Хората трябва да поемат отговорност за постъпките си, миличка, и това се отнася и за Кевин.

— Какво мислиш, че ще направи той? — прошепна Хана.

Моли беше съвсем сигурна, че проклетникът ще се утеши с някоя манекенка, притежаваща минимални познания по английски език и максимални умения в еротичното изкуство.

— Сигурна съм, че щом се успокои, всичко ще е наред.

— Боя се да не свърши някоя глупост.

Младата жена отметна един кичур от светлокестенявата коса на Хана.

— Като онзи скок с парашут един ден преди мача с „Бронкос“?

— Тогава вероятно просто не се е замислил за последиците.

Тя се съмняваше дали малкият мозък на Кевин имаше способност да се замисля за нещо извън футбола, но не сподели това свое умозаключение с племенницата си.

— Трябва да поговоря с майка ти за няколко минути и след това двете можем да тръгваме.

— След Хана е мой ред — напомни ѝ Андрю, след като най-сетне пусна краката ѝ.

— Не съм забравила. — Децата се редуваха да нощуват в малкия ѝ мансарден апартамент на Норт Шор^[3]. Обикновено ѝ гостуваха през

уикендите, а не във вторник срещу сряда, но утре учителите имаха някакъв семинар за усъвършенстване, а Хана, според Моли, се нуждаеше от повече внимание.

— Вземи си раницата. Няма да се бавя.

Тя тръгна по коридора със снимки по стените, отразяващи историята на „Чикаго Старс“. На челно място висеше портретът на баща ѝ. Забеляза, че сестра ѝ бе освежила черните рога, които Моли отдавна беше нарисувала над главата му. Бърт Съмървил, основателят на „Чикаго Старс“, беше мъртъв от години, но жестокостта му още бе жива в спомените на дъщерите му.

Следваше официалният фотопортрет на Фийби Съмървил Кейлбоу, сегашният собственик на „Чикаго Старс“. До него бе снимката на Дан Кейлбоу от времето, когато беше старши треньор, а не президент на клуба. Моли изгледа с усмивка физиономията на темпераментния си зет. Дан и Фийби се грижеха за нея, откакто Моли беше на петнайсет. Дори и в най-лошите си дни двамата бяха за нея по-добри родители, отколкото Бърт Съмървил в най-добрите си.

Тук беше и снимката на Рон Макдърмит, дългогодишен управител, или просто чичо Рон за децата. Фийби, Дан и Рон правеха всичко по силите си, за да се справят не само с огромната и всепоглъщаща работа, каквато бе ръководството на отбор от НФЛ, но и със семейния живот. С течение на годините бяха извършили няколко реорганизации, една от които върна Дан в „Чикаго Старс“, след като го бе напуснал.

Моли се отби в дамската тоалетна. Преметна палтото си върху умивалника и се огледа критично в огледалото. При все че късата несиметрична подстрижка подчертаваше очите ѝ, тя не се бе задоволила с постигнатото и бе боядисала тъмнокестенявата си коса в яркочервено. И сега приличаше на кардинал.

Новият цвят на косата ѝ придаваше блясък на иначе бледото ѝ лице. Не че се оплакваше от външния си вид. Все пак имаше прав нос и хубави устни. Вървяха в комплект с нормална фигура — нито прекалено слаба, нито прекалено пълна, но здрава и гъвкава, за което беше благодарна на съдбата. Един кратък поглед към гърдите ѝ потвърди за пореден път, че макар да бе дъщеря на ваниететна танцьорка, в това отношение природата доста я бе оцетила.

Но очите ѝ бяха красиви и леко скосени, което според Моли ѝ придаваше тайнствен вид. Като малка обичаше да закрива долната половина на лицето си, представяйки си, че е неотразима арабска шпионка.

Въздъхна и се зае да почисти мръсотията от панталоните си, а сетне избърса грижливо любимата си, но доста износена чанта „Прада“. След като свърши, грабна палтото си, купено на разпродажба в „Таргет“, и се запъти към кабинета на сестра си.

Беше първата седмица на декември и част от персонала вече се беше заел с коледната украса. На вратата на кабинета на Фийби висеше последното творение на Моли — рисунка на Дядо Коледа, облечен в екип на „Чикаго Старс“. Тя надникна вътре и обяви:

— Ето я и леля Моли!

По-голямата ѝ сестра, ослепителна блондинка, захвърли писалката си така бързо, че златните ѝ гривни издрънчаха.

— Слава богу! Гласът на разума е точно това, от което се нуждаеш в момента... Господи! Какво си направила с косата си?

С облака светлоруса коса, кехлибарени очи и умопомрачителната си фигура Фийби приличаше на Мерилин Монро. Сигурно точно така щеше да изглежда актрисата, ако бе доживяла четирийсет години. Макар че Моли не можеше да си представи Монро с петно от сладко от грозде върху блузата си. Каквото и да правеше със себе си младата жена, колкото и да се стараяше, никога нямаше да бъде красавица като сестра си. Но не ѝ завиждаше. Само най-близките ѝ знаеха колко бе страдала Фийби заради пищното си съблазнително тяло и неустоимия чар на фатална жена.

— О, Моли... само не отново! — простена Фийби. Едновременно ужасеният и потресен поглед на сестра ѝ накара девойката да съжали, че не си бе сложила шапка.

— Успокой се де! Нищо лошо няма да се случи!

— Как да се успокоя? Всеки път, когато издевателстваш над косата си, ни сполетява поредният *инцидент*.

— Много отдавна приключих с *инцидентите* — изсумтя Моли сърдито. — Не може ли човек да си боядиса косата?

— Не ти вярвам! Пак се каниш да направиш нещо откачено, нали?

— Нищо подобно! — Ако си го повтаряше достатъчно често, може би сама щеше да си повярва.

— Тогава беше само на десет години — промърмори Фийби. — Най-умната и най-примерната ученичка в интерната. Но после най-неочаквано си отрязва косите и сложи димка в столовата.

— Това беше само химически експеримент на едно надарено дете!

— Ами като стана на тринайсет? Беше тиха. Прилежна. След онази димка нямаше никакво провинение. Докато не започна да си ръсиш косите с желатин на прах. И тогава хоп — нова бомба! На бърза ръка си опаковала всички колежански награди на Бърт, обадила си се на една фирма за събиране на отпадъци и си им наредила да ги изхвърлят.

— Признай поне, че ти хареса, когато ти разказах за това.

Но Фийби вече беше набрала скорост и нямаше намерение нищо да признава.

— Минаха още четири години. Поведението ти беше за пример. Постигна бляскави успехи в училището. Двамата с Дан те приехме в нашия дом, в *сърцата* ни. При дипломирането трябваше да говориш от името на целия випуск. Имаше хубав дом, семейство, което те обичаше... Освен това те бяха избрали за вицепрезидент на училищния съвет, така че откъде да ми дойде наум да се разтревожа, когато боядиса косата си на оранжеви и сини ивици?

— Това бяха цветовете на училището — обясни Моли тихо.

— И тогава ми позвъниха от полицията, че сестра ми — моето умно и трудолюбиво момиче, избрано за отличник на месеца, най-хладнокръвно е включило противопожарната аларма през голямото междучасие. Нашата Моли вече не се задоволяваше с невинни детски лудории! О, не... тя вече се бе превърнала в *малолетна престъпница*!

Това бе най-гадната постъпка на Моли, непонятна и за самата нея. Унижи хората, които я обичаха. Дори след едногодишния полицейския надзор и многото часове общественополезен труд, тя още не можеше да си обясни защо го беше направила. Прозрението я споходи по-късно, през втората ѝ година като студентка в Северозападния университет.

Беше през пролетта, точно преди изпитната сесия. Необяснимо защо, Моли се чувстваше твърде неспокойна, неспособна да се

концентрира. Вместо да учи, четеше купища любовни романи или се звереше на отражението си в огледалото, мечтаейки си за прическа в стила на прерафаелитите^[4]. Но не я задоволи дори удължаването на косата ѝ, за което изхарчи всичките си джобни пари. И така продължи до деня, в който на излизане от книжарницата напипа в джоба си калкулатор, за който не беше платила на касата.

За щастие, по това време бе по-умна и по-зряла, отколкото в гимназията, така че се втурна обратно, за да върне калкулатора, след което потърси психолога в университета...

Фийби скочи на крака, изтръгвайки девойката от унеса ѝ.

— А последния път... — не спираше да говори сестра ѝ.

Моли потрепна. Знаеше, че Фийби, рано или късно, ще стигне и до това.

— ... *последния* път, преди две години, когато обръсна косата си почти нула номер, с онзи ужасен гребен, щръкнал най-отгоре...

— Не беше ужасен. Беше по последната мода.

Сестра ѝ стисна зъби.

— Последния път, когато направи това ужасно нещо с косата си, ти пропиля *петнайсет милиона долара!*

— Да... Но беше чисто съвпадение.

— *Ха!*

За петнайсети милионен път Моли ѝ обясни защо го беше направила.

— Парите на Бърт ме задушаваша. Трябваше окончателно да скъсам с миналото, за да бъда свободна личност.

— По-скоро бедна личност!

Младата жена се усмихна. При все че Фийби никога нямаше да го признае, тя много добре разбираше защо сестра ѝ се бе отказала от наследството си.

— Нека да го погледнем откъм добрата страна. Едва ли някой знае, че се отказах от парите си. Просто ме смятат за ексцентричка, задето карам фолксваген костенурка и живея в апартамент с размерите на килер.

— Който обожаваш.

Моли не се и опита да отрича. Апартаментът бе най-ценното ѝ притежание. Гордееше се с това, че изплащаше месечните вноски за ипотека със свои пари. Можеше да я разбере само човек, израснал

като нея, без собствен дом. Реши да смени темата, преди Фийби отново да я подхване с упреците.

— Малките дяволчета ми казаха, че Дан е глобил господин Повърхностен с десет хиляди долара.

— Бих искала да не го обиждаш. Кевин не е такъв, той просто е...

— Просто интересите му са повърхностни?

— Честно казано, Моли, не мога да си обясня защо толкова силно го презираш. За всички тези години двамата не сте си разменили повече от дузина думи.

— Инстинктивно избягвам хората, за които футболното игрище е центърът на Вселената.

— Ако го познаваше по-добре, щеше да го обичаш не по-малко от мен.

— Не е ли очарователно, че той излиза главно с жени, неспособни да използват повече от три думи на английски? Но си мисля, че в това се крие някакво преимущество, защото нищо не пречи така на секса, както някой задълбочен разговор.

Фийби не можа да се сдържи и се разсмя.

Макар че Моли споделяше почти всичко със сестра си, тя пазеше в пълна тайна увлечението си по кюотърбека на „Чикаго Старс“. Не само защото беше унизително за нея, но и защото Фийби навярно щеше да каже на Дан, който щеше да се вбеси. Зет ѝ беше прекалено загрижен за балдъзата си, така че никой спортист, освен ако не беше щастливо женен или гей, нямаше много шансове да припари до нея.

Точно в този момент при тях влезе субектът на нейните мисли — Дан Кейлбоу, синеок и красив русокос гигант. Годиците го бяха пощадили. Моли го познаваше от дванайсет години, които му бяха добавили само няколко бръчки, колкото да подчертават мъжественото му лице. Винаги изпъкваше сред тълпата и от него на талази се излъчваха надеждност и увереност.

Дан беше старши треньор, когато Фийби наследи отбора. За нещастие, тя нищо не разбираше от американски футбол и той веднага ѝ обяви война. Първоначалните им схватки бяха толкова ожесточени, че веднъж Рон Макдърмит бе принуден да го отстрани от „Чикаго Старс“ заради обидното му държание с Фийби. Но не след дълго яростното им противопоставяне се превърна в нещо коренно различно.

Моли беше убедена, че именно за такива огнени страсти като техните се съчиняват легенди и балади. Реши, че щом няма да има късмета да се радва на подобна любов, по-добре завинаги да остане сама. Само Голямата любов можеше да я задоволи. Но по-скоро Дан щеше да опрости глобата на Кевин, отколкото Моли да я срещне.

Зет ѝ машинално праметна ръка през раменете ѝ. Щом се озовеше близо до някой от роднините си, Дан винаги го прегръщаше. Сърцето ѝ се сви от болка. През тези години тя бе излизала на срещи със свестни младежи и дори се бе опитвала да се убеди, че е влюбена в двама от тях, но ги разлюби в мига, в който осъзна, че никой от тях не може да се сравнява със зет ѝ. Започваше сериозно да се съмнява, че някога ще намери мъж като него.

— Фийби, зная, че харесваш Кевин, но този път той стигна твърде далеч. — Провлеченият му акцент от Алабама винаги се долавяше по-ясно, когато беше раздразнен. А сега бе много ядосан.

— Точно това каза и предишния път — напомни му съпругата му. — Ти също го харесваш.

— Изобщо не го разбирам! За него най-важно е да играе в „Старс“, но защо прави всичко възможно, за да прецака кариерата си?

— Ти по-добре от всички нас би трябвало да знаеш отговора. — Фийби му се усмихна мило. — Ти самият беше господин Голяма издънка и щеше да прецакаш отбора, преди да се появя аз.

— Сигурно ме бъркаш с някой друг.

Жена му се разсмя. Мрачната гримаса на Дан отстъпи пред интимната усмивка, на която Моли хиляди пъти бе ставала свидетел. Но лицето му скоро помръкна.

— Ако не го познавах толкова добре, бих казал, че в него се е вселил самият дявол.

— По-скоро дяволи — поправи го Моли. — И всички до един с чуждестранен акцент и големи гърди.

— Не забравяй, че подобни неща са част от живота на всеки футболист.

Не желаше повече да слуша за Кевин, затова лепна бърза целувка върху бузата на зет си.

— Хана ме чака. Ще я върна утре късно следобед.

— Не ѝ позволявай да види сутрешните вестници.

— Няма. — Племенницата ѝ се разстройваше, когато журналистите критикуваха „Старс“, а новината за глобата на Кевин със сигурност щеше да предизвика отрицателни отзиви.

Моли им махна за довиждане, отиде да вземе Хана, целуна останалите си племенници и подкара към къщи. Магистралата беше задръстена от автомобили и навярно щеше да ѝ бъде нужен цял час, за да се добере до Еванстън — старомодното градче на Норт Шор, където се намираха нейният университет и сегашното ѝ жилище.

— Слдерин! — провикна се на един нахалник, който я засече с возилото си.

— Гаден, мръсен Слдерин! — присъедини се Хана.

Младата жена се усмихна. Слдерините бяха лошите в книгите за Хари Потър и тя използваше името като безобидна ругатня, която можеше да се използва пред деца. Не бе чудно, че бързо навлезе в речника първо на Фийби, а след това и на Дан.

Докато слушаше с половин ухо дърдоренето на Хана, която ѝ описваше как бе минал денят ѝ, Моли се върна в мислите си към разговора със сестра си по времето, когато най-последно влезе във владение на наследството си.

Бърт бе завещал „Чикаго Старс“ на Фийби. Останалата част от наследството му, силно намалела след поредица от неуспешни инвестиции, се падна на Моли. Понеже тогава още не бе пълнолетна, Фийби управляваше парите на сестра си и накрая те нараснаха до петнайсет милиона долара. Така че, като навърши двацет и една години, заедно с дипломата си по журналистика Моли се сдоби с правото да разполага с огромното си наследство. Това ѝ позволи да живее охолно в луксозен апартамент в елитния квартал „Голд Коуст“ в Чикаго.

Мястото беше изключително чисто и спокойно. Съседите ѝ бяха много по-възрастни от нея, но тя не разбра веднага каква грешка е допуснала, нанасяйки се тук. Вместо това се потопи в пазаруването на маркови дрехи, които обожаваше. С щедра ръка пръскаше пари за подаръци на приятелите си, а за себе си купи скъп луксозен автомобил. Но само след година бе принудена да си признае, че празноглавото съществуване на заможна наследница не беше за нея. Беше свикнала да работи усилено както в колежа, така и на временната работа, с която

се заемаше през летните ваканции, предимно по настояване на Дан. Затова прие работата като репортер.

Беше заета от сутрин до вечер, но това занимание не бе достатъчно творческо и чувството на неудовлетвореност не я напускаше. На Моли ѝ се струваше, че играе роля в скучна пиеса, вместо да живее истински. Накрая реши да зареже работата, за да може да съсредоточи усилията си върху епичната романтична сага, която винаги бе мечтала да напише. Вместо това се оказа, че реди истории, които някога измисляше за хлапетата Кейлбоу — приказки за едно смело женско зайче, което се обличаше по последната мода, живееше във вила край Гората на славея и вечно се забъркваше в забавни приключения.

Започна да записва съчинените си истории, после продължи с рисуването на илюстрациите към тях. През целия си живот бе драскала такива смешни скици, но никога не ги бе възприемала сериозно. От детските си години умееше да рисува с перо и мастило, но сега се зае да оцветява силуетите на героите си с ярки цветни флумастери. Така Дафни и приятелите ѝ постепенно оживяха.

Тя се въодушеви много, когато малко чикагско издателство — „Бърдкейдж Прес“ — откупи правата върху първата ѝ книга „Дафни поздравява“, макар че авансът едва успя да покрие пощенските разходи на Моли. Но поне най-после бе напипала своята бизнес ниша. Все пак при нейното огромно наследство подобно занимание можеше по-скоро да се приеме като хоби, отколкото като призвание, затова тя все още се чувстваше потисната. Не ѝ помогна дори модерната прическа — обръсната коса с щръкнал най-отгоре гребен.

Искаше ѝ се да включи противопожарна аларма.

Ала тъй като дните на подобни безумия отдавна бяха отминали за нея, в един прекрасен ден тя се озова в кабинета на адвоката си, за да го уведоми за намерението си да основе фондация за подпомагане на бедни деца. Адвокатът направо онемя за няколко минути, сащисан от идеята на клиентката си, но младата жена се почувства щастлива за пръв път, откакто беше станала пълнолетна. Фийби бе получила възможността да се докаже, когато наследи „Старс“, но Моли никога не бе имала подобен шанс. Сега бе дошъл и нейният ред. Като подписа документите, имаше усещането за пълна свобода, все едно че на гърба ѝ бяха поникнали криле.

— Много ми харесва тук — въздъхна Хана, когато леля ѝ отключи вратата на малкия апартамент на втория етаж, намиращ се на няколко минути пеша от центъра на Еванстън.

Моли също въздъхна доволно. Дори и да не отсъстваше дълго, винаги обичаше момента, в който прекрачваше прага на дома си.

Децата на семейство Кейлбоу смятаха жилището на леля си за най-готиното място на света. Сградата била построена през 1910 г. от един търговец на автомобили „Студебейкър“, после била използвана като офис сграда, а накрая бе станала склад, преди да бъде основно ремонтирана преди няколко години. Нейният апартамент имаше високи до тавана прозорци, както във фабриките, външни вентилационни тръби в алуминиева облицовка и стари тухлени стени, покрити с част от нейните рисунки и скици. Жилището ѝ беше най-малкото и най-евтино в сградата, но високите повече от четири метра тавани създаваха усещането за необятен простор. Тя целуваше пликовете, с които изплащаше ежемесечните вноски за ипотеката, преди да ги пъхне в пощенската кутия. Глупав ритуал, но продължаваше да го спазва.

Повечето от познатите ѝ предполагаха, че притежава дял от „Старс“ и само неколцина от най-близките ѝ приятели знаеха, че тя вече не е богата наследница. Към скромните ѝ приходи от книгите ѝ за Дафни се добавяха оскъдните ѝ хонорари като извънщатен сътрудник на тийнейджърското списание „Чик“. На края на месеца наистина не ѝ оставаха много пари за любимите ѝ глезотийки — модни дрешки и книги с твърди корици, но тя не страдаше от това. Можеше да ограничи пазаруването до сезонни разпродажби и промоции, а книги си вземаше от библиотеката.

Животът бе прекрасен. Дори и никога да не познаеше Голямата любов като Фийби, поне беше благословена с развнтено въображение и необузdana фантазия. От нищо не се оплакваше, нямаше основания да се опасява, че отново ще я връхлети онова непредвидимо, но помитащо всичко душевно безпокойство. А новата ѝ прическа не беше нищо повече от желание да бъде в крак с модата.

Хана захвърли палтото си и се наведе, за да поздрави Ру, дребния сив пудел на леля ѝ, който притича към вратата, за да ги приветства. Както Ру, така и Кенга, пуделът на семейство Кейлбоу, бяха потомци на Пух^[5], някогашният домашен любимец на Фийби.

— Хей, смръдльо, домъчня ли ти за мен? — Моли остави писмата, за да погали кучето си по рошавата му сива глава. То се отблагодари за милувката, като я близна по брадичката, след което настръхна и гордо изръмжа. — Да, да, впечатлени сме, нали, Хана?

Момиченцето се закиска и погледна към леля си.

— Май още обича да се преструва на полицейско куче, нали?

— Той е най-страховитата полицейска хрътка в спецчастите. Да не засягаме самолюбието му, наричайки го обикновен пудел.

Хана стисна възторжено лапата на Ру, но после го заряза и се насочи към „творческия кабинет“ на Моли, заемащ единия край на просторното помещение.

— Написа ли още статии? Много ми хареса „Страстната нощ след абитуриентския бал“.

— Скоро ще напиша още — усмихна се леля й.

Заради пазарните изисквания статиите, които изпращаше на списание „Чик“, винаги бяха с двусмислени заглавия, въпреки че съдържанията им бяха напълно безобидни. В „Страстната нощ след абитуриентския бал“ се наблягаше на опасностите от секс на задните седалки на автомобилите. „От девственица до вещица“ беше всъщност статия за козметиката, докато в „Добрите момичета полудяват“ се проследяваха приключенията на три хлапачки по на четиринайсет години, впуснали се да пътуват по къмпингите.

— Мога ли да хвърля един поглед на новите ти скици?

Моли окачи двете палта.

— Няма такива. Съвсем наскоро ми хрумна една нова идея.

Понякога работата й върху книгите започваше с небрежно нахвърлени скици, но се случваше и да се залови направо с текста. А днешният сюжет й го подсказа самият живот.

— Разкажи ми! Моля те!

Обикновено двете изпиваха по чаша от чая „Констант Комент“, преди да се заемат с всичко останало. Моли отиде в миниатюрния кухненски бокс, разположен срещу работния кабинет, за да включи водата да кипне. Мъничкият й ъгъл за спане, заместващ спалнята, се намираше точно над „гостната“. Металните лавици на долното ниво бяха препълнени с любимите й книги: романите на обожаваната от нея Джейн Остин, окъсаните от препрочитане книги на Дафни дю Морие и Аня Ситън, пълния комплект от ранните творби на Мери Стюарт,

наред с произведенията на Виктория Холт, Филис Уитни и Даниел Стийл.

На по-тесните лавици бяха натъпкани на два реда джобните книжлета с меки корици — исторически саги, дамски романи, криминалета, пътеводители и справочници. Не бяха забравени творбите на любимите ѝ автори, биографиите на знаменити жени, както и няколко от не толкова потискащите издания на читателския клуб на Опра Уинфри.

По-старите, но скъпи на сърцето ѝ детски книжки Моли пазеше в „спалнята“. Колекцията ѝ включваше всички истории за Елоиз и Хари Потър, „Магьосницата от езерото на черната птица“ от Елизабет Джордж Спийърс, няколко приказки на Джуди Блум, „Децата от товарния вагон“ от Гертруд Чандлър Уорнър, „Ан от фермата Грийн Гейбълс“ от Луси Монтомъри, малките забавни книжлета от поредицата „Гимназията Суийт Вали“ на Франсин Паскал, изпокъсаните творения на Барбара Картланд, които тя откри още когато бе едва десетгодишна. Това бе колекция, достойна за един истински книжен червей. Децата на семейство Кейлбоу обичаха да се излягат на леглото, заобиколени от купчина книги, докато се колебаеха коя точно да си изберат за четене.

Моли извади от шкафа две фини чашки от китайски порцелан, с тънки позлатени ръбове и изрисувани под тях лилави теменужки.

— Днес реших да озаглавя новата си книга „Дафни се претъркулва“.

— Разкажи ми за нея!

— Ами... Дафни броди из Гората на славея, замислена за своите работи, когато изневиделица Бени профучава край нея с планинския си велосипед и я събаря на земята.

Хана поклати глава неодобрително.

— Този проклет язовец.

— Именно.

— Според мен някой трябва да му открадне велосипеда — предложи Хана лукаво. — Заслужава си го, а и така повече няма да прави бели.

— В Гората на славея никой нищо не краде — усмихна ѝ се Моли. — Нали говорихме за това, когато ти се искаше някой да открадне джета на Бени?

— Спомням си. — Тя сви устни упорито, точно както правеше баща ѝ, когато нещо не му харесваше. — Но ако в Гората на славея има планински велосипеди и джетове, не виждам защо да не може да бъдат откраднати. А пък Бени не иска да върши лоши неща. Той просто е пакостник.

Моли се замисли за Кевин.

— Между пакостничеството и глупостта разликата е доста малка.

— Бени не е глупав!

Хана изглеждаше ужасена и Моли съжали, че не си бе премълчала.

— Разбира се, че не е. Той е най-умният язовец в Гората на славея. — Тя разроши косата на племенницата си. — Нека да си изпием чая, а после ще изведем Ру на разходка край езерото.

До късно вечерта не ѝ остана време да прегледа пощата си. Такава възможност ѝ се удаде чак след като Хана заспа, с овехтялото книжле „Желанието на Дженифър“ на Юнис Янг Смит в ръцете си. Моли заципа с кламер сметката си за телефона, след което машинално отвори един голям канцеларски плик. Но се намръщи още при първия си поглед върху листа. Не искаше да я занимават с подобни глупости.

НОРМАЛНИ ДЕЦА ЗА НОРМАЛНА АМЕРИКА

„Хомосексуална опасност застрашава вашите деца! Най-невинни граждани се тласкат към перверзни грехове от непристойни книги и безотговорни телевизионни предавания, прославящи сексуалните отклонения и липсата на всякакви морални принципи...“

„Нормални деца за нормална Америка“ или съкратено НДНА беше организация в Чикаго, чиито членове често се появяваха по шоутата на местните телевизионни канали с безумен блясък в очите, давайки воля на параноята си. „Защо не използват енергията си за нещо по-полезно, като например да предпазват децата от боравене с оръжие“, помисли си Моли, като захвърли писмото в кошчето за смет.

На другия ден, късно следобед, Моли отпусна ръка от волана, за да прокара пръсти през гъстата козина на Ру. По-рано бе върнала Хана в дома на родителите ѝ, след което продължи към вилата на семейство Кейлбоу в окръг Дор, щата Уисконсин. Знаеше, че ще пристигне там късно, но шосетата не бяха претоварени, така че нямаше нищо против да шофира през нощта.

Съвсем импулсивно реши да потегли на север. Вчерашният разговор с Фийби ѝ разкри нещо, което Моли с всички сили отричаше дори пред самата себе си. Сестра ѝ имаше право. Неслучайно беше боядисала косата си в яркочервено. Това беше симптом за някакъв по-сериозен проблем. Предишната ѝ неудовлетвореност отново се бе завърнала.

Е, сега нямаше желание да задейства противопожарна аларма, а и вече нямаше пари за раздаване. Но това не означаваше, че подсъзнанието ѝ няма да ѝ изиграе някоя лоша шега. Измъчваше я смътно усещане, че се връща в същия капан, от който смяташе, че завинаги се е измъкнала.

Припомни си какво ѝ бе казал психотерапевтът в университета:

— В детството си вие сте вярвали, че можете да заслужите любовта на баща си с примерно поведение. Въобразявали сте си, че ако сте отличничка в училището, ако спазвате всичките писани и неписани правила, той ще ви дари с това, от което се нуждае всяко дете: похвали и ласки. Но баща ви се е оказал неспособен за такава любов. Затова понякога нещо във вас се е пречупвало и вие сте вършили най-лошите постъпки, които са ви хрумвали. Бунтът ви е бил напълно естествен и здравословен. Това ви е помагало да не загубите разсъдъка си.

— Но не обяснява това, което направих в гимназията — възрази тя. — Бърт вече бе починал, а аз живеях с Фийби и Дан. И двамата ме обичаха. Ами откраднатият калкулатор?

— Може би сте искали да проверите любовта им?

Прониза я някаква странна тръпка.

— Какво искате да кажете?

— Единственият начин да се убедите в безусловната любов на близките си е да извършите нещо ужасно, за да проверите дали те няма

да спрат да ви обичат.

Не, те не спряха да я обичат. През цялото време.

Тогава защо се бе пробудил старият проблем, за да я преследва и измъчва? Вече не искаше никакви неприятности в живота си. Готова беше цял живот да си пише книгите, да се разхожда с Ру, да играе с племенниците си. Но защо се чувстваше така неспокойна от седмици насам? Достатъчно бе да хвърли един поглед в огледалото върху червената си коса, която наистина бе отвратителна, за да се убеди, че беше на ръба на душевен срив.

Така че беше по-добре да избяга от това дяволско изкушение някъде по-далеч, в окръг Дор, за една или две седмици. В края на краищата кой можеше да я безпокои там?

В същото време Кевин Гъкър спеше и сънуваше как топката се търкаля по игрището, куотърбекът закъсния с пробива и в този момент го събуди някакъв подозрителен шум. Той се обърна по гръб, простена и се опита да си спомни къде се намира, но бутилката шотландско уиски, която бе пресушил, преди да заспи, бе замъглила паметта му. Обикновено предпочиташе нещо друго, което да повиши нивото на адреналина му, но снощи алкохолът му се стори добър вариант.

Отново чу подозрителния звук, като драцене по вратата, и тогава си припомни всичко. Намираще се в окръг Дор, щата Уисконсин. „Старс“ нямаха мач тази седмица и Дан му беше наложил глоба от десет хиляди долара. На всичко отгоре проклетникът му бе заповядал да се усамоти на вилата им и да остане там, докато не му уври главата.

Дяволите да го вземат, с главата му всичко беше наред! Но определено имаше някакъв проблем със супермодерната алармена система на Дан Кейлбоу — някой се опитваше да се промъкне вътре, а тя упорито отказваше да се задейства.

[1] Един от най-големите туристически обекти в САЩ; висока равнина, част от платото Колорадо, намираща се на границата между Аризона и Юта. — Бел.ред. ↑

[2] При този спорт хеликоптер, а не лифт откарва скиорите до върха, откъдето се спускат със ските. — Бел.ред. ↑

[3] Богаташки квартал, намиращ се на север от Чикаго по езерото Мичиган. — Бел.ред. ↑

[4] Група английски художници, поети и критици от средата на XIX век, обединени от влечението им към естетиката на Средновековието и предшествениците на Рафаело Санти. — Бел.ред. ↑

[5] Пух, Кенга, Ру — герои от „Мечо Пух“ на А. А. Милн. — Бел.ред. ↑

2

„Какво от това, че той е най-готиното гадже в училище? Важното е как се държи с теб.“

„Как да се справим със секси мъжкар?“, Моли Съмървил за списание „Ник“

Кевин внезапно си спомни, че беше прекалено зает с бутилката уиски и бе забравил да включи алармата. Какво пък, всяко зло за добро. Можеше да се позабавлява. Къщата беше тъмна и студена. Спусна босите си крака от дивана и се блъсна в масичката за кафе. Изруга, разтри пищяла си и се отпрати към вратата. Как може толкова да го е закъсал, че една схватка с крадец да се окаже най-интересното събитие на седмицата? Оставаше му само да се надява, че този кучи син не е въоръжен.

Заобиколи ловко някаква голяма купчина. Вероятно беше кресло. После настъпи нещо дребно, но много остро, може би част от конструктора „Лего“, който бе разпилян наоколо. Къщата беше голяма и луксозно обзаведена, скътана дълбоко сред горите на Уисконсин, с дървета от трите страни, а отзад се виждаха ледените води на езерото Мичиган.

По дяволите, наистина беше пълен мрак. Запъти се по посока на скърцащия звук и точно когато стигна до източника, чу изщракването на ключалката. Вратата започна да се отваря.

Усети любимия прилив на адреналин в кръвта, разтвори широко вратата и сграбчи нападателя, промъкна се от другата страна.

Неканеният гост му се стори лек като перце и тутакси полетя към пода.

За нещастие, го придружаваше куче. Огромен пес.

Космите по врата на Кевин настръхнаха, като чу ниското, заплашително, смразяващо кръвта ръмжене на звяр, готов за нападение. Докато се подготви за отбрана, животното впи остриите си зъби в глезена му.

Но благодарение на рефлексите си, направили го легенда във футбола, той се метна към ключа за осветлението. Ярка светлина обля преддверието и Кевин осъзна две неща.

Не беше нападнат от ротвайлер. А паническите звуци не идваха от мъж.

— Ау, мамка му...

Върху теракотения под лежеше дребна, пищяща жена с яркочервена коса. А кучето, забило зъби в пищяла и любимите му джинси, беше дребен, сив...

Не му се искаше дори да произнесе думата.

Вещите на жената се бяха разпилели по пода, когато я бе сграбчил. Докато се мъчеше да се отърси от гадното псе, той забеляза много книги, пособия за рисуване, две кутии с бисквити и чехли с формата на розови зайци.

Най-после се отърва от лаещия пудел. Жената се изправи на крака и зае бойна поза. Кевин понечи да отвори уста, за да ѝ обясни, но кракът ѝ излетя нагоре и го удари зад коляното. В следващия миг лежеше проснат на пода.

— По дяволите... На „Джайънтс“^[1] им трябваха три четвъртини, за да ме докопат! — изруга той.

Тя бе облечена с палто, когато падна на пода, но единственото, което делеше него самия от студените теракотени плочи, беше тънкият джинсов плат. Кевин се намръщи и се претърколи по гръб. Звярът мигом скочи на гърдите му, сумтеше тежко в лицето му и го гъделичкаше по носа с крайчетата на синята кърпа, вързана около врата му.

— Опита се да ме убиеш! — кресна жената възмутено, а главата ѝ изглеждаше като обхваната от пламъци.

— Не беше нарочно — заоправдава се Кевин. Знаеше, че я бе срещал преди, но не можеше да каже къде, дори и от това да зависеше животът му. — Може ли да си приберете „питбула“?

Страхът в очите на непознатата отстъпи пред яростта и тя оголи зъби също като пудела си.

— Ела тук, Ру.

Кучето се озъби и слезе от гърдите на Кевин. И тогава той си спомни. *О, мамка му...*

— Вие сте, хм... сестрата на Фийби. Добре ли сте, госпожице... — напрегна се, за да си спомни името ѝ, — госпожице Съмървил? — Тъй като лежеше, проснат на пода, с ударено бедро и зверски нахапан глезен, въпросът му се струваше свръхлюбезен.

— Втори път за два дни! — изсъска свирепо тя.

— Не си спомням да...

— *Втори* път! Да не си изкуфял, че не помниш, тъп борсук такъв? Това ли ти е проблемът? Или си просто *идиот*!

— Колкото до това, аз... я чакай, „борсук“ ли ме нарече?

Тя примигна.

— Баламурник. Нарекох те баламурник.

— Тогава всичко е наред. — За съжаление, нескопосаният му опит да се пошегува не успя да я развесели.

Питбулът се оттегли до господарката си. Кевин се надигна от студените плочки и заразтва глезена си, докато се опитваше да си припомни какво знаеше за сестрата на собственичката на отбора. Сети се само, че беше многознайка, от ония, интелектуалките. Беше я виждал няколко пъти в централата на „Старс“, забила нос в някоя книга, но косата ѝ определено не беше с такъв цвят.

Трудно бе да се повярва, че е роднина на Фийби, защото много трудно можеше да бъде наречена красавица. Не че беше грозна. По-скоро бе съвсем обикновена. Вместо съблазнителните форми на Фийби, сестра ѝ беше плоска навсякъде — никакви гърди, никакви стройни бедра. За разлика от устата на Фийби, създадена сякаш да нашепва мръсни думи в полумрака на спалнята, устните на сестра ѝ сигурно можеха само да шъткат на хората, осмелили се да повишат глас в библиотеката.

Кевин нямаше нужда да види разпилените книги, за да реши, че тя беше от онези жени, които не понасяше — прекалено умни и сериозни. Навярно никой не можеше да я застави да млъкне, което беше още един голям минус за нея. Но справедливостта изискваше да признае, че по-малката сестра имаше страхотни очи. Бяха наистина възхитителни, с необичаен цвят, нещо средно между сиви и сини, леко скосени, което им придаваше много секси вид. Също толкова

привлекателни бяха и веждите ѝ, които почти се съединяваха, защото го гледаше с ожесточение. Дяволите да я вземат! Сестрата на Фийби! А той най-наивно си мислеше, че поне тази седмица повече не може да му се случи нищо по-лошо.

— Добре ли сте? — поинтересува се той отново.

Поразителните сиво-сини ириси придобиха цвета на лятното небе в Илинойс малко преди да се разрази гръмотевична буря. Май че успя да настрои срещу себе си всички представители на фамилията, управляваща отбора, освен може би децата. Явно притежаваше рядка дарба.

За да замаже гафа си, реши да пусне в ход най-силното оръжие на своя чар — неотразимата си усмивка.

— Не исках да ви изплаша. Просто помислих, че е някой крадец.

— *Какво правиш тук?*

Още преди да му се развика, той разбра, че този път прословутият му чар нямаше успех.

Кевин не отмести погледа си от краката ѝ, все още заели бойна поза в стил кунгфу.

— Дан предложи да остана тук за няколко дни, за да обмисля нещата. — Млъкна, сетне додаде мрачно: — Не че имам нужда от това.

Жената рязко натисна ключа за осветлението и два реда лампи осветиха отдалечените ъгли на помещението.

Стените на къщата бяха от греди, но по нищо друго не приличаше на дървените хижи на първите заселници. Имаше шест спални и тавани, извисяващи се на два етажа до напречните покривни греди. Големите прозорци създаваха впечатлението, че дървенията е част от интериора. В огромната камина от неодялани камъни, заемаща почти цялата стена в дъното, можеше да се опече цял бивол. Всички мебели бяха масивни, много меки и удобни, пригодени да издържат ожесточените набези на едно многочислено и шумно семейство. Широка вита стълба водеше към втория етаж и мансардата.

Кевин се наведе и започна да събира вещите ѝ от пода. Огледа розовите чехли със заешките муцуни.

— Не ви ли е страх да ги носите през ловния сезон? — подхвърли закачливо.

— Дай ми ги! — кресна тя и ги дръпна от ръката му.

— Нямах намерение да ги обувам. Това никак няма да се хареса на момчетата от отбора.

Но и тази шега не успя да я разсмее.

— Недалече оттук има мотел. Сигурна съм, че ще намериш свободна стая за през нощта.

— Нима искате да ме изхвърлите навън в този късен час? Освен това аз съм поканен тук.

— Това е моят дом. Не помня да съм те канила.

Моли метна палтото си на дивана и отиде в кухнята.

Питбулът изсумтя и се озъби още веднъж, а после навири помпона на главата си, с което сякаш показваше среден пръст на куотърбека. Едва тогава, убеден, че неприятният мъжкар е оценил негодуванието му, заситни след господарката си.

Кевин ги последва. Кухнята беше просторна и удобна, с ръчно изработени шкафчета. От всеки прозорец се разкриваше прекрасна гледка към езерото Мичиган. Тя остави пакетите върху петоъгълния кухненски остров в средата, заобиколен от шест високи табуретки.

Трябваше да ѝ признае, че наистина имаше добър вкус. Носеше плътно прилепнали черни панталони и широк мъхест пуловер в цвят сив металик, напомнящ ризница. А с късо подстриганата си пламтяща коса приличаше на Жана д'Арк малко след като са подпалили кладата под нозете ѝ. Дрехите ѝ изглеждаха скъпи, но не бяха нови, което бе странно, тъй като Кевин си припомни, че бе наследила парите на Бърт Съмървил. Той самият също не беше беден, но бе придобил своето богатство едва след като натрупа доста жизнен опит, а характерът му бе напълно формиран. От лични наблюдения знаеше, че тези, които се бяха родили в богати семейства, не знаеха какво значи усилен и съсипващо тежък труд и малцина сред тях му харесваха. Навярно тази снобарка не беше изключение.

— Хм... госпожице Съмървил, преди да ме изритате оттук...

Между другото мога да се обзаложа, че Кейлбоу нямат представа, че ще се появите тук. Иначе щяха да ми кажат, че мястото вече е заето.

— Опасявам се, че все пак имам някои предимства — процеди надувката, прибра бисквитите в шкафа и с трясък затвори вратата му. После го измери с леден поглед. Изглеждаше едновременно напрегната и бясна. — Не помниш дори името ми, нали?

— Разбира се, че го помня — побърза да я увери Кевин, докато трескаво, но безуспешно ровеше в мозъка си.

— Най-малко три пъти ни запознавах.

— При това напълно излишно, защото имам страхотна памет за имена.

— Само не и за моето. Забравил си го.

— Разбира се, че не съм.

Тя го изгледа изпитателно, но Кевин бе свикнал да действа под напрежение, така че никак не му бе трудно да я изчака да изплюе камъчето.

— Името ми е Дафни — съобщи накрая тя.

— Защо ми казваш нещо, което зная? Към всички ли си толкова подозрителна, Дафни?

Тя сви устни и тихо промърмори нещо под нос. Стори му се, че отново чу думата „борсук“.

Кевин Тъкър дори не знаеше името ѝ! „Нека това ти е за урок“, помисли си Моли, докато се взираше в този опасен и прекрасен мъж.

В същия миг осъзна, че трябва да измисли начин да се предпази от чара му. Да, не можеше да отрече, че беше суперпривлекателен. Но на този свят имаше много като него. Наистина не всеки от тях притежаваше такова рядко срещано съчетание от тъмноруса коса и яркозелени очи. И далеч не всеки беше надарен с тяло като неговото — стройно и гъвкаво, изваяно като на гръцки бог. Тя обаче не беше толкова глупава, че да си загуби ума по мъж, който не притежаваше нищо друго, освен божествено тяло, красиво лице и непресъхващ запас от чаровни усмивки.

Е, разбира се, че беше безнадеждно глупава, имайки предвид бившето ѝ тайно безнадеждно увлечение по него. Добре поне, че имаше смелостта да си го признае. Но нямаше намерение да се присъединява към тълпата от възторжените му почитателки. Ще му покаже, че и тя умее да се държи надменно и презрително! Вирна брадичка, почерпила вдъхновение от изпълнението на Голди Хоун във филма „Зад борда“.

— Ще трябва да си тръгнеш, Кен. О, извини ме, исках да кажа Кевин. Кевин ти беше името, нали?

Този път май прекали, защото краищата на устните му нервно потръпнаха.

— Нали три пъти ни запознаваха. Би трябвало да ми запомниш името.

— О, в отбора има толкова много футболисти! А и всички си приличате.

Едната от веждите му се повдигна въпросително.

Моли явно бе успяла да постигне своето, а и вече беше доста късно, така че можеше да прояви великодушие, но с нотка на снизхождение — това окончателно щеше да го довърши.

— Можеш да останеш за тази нощ, но аз дойдох тук, за да работя, затова бъди така добър утре да се преместиш в мотела. — Погледна през задния прозорец и забеляза ферарито му, паркирано в гаража. Заради това не го бе съзряла, като спря колата си пред къщата.

Той се отпусна подчертано бавно на една от табуретките. Явно искаше да ѝ подсказе, че не възнамерява да ходи никъде.

— А ти с какво се занимаваш? — позаинтересува се с покровителствен тон, с което ѝ подсказа, че се съмнява тя да е способна на нещо сериозно.

— Je suis auteur.

— Писателка ли си?

— Soy autora — повтори младата жена на испански.

— Има ли причина да пренебрегваш английския?

— Реших, че повече си свикнал с чуждите езици. — Тя махна неопределено с ръка. — Четох някъде, че... — Кевин може и да беше повърхностен, но не беше глупав и Моли се зачуди дали не бе прекалила. Но за съжаление, вече ѝ бе трудно да се сдържа. — Почти съм сигурна, че Ру вече се е възстановил от малкия си проблем с бяса, но не е зле за всеки случай да си направиш някоя и друга инжекция.

— Още ли си ядосана, защото те помислих за крадец?

— Съжалявам, но не те чух, вероятно заради мозъчното сътресение от падането.

— Казах, че моля за извинение.

— Така е редно да направиш. — Тя отмести флумастерите, оставени от децата върху плота.

— Мисля да се кача горе и да си легна. — Той се надигна и тръгна към вратата, но после се обърна и изгледа с любопитство

ужасната ѝ коса. — Кажи ми честно. Да не би да си загубила бас? Заложила си на някой отбор и си загубила?

— Лека нощ, Кърк.

Когато влезе в спалнята си, Моли осъзна, че не ѝ достига въздух. Само една тънка стена я делеше от стаята за гости, където щеше да спи Кевин. Кожата я смъдеше, а ръцете я сърбяха да грабне ножиците, макар че ако трябва да бъде честна, не бе останала много коса за подстригване. Може би не беше зле утре да боядиса косата си в нормалния ѝ цвят, само дето не искаше да му достави това удоволствие.

Беше дошла тук, за да се скрие от света и да си ближе раните, а не да спи до леговището на лъва. Взе вещите си, извика Ру и се премести в голямата ъглова стая, където обикновено спяха трите ѝ племенници, след което заключи вратата след себе си.

Облегна се на касата на вратата и се опита да се успокои, зареяла поглед в скосения таван и широките первази под прозорците, на които бе толкова приятно да си седиш и мечтаеш. Две от стените бяха изрисувани с изгледи от Гората на славея — нахвърли ги, докато останалите членове на семейството се мотаеха наоколо. Тук беше в безопасност за през нощта, а на сутринта той щеше да си е отишъл.

Ала не можа да заспи. Защо не бе споменала на Фийби, че смята да дойде във вилата? За да не слуша досадното ѝ мрънкане за косата и предупрежденията ѝ за възможни „инциденти“.

Моли дълго се въртя в леглото, като често поглеждаше часовника. Накрая се отчая и светна лампата, за да запише няколко хрумвания за новата си книга. Но нищо не успя да измисли. Обикновено воят на зимния вятър, блъскащ се в солидните греди на къщата, я успокояваше, но тази нощ сякаш я подтикваше да си смъкне дрехите и да затанцува, да зареже образа на добро и скромно момиче и да се превърне в необузdana дивачка.

Отметна завивките и стана от леглото. В стаята бе хладно, но тя имаше чувството, че изгаря от треска. Най-добре беше сега да си е у дома. Ру надигна сънено единия си клепач, но после отново го притвори, докато тя пристъпваше към най-близкия прозорец, под който имаше пейка с възглавница.

Отвън стъклата бяха изпъстрени с ледени пера. Снегът продължаваше да се сипе между дърветата като тънки бели ленти. Моли се опита да се полюбува на красотата на нощната виелица, но виждаше единствено Кевин Тъкър. Кожата ѝ настръхна, по гърба ѝ пробягнаха тръпки. Толкова бе унизително! Тя беше умна и талантива жена, но въпреки всичките ѝ усилия сега се държеше като вманиачена нимфоманка.

Може би беше някаква перверзна форма на лично израстване? Добре поне, че беше луднала от желание за секс, а не заради Голямата любов, която никога няма да изживее.

Реши, че страстта е много по-безопасна. Дан беше спасил живота на Фийби! Това беше най-романтичното, което Моли можеше да си представи, но подозираше, че това я бе тласнало към очаквания, които никога нямаше да се сбъднат. Явно се налагаше да зарече Голямата любов и да се съсредоточи върху секса. Интересно дали Кевин се обясняваше в любов на английски, докато прави секс, или е зазубрил няколко удобни чуждестранни фрази? Младата жена простена и зарови лице във възглавницата.

Само след няколко часа сън тя се събуди. Утрото се оказа хладно и мрачно. Погледна към двора и видя, че ферарито на Кевин го няма. Чудесно! Изведе Ру навън, после си взе душ. Насили се да изтананика някоя песничка от „Мечо Пух“, докато се изсуши, но когато започна да навлича износените сиви панталони и пуловера от „Долче и Габана“, купени още преди да раздаде парите си, преструвката, че е щастлива, избледня и изгуби силата си.

Какво не беше наред с нея? Животът ѝ бе чудесен. Беше здрава, имаше добри приятели, страхотно семейство, чаровно и забавно куче. Макар и почти разорена, тя не се тревожеше, защото жилището ѝ си струваше всички пари, които бе изхарчила за него. Обичаше работата си. Животът ѝ беше безупречен. Дори повече от безупречен сега, когато Кевин Тъкър си бе заминал.

Недоволна от безпокойството, което я измъчваше, тя напъха крака в розовите чехли, които близначките ѝ бяха подарили за рождения ѝ ден, и зашляпа към кухнята. Заешките муцунки на носовете на чехлите весело се поклащаха в такт с всяка нейна крачка. Ще закуси набързо, преди да се захване за работа.

Извади от шкафа пакет с любимите бисквити за печене на Дан. Точно когато ги поставяше в тостера, Ру се разляя. Задната врата се отвори и влезе Кевин, понесъл в ръце найлонови пазарски торби. Глупавото ѝ сърце прескочи един удар.

Ру изръмжа, но Кевин не му обърна внимание.

— Здравей, Дафни!

Безсмислената ѝ радост мигом отстъпи пред раздражението.
Слидерин!

Той стовари торбите върху острова в средата на кухнята.

— Хранителните запаси бяха на изчерпване.

— Какво те засяга това? Забрави ли, че щеше да си тръгваш? — напомни му тя и повтори фразата на френски, за да се наслади на сърдитото му мръщение. — Vous partez.^[2] Salga.^[3]

— Не смятам да си тръгвам. — Той отвори ядосано една бутилка с мляко. — Не желая да дразня допълнително Дан, така че не аз, а ти ще трябва да си тръгнеш.

Точно това трябваше да направи, ала нямаше намерение да му играе по свирката. Едно заядливо дяволче вътре в нея отвърна предизвикателно:

— Няма да стане! Разбира се, ти като спортист не можеш да го проумееш, но за да съсредоточа мислите си в работата си, аз наистина се нуждая от спокойствие и тишина.

Кевин явно схвана обидата, но предпочете да я пренебрегне.

— Аз оставам тук.

— И аз — не се даваше Моли.

Съдейки по стиснатите му устни и намръщеното му лице, не бе трудно да се досети, че едва се сдържаше да не я изхвърли, но не се осмеляваше, все пак тя бе сестра на шефката му. Вместо това той бавно напълни чашата си с мляко и се облегна на ръба на кухненския плот.

— Вилата е голяма. Ще си я поделим.

Тя отвори уста, за да му нареди да си обира крушите, но нещо я възпря. Може би идеята не беше чак толкова откачена. Най-добрият начин да се справи с безумното си увлечение по него бе да открие, че под маската на неустоим красавец се крие един гаден Слидерин. Не беше увлечена по истинския Кевин, защото всъщност не го познаваше.

Вместо това я привличаше илюзията за Кевин, с великолепно тяло, чувствен поглед и излъчване на победител.

Наблюдаваше го как изпи чашата си мляко. Само едно оригване. Щеше да ѝ бъде достатъчно. Нищо не я отвращаваше повече от мъж, който се оригва... или се чеше по чатала... или има просташки маниери на хранене. Или пък разните загубеняци, които се опитват да впечатлят жените, размахвайки тлъсти пачки с банкноти, защипани с една от онези безвкусни метални щипки.

Може би носи на врата си златна верига? Моли потръпна. Сигурно е така. Или е побъркан на тема оръжия? Или любимото му обръщение е: „Как си, пич?“. Дори и след милион години нямаше да заприлича на Дан Кейлбоу.

Да, несъмнено безброй капани дебнеха господин Кевин Аз-съм-супер-секси-с-невероятни-зелени-като-тревата-на-стадиона-очи Тъкър. Едно оригване... едно драпане по чатала... дори и най-слабото проблясване на нещо златно около врата му...

Осъзна, че се усмихва.

— Добре. Можеш да останеш.

— Благодаря ти, Дафни. — Той пресуши млякото в чашата си, но не се оригна.

Моли присви очи и си напомни, че докато куотърбекът продължава да я нарича „Дафни“, тя е почти в безопасност.

Взе лаптопа си и го отнесе в мансардата. Постави го върху бюрото заедно със скицника си. Реши да поработи върху ръкописа на „Дафни се претъркулва“ или над новата си статия „Свалки — докъде да стигнем?“.

Много далеч.

Определено сега не беше подходящото време да мисли за секс, дори и за тийнейджърската му версия.

От долния етаж се разнесе рев на футболни запалянковци. Очевидно Кевин бе донесъл видеозапис на мача, за да анализира играта. Младата жена се запита дали някога е посягал към книга, гледал ли е поне един свестен филм и въобще правил ли е нещо, което да не е свързано с футбола.

Е, това не я засягаше. Време беше да се залавя за работата си. Отпусна единия си крак върху гърба на Ру и се загледа през прозореца към белите гребени на вълните по сивкавите ледени води на езерото

Мичиган. Може би Дафни ще реши да се върне късно през нощта в дома си и ще завари всичко потънало в мрак. Тъкмо прекрачва прага, Бени изскача отнякъде и...

Не, трябва да престане да черпи сюжетите за историите си от собствените си преживявания.

Добре... Отвори скицника си. Дафни може да реши да си нахлузи маска от онези за Хелоуин и да го изплаши... Не, това вече го беше използвала в „Дафни сади тикви“.

Определено беше време да звънне на някоя приятелка. Грабна телефона и набра номера на Джанин Стивънс, нейна добра приятелка, автор на няколко книги. Макар Джанин да пишеше за младежи, те споделяха близки възгледи и често си разменяха идеи.

— Слава богу, че се обади! — зарадва ѝ се Джанин. — Цяла сутрин се опитвам да се свържа с теб!

— Случило ли се е нещо?

— Всичко се оплеска! Някаква жена с огромна коса от НДНА се добра до микрофона на репортера от сутрешните новини и очерни книгите за деца като оръжие за пропагандиране на хомосексуализма.

— Е, нека си дрънка, какво от това?

— Моли, тя показва екземпляр от „Толкова ми липсваш“! Твърдеше, че книгата била ярък пример за мръсотията, която тласкала децата към перверзии.

— О, Джанин, това е ужасно!

Тринайсетгодишната героиня в романа „Толкова ми липсваш“ се опитваше да разбере защо по-големия ѝ талантлив брат е унижаван и преследван от съучениците си, които го смятат за обратен. Затрогваща, умна и прекрасно написана книга...

Джанин издуха носа си.

— Тази сутрин ми се обади моята редакторка. Каза, че са решили да изчакат, докато суматохата не утихне, като ще отложат с *една година* издаването на новата ми книга!

— Но ти я завърши миналата година!

— Не им пука. Не мога да повярвам! Продажбите на романа току-що започнаха да растат! А сега ще изпусна бума и всички ще ме забравят!

Моли се постара с всички сили да утеши приятелката си. Като привършиха разговора, тя реши, че онези от „Нормални деца за

нормална Америка“ са по-опасни от всякаква порнография.

От долния етаж се чуха стъпки и тя се сепна, осъзнала, че вече не се чуват свирките и виковете от стадиона. Сигурно мачът бе свършил. Какво пък, разговорът с Джанин поне ѝ бе помогнал да престане да мисли за Кевин.

Плътен мъжки глас я повика.

— Ей, Дафни, знаеш ли дали наблизко има писта за самолети?

— Писта? Има. В Стърджън Бей^[4]. Тя е... — Рязко отметна глава. — *За самолети?* — Моли се изстреля от стола си и се втурна към стълбата. — Пак ли ще скачаш с парашут?

Кевин вдигна глава и я огледа преценяващо. Дори и с небрежна поза с ръце в джобовете изглеждаше висок и ослепително красив като бог.

Моля те, оригни се!

— Как бих посмял да скачам? — попита я съвсем спокойно. — Дан заръча да не го правя.

— Сякаш това може да те спре.

„Бени въртеше педалите на планинския си велосипед все по-бързо и по-бързо, без да обръща внимание нито на проливния дъжд, леещ се над Гората на славея, нито на голямата локва пред него.“

Моли се втурна надолу по стъпалата, макар много добре да знаеше, че не бива да се доближава до Кевин.

— Не го прави. Цяла нощ вилицата не спря. Духа много силен вятър.

— Е, сега вече наистина ме изкушаваш.

— Опитвам се ти обясня колко е опасно!

— Нима опасността не прави всичко още по-привлекателно?

— Никой самолет няма да излети в толкова лошо време. — Само дето това едва ли важеше за знаменитости като Тъкър, способни да убедят хората в каквото си пожелаят.

— Не ми се вярва, че ще е толкова трудно да намеря някой пилот. Ако наистина реша да скачам с парашут.

— Ще се обадя на Дан — заплаши го тя. — Сигурна съм, че ще му бъде много интересно да узнае колко нехайно се отнасяш към наложеното ти наказание.

— О, как ме уплаши само — ехидно провлече Кевин. — Мога да се обзаложа, че си била от онези девойчета, които винаги са клепали съучениците си пред учителите.

— Не, учих с момчета до петнайсетгодишна, така че нямах тази възможност.

— О, да, съвсем забравих, че си от богаташките дечица.

— Богато, разглежено и изнежено същество — излъга тя. — Ами ти? — Може би щеше да забрави за скоковете с парашут, ако успееше да му отвлече вниманието.

— Бях от средните. И никак не съм бил глезен.

Той още не можеше да се успокои. Моли трескаво се напрягаше да измисли още нещо, с което да се заяде с него. Внезапно забеляза две книги на масичката за кафе, които преди не бяха там. На корицата на първата от тях прочете името на Скот Търоу^[5], а другата беше научна — доста сериозно изследване на Космоса.

— Ти четеш?

Устните му се свиха, когато се тръшна на дългото канапе.

— Само когато не мога да намеря някой да ми чете на глас.

— Много смешно. — Моли се настани на противоположния край на канапето. Не беше доволна от откритието, че той обича да чете.

Ру се примъкна по-близо към нея, готов да брани подарката си, ако на Кевин му хрумне отново да се нахвърли върху нея.

Ще ти се.

— Добре де, признавам, че не си чак толкова интелектуално... ограничен, колкото изглеждаш първоначално.

— Позволи ми да го включа в изявлението си пред журналистите.

Моли внимателно щракна капана си.

— В такъв случай защо продължаваш да вършиш само глупости?

— Какви например?

— Ами, да речем, скокове с парашут, скокове със ски от хеликоптер, автомобилно рали по неравен терен веднага след тренировъчния лагер.

— Явно знаеш много за мен.

— Само защото си свързан със семейния ни бизнес, така че не го приемай лично. Освен това всеки в Чикаго знае за твоите подвизи.

— Журналистите винаги вдигат много шум за нищо.

— Не е точно „за нищо“. — Тя изрита чехлите със зайчетата и подви крака под себе си. — Не те разбирам. Винаги си бил образец за всички от професионалния спорт. Нито пиеш, нито биеш жени. Пръв идваш на тренировките и последен си отиваш. Около теб няма никакви скандали, не играеш хазарт, не се държиш превзето като кинозвезда. И изведнъж — такива изцепки!

— Никакви изцепки нямаше.

— А как иначе ще ги наречеш?

Кевин наклони глава и присви подозрително очи.

— Да не са те изпратили да ме шпионираш?

Тя се засмя, макар това предположение да разваляше образа ѝ на богата разглежена кучка.

— Повярвай ми, аз съм последният човек, на когото биха поверили подобна отговорна задача, свързана с бъдещето на отбора. В семейството ми се носи славата на отвейна интелектуалка. — Тя се прекръсти, преди да продължи: — Хайде, Кевин, да пукна, ако те предам. Каж ми какво става.

— Понякога обичам силните усещания и не виждам нищо лошо в това.

Но Моли не мирясваше.

— А приятелките ти не се ли тревожат за теб? — продължи да дълбае.

— Ако искаш да узнаеш нещо повече за интимния ми живот, просто ме попитай. Тогава ще имам удоволствието да ти кажа да не си пъхаш носа в чуждите работи.

— Че защо са ми подробности от твоя интимен живот?

— И аз това се питам.

Тя го изгледа с престорена невинност.

— Просто се чудя откъде си намираш чуждестранните мацки. От каталог ли ги поръчваш? Или се ровиш в интернет? Чух, че имало компании, специализирани в подпомагане на самотни американци. Търсят им партньорки в чужбина. Явно самите те, горките, не могат да се справят. Да, виждала съм такива снимки. „Двайсет и една годишна красива рускиня. Свири на класическо пиано чисто гола. В свободното

си време пише еротични романи. Желаете да сподели «уменията си» с някой янки.“

За съжаление, вместо да се обиди, Кевин се разсмя.

— Излизам и с американки.

— Обзалагам се, че не са много.

— А на теб никой ли не ти е казал, че си прекалено любопитна?

— Аз съм писателка. При нас любопитството е професионално качество. — Моли побърза да мине в атака: — Разкажи ми нещо за семейството си.

— Няма какво да се разказва. Аз съм ПС.

Първокласен свалач?

— Противен смотаняк?

Той се ухили и вирна крака върху масичката за кафе.

— Пасторски син. Четвърто поколение, но зависи от това, как ще ги броиш.

— О, да. Спомням си, че съм чела за това. Хм, четвърто поколение, така ли?

— Баща ми беше методистки свещеник, син на методистки свещеник, който на свой ред е бил внук на един от най-старите пътуващи методистки проповедници, разнасяли Божието слово из най-затъntenите краища на страната ни.

— Ето защо в твоите вени тече толкова буйна кръв! От гените на предшественика ти мисионер.

— Е, със сигурност не е от баща ми. Той беше чудесен, но не би могъл да бъде обявен за любител на риска. По-скоро беше домошар и книжен плъх. — Усмихна се. — Също като теб, само че по-любезен.

Моли предпочете да се престори, че не е чула язвителното подмятане.

— Жив ли е?

— Умря преди шест години. Когато съм се родил, е бил на петдесет и една години.

— А майка ти?

— Загубих я преди година и половина. И тя беше възрастна. Буквално поглъщаше книгите, беше председател на историческото дружество, увеличаше се по генеалогията. Няма да забравя с какво нетърпение родителите ми очакваха лятото. Това бяха най-приятните месеци в живота им.

— За да се пекаат на нудистки плажове на Бахамите?

— Не съвсем — засмя се той. — Всички отивахме в летния лагер на Методистката църква в Северен Мичиган. Той принадлежи на семейството ми от много поколения.

— Семейството ти е притежавало летен лагер?

— Да, с малки бунгала и голям стар параклис за църковните служби. Там трябваше да прекарвам всяка от летните ваканции, докато не станах на петнайсет, когато се разбунтувах.

— Сигурно са се питали как са си се пръкнал такъв.

— Всеки божи ден. — Очите му се присвиха. — Сега е твой ред да разкажеш за себе си.

— Аз съм сираче — отвърна младата жена с небрежен тон, както винаги правеше в подобни случаи, макар на гърлото ѝ да засядаше буца.

— А пък аз си мислех, че Бърт винаги се е женил само за танцьорки от Вегас — усмихна се Кевин. Но от погледа му, който плъзна от яркочервената ѝ коса до доста скромния ѝ бюст, си пролича, че се съмнява да е имало жени с пайети в родословното ѝ дърво.

— Майка ми е била певица в хоровия състав „Пясъците“. Тя бе третата жена на Бърт. Загинала, когато съм била на две години, докато летяла за Аспен, за да отпразнува развода.

— Искаш да кажеш, че двете с Фийби сте от различни майки?

— Да. Майката на Фийби е първата му жена. Била е хористка във „Фламинго“.

— Никога не съм се срещал с Бърт Съмървил, но ако се съди по слуховете, не е било лесно да се живее с него.

— За щастие, ме изпрати в пансион, когато бях на пет години. Дотогава у дома непрекъснато се сменяха красиви детегледачки.

— Звучи интересно. — Той спусна краката си от масичката за кафе и взе слънчевите си очила „Рево“ със сребриста рамка. Моли ги изгледа със завист. Струваха двеста и седемдесет долара в „Маршал Фийлдс“.

„Дафни надяна на носа си слънчевите очила, изпаднали от джоба на Бени. Наведе се, за да се полюбува на отражението си в езерото. Изглеждаше съвършено.“

Parfait!^[6] (Тя вярваше, че френският е най-подходящият език за описание на външността ѝ.)

— Хей! — провикна се Бени зад нея.

Пльос! Слънчевите очила се плъзнаха от носа ѝ и цопнаха в езерото.“

Кевин се надига от канапето и Моли усети как въздухът в стаята се наелектризира.

— Къде отиваш? — попита тя.

— Ще изляза за малко. Нужен ми е свеж въздух.

— И къде по-точно ще го търсиш?

Той прибра очилата с преднамерено бавни движения.

— Приятно ми е да си бърбям с теб, но мисля, че въпросите от ръководството бяха повече от достатъчни.

— Вече ти обясних, че не съм от шефовете.

— Нали имаш дял от акциите на отбора. Според моите представи това те прави шефка.

— Добре де, няма да спорим. Ръководството иска да знае къде ще ходиш.

— Да карам ски. Това проблем ли е?

Не, но тя беше сигурна, че щеше да създаде проблеми на Дан.

— Наблизо има само една високопланинска ски писта, но е само четирийсет метра. Това не е никакво предизвикателство за смелчага като теб.

— По дяволите!

Моли побърза да скрие доволната си усмивка.

— Тогава ще отида на ски бягане — заяви той. — Чух, че тук имало първокласни трасета.

— Няма достатъчно сняг.

— Тогава трябва да намеря онази *писта за самолети!* — Кевин се втурна към гардероба.

— Не! По-добре да отидем... на поход.

— На поход? — Куотърбекът я изгледа смаяно, сякаш му бе предложила да наблюдават дивите птици.

Тя трескаво мислеше какво да каже.

— Знаеш ли, в скалите има една наистина много опасна пътека. Когато духа силен вятър или вали сняг, макар и слаб, забраняват достъпа до нея. Но аз зная как да се доберем до пътеката. Наистина трябва добре да помислиш, преди да се съгласиш. Пътеката е тясна и заледена. Ако стъпиш накриво, може да паднеш от високо и да загинеш.

— Измисляш си.

— Нямам толкова богато въображение.

— Нали си писателка.

— Но пиша само детски книги. В тях няма никакво насилие. Но ако предпочиташ да си стоим тук и да си приказваме цяла сутрин, твоя воля. Лично на мен едно малко приключение ще ми дойде добре.

Това май успя да привлече вниманието му.

— Е, тогава да тръгваме.

* * *

Изкараха страхотно, въпреки че Моли така и не успя да намери опасната пътека, за която му бе говорила — може би защото наистина си я бе измислила. Но на върха на скалата, на която се изкачиха, беше студено и ветровито, така че той не се оплакваше много. На един хлъзгав, заледен участък дори се опита да се хване за ръката ѝ, но тя не беше толкова глупава, че да му позволи. Само го изгледа презрително и го посъветва да внимава и да се пази, защото нямаше намерение да му служи за подпорен стълб всеки път когато той писне, че е зърнал малко лед по земята.

Спътникът ѝ се засмя и се покатери по хлъзгавите камъни пред тях. Дъхът ѝ секна при вида му, изправен пред замръзналото езеро, с отметната назад глава и разрошена от вятъра тъмноруса коса.

През останалата част от разходката Моли даже забрави, че трябва да му се присмива, и се забавляваха страхотно. Когато се върнаха в къщата, зъбите ѝ тракаха от студ, макар че всички тайни женски кътчета в нея буквално изгаряха от копнеж.

Кевин свали палтото си и потри ръце.

— Нямам нищо против една гореща вана в твоята баня.

А тя нямаше нищо против да се възползва от неговото горещо тяло.

— Върви. Аз трябва да се захващам за работа.

Докато бързаше към мансардата, Моли си припомни как Фийби веднъж я бе посъветвала: „Когато растеш в обкръжение като нашето, Моли, случайният секс е като гнездо на змии. Ние се нуждаем от истинската, Голямата любов. Мога да се закълна, че няма да я откриеш, ако прескачаш от легло на легло“.

Макар Моли да не прескачаше от легло на легло, тя знаеше, че сестра ѝ имаше право. Само че какво трябваше да направи една жена на двайсет и седем години, физически здрава, но неоткрила истинската, дълбоко разтърсващата любов? Лесно щеше да ѝ бъде, ако по време на разходката Кевин се беше показал като плиткоумно нищожество... Той обаче нито веднъж не заговори за футбол. Вместо това си приказваха за книги, за живота в Чикаго и за общата им страст към рок музиката.

Моли не успя да се съсредоточи върху Дафни, затова отвори лаптопа си, за да поработи върху статията си „Свалки — докъде да стигнем?“. Обаче тази тема още повече я вкисна.

Към края на първата година в колежа тя се умори до смърт да чака Голямата любов и реши за забрави за нея, а вместо това да се задоволи със симпатията си към момчето, с което се срещаше от няколко месеца. Но загубата на девствеността ѝ се оказа грешка. От тази връзка младата жена остана дълбоко потисната и разбра колко права е била Фийби. Не беше създадена за случайни връзки.

След няколко години се убеди, че не беше безразлична към един неин познат, и реши отново да опита. Той беше интелигентен и очарователен, но мъчителните терзания не я напуснаха в продължение на месеци след края на тяхната връзка.

Оттогава бе имала много приятели мъже. Именно приятели, а не гаджета. Моли правеше всичко възможно, за да потиска сексуалните си пориви, като ги замества с усилена работа и общуване с добри приятели. Целомъдрието може да не беше на мода, но сексът беше нещо като емоционално тресавище за една жена, която не бе познала любовта, преди да стане на петнайсет. Защо тогава не можеше да спре да мисли за секс, особено докато Кевин Тъкър бе в къщата?

Защото беше човешко създание, а куотърбекът на „Старс“ беше свалач с изключително съблазнително тяло, ходещ афродизиак, сексуална играчка. Тя простена, погледна с нежелание клавиатурата и се насили да се съсредоточи върху работата си.

В пет часа чу как той излезе от къщата. Към седем вечерта статията „Свалки — докъде да стигнем?“ беше готова. За нещастие, темата не само че я изнерви, но дори я възбуди. Отново позвъни на Джанин, но приятелката ѝ не вдигаше. Вече бе станало прекалено късно, за да се отбие в някой магазин и да си купи боя за коса. Дали пък да не се подстриже много късо, както преди две години? Онази къса подстрижка много ѝ отиваше.

Не, самозалъгваше се. Това беше ужасно.

Вместо към ножиците Моли посегна към диетичния хляб, направи си сандвич и го изяде върху кухненския плот. После изяде целия маршмелоус от кутията със сладолед „Роки Роуд“. Накрая взе скицника си и се настани пред камината, за да нахвърли няколко скици. Но толкова ѝ се спеше, че клепачите ѝ скоро натежаха. Появата на Кевин някъде след полунощ я накара да подскочи от стола.

— Здравей, Дафни.

— Здравей, Карл — промърмори тя и разтърка сънените си очи.

Кевин метна небрежно палтото си на облегалката на стола. От него се разнесе миризма на парфюм.

— Трябва да го проветря.

— Предполагам. — Разкъсваше я пристъп на ревност. Докато си представяше тялото на Кевин, измъчвана от несподелена страст и емоционални комплекси, Моли бе забравила нещо много важно: той беше напълно безразличен към нея. — Сигурно си бил много зает. Ако се съди по това, на какво ухае палтото ти, смесили са се парфюми от няколко марки. Всичките мацки ли бяха тукашни, или си успял да намериш нещо по-екзотично?

— О, не, отде тоз късмет. За съжаление, всички се оказаха американки, при това много бърбиви. — Изглежда я многозначително, с което ѝ подсказа, че и тя не е изключение.

— Готова съм да се обзаложа, че изреченията им не са били само едносрични, така че сега сигурно яко те цепи главата.

Трябваше да престане с това. Кевин не беше толкова тъп, колкото ѝ се искаше на нея, така че ако не внимаваше какво приказва, той

много скоро щеше да разбере колко много се интересува тя от личния му живот.

Но футболистът изглеждаше по-скоро раздражен, отколкото озлобен.

— Знаеш ли, обичам да разпускам в дамска компания. Не понасям да се обсъжда политиката или глобалното затопляне. И никак не са ми приятни хората, които декламираат пошли стихове, след като самите те нямат понятие от лична хигиена.

— Така ли? А на мен това са ми любимите теми.

Той поклати глава, изправи се и се протегна, като изпъна мускулестото си тяло и се разкърши. Явно вече му бе дотегнала. Навярно защото не му се възхищаваше и не изброяваше с възторг постиженията му по стадионите.

— По-добре да си лягам — рече той. — Ще тръгна утре на разсъмване, така че ако не се видим, ти благодаря за гостоприемството.

Тя намери сили да се престори, че се прозява.

— Ciao^[7], сладурче. — Макар да знаеше, че куотърбекът трябва да се яви на тренировките, това не облекчи разочарованието ѝ.

— Лека нощ, Дафни — усмихна ѝ се той.

Проследи го с поглед, докато се качваше по стъпалата. Джинсите плътно прилепваха по краката му, подчертавайки стройните му бедра, а мускулите под тениската му се издуваха като възета.

О, боже, направо ѝ течаха лигите! Тя, която беше член на най-интелектуалния клуб в колежа — „Фи Бета Капа“!

И освен това се измъчваше от копнежи и безпокойство, безкрайно неудовлетворена от всичко в живота си.

— По дяволите! — Захвърли скицника на пода, скочи на крака и се запъти направо към банята. Вторачи се в косата си в огледалото. Щеше да я обръсне нула номер!

Не! Не искаше да бъде с гола глава, този път нямаше да се държи като откачена.

Моли се върна в гостната и избра от шкафа с видеокасетите тази с римейка на „Капан за родители“. Детето, което още се криеше в нея, обичаше да гледа тази история за близначките, които накрая успяха да помирят разведените си родители. Освен това тя се любуваше с детинско възхищение на усмивката на бащата — актьора Денис Куейд.

Същата като усмивката на Кевин.

С решителен жест извади от видеото някаква видеоигра. Вместо нея постави касетата с любимия си филм и се изтегна на дивана.

Към два през нощта близначките Холи и Ани най-после успяха да съберат разделените си родители, само че Моли още повече се разстрои. Започна да търси нещо по-подходящо сред старите филми, но внезапно спря, като чу една позната мелодия. Беше песента от „Лейс Инкорпорейтид“.

Лейс ще ви помогне, да...

Лейс ще ви реши проблема, да...

На екрана се появиха две разкошни сексапилни красавици, детективите Сейбъл Дрейк и Джинджър Хил.

„Лейс Инкорпорейтид“ беше любимият сериал на Моли като дете. Колко ѝ се искаше да прилича на остроумната брюнетка Сейбъл. Ролята се изпълняваше от Малъри Маккой. А Джинджър беше потресаваща сексбомба, непобедима в схватките на карате. „Лейс Инкорпорейтид“ беше филм, наситен с много сексуални сцени, но това не правеше впечатление на младата жена. Тя просто се наслаждаваше да гледа как две мадами смилат от бой лошите мъже.

В надписите първо изписаха името на Малъри Маккой, след нея — на Лили Шърман, която играеше Джинджър Хил. Моли се заслуша по-внимателно, като си спомни как веднъж бе подочула разговор в централата на „Старс“, от който ставаше ясно, че Лили Шърман е свързана по някакъв начин с Кевин. Разбира се, не желаше някой да се досети за интереса ѝ към младия куотърбек, затова не посмя да разпита по-подробно. Но сега имаше възможност да огледа внимателно актрисата.

Лили беше с прочутите си плътно прилепнали джинси, с горнище без презрамки, на високи токчета. Дългата ѝ червена коса се спускаше по раменете ѝ, а очите ѝ със съблазнителен грим, не се откъсваха от камерата. Дори със старомодната прическа и огромните златни халки тя си оставаше ослепителна.

Сега Шърман би трябвало да е около четирийсетгодишна. Малко старичка, за да е гадже на Кевин. Тогава какво ги свързваше? На снимката на актрисата отпреди няколко години си личеше, че беше натрупала няколко килограма след края на този телевизионен сериал. Но все още беше привлекателна, със зряла, чувствена красота, така че беше напълно възможно да са имали краткотрайна връзка.

Моли натисна нервно копчето и на екрана се показа реклама на някаква козметика. Може би точно от това се нуждаеше — пълна промяна.

Младата жена изключи телевизора и се запъти към горния етаж. Някак си се съмняваше, че пълното преобразяване на външността ѝ ще излекува душевната ѝ мъка.

След горещия душ си облече една от нощниците от ирландски лен, купена още по времето, когато беше богата. В нея се чувстваше като героиня от роман на Джорджет Хайер. Взе тетрадката си в леглото, за да поработи малко върху книгата за Дафни, но вдъхновението ѝ от предишните дни бе пресъхнало.

Ру тихо похъркваше на пода до леглото. Моли си повтори, че иска да заспи, макар сънят да бягаше от очите ѝ. Може би ще е по-добре да се заеме с корекциите на статията? Но докато преминаваше по коридора с лаптопа си, не се сдържа и надникна в банята за гости. Там имаше две врати — пред едната сега бе застанала девойката, а другата водеше в стаята, в която спеше Кевин.

Именно тази врата сега беше леко открената.

Краката ѝ, неподвластни на волята ѝ, сами я отведоха към вратата.

На поставката пред огледалото бе поставен несесерът му за бръснене „Луи Вюитон“. Едва ли той би похарчил толкова много пари за подобна глезотия. По-скоро му е била подарена от някоя от международните му красавици.

Пристъпи леко напред и видя червена четка за зъби с корави бели косми. Той даже беше завинтил капачката на тубата с паста за зъби „Аквафреш“.

С връхчетата на пръстите си Моли нежно погали флакона с дезодорант. Протегна ръка към масивната стъклена бутилка с много скъп афършейв от елитна марка. Отвинти капачката и я поднесе към носа си. Така ли мирише Кевин? Той не беше от онези мъже, които прекаляват с одеколона. Не беше толкова близка с него, за да знае повече за навиците му, но познатият аромат я накара да затвори очи и да вдъхне по-дълбоко. Потрепери и го остави. Загледа се в отворения несесер за бръснене.

До шишенцето с ибупрофен и тубата с неоспорин лежеше почетният пръстен на Кевин от Суперкупата. Знаеше, че го беше

спечелил в началото на кариерата си, като резерва на Кал Бонър. Тя се изненада, че пръстенът от шампионата беше захвърлен така небрежно на дъното на несесера, но всичко, което знаеше за Тъкър, ѝ подсказваше, че той не е искал да носи пръстен, получен зад гърба на някой друг, който е бил на предна линия.

Канеше се да си тръгне, когато забеляза до пръстена някакво пакетче.

Презерватив.

Е, и какво толкова? Разбира се, че си носи презервативи. Какво друго можеше да се очаква от него. Сигурно ги купува с кашони. Взе го и го огледа. Изглеждаше съвсем обикновен презерватив. Защо тогава го гледаше така втренчено?

Това бе истинска лудост! През целия ден се държеше като обсебена. Ако не се овладееше, щеше да започне да се нахвърля върху хората и тогава вече наистина ще свърши в лудницата. Или щеше да сготви домашния си любимец, също като лудата Глен Клоуз във филма „Фатално привличане“.

Моли мъчително потрепна. *Прощавай, Дафни.*

Един поглед. Само един поглед. Нищо повече. Просто ще надникне, докато той спи, след което веднага ще си тръгне.

Моли пристъпи към спалнята му и лекичко откряна вратата.

[1] „Ню Йорк Джайънтс“ — професионален отбор по американски футбол, базиран в Ийст Ръдърфорд, Ню Джърси, член на Източната дивизия на Националната футболна конференция (НФК) в Националната футболна лига (НФЛ). — Бел.ред. ↑

[2] Отивай си (фр.). — Бел.ред. ↑

[3] Махай се (исп.). — Бел.ред. ↑

[4] Град в щата Уисконсин, административен център в окръг Дор. — Бел.ред. ↑

[5] Виден юрист от Чикаго, автор на криминални романи. — Бел.прев. ↑

[6] Идеално! (фр.). — Бел.ред. ↑

[7] Довиждане (ит.). — Бел.ред. ↑

3

„По-късно тази нощ Дафни се промъкна в леговището на язовеца Бени, нахлузила върху лицето си страховита маска за Хелюин.“

Из „Дафни сади тикви“

Тъничък лъч светлина падаше от коридора върху килима в стаята. Моли различни очертанията на голяма фигура под завивките. От възбуда сърцето ѝ биеше до пръсване. Младата жена пристъпи плахо вътре.

Тласкаше я същата опасна сила, която на седемнайсет години я подтикна да задейства противопожарната аларма. Пристъпи още по-близо. Само един поглед и ще си тръгне.

Той лежеше на една страна, с гръб към нея. Дишаше бавно и дълбоко. Тя си припомни старите уестърни, в които безстрашният каубой скачаше мигновено при най-лекия шум. Представи си как Кевин, с разрошена коса, се прицелва в корема ѝ с револвер „Колт“, 45-и калибър.

Ще се престори, че е сомнамбул, бродещ насън. Той бе оставил обувките си на пода и тя отмести с крак една от тях. Чу се леко прошумоляване, докато обувката се плъзна по килима, но той не помръдна. Тя избута и втората, но той пак не реагира, нито насочи към нея колт 45-и калибър.

Дланите ѝ се изпотиха. Избърса ги нервно в нощницата си и се блъсна леко в ръба на леглото. Кевин спеше непробудно.

Сега, след като видя как изглежда в съня си, бе време да се омете оттук.

Опита се, но вместо това краката ѝ сами я отведоха до другия край на леглото, където можеше да види лицето му.

Андрю спеше така непробудно. И фойерверки да затрепчат до племенника ѝ, той пак нямаше да помръдне. Но Кевин Тъкър съвсем не приличаше на малкото момче. Тя се загледа във великолепия му профил — широко чело, изсечени скули и прав нос с идеални пропорции. Разбира се, като футболист сигурно няколко пъти си е чупил носа, но не бяха останали никакви следи от нарастване накриво.

Промъкването ѝ в спалнята му представляваше най-безсъвременно нарушение на личното му пространство. И непостимо. Но докато съзерцаваше разрошената му тъмноруса коса, тя едва устоя на порива да протегне ръка, за да отметне един кичур от челото му.

Изпод завивките се подаваше голо, изящно изваяно рамо. Искаше ѝ се да го близна с език.

Край! Напълно си беше загубила ума. И дори не ѝ пукаше.

Още стискаше в ръка презерватива, а Кевин Тъкър лежеше под завивките — навярно съвсем гол, ако се съди по голото му рамо. Какво ще стане, ако се сгуши до него?

Не, това беше немислимо.

Но кой ще научи? Той може дори да не се събуди. А ако все пак се събуди? Едва ли би се раздрънкал пред някого, че е преспал с разгонената сестра на собственичката на клуба.

Сърцето ѝ препускаше толкова бясно, че главата ѝ се замая. Наистина ли бе решена да го направи?

Нямаше да има емоционални последици. И защо да има, след като не си правеше илюзии, че е намерила Голямата любов? А колкото до това, какво щеше да си помисли той за нея... Като футболна звезда Кевин бе свикнал жените да му се хвърлят на врата, така че едва ли би се изненадал.

Пред очите ѝ изведнъж изникна противопожарната аларма — висеше на стената точно срещу нея. Заповяда си да не докосва проклетия аварийен бутон. Но ръцете я засърбяха, дишането ѝ се ускори. Волята ѝ отслабваше. Беше уморена от преследващото я безпокойство, краката я боляха. Умори се да съсипва косата си, защото не знаеше как да се справи със себе си. Кожата ѝ бе влажна от желание и нарастващ ужас, когато розовите чехли със зайчета сякаш сами се изхлузиха от краката си.

Веднага ги обуй!

Но не ги обу. В главата ѝ зави пожарната сирена.

Моли посегна към края на нощницата... измъкна я презглава... стоеше гола и трепереща. Сякаш отстрани наблюдаваше в пълен потрес как пръстите ѝ се вкопчиха в завивката и я дръпнаха. Дори когато я отметна, тя не спираше да си повтаря, че не бива да го прави. Но гърдите ѝ пламтяха, цялото ѝ тяло се съпротивляваше на разума, обзето от неустоим копнеж.

Внимателно приседна на матрака, сетне бавно пъкна краката си под одеялото. О, боже, не сънуваше! Беше гола в леглото на Кевин Тъкър.

Нищо неподозиращият обект на сексуалните ѝ мераци изхърка тихо и се обърна на другата страна, затискайки почти половината завивка.

Моли се взираше като омагьосана в широкия му гръб. В главата ѝ се мярна мисълта, че току-що ѝ бе даден знак от небето да изчезва. Веднага трябваше да си тръгне!

Вместо това тя се сгуши до него и притисна голите си гърди към гръба му, вдъхвайки аромата му. Познатото ухание на мускусен афтършейв. Колко отдавна не бе лягала така до някой мъж.

Той се размърда и промърмори нещо насън. Воят на сирената стана по-силен. Тя плъзна ръка по тялото му и нежно погали гърдите му.

„Само минута“, каза си. И след това ще си тръгне.

Тъкър усети върху гърдите си ръката на старото си гадже Катя. Беше в гаража си, с първата си кола, а Ерик Клептън го учеше да свири на китара. Но кой знае защо, вместо на китара, Кевин се опитваше да свири на градинарско гребло. Когато вдигна глава, Ерик бе изчезнал. А той се бе озовал в тази странна дървена барака с Катя.

Тя продължаваше да го гали по гърдите и той осъзна, че е гола. Кевин забрави тутакси за уроците по китара и Ерик. Кръвта запулсира в слабините му.

Беше скъсал с мацката преди месеци, но сега я желаше. Тя имаше слабост към евтините парфюми. Прекалено силни. Явно е било глупаво да се разделя с нея, защото сега ухаеше на курабийки с канела.

Божествен аромат. Секси. Накара го да се изпоти. Не си спомняше да го е възбуждала толкова силно, докато бяха заедно.

Нямаше никакво чувство за хумор. Плескаше се с твърде много грим. Но сега я желаше неудържимо. На минутата.

Обърна се към нея. Стисна я за дупето. Стори му се различно. По-свежо. И по-пищно.

Чак го заболя от възбудата, а тя ухаеше фантастично. Сега на портокали. Гърдите ѝ бяха притиснати към неговите — топли, налети, сочни портокали. Устните ѝ бяха впити в неговите, а ръцете ѝ шареха нежно навсякъде. Играеха си. Милваха го. Спуснаха се томително към мъжествеността му.

Простена, когато тя го погали. Вдъхна женственото ѝ ухание и разбра, че няма да издържи дълго. Ръката му не искаше да помръдне, но той трябваше да я усети, пръстите му се плъзнаха в кадифената ѝ мекота.

Беше влажна и хлъзгава, сладка като мед.

Изохка и се претърколи отгоре ѝ. Проникна в нея със силен тласък. Оказа се трудно. Странно...

Сънливостта постепенно започна да се разсейва, но не и страстта му. Изгаряше от желание. Ароматът на сапун, шампоан и жена го възпламеняваше. Гмуркаше се в нея отново и отново, повдигна с усилие клепачи и... не можа да повярва на очите си.

Под него лежеше Дафни Съмървил.

Опита се да каже нещо, но не успя. Сърцето му биеше ускорено, кръвта пулсираше в слепоочията му. Ушите му бучаха. И той експлодира.

В същия миг всичко в Моли се вледени. *Не! Не още!*

Тя почувства потръпването му. Тежестта му я прикова към матрака. Здравият ѝ разум се върна, но твърде късно.

Той застина и се отпусна като труп върху нея. Безполезен труп.

Всичко бе свършило. *Вече!* И дори не можеше да му лепне званието „най-лошият любовник в човешката история“, защото бе получила точно това, което заслужаваше — абсолютно нищо.

Той разтърси глава, очевидно за да проясни малко ума си, и се отдръпна от нея.

— *Какво, по дяволите, правиш?* — избухна изпод завивките.

Искаше ѝ се да закрепси, да излее разочарованието си, но можеше да обвинява единствено себе си. Отново я бяха спипали да

задейства противопожарната аларма, ала вече не беше на седемнайсет. Почувства се стара и съсипана.

Лицето ѝ пламна от унижението.

— Х-х-ходя насън като сомнамбул.

— Сомнамбул, как ли пък не! — тросна се той. Скочи от леглото и забърза към банята. — Да не си посмяла да мръднеш!

Твърде късно Моли се присети, че Кевин имаше репутацията на злопаметен. Именно заради този негов недостатък вторият мач срещу „Стийлърс“ през миналата година се превърна в кървава баня, а година по-рано той се бе сборичкал с полузащитника на „Викингс“, сто и двайсет килограмов здравеняк. Младата жена се изсули от леглото и се огледа трескаво за нощницата си.

От банята се разнасяха ругатни, всяка по-цветуца от предишната.

„Къде, по дяволите, се е дянала нощницата ми?“

Той нахлу отново в стаята, гол и бесен.

— Откъде, по дяволите, докопа този презерватив?

— От теб... от несесера ти за бръснене. — Тя най-последно видя нощницата си, вдигна я от пода и я притисна към гърдите си.

— От моя несесер за бръснене? — Тъкър се втурна обратно в банята. — Измъкнала си го от... Мамка му!

— Беше... импулсивно. Тъж... инцидент... Понякога се случва, докато ходя насън. — Моли заотстъпва към изхода, но той отново се появи, преди да стигне до вратата, сграбчи я за ръката и я разтърси.

— Знаеш ли колко дълго бе там?

За съжаление, не достатъчно! И тогава се сети, че той говори за презерватива.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Кевин пусна ръката ѝ и посочи към банята.

— Опитвам се да ти кажа, че е бил там цяла вечност и сега проклетият кучи син е *скъсан!*

Трябваша ѝ цели три секунди, за да схване какво ѝ обяснява. Коленете ѝ омекнаха и тя рухна на стола до леглото.

— Е? — изръмжа той.

Замаяният ѝ мозък най-сетне отново се задейства.

— Не се тревожи за това. — Твърде късно усети влагата между бедрата си. — Сега съм в безопасен период.

— Няма безопасни периоди! — Тъкър включи подовата лампа и пред погледа му се разкри доста повече, отколкото тя искаше той да види, от обикновеното ѝ съвсем голо тяло.

— При мен има. Точна съм като часовник. — Нямахше намерение да обсъжда с него месечния си цикъл. Притисна нощницата по-плътно към гърдите си, чудейки се как да я нахлузи, без да разкрива още от голотата си.

Но очевидно той не се интересуваше нито от нейната, нито от своята голота.

— Защо си бърникала в несесера ми за бръснене?

— Той... хм... беше отворен, аз просто надникнах в него и... — Моли се прокашля. — Щом презервативът е бил толкова стар, защо още го мъкнеш със себе си?

— Забравил съм за него!

— Ама че тъпотия.

Очите му, зелени като цвета на изкуствено покритие на футболно игрище, се взряха кръвнишки в нея.

— Да не би сега да обвиняваш мен?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не. Не, не те обвинявам. — Време беше да престане да се държи като страхливка и да си понесе неприятните последици от стореното. Изправи се и нахлузи нощницата си през глава. — Съжалявам, Кевин. Наистина. Напоследък не зная какво ми става, държа се като откачена.

— Не ми казваш нищо ново.

— Извинявам се. Много ме е срам. — Гласът ѝ потрепери. — Всъщност е нещо повече от срам. Чувствам се напълно унижена. Аз... аз се надявам да забравиш за това.

— Едва ли. — Той грабна зелените боксерки, захвърлени на пода, и ги обу.

— Съжалявам. — Трябваше да си посипе главата с пепел и да моли за прошка, но тъй като това май нямаше да помогне, реши отново да прибегне до ролята на богата и разглежена наследница. — Работата е там, че ми беше доста скучно, а ти се оказа подръка. Навярно всичко е заради репутацията ти на плейбой. Не очаквах, че ще имаш нещо против.

— Аз съм се оказал *подръка*? — Атмосферата се нажежи. — Нека да помислим малко. Какво щеше да стане, ако ситуацията беше точно обратната?

— Не разбирам за какво говориш.

— Как може да се опише ситуация, при която на мен ми хрумва да се намъкна в леглото ти, докато спиш? И ако ти не си съгласна да правиш секс с мен?

— Това ще е... — Пръстите ѝ нервно мачкаха края на нощницата. — Ммм, да, сега ми е ясно какво искаш да кажеш.

Кевин присви очи. Гласът му сега звучеше като заплашително ръмжене.

— Щеше да го сметнеш за изнасилване.

— Сериозно ли искаш да кажеш, че аз... аз съм те изнасилила?

Той я изгледа хладно.

— Определено.

Оказа се по-зле, отколкото очакваше.

— Та това е нелепо. Ти... ти дори не се съпротивлява.

— Само защото бях заспал и те взех за друга.

Това вече я жегна.

— Разбирам.

Но Кевин нямаше намерение да спре. Стисна здраво челюсти и продължи:

— Противно на това, което явно си мислиш за мен, аз предпочитам да опозная една жена, преди да преспя с нея. И не позволявам на никого да ме използва.

А тя тъкмо това бе направила. Идеше ѝ да ревне с все сила.

— Съжалявам, Кевин. И двамата знаем, че поведението ми беше възмутително. Не можем ли да забравим за случилото се?

— Опасявам се, че нямам избор — процеди хладно. — Освен това не ми се иска да прочета за това в жълтата преса.

Тя заотстъпва към вратата.

— Надявам се, ти е ясно, че няма да кажа на никого.

Той я изгледа отвратено.

Лицето ѝ се сгърчи.

— Аз... съжалявам. Наистина.

4

„Дафни скочи от своя скейтборд и прилекна сред високата трева, за да надникне в котилото.“

Из „Дафни намира
зайче мъниче“,
предварителни бележки

Кевин преодоля противниковата защита. Шейсет и пет хиляди фенове закрепяха и скочиха на крака, но той сякаш беше обвит в пашкул от пълна тишина. Не мислеше нито за публиката, нито за телевизионните камери, нито за коментаторите от „Мънди Найт Футбол“ в репортерската кабина. Не мислеше за нищо, освен за това, за което беше роден — да играе спорта, който сякаш бе измислен точно за него.

Леон Типет, любимият му рисийвър, пробяга безпогрешно през зоната и се освободи от преследващата го тълпа, готов за онзи чудесен миг, в който Кевин ще изстреля топката в ръцете му. Но точно тогава всичко се обърка. Защитниците на противниковия отбор изскочиха отнякъде, готови да пресекат паса.

Всепомитащата вълна от адреналин забушува в кръвта на Кевин. Вече бе проникнал дълбоко зад линията на спорната топка и сега се нуждаеше от друг рисийвър, но Джамал беше повален, а Стъбс — блокиран от двойното покритие.

Бригс и Уошингтън пробиха защитата на „Старс“ и се втурнаха срещу него. Същите тези чудовища, зловещи като огнедишащи дракони, дегизирани като защитници от отбора на „Тампа Бей“^[1], миналата година му бяха изместили рамото, но Кевин нямаше никакво намерение да изпуска топката. С типичното си безразсъдство, което напоследък му струваше много скъпо, той се огледа мълниеносно наляво и... отскочи надясно с бясна скорост, на сляпо, без дори за миг

да се замисли. Нуждаеше се от пролука в тази непробиваема стена от играчите с белите екипи. Реши да опита точно тук. И го постигна.

С гъвкавостта на див звяр, превърнала го в жива легенда, той се промъкна сред противниците, оставяйки лапите на Бригс и Уошингтън да загребват въздуха. Тъкър се извъртя и събори с гръм и трясък третия защитник, нищо че въпросният бе по-тежък от него с четирийсетина килограма.

Още едно хвърляне, много рязко, като в безумно трескав танц. И той отново се втурна напред.

Извън игрището Кевин беше истински гигант, с ръста си от метър и осемдесет и осем и с тегло осемдесет и осем килограма, ала тук, в земята на гигантите мутанти, изглеждаше дребен, но адски ловък и невероятно бърз. Лампите, светещи отгоре на стъкления купол, бяха причината позлатеният му шлем да грее ослепително като искрящ метеор. Униформата в морскосиньо му придаваше вид на знаме, изтъкано в небесата. Беше като герой от някоя поема, целунат от боговете и благословен от хората. С вихрен устрем пренесе топката през линията на вратите.

И когато съдията даде сигнал за тъчдаун, Тъкър все още имаше сили да се държи на крака.

* * *

Отпразнуваха победата в дома на Кини. Куотърбекът още не бе прекрачил прага, когато жените вкупом му се нахвърлиха:

— Страхотна игра, Кевин!

— Кевин, querido^[2], ела тук!

— Великолепен си! Прегракнах да крещя!

— Възбуди ли се, когато пренесе топката през блокадата? Господи, знаех, че си възбуден, но какво точно изпитваше?

— Felicitation!^[3]

— Кевин, cheri^[4]!

Тъкър не се скъпеше и пръскаше очарованието си на пълни обороти. Заслепяваше почитателите с усмивките си, наляво и надясно, докато се измъкваше внимателно от прегръдките на обожателките. Останаха само две от най-настойчивите.

— Ти харесваш жени, които са едновременно красиви и мълчаливи — бе отбелязала съпругата на най-добрия му приятел, когато говориха за последен път. — Но повечето никак не са тихички и заради това се чувстваш най-удобно с онези чуждестранни мацки, които едва разбират английски. Ти си класически случай на желанието да се избягва каквато и да е духовна близост.

Кевин си припомни, че тогава беше огледал събеседницата си лениво, но преценяващо.

— Нима? Позволете ми да ви уверя, доктор Джейн Дарлингтън Бонър, че съм готов да се сближа с вас винаги когато пожелаете.

— Само през трупа ми — намеси се съпругът ѝ от другия край на масата.

Въпреки че Кал бе най-добрият му приятел, Тъкър не пропускаше удобен случай да го подразни. Такива бяха отношенията им още от дните, когато Кевин още беше само невзрачен заместник на опитния Кал Бонър. Кал се бе оттеглил от футбола и бе започнал специализация по вътрешни болести в болницата в Северна Каролина.

Ето че и сега куотърбекът не пропусна да се заяде с него.

— Това е въпрос на принципи, старче. Нали трябва да докажа, че имам право.

— Доказвай каквото искаш, но с твоята жена, моята остави на мира.

Джейн се разсмя, пристъпи към съпруга си и го целуна, като пътъм остави салфетка на дъщеря им Роузи и пое в ръцете си сина им Тайлър. Кевин се усмихна, като си спомни как беше реагирал Кал, когато го бе попитал какви са тези самозалепващи се листчета, които и досега украсяваха памперсите на малкия Тайлър.

— Използва тях, защото ѝ забраних да си води бележки по крачетата на Тай.

— Ама тя още ли продължава с този навик?

— Да. И горкото ни момче се превърна в подвижен бележник за научни записки. Но положението малко се подобри, след като започнах да пълня джобовете ѝ със самозалепващи се листчета.

Навикът на Джейн да драска разсеяно където свари сложните си уравнения, бе добре известен на всички. Роузи Бонър не пропусна да се оплаче:

— Веднъж дори записа нещо на петата ми. Нали, мами? А пък друг път...

Доктор Джейн побърза да запуши устата на дъщеря си с едно пилешко бутче.

При този спомен Кевин се усмихна, но беше прекъснат от красивата францужойка, седнала от дясната му страна, която успя да надвика музиката:

— Tu es fatigued, cheri?^[5]

Кевин лесно усвояваше чуждите езици, но се стараше да го крие от околните.

— Благодаря, но не съм гладен. Хей, нека да те представя на Стъбс Брейди. Може да се окаже, че вие двамата имате много общо. И Хедър... нали така се казваше? Моето приятелче Леон цяла вечер те зяпа с похотливи намерения.

— Какво е намерил?

Определено бе време да се отърве от разгорещените си обожателки.

Кевин така и не призна на Джейн, че тя беше права. Но за разлика от някои от съотборниците му, които обичаха да изтъкват колко са предани на играта, Тъкър наистина се отдаваше изцяло на футбола. Не само телом и духом, но и влагаше цялото си сърце. Не можеш да постигнеш това, ако в живота ти се намесва капризна жена с високи изисквания. Красива, но непретенциозна — ето такава жена му трябваше, а чужденките най-добре пасваха на изискването му.

За него нищо друго нямаше значение, освен да играе за „Старс“, и той нямаше да позволи на никого да застане на пътя му. Обичаше да е облечен в екипа на отбора, в морскосиньо и златисто. Да излиза с него на стадиона „Мидуест Спортс Доум“. Но най-много искаше да играе за Фийби и Дан Кейлбоу. Може би всичко беше някакво продължение на детските му мечти на пасторски син, но за него беше огромна чест да бъде един от играчите в „Чикаго Старс“, нещо, което не можеше да се каже за всеки отбор от НФЛ.

Когато играеш за семейство Кейлбоу, уважението към играта беше много по-важно от парите, които получаваш. В „Старс“ не търпяха грубияни и простаци, нито възгордели се звезди или примадони. През цялата си кариера Тъкър неведнъж бе ставал свидетел как собствениците на клуба се разделяха с отлични играчи,

чиято единствена вина бе, че не спазваха стандартите, налагани от Фийби и Дан, които ценяха в хората преди всичко благородството и човечността.

Кевин не можеше да си представи да играе за друг отбор. Възнамеряваше след оттеглянето си от активния спорт да се заеме с треньорска работа. Да обучава младите попълнения на „Старс“.

Но през този сезон се случиха две събития, които застрашаваха мечтата му. За първото той сам си беше виновен. Налудничавото безпокойство, завладяло го веднага след тренировъчния лагер. Винаги бе обичал да рискува, но обикновено съдържаше поривите си до края на сезона. Второто събитие бе среднощната визита на Дафни Съмървил в спалнята му. Това беше по-опасно за кариерата му от всички скокове от хеликоптер или ралитата по пресечена местност.

Обикновено спеше дълбоко и не за пръв път се събуждаше в разгара на секса. Обаче досега винаги той си беше избирал партньорките. Колкото и да бе странно, навярно би избрал и Дафни, ако не бяха роднинските ѝ връзки с Фийби Кейлбоу. Може би се дължеше на сладостта на забранения плод, но с нея си беше прекарал страхотно. Тя винаги го държеше нащрек, а заядливите ѝ остроумия искрено го забавляваха. Макар че внимаваше тя да не го забележи, често се улавяше, че тайно я наблюдава. Дафни се движеше с нехайната самоувереност, присъща на богатите момичета, която той намираще за много секси. При все че тялото ѝ не бе зашеметяващо, си имаше нужните извивки, където трябва, и като цяло беше доста привлекателна, което той не бе пропуснал да отбележи.

Но Кевин се държеше на разстояние. Тя бе сестра на шефката му, а той никога не си позволяваше да се сближава с жени, свързани по някакъв начин с отбора. Никакви дъщери на треньори, никакви секретарки от офиса или дори братовчедки на играчите. Ала въпреки благоразумните си принципи, ето докъде се докара.

Само като си помислеше за това, и кръвта му кипваше. За Кейлбоу нямаше нищо по-важно от семейството, дори и най-знаменитият куотърбек. Ако Фийби и Дан научеха за случилото се, непременно щяха да му поискат обяснение.

Съвестта му го задължаваше да не отлага и да позвъни на Дафни. Само веднъж, за да се увери, че няма никакви последици. „Не би трябвало да има“ — повтаряше си младият мъж. „И не би могло да

има.“ Не си струваше да се вълнува за това, особено сега, когато нищо не биваше да го разсейва. В неделя предстоеше мачът от шампионата на Американската футболна конференция към НФЛ и той трябваше да се справи безупречно. Така щеше да се сбъдне заветната му мечта — „Старс“ да спечели Суперкупата.

Но само шест дни по-късно мечтата му рухна. И не можеше да обвинява никого, освен себе си.

След денонощен труд Моли завърши „Дафни се претъркулва“. Изпрати ръкописа в издателството през същата седмица, в която „Старс“ отпадна от шампионата на Американската футболна конференция. Когато до края на мача оставаха само петнайсет секунди, Тъкър забрави за правилата как се играе на сигурно и заби топката в зоната на двойното покритие на противника. Отсреща пресякоха паса, започна боричкане и съдията отсъди гол в полза на противника.

Моли си свари чай, за да пропъди студа през януарската вечер, и отнесе чашата до бюрото си. Отдавна трябваше да се заеме с поредната статия за списание „Чик“, но вместо лаптопа взе от дивана скицника си, за да нахвърли няколко идеи за новата си книжка „Дафни намира зайче мъниче“.

Телефонът звънна точно когато седаше.

— Ало!

— Дафни? Обажда се Кевин Тъкър.

Чаят се разля в чинийката. Моли остана без дъх. Някога беше лудо увлечена по този мъж. А сега само звукът на гласа му я ужасяваше.

Пое с усилие глътка въздух. След като още я наричаше Дафни, значи не бе говорил с никого за нея. Това беше добре. Не искаше той да я споменава, дори не желаше да си спомня за съществуването ѝ.

— Откъде имаш номера ми?

— Нали те накарах да ми го кажеш.

Бе забравила за това.

— Аз, въъ... Какво мога да направя за теб?

— Сезонът приключи и заминавам на почивка. Искан само да съм сигурен, че няма... някакви неблагоприятни последици от... от това, което се случи.

— Не! Никакви последици няма. Разбира се, че няма.

— Това е добре.

Въпреки хладния отговор, Моли долови облекчението му. В същия миг, при все че умираше от срам, младата жена измисли как да се справи с деликатното положение.

— Идвам, скъпи! — извика на въображаемото си гадже.

— Явно не си сама?

— Не, не съм. — Отново извиси глас: — Говоря по телефона, Бени! Идвам след малко, миличък. — Потръпна. Не можа ли да измисли по-подходящо име?

Ру изтича при нея от кухнята, за да провери какво не е наред. Моли стисна телефона по-силно.

— Оценявам, че се обади, Кевин, но нямаше нужда.

— Е, щом всичко е...

— Всичко е чудесно, но трябва да тръгвам. Съжалявам за мача. И ти благодаря, че се обади. — Ръката ѝ още трепереше, когато затвори.

Току-що беше разговаряла с бащата на нероденото си бебе.

Отпусна длан върху плоския си корем. Още не можеше да повярва, че я бе сполетяло това. Когато цикълът ѝ закъсня, започна да се самозалъгва, че причината е в преживяния стрес. Но след това гърдите ѝ станаха необичайно чувствителни, последваха първите пристъпи на гадене, а преди два дни си купи първия тест за бременност. Резултатът така я паникьоса, че тутакси изтича до аптеката, за да повтори теста.

Нямаше грешка. Беше бременна от Кевин Тъкър.

Но първата ѝ мисъл не бе за него, а за Фийби и Дан. Семейството беше смисълът на техния живот. За тях бе немислимо да се възпитава дете само от един родител. Новината за бременността ѝ щеше да ги съсипе.

Колкото до Кевин, щеше да се погрижи той никога да не узнае за детето. Куотърбекът по-скоро беше нейна невинна жертва и затова сега тя трябваше сама да се справи с последствията.

За щастие, нямаше да е много трудно да го държи в неведение. Сезонът бе приключил и нямаше голяма вероятност да се натъкне на него. А през лятото, когато отново започнат тренировките на отбора, тя щеше да се постарее да стои по-далеч от сградата на отбора. И без това рядко засичаше играчите, с изключение на вечерните събирания в дома

на Фийби и Дан. Е, да, рано или късно, Кевин щеше да чуе за детето, но едва ли би заподозрял нещо след днешното позвъняване. Моли се постара да го убеди, че в живота ѝ се е появил друг мъж.

Погледна през прозореца към зимното небе. Вече бе съвсем тъмно, макар да беше шест часът. Тя отново легна на дивана.

Само допреди два дни нямаше никаква представа, че ще бъде самотна майка. И изобщо не се замисляше за майчинството. А сега не бе в състояние да мисли за нищо друго. Тъгата и чувството на неудовлетвореност, нейни верни спътници в живота, изчезнаха някъде, изместени от непознатото досега усещане, че всичко е на мястото си, както бе редно. Най-последно ще има свое семейство.

Ру я близна по ръката. Младата жена затвори очи и се отдаде на мечтите си. Дали ще е син? Или дъщеря? Всъщност нямаше никакво значение. Толкова силно обичаше децата на сестра си, че несъмнено щеше да бъде добра майка и на своето дете, ще го обича за двама.

Нейното бебе. Нейното семейство.

Най-последно.

Протегна се доволно, наслаждавайки се на неописуемо приятния покой, обзел душата ѝ. Ето какво не ѝ бе достигало през всичките тези години — да си има свое семейство. Не помнеше кога за последен път се бе чувствала така щастлива. Вътрешният ѝ покой и удовлетвореност се бяха отразили дори на косата ѝ, която вече не беше зверски къса и отново бе добила естествения си тъмнокаестеняв цвят. Точно както трябваше.

Ру побутна дланта ѝ с влажния си нос.

— Гладен ли си, приятелче? — Моли стана и се запъти към кухнята, за да му вземе храната, но точно тогава телефонът пак звънна. Сърцето ѝ отново запрепуска, но този път се обаждаше Фийби.

— С Дан имахме среща в Лейк Форест. В момента пътуваме по „Идънс“ и той заяви, че е гладен. Не искаш ли да хапнеш с нас в „Йоши“?

— С удоволствие.

— Чудесно. Ще се видим след половин час.

Моли затвори телефона и се намръщи. Едва сега осъзна напълно какъв удар щеше да нанесе на роднините си. Те искрено искаха за нея това, което имаха — дълбока, безгранична, всепоглъщаща любов, на която се крепеше техният живот. Но повечето хора нямаха това щастие.

Младата жена нахлузи износения пуловер „Долче и Габана“ и тясна черна пола, стигаща до глезените, която бе купила миналата пролет на половин цена във „Фийлдс“. Обаждането на Кевин я бе разстроило и тя пусна телевизора. Напоследък бе добила навика да се успокоява с гледането на стари серии от „Лейс Инкорпорейтид“. Навяваха ѝ скъпи спомени от малкото приятни дни в детството ѝ.

Още се питаше каква ли бе връзката на Кевин с Лили Шърман. Фийби сигурно знаеше, но Моли се страхуваше да споменава името му, макар че сестра ѝ нямаше представа, че тя е била с него във вилата им в окръг Дор, щата Уисконсин.

Лейс ще ви помогне, да...

Лейс ще ви реши проблема, да...

След надписите дойде ред на рекламите и накрая на екрана се появи Лили Шърман в ролята на Джинджър Хил. Носеше тесни бели шорти, а гърдите ѝ надничаха предизвикателно от яркозеленото горнище на банския ѝ. Кестенявите ѝ коси обрамчваха лицето ѝ, големите златни халки на ушите ѝ се полюляваха покрай високите ѝ скули, а съблазнителната ѝ усмивка обещаваха неизречени чувствени наслади.

Кадърът се разшири, за да покаже двете жени детективи на морския бряг. За разлика от оскъдното облекло на Джинджър, Сейбъл се появи в цял бански костюм. Моли си спомни, че двете актриси са били приятелки и в живота.

Домофонът в антрето зажука, тя изключи телевизора и изтича да отвори вратата.

— Струваш ми се бледа — отбеляза Фийби, като я целуна по бузата. — Добре ли си?

— През януари в Чикаго всички са бледи — промърмори Моли и остана притисната малко по-дълго до сестра си. Фийби беше прототип на кокошката Силия, добродушна и майчински настроена обитателка на Гората на славея, вечно загрижена за Дафни.

— Здравей, госпожице Моли. Липсваше ни — прогърмя басовият глас на Дан, който едва не я задуши в мечешката си прегръдка.

Докато прегръщаше зет си, младата жена си помисли колко е щастлива, че ги има в живота си.

— От Нова година са минали само две седмици.

— И още две седмици, откакто не си била у дома. Фийби започна да се изнервя. — Той метна якето си на дивана.

Докато поемаше палтото на сестра си, Моли се усмихна. Дан продължаваше да смята тяхната къща за нейния истински дом. Нямаше представа балдъзата му колко харесваше скромния си мансарден апартамент.

— Дан, помниш ли първата ни среща? Тогава се опитах да те убедя, че Фийби ме бие.

— Нима мога да забравя нещо подобно? Още помня какво ми каза тогава. Че тя не била много лоша, а само малко смахната.

— Добрите стари времена — засмя се Фийби.

Очите на Моли грееха от искрена любов към сестра ѝ.

— Бях такава малка досада. Цяло чудо е, че не си ме биела.

— Момичетата от семейство Съмървил трябваше да изнамират свои методи за оцеляване.

„Някои от нас още го правят“, помисли си Моли.

Ру, който обожаваше Фийби, скочи в скута ѝ веднага щом тя седна.

— Радвам се, че успях да прегледам илюстрациите към „Дафни“, преди да ги изпратиш на издателството. Изражението на Бени, когато велосипедът му се подхлъзва и той цопва в локвата, е страхотно. Имаш ли идеи за нова книга?

Моли се поколеба, преди да ѝ отговори.

— Само съм нахвърляла някои неща.

— Хана изпадна във възторг, когато Дафни превърза лапата на Бени. Тя очакваше, че Дафни за нищо на света няма да му прости.

— Дафни е много добро зайче. Тя дори използва за превръзката розовата си лента за коса.

— А пък Бени още не е опознал добре женската природа — засмя се Фийби. — Книгата е чудесна, Моли. Някак си винаги успяваш да дадеш на децата поредния важен житейски урок, при това с невероятно чувство за хумор, така че те искрено да се забавляват, докато четат историите ти. Наистина си много добра писателка.

— Точно с това винаги съм искала да се занимавам. Просто доскоро не го осъзнавах.

— Впрочем като говорим за това... Дан, спомняш ли си... — Фийби млькна, осъзнала, че съпругът ѝ не е в стаята. — Сигурно е

отишъл до тоалетната.

— От два дни не съм почиствала — разтревожи се Моли. — Да се надяваме, че не е прекалено... — Тя пое дълбоко дъх и се обърна към вратата.

Но вече бе прекалено късно.

Зет ѝ нахлу в стаята, понесъл двете кутийки с тестове за бременност, които бе извадил от кошчето за отпадъци. В огромните му лапи те изглеждаха заплашителни като гранати.

Младата жена прехапа устни. Не искаше да им казва толкова рано. Те още преживяваха провала в шампионата на Американската футболна лига и не им трябваше ново разочарование.

Фийби не бе видяла какво носи съпругът ѝ, докато той не хвърли една от кутийките в скута ѝ. Тя я вдигна бавно. Ръката ѝ се плъзна към бузата.

— Моли?

— Зная, че вече си на двайсет и седем години — поде Дан. — И двамата се стараем да не се намесваме в личния ти живот, но все пак съм длъжен да те попитам.

Изглеждаше толкова разстроен, че сърцето ѝ се сви. Той беше прекрасен баща и щеше да му е по-трудно да приеме случилото се, отколкото на Фийби.

Моли взе кутийките и ги остави настрана.

— Защо не седнеш, Дан?

Той бавно прегъна едрото си тяло на дивана до съпругата си. Ръката на Фийби по инстинкт се сплете с неговата. Двамата заедно срещу останалия свят. Именно в такива мигове Моли най-остро усещаше колко е самотна.

Тя седна на един стол срещу тях и се усмихна плахо.

— Няма лесен начин да ви го съобщя. Бременна съм.

Дан пребледня, а Фийби се притисна към него.

— Зная, че ви идва изневиделица, за което съжалявам. Но не съжалявам за бебето.

— Първо ми кажи кога ще е сватбата.

Устните на зет ѝ едва помръдваха. Тя отново си припомни колко неумолим може да бъде той. Ако сега не му устои, никога нямаше да я остави на спокойствие.

— Никаква сватба няма да има. И детето ми няма да има баща. Това няма да се промени, затова ще трябва да се примирите, че ще бъда самотна майка.

Фийби изглеждаше още по-потресена.

— Аз... аз не знаех, че се срещаш с някого. Обикновено всичко си споделяме.

Моли не можеше да ѝ позволи да се разрови по-надълбоко.

— Много неща споделям с теб, Фийб, но не всичко.

Един мускул заигра по челюстта на Дан. Определено беше лош знак.

— Кой е той?

— Няма да ви кажа — тихо заяви младата жена. — Вината е моя, а не негова. Освен това не го искам в живота си.

— Но си го искала достатъчно в живота си, за да забременееш!

— Дан, недей! — Фийби никога не се трогваше от избухливия нрав на съпруга си, а и сега беше повече разтревожена за сестра си. — Само не вземай прибързани решения, Моли. В кой месец си?

— Само на месец и половина. Но няма да размисля. Ще бъдем само аз и бебето. И вие двамата, надявам се.

Зет ѝ скочи и нервно закрачи из стаята.

— Представа си нямаш в какво се забъркваш.

Тя би могла да му напомни, че всяка година хиляди неомъжени жени раждат бебета, да изтъкне, че възгледите му са твърде старомодни. Но много добре познаваше Дан, за да си хаби силите да го убеждава. Вместо това, бе по-важно да се съсредоточи върху по-практичните въпроси.

— Не мога да ви попреча да се тревожите, но не бива да забравяте, че съм подготвена за раждането на детето по-добре от повечето самотни майки. Вече приближавам трийсет, обичам децата и съм емоционално стабилна. — За пръв път в живота си чувстваше, че това може да е истина.

— И през по-голямата част от годината парите не ти достигат — процеди Дан през стиснати устни.

— Продажбите на книгите за Дафни бавно нарастват.

— Много бавно — наблегна той.

— Е, тогава ще пиша повече статии. Дори няма да плащам за гледачка, защото постоянно съм си у дома.

— Децата се нуждаят баща — изгледа я той упорито.

Моли стана и се приближи към него.

— На тях им е нужен добър човек и аз се надявам, че винаги ще бъдеш до мен, защото на света няма по-добър от теб.

Дан се трогна и я прегърна.

— Просто искаме да си щастлива.

— Зная. Затова толкова ви обичам и двамата.

— Просто искам тя да е щастлива — повтори Дан на Фийби, вече на път към дома след напрегнатата вечеря.

— И двамата го искаме. Но тя е независима жена и вече е направила избора си. — Тя се намръщи загрижено. — Според мен не ни остава нищо друго, освен да я подкрепим.

— Раждането ще бъде някъде в началото на декември. — Дан присви очи. — Заклевам се, Фийби, че ще открия кучия син и ще му откъсна главата.

Но да го намери беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Седмиците се изнизваха бавно, а Дан не беше напреднал в решението на загадката, макар да си измисляше поводи да звъни безцеремонно на приятелите на Моли и да се опитва да изкопчи нещо от тях. Но никой не си спомняше тя да се е срещала с някого. Не се посвени да разпита дори децата си, но и с тях не постигна успех. Накрая, отчаян, нае частен детектив, като благоразумно не каза на съпругата си, която навярно щеше да му нареди да си гледа работата и да не се меси в чуждите дела. Цялата история се увенча с огромна телефонна сметка, но без никакъв резултат.

В средата на февруари Дан и Фийби отведоха децата си до вилата в окръг Дор за дълъг уикенд със снегоходи. Поканиха и Моли да дойде, но тя отвърна, че спешно трябва да предаде статия за „Чик“ и не може да зареже работата си. Дан обаче се досети, че истинската причина е нежеланието да изслуша поредното му нравоучение.

В събота следобед той тъкмо бе прибрал Андрю от двора, когато Фийби се показва в коридора, където двамата си събуваха обувките.

— Забавлява ли се, слънчо?

— Да!

Дан се ухили, когато Андрю се втурна вътре по чорапи и се хвърли в прегръдката ѝ. Момчето обикновено правеше това, когато беше разделено от единия от родителите си за повече от час.

— Радвам се. — Тя го целуна по косата и му кимна в посока към кухнята. — Иди да хапнеш в кухнята. Сайдерът още е топъл, така че Тес ще ти налее.

Андрю изтопурка към кухнята, а Дан реши, че Фийби изглежда особено съблазнителна в златистите си джинси и мекия кафяв пуловер. Тъкмо посегна към нея, когато тя му подаде жълта квитанция, каквито издаваха при плащане с кредитна карта.

— Намерих това горе.

Той я погледна и видя името на Моли.

— Това е чек от малка аптека в града — обясни му Фийби. — Обърни внимание на датата.

Дан с недоумение сви рамене, без да разбира защо жена му е така настръхнала.

— И какво от това?

Тя се облегна уморено на пералнята.

— Дан, точно тогава Кевин беше отседнал тук.

Кевин излезе от кафенето и тръгна към хотела си по крайбрежния булевард на Кеърнс. Топлият февруарски бриз шумолеше в листата на палмите и поклащаше яхтите в пристанището. Приятно беше отново да се завърне в цивилизацията след петседмично гмуркане в Коралово море в компанията на акулите, които предпочитаха водите край северния край на Големия коралов риф в Австралия.

Град Кеърнс на северозападния бряг на Куинсленд беше отправната точка на експедицията от гмуркачи. Тъй като в него имаше добри ресторанти и няколко петзвездни хотела, Кевин реши да остане още малко тук. Освен това градът беше много далеч от Чикаго и нямаше вероятност да се сблъска с някой фен на „Старс“, който ще поиска да узнае защо бе забил топката в зоната на двойното покритие на противника в края на мача за шампионата на АФК, с което лиши отбора си от победата, която щеше да му позволи да играе на финала за Суперкупата. Беше провалил мача и дори гмуркането сред цял пасаж

от акули не можеше да заличи срама му, задето бе подвел съотборниците си.

Една азиатска красавица, с потниче с умопомрачително деколте и впити бели шорти, го изгледа предизвикателно и му се усмихна съблазнително.

— Хей, янки, не ти ли трябва екскурзовод?

— Благодаря, но не и днес.

Тя го изгледа разочаровано. Навярно трябваше да приеме поканата ѝ, но кой знае защо не прояви никакъв интерес. Освен това вече беше пренебрегнал недвусмислените намеци на една секси блондинка, аспирантка, която работеше през лятната ваканция в кухнята на яхтата, но това беше по-разбираемо. Той никога не си бе падал по прекалено образованите надменни особи.

Сега Куинсленд беше в разгара на дъждовния сезон и няколко капки го намокриха. Реши да потренира малко във фитнес залата в хотела, след което да се отбие в казиното за няколко игри на блекджек.

Тъкмо се беше преоблякъл в спортни дрехи, когато чу силно чукане на вратата. Отиде до нея и я отвори.

— Дан? Какво търсиш...

Не успя да довърши фразата, защото юмрукът на Дан Кейлбоу се стовари върху лицето му. Тъкър залитна назад, блъсна се в ъгъла на дивана и падна.

Адреналинът го заля на горещи, помитащи талази. Скочи, готов да се нахвърли върху шефа си, но се опомни. Не се страхуваше да се сбие с него, но по изкривеното му от ярост лице се досети, че се е случило нещо много лошо. Тъй като не го бе упрекнал за провала и бе проявил много повече разбиране, отколкото Кевин заслужаваше, беше ясно, че онзи идиотски пас в края на мача нямаше нищо общо с гнева на Дан.

Не беше типично за Тъкър да остави безнаказан подобен удар, но си заповяда да свали юмруци.

— Дано имаш основателна причина за това.

— Кучи син! Наистина ли си въобразяваше, че това ще ти се размине? — просъска Дан.

Стомахът на Кевин се сгърчи, като видя презрението по лицето на мъжа, когото толкова уважаваше.

— Да ми се размине? За какво?

— Не е означавало нищо за теб, нали? — озъби се шефът му.

Тъкър остана мълчалив, очаквайки обяснение.

— Защо не си ми казал, че не си бил сам във вилата ми през декември?

Косъмчетата по врата на Кевин настръхнаха. Когато заговори, подбираше внимателно думите.

— Не смятах, че е моя работа да ви уведомявам. Мислех, че Дафни сама ще реши дали да ви каже, или не.

— Дафни?

Е, стига вече. Яростта на Кевин кипна.

— Не е моя вината, че твоята откачена роднина се появи във вилата!

— Ти дори *името* ѝ не знаеш?

Дан, изглежда, бе готов отново да му скочи, а вбесеният Кевин почти се надяваше да го стори.

— Чакай! Тя ми каза, че името ѝ е Дафни.

— Да бе, как ли не! — изпръхтя Дан. — Е, тя се казва Моли, кучи сине, и е бременна от теб!

Тъкър се олюля, сякаш отново го бе халосал в челюстта.

— Какви ги говориш?

— Казвам само, че до гуша ми е дошло от футболни звезди, които си въобразяват, че Господ им е дал правото да сеят наоколо незаконните си деца, все едно са ненужен боклук!

На Кевин му призля. Когато ѝ се обади, тя го увери, че няма никакви последствия. И дори не беше сама, разговаряше с гаджето си.

— Можеше поне да проявиш елементарна отговорност и да използваш презерватив!

Мозъкът му отново започна да функционира. Поне за това нямаше начин да го обвинят.

— Говорих с Даф... с балдъзата ти, преди да отлетя за Чикаго. Тя ми заяви, че всичко е наред. Може би ще е по-добре да говориш с гаджето ѝ.

— Точно в момента тя е твърде заета, за да си има гадже.

— Заблудила те е — продължи Кевин по-предпазливо. — Напразно си бил целия този път дотук. Тя се среща с някакъв тип, на име Бени.

— Бени?

— Не зная дали отдавна са заедно, но предполагам, че точно той е виновен за сегашното ѝ състояние.

— Бени не ѝ е любовник, тъпако! Той е шибан язовец!

Кевин го зяпна слисано, опита се да каже нещо, но вместо това се потътри към мокрия бар.

— Май е по-добре да започнем отначало.

Моли паркира своя фолксваген костенурка зад беемвето на Фийби, слезе от колата и заобиколи ловко купчината заледен сняг. Северен Илинойс бе в ледената прегръдка на зимния студ, който по всички признаци нямаше скоро да престане, но тя не се оплакваше. За нея февруари беше най-доброто време от годината да се сгуши уютно на дивана с лаптопа, със скицника или просто да помечтае.

„Дафни нямаше търпение да дочака малкото зайче да порасне, за да могат да си играят заедно. Ще се наконтят с поли с блестящи мъниста и ще си кажат една на друга: «Еха! Изглеждаш фантастично!». А после ще наляят вода в балоните и ще ги стоварят върху главите на Бени и приятелчетата му.“

Моли се радваше, че речта ѝ на литературния обяд вече беше зад гърба ѝ, а и Фийби я бе придружила за морална подкрепа. Младата жена обичаше да посещава училищата и да чете книгите си пред децата, но винаги се изнервяше, ако трябваше да говори пред възрастни, особено сега, защото не се знаеше кога стомахът ѝ ще се разбунтува.

Измина точно един месец, откакто откри, че е бременна. С всеки изминал ден бебето ставаше все по-реално за нея. Не можа да устои на изкушението да му купи миниатюрен джинсов комбинезон, който ставаше и за момиченца, и за момченца. Нямаше търпение да започне да носи дрехи за бъдещи майки, но засега не се налагаше, тъй като бяха изминали само два и половина месеца от началото на бременността ѝ.

Последва сестра си в старомодната каменна къща. В нея Дан бе живял до сватбата му с Фийби. Моли никога нямаше да забрави, че той нито веднъж не се оплака, задето съпругата му бе довела със себе си по-малката си сестра.

Ру се втурна в преддверието, за да я поздрави, а сестра му Кенга подтичваше зад него. Моли беше оставила тук любимеца си, преди да отиде на обяда. Погали го, след като остави палтото си на закачалката.

— Здравей, Ру. Здравей, Кенга, сладурче.

Двата пудела се претърколиха по гръб, очаквайки наградата си — почесване по коремчетата.

Моли не ги разочарова, но забеляза мимоходом, че Фийби пъхна скъпия си шал „Ермес“ в джоба на якето на Андрю.

— Какво ти става? — учуди се тя. — Тази сутрин нещо не си на себе си.

— Не съм на себе си ли? За какво говориш?

Младата жена измъкна шала от джоба на детето и го подаде на сестра си.

— Андрю се отказа да се конти с дамски парцалки, когато навърши четири.

— О, боже! Предполагам... — започна Фийби, но млъкна, като видя съпруга си да се появява от дъното на стаята.

— Ти пък какво правиш тук? — удиви се Моли. — Фийби ми каза, че си заминал.

— Да, заминах — кимна Дан и целуна жена си, — но току-що се върнах.

— Да не си спал с дрехите? Изглеждаш ужасно.

— Полетът беше дълъг. Да минем във всекидневната. Нямаш нищо против, нали, Моли?

— Разбира се, че не — отвърна тя.

Кучетата се повлякоха след нея, докато вървеше към задната част на просторната къща. Всекидневната беше част от пристройката, добавена към къщата след увеличаването на числеността на семейство Кейлбоу. Имаше високи прозорци и удобни кътчета за сядане — в едното бяха поставени кресла за четене, а в другото — маса за писане на домашните упражнения или за игри. Не липсваше и скъпа музикална уредба, с огромна колекция от компактдискове с всякаква музика, от Рахманинов до арменския композитор Рафи.

— И къде ходи? Мислех, че си... — Моли занемя, щом съзря високия мъж с тъмноруса коса, застанал в ъгъла на стаята. Зелените очи, които някога намираше за неустоймо привлекателни, сега я гледаха с неподправена враждебност.

Сърцето на младата жена заблъска като чук в гърдите ѝ. Дрехите му бяха изпомачкани не по-малко от дрехите на Дан. Брадата му беше набола от няколко дни. Въпреки силния си загар, никак не приличаше на човек, току-що завърнал се от приятна ваканция. Вместо това ѝ се стори опасно настръхнал, готов всеки миг да избухне.

Моли си припомни необичайната разсеяност на Фийби през днешния следобед и потайното изражение на лицето ѝ, когато се шмугна в дъното на стаята след изказването на сестра ѝ, за да поговори с някого по мобилния си телефон. Явно нямаше нищо случайно в тази среща. По някакъв начин семейство Кейлбоу се бяха добрали до истината.

Първа заговори Фийби, тихо, но решително.

— Хайде да седнем.

— Предпочитам да остана прав — процеди Тъкър през стиснатите си устни.

Моли почувства, че ѝ призлява, изпълваха я едновременно гняв и панически ужас.

— Не зная какво става тук, но не желая да участвам в този спектакъл. — Завъртя се на пети, но Кевин ѝ препречи пътя.

— Дори не си го помисляй!

— Това няма нищо общо с теб.

— Аз пък чух съвсем друго. — Студените му очи я пронизваха като две късчета зелен лед.

— Грешно си чул.

— Моли, да седнем и да обсъдим всичко — намеси се Фийби. — Дан прелетя цялото разстояние до Австралия, за да намери Кевин, така че можеш поне да...

— Летял си чак до Австралия? — потресе се младата жена, докато зяпаше сащисано зет си.

Той я изгледа със същото непреклонно изражение, както когато не ѝ позволи да пренощува в смесеното студентско общежитие след абитуриентските ѝ изпити. Бе видяла същия поглед и когато ѝ забрани

да отложи отиването си в колежа, за да пътува из Европа. Но тя отдавна не беше невръстно девойче. Нещо в нея се пречупи.

— Нямах право! — изкрещя Моли и се нахвърли към Дан, неочаквано дори за самата нея.

През целия си живот беше кротка и почти никога не избухваше. Обичаше зайчета, приказки за вълшебни гори, порцеланови сервиси за чай и ленени нощници. Никога не бе посягала на никого, най-малко на тези, които обичаше. А ето че сега налетя на зет си, размахвайки юмруци.

— Как можа? — Заблъска го яростно по гърдите.

— Моли! — извика сестра ѝ.

Очите на Дан се разшириха от удивление. Ру бясно залая.

Вина, гняв и страх се смесиха в отровно кълбо в душата на Моли. Дан се отдръпна, но тя се нахвърли пак върху него и му нанесе още един удар.

— Това не е твоя работа!

— Моли, престани! — възкликна Фийби.

— Никога няма да ти го простя. — И отново замахна.

— Моли!

— Това си е моят живот! — разкрещя се тя и успя да заглуши дори яростния лай на Ру, както и шумните протести на сестра си.

Една силна мъжка ръка я прихвана през кръста, преди да успее още веднъж да цапардоса зет си. Ру заръмжа заплашително. Но Кевин я притисна плътно към себе си.

— По-добре се успокой.

— Пусни ме! — озъби се тя и го сръга с лакът в ребрата.

Той изръмжа, но не я пусна.

Ру се метна към глезена му.

Кевин изохка, а Моли отново го смушка.

Той започна да ругае.

Дан се присъедини към него.

— О, за бога!

Въздухът се раздра от пронизително изсвирване.

[1] „Тампа Бей Бъканиърс“ е отбор по американски футбол, базиран в Тампа, Флорида. Състезава се в Южната дивизия на

Националната футболна конференция на Националната футболна лига.
— Бел.ред. ↑

[2] любими (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Поздравления! (исп.). — Бел.прев. ↑

[4] скъпи (фр.). — Бел.прев. ↑

[5] Уморен ли си, скъпи? (фр.). — Бел.прев. ↑

5

„Понякога отчаяно се нуждаеш от приятел, но се оказва, че този ден всички са изчезнали.“

Из „Самотният ден на Дафни“

Тъпанчетата на Моли едва не се спухаха от свирката, която Фийби бе стиснала между зъбите си.

— Стига! — Сестра ѝ се втурна напред. — Моли, отстранена си от играта! Ру, махай се оттук! Кевин, дръпни ръцете си от нея. А сега всички да седнат!

Тъкър отдръпна ръката си. Дан се разтри по гърдите. Ру пусна неохотно крачолата на куотърбека.

На Моли ѝ призля. Какво точно се надяваше да постигне? Не смееше да погледне никого в очите. Мисълта, че сестра ѝ и зет ѝ знаят как се е нахвърлила върху Кевин, докато си спял кротко в леглото, бе непоносима, безкрайно унижителна.

Но тъкмо тя бе виновна за случилото се и не можеше да избяга. Реши да последва примера на феновете на Дафни, грабна кучето си за утеха и го занесе в креслото, колкото е възможно по-далеч от останалите. Ру я лизна съчувствено по брадичката.

Дан се настани на дивана с мрачен и решителен вид. Фийби седна до него. Сега удивително приличаше на танцьорка от Лас Вегас, облечена на майтап в дрехите на скромна майка. А Кевин...

Даже въздухът в стаята вибрираше от гнева му. Стоеше до камината, скръстил ръце пред гърди, пъхнал юмруци под мишниците, сякаш се страхуваше, че няма да издържи и ще ги пусне в действие. Как въобще е могла да се влюби в този грубиян?

И внезапно я осени прозрението: Фийби, Дан, Кевин... и тя. Създателката на Дафни срещу цялата Национална футболна лига.

Най-добрата защита бе нападението. Налагаше се да се държи като истинска кучка, но това беше най-милото, което може да направи за Кевин.

— Давайте по-накратко. Чака ме доста работа, а всичко това е твърде отегчително, за да го предъвкваме.

Тъмнорусите вежди на Кевин подскочиха рязко.

— Няма да се получи, Моли — въздъхна Фийби. — Трудно ще го уплашиш. Знаем, че Кевин е бащата на детето ти и той е дошъл, за да поговорим за бъдещето.

Моли рязко се извърна към Тъкър. Явно не им бе казал! Сестра й изобщо не би говорила така, ако знаеше какви ги бе надробила тя.

Ала очите му я гледаха хладно и безстрастно.

Защо е премълчал? Ако Фийби и Дан узнаеха истината, той щеше да бъде свободен да продължи волния си път.

— Този мъж не фигурира в плановете ми за бъдещето — заяви Моли. — Истината е, че аз...

Кевин отскочи като пружина от полицата на камината и мигом се озова до нея.

— Вземи си палтото — заповяда й той. — Ще се поразходим.

— Ама аз всъщност не...

— Веднага!

Колкото и да й беше неприятно да остане насаме с него, много по-лесно беше да разговаря само с Кевин, отколкото в присъствието на мафиотския клан Кейлбоу. Остави любимеца си на килима и стана.

— Стой тук, Ру.

Пуделът започна да скимти и Фийби го взе в скута си.

Моли излезе от стаята, с гордо изправен гръб. Кевин я настигна в кухнята, улови я за ръката и я поведе към пералното помещение, където й даде да облече лилавото скиорско яке на Джули, а самият той взе от закачалката мъхестото кафяво палто на Дан. После отвори задната врата и не особено нежно я изтика навън.

Тя се мъчеше да дръпне ципа, който бе заял. Вятърът безмилостно вееше през копринената й блуза. Кевин не си даде труд да закопчае палтото на Дан, макар да бе само по една лятна риза и панталони в цвят каки. Явно гневът му го сгряваше.

Моли пъкна ръка в джоба и напипа стара везана шапка, с избеляла лепенка на куклата Барби. Орфаните останки от някога

блестящия сребърен помпон едва се крепяха на два конеца. Нахлупи я на главата си. Кевин я повлече към пътеката, покрита с каменни плочи, водеща към гората. Тя усещаше как гневът струи от него.

— Не смяташе да ми кажеш — заговори той най-накрая.

— Нямаше нужда. Но ще кажа на тях! Ти трябваше да направиш същото, когато Дан се е появил. Така щеше да си спестиш дългото пътуване.

— Мога само да си представя каква би била реакцията му, ако му бях заявил: „Вината не е моя, Дан, защото прекрасната ти малка балдъза ме изнасили“. Не съм сигурен дали би ми повярвал.

— Тогава нямаше да ти повярва, но сега щеше. Съжалявам, че се наложи... че те притесняват по този начин.

— Да ме притесняват? — Думата изплющя като камшик. — Доста меко казано!

— Зная. Аз...

— Това може би е *притеснение* за една богата глезла, но в реалния свят...

— Разбирам! Ти си жертвата — промърмори Моли. Сви рамене заради студа и се опита да пхне ръце в джобовете. — Аз забърках тази каша и сама ще се оправям.

— Не ме изкарвай жертва! — озъби се той.

— Все пак беше моя жертва, което ме прави отговорна за последиците.

— „Последиците“, както ги нарече, включват живота на едно невинно човешко същество.

Моли се спря и го погледна. Вятърът подхвана един от непокорните кичури на косата му и го запрати в челото му. Лицето му бе застинало в неумолима маска.

— Известно ми е — кимна младата жена. — Уверявам те, че не съм планирала нищо от случилото се. Но сега съм бременна и много искам това дете.

— Но аз — не.

Тя изтръпна. За себе си той беше прав, което бе съвсем логично. Разбира се, че не искаше това бебе. Ала гневът му бе толкова силен, че тя инстинктивно скръсти ръце пред корема си, сякаш можеше да навреди на бебето ѝ.

— Тогава няма проблем. Не се нуждая от теб, Кевин. Наистина. И ще ти бъда много признателна, ако забравиш за всичко това.

— Нима си въобразяваш, че съм способен на това?

Според Моли случилото се засягаше само нея, ала не биваше да забравя, че тази история можеше да погуби кариерата му. Всеизвестна беше любовта му към футбола. Фийби и Дан бяха собствениците на отбора и имаха силно влияние в Националната футболна лига.

— След като обясня на сестра си и Дан какво съм направила, те ще те оставят на мира и кариерата ти няма да пострада.

Очите му се присвиха заплашително.

— Никому нищо няма да казваш.

— Разбира се, че ще им кажа!

— Ще си държиш устата затворена.

— О, нима сега заговори оскърбената ти гордост? Не искаш някой да знае, че си бил жертвата в цялата тази история? Или се страхуваш от семейство Кейлбоу?

— Ти нищо не знаеш за мен — процеди той едва чуто.

— Затова пък зная каква е разликата между порядъчността и подлостта. Държах се недостойно, следователно нямам право да те въвличам допълнително в това. Ще се върна вътре и ще...

Той улови ръката ѝ и я раздруса.

— Изслушай ме внимателно, защото още съм много изтощен от полета и не искам пак да го повтарям. Не съм светец и съм бил виновен за много неща, но никога не съм зарязвал незаконородено дете. И нямам намерение сега да започна.

Моли се отскубна от него и стисна юмруци.

— Няма да направя аборт, така че дори не си прави труда да ми го предлагаш.

— Нямам подобно намерение. — Сви горчиво устни. — Ще се оженим.

Тя окончателно се слиса.

— Не искам.

— Тогава ставаме двама. И няма да останем за дълго женени.

— Аз няма да...

— Не си хаби силите да спориш с мен. Ти ме прецака, млада госпожице, но сега аз командвам парада.

Тъкър обикновено обичаше да посещава клубовете за танци, но сега съжаляваше, че е дошъл. При все че разправията с клана Кейлбоу се бе състояла предишния следобед, още не бе готов да бъде душата на някоя весела компания.

— Кевин! Насам! — провикна се една девойка в опит да заглуши шума. Беше щедро наплескана с блестящи сенки по клепачите и полупрозрачна рокля. Миналото лято ходиха две седмици. Нина ли се казваше? Или Нита? Не помнеше името ѝ, нито се интересувахе от нея.

— Кевин! Хей, приятел, ела тук. Искам да те почерпя едно питие.

Той се престори, че не ги чу, обърна се и започна да си проправя път назад, в посоката, от която току-що бе дошъл. Сгреси, че влезе тук. Сега не можеше да общува с приятели, да не говорим за срещи с фенове, които щяха да го разпитват за изгубения мач, при това по негова вина.

Взе палтото си, но не го закопча. Студеният въздух по Диърборн стрийт му подежда като юмрук по лицето. Докато бе пътувал по-рано днес из града с колата, по радиото бяха съобщили, че температурата е спаднала до минус три градуса. Все пак в Чикаго беше зима. Портиерът го видя и изтича, за да докара колата му от запазеното място за паркиране, отдалечено на по-малко от седем метра.

След седмица щеше да бъде женен мъж. Жалък провал на опитите му да не смесва личния живот с кариерата.

Даде на портиера петдесет долара, плъзна се на шофьорското място във ферарито си и потегли.

Трябва да служиш за пример, Кевин. Хората очакват децата на свещениците винаги да постъпват правилно.

Опита се да прогони спомена за гласа на преподобния Джон Тъкър. Постъпваше така, за да опази кариерата си. Да, кожата му настръхваше само при мисълта за едно незаконно дете, но всеки мъж щеше да се смути от подобна новина. А в случая не ставаше дума за потомък на свещеник, захвърлен на произвола на съдбата. Не, всичко беше заради футбола.

Фийби и Дан не очакваха брак по любов. Така че няма да се учудят много, ако скоро след сватбата последва развод. Затова пък

щеше отново да може да ги гледа в очите. А колкото до Моли Съмървил, с влиятелните ѝ връзки и разпуснат морал... никого не бе мразил повече. Дотук със заядливите подмятания на Джейн Бонър, че ако някога се ожени, ще си избере тиха, непретенциозна жена. Вместо това се натресе на една нахална твърдоглава особа, която, ако не внимаваше, щеше да го схруска на закуска. Но той нямаше да ѝ го позволи.

Кевин, трябва да се научиш да различаваш доброто от злото. Можеш до края на дните си да останеш в сянка или да живееш на светло.

Кевин пропъди решително образа на Джон Тъкър, натисна педала на газта и се понесе по крайбрежната магистрала. Всичко това нямаше нищо общо с доброто и злото. Ставаше дума за кариерата му, която не биваше да пострада.

Не е само това, прошепна един досаден вътрешен глас. Младият мъж се престрои в лявото платно, после премина в дясното, а накрая пак се върна в лявото. Точно сега имаше нужда от скорост и риск, но по крайбрежната магистрала денем това бе невъзможно.

Няколко дни след засадата на Фийби и Дан, Моли се срещна с Кевин, за да вземат разрешително за брак. След това се отправиха към „Ханкок Билдинг“, всеки в своята кола, за да подпишат предбрачно споразумение, разделящо финансите им. Той не знаеше, че бъдещата му съпруга не разполага с финанси, които да брани, а и тя предпочете да не му казва. Само щеше да реши, че е още по-смахната, отколкото вече я мислеше.

Моли напълно бе изключила, докато адвокатът им обясняваше подробностите по документите. Дватама не бяха разменили нито дума за бъдещата му роля в живота на детето ѝ, а тя бе прекалено потисната, за да повдига този въпрос. Ала рано или късно, трябваше да го разрешат.

На излизане от адвокатската кантора събра смелост и се опита да поговори с него.

— Кевин, това е лудост. Поне ми позволи да кажа истината на Дан и Фийби.

— Ти ми се закле, че ще си държиш устата затворена.

— Да, така е, но...

Погледът на зелените му очи я смрази до дъното на душата ѝ.

— Искан ми се да се надявам, че поне веднъж можеш да се държиш като почтен човек.

Тя извърна очи. Съжеляваше, че му бе обещала.

— Но сега не сме в петдесетте години. Не ми е нужен съпруг, за да отгледам това дете. Има толкова много самотни майки.

— Сватбата може да се уреди без особени затруднения. Нима си такава егоистка, че не можеш да пожертваш няколко седмици от живота си, за да се поправят нещата?

Не ѝ се понрави презрението в гласа му, нито пък да я нарича егоистка, особено след като знаеше, че прави това, само за да запази добрите си отношения с Дан и Фийби. Но той си тръгна, преди тя да успее да му отговори. Накрая се предаде. Можеше да се бори срещу един от тях, но не и срещу тримата.

Сватбата се състоя след няколко дни, в гостната на семейство Кейлбоу. Моли бе облечена в снежнобяла булчинска рокля, стигаща до средата на прасеца, подарък от сестра ѝ. Кевин се появи в тъмен костюм с подходяща вратовръзка. Стори ѝ се, че прилича на красив собственик на погребална агенция.

Нито един от двамата не покани някой от приятелите си на церемонията, така че присъстваха само Дан, Фийби и децата. Кучетата се мотаеха в краката им. Момичетата Кейлбоу украсиха гостната с ленти от крепхартия, а на кучета вързаха панделки — на Ру около нашийника, а на Кенга на опашката. Кенга игриво завъртя опашка, опитвайки се да спечели вниманието на Кевин, и най-безсрамно му се умилкваше. Младоженецът хладнокръвно пренебрегна заиграването ѝ, както и ръмженето на Ру, и в Моли не остана грам съмнение — бъдещият ѝ съпруг бе от онези досадници, които смятаха, че пуделите застрашават образа им на истински мъже. Защо не се бе замислила за това още при първата им нощ в окръг Дор, вместо да го дебне кога ще се оригне или ще се изперчи със златната си верижка: „Готино, нали, пич?“.

Очите на Хана блестяха от възторг, докато гледаше Кевин и леля си, все едно че бяха герои от някаква приказка. Дори само заради нея Моли бе готова да се преструва, че е щастлива, макар че ѝ се гадеше.

— Толкова си красива! — въздъхна Хана. После се обърна също толкова сърдечно към Кевин. — Ти също си много красив. Като принц. Тес и Джули възторжено се разсмяха. Хана се изчерви засрамено. Но Кевин не се засмя. Позволи си единствено лека усмивка и я стисна по рамото.

— Благодаря ти, малката.

Моли примигна огорчено и извърна глава.

Съдията, ръководещ церемонията, пристъпи напред.

— Е, да започваме.

Младоженците се приближиха към него. Съдейки по физиономиите им, човек можеше да си помисли, че прекосяват минно поле.

— Скъпи влюбени...

Андрю се откопчи от ръката на майка си и се шмугна напред, за да се вклини между двама им.

— Андрю, върни се веднага! — просъска Дан и се опита да издърпа назад непослушното си синче, но Кевин и Моли едновременно уловиха лепкавите от смущение длани на хлапето, за да го задържат между тях.

И така ги ожениха, под набързо опънатия балдахин от разноцветни хартиени ленти, в компанията на един петгодишен малчуган и един сив пудел, злобно вторачен в младоженеца.

Двамата нито веднъж не се погледнаха, едва докоснаха сухите си стиснати устни и мигом се отдръпнаха като опарени.

Андрю ги изгледа с кисела гримаса.

— Пфу, какви лигни.

— Ама те трябва да се целунат, тъпчо — обясни му Тес отзад.

— Не съм тъпчо!

Моли се наведе да го прегърне, преди Андрю да побегне назад. С крайчеца на окото си видя как Дан стисна ръката на Кевин, а Фийби го прегърна набързо. Всичко ѝ се струваше толкова неловко и ужасно, че ѝ се искаше по-скоро да се махне. Само че нямаше как да стане и тъкмо в това бе проблемът.

Останалите разиграха традиционния спектакъл, като отпиха съвсем малко от шампанското, но никой не можа да преглътне повече от една хапка от сватбената торта.

— Хайде да изчезваме оттук — изръмжа Кевин в ухото ѝ накрая.

Моли дори нямаше нужда да се оплаква, че я боли глава. И без това през целия следобед се чувстваше все по-зле.

— Добре.

Той промърмори нещо, че трябва да потеглят, преди снегът да затрупа пътищата.

— Добра идея — каза Фийби. — Радвам се, че прие предложението ни.

Моли се опита да се престори, че перспективата да прекара заедно с новоизлюпения си съпруг няколко дни във вилата в окръг Дор не е най-големият ѝ кошмар. Ала без особен успех.

— Това е най-доброто, което можете да направите — съгласи се Дан. — Къщата е доста далеч, така че ще избегнете шумотевицата в медиите, след като съобщим за сватбата ви.

— Освен това — додаде Фийби с престорено въодушевление — там ще можете по-добре да се опознаете.

— Нямам търпение за това — тихо промърмори Кевин.

Не губиха време да се преобличат и след десет минути Моли целуна Ру за сбогуване. При тези обстоятелства предпочиташе да остави кучето на сестра си.

Щом младоженците потеглиха с ферарито на Кевин, Тес и Джули се заеха да обвиват Андрю с хартиените ленти, а Хана се сгуши до баща си.

— Колата ми е на бензиностанция „Ексън“, на три километра оттук. Като излезеш на магистралата, завий наляво. — За Моли беше непоносимо да издържи седемчасовото пътуване до Северен Уисконсин, седнала толкова близо до него.

Кевин надяна демонстративно на носа си шикарните си очила „Рево“ в сребърна рамка.

— Мислех, че се разбрахме да заминем заедно за вилата в Дор.

— Ще пътувам с моята кола.

— Тогава ме следвай.

Кевин спази указанията и след няколко минути спря пред бензиностанцията. Когато се наведе пред нея, за да ѝ отвори вратата, ръката му я докосна за миг, но той не каза нищо. Тя извади ключовете от чантата си и излезе. Зад гърба ѝ прогърмя двигател. Кевин бе потеглил, без дума да обели.

Младата жена плака през целия път до границата на щата Уисконсин.

Кевин се отби в жилището си на улица „Оук Брук“, за да се преоблече в джинси и фланелена риза. Взе два компактдиска на една чикагска джаз група и една книга за изкачване на Еверест, която беше забравил да пхне в куфара си. Замисли се дали да не хапне нещо, тъй като не бързаше да се върне на магистралата, но май заедно със свободата си бе загубил и апетита си.

Като се насочи на север, към Уисконсин, по междущатската магистрала 1–94, новоизлюпеният младоженец се опита да си припомни как се чувстваше, когато плуваше сред акулите край рифа само преди една седмица, но не успя да съживи усещането. Богатите спортисти винаги са били примамлива цел за алчни жени и отначало заподозря Моли, че нарочно е забременяла, за да го улови в мрежата си. Но тя не се нуждаеше от пари. Не, съпругата му просто беше една богата кучка, търсеца удоволствие, която не се тревожеше за последствията.

Мобилният му телефон звънна, докато пътуваше на север от Шебойган. Вдигна и чу гласа на Шарлот Лонг, която беше дългогодишна приятелка на родителите му. Тя прекарваше лятната си почивка при тях в лагера в Северен Мичиган. И досега се връщаше там всяка година, в началото на юни. Но Тъкър не беше разговарял с нея от смъртта на майка си.

— Кевин, преди малко ми позвъни отново адвокатът на леля ти Джудит.

— Страхотно — промърмори той. Припомни си как Шарлот Лонг разговаряше с майка му след ежедневната служба в параклиса. Дори и в най-ранните му спомени всички му приличаха на изкопаеми.

По времето, когато се е родил, родителите му са водели добре подреден живот, в който най-важно място са заемали църквата в Гранд Рапидс, където баща му е бил пастор, любимите им книги и преподавателската дейност. Нямаха други деца, затова нямаха ни най-малка представа как да се справят с едно буйно момче, което обичаха от все сърце, но не разбираха.

Моля те, стой тихо, миличък.

Кога успя така да се изцапаш?

Защо си толкова изпотен?

Не бързай толкова.

Не говори толкова силно.

Не бъди лош.

Футбол ли, синко? Мисля, че старата ми ракета още е горе на тавана. Защо не се пробваш в тениса?

Ала въпреки че не обичаха футбола, те посещаваха всеки негов мач, както правеха всички добри родители в Гранд Рапидс. Кевин до ден-дневен помнеше какво впечатление му правеха разтревожените им озадачени лица, когато отклоняваше поглед към трибуните на зрителите.

„Сигурно са се питали как си се пръкнал такъв“, бе изръсила Моли, докато ѝ беше разказвал за родителите си. Тя вероятно грешеше за много неща, но за това се оказа напълно права.

— Той ми каза, че не си му се обадил — продължи Шарлот с обвинителен тон.

— Кой?

— Адвокатът на леля ти Джудит. Не се разсейвай, Кевин. Искан да разговаря с теб за летния лагер.

Макар да знаеше предварително какво се кани да му съобщи Шарлот, ръцете му стиснаха силно волана. Разговорите за лагера „Уинд Лейк“ винаги го притесняваха, затова се стараеше да ги избягва. Това бе мястото, заради което той толкова силно се бе отчуждил от родителите си.

Лагерът е бил построен от пралядо му сред пустошта в Североизточен Мичиган в края на деветнайсети век. Още от самото начало е служил като лятно сбирнище за религиозните мичигански методисти. Но не станал много популярен, защото бил на брега на езеро, а не на океан. Никога не придоби славата на лагери като „Оушън Гроув“ в Ню Джърси или „Оук Блъфс“ на остров Мартас Винярд. Но можеше да се похвали със същите грозновати бунгала и с молитвен дом.

През детството си Кевин винаги идваше тук с родителите си. Баща му ревностно се придържаше към традициите и не пропускаше да провежда ежедневни църковни служби за скромната група от

старци, които всяка година редовно посещаваха лагера. Никога не се появи нито едно дете, освен него самия.

— Нали си наясно, че след смъртта на леля Джудит, лагерът е твой — съвсем ненужно наблегна Шарлот.

— Не го искам.

— Разбира се, че го искаш. Повече от цял век е владение на семейство Тъкър. Това е институция и ти със сигурност не искаш да си този, който ще го ликвидира.

О, да, ще го направи.

— Шарлот, това място е бездънна яма за пари. След смъртта на леля Джудит няма кой да се грижи за управлението му.

— Ами ти ще се грижиш. Тя толкова много направи за всичко там. Намери някой да го стопанисва.

— Ще го продам. Имам кариера, върху която трябва да се съсредоточа.

— Не можеш да го продадеш! Наистина, Кевин, това е част от историята на семейството ти. Освен това хората продължават да ходят там всяка година.

— Обзалагам се, че това радва местния гробар.

— Какъв гробар? О, скъпи... трябва да вървя, иначе ще закъснея за урока по акварелна живопис.

Тя затвори телефона, преди той да успее да ѝ съобщи за женитбата си. Е, какво пък, така може би стана по-добре. Разговорът за лагера допълнително вкисна и без това мрачното му настроение.

Господи, каква мъка бяха онези летни ваканции там. Докато приятелите му играеха на бейзбол или просто мързелуваха, той тъпееше в онзи пущинак сред старци и глупави правила и поучения.

Не пляскай толкова силно във водата, миличък. Дамите не обичат да си мокрят косите.

Службата, синко, започва след половин час. Иди да се измиеш.

Пак ли си хвърлял топката в стената на параклиса? Цялата боя е на петна.

Когато стана на петнайсет, Кевин най-после се разбунтува и едва не им разби сърцата.

Няма да се върна там повече. Не можете да ме заставите! Там е дяволски скучно! Мразя онова място! Ще избягам, ако се опитате да ме върнете там! Тогава ще видите!

Накрая родителите му отстъпиха и следващите три години той прекара в Гранд Рапидс с приятеля си Мат. Бащата на Мат беше млад и силен спортист от колежанския футболен отбор на „Спартанс“ и всяка вечер риташе топка с двете момчета. Кевин го боготвореше.

След няколко години Джон Тъкър толкова остаря, че повече не можеше да пътува до лагера за летните църковни служби. Параклисът изгоря и лагерът изгуби ролята си на религиозен център. Лелята на Кевин, Джудит, се премести в грозната стара къща в лагера, където дотогава отсядаше с родителите си, като през лятото продължаваше да дава под наем бунгалата. Самият той оттогава нито веднъж не стъпи там.

Не искаше да си спомня за онези безкрайни скучни горещи дни, за безбройните досадни поучения, за забележките, за лекциите на старците. Усили докрай звука от новия си компактдиск. Но тъкмо когато прекоси границата между двата щата, забеляза отстрани на магистралата познатия резедав фолксваген. Толкова силно натисна спирачките, че изпод гумите се разлетяха камъчета. Нямаше грешка, това бе колата на Моли. Тя се беше облегнала на волана.

Чудесно. Само това му липсваше. Една истеричка. Какво право имаше тя да се държи истерично? Той бе този, който трябваше да вие от мъка.

Дали да не продължи напред? Не, тя вероятно вече го бе забелязала, затова слезе от колата си и тръгна към нея.

От силната болка дъхът ѝ секна. Или може би беше от страх? Моли знаеше, че трябва да се добере до някоя болница, но не можеше дори да помръдне. Опасяваше се, че ако се измести дори съвсем малко, горещата лепкава течност, вече просмукваща се през полата на бялата ѝ вълнена сватбена рокля, ще потече още по-силно и ще отнесе бебето ѝ.

При първите спазми реши, че стомахът я присвива от глад, тъй като цял ден не бе хапнала нищо. Но после я скова такава силна болка, че едва успя да отбие колата до канавката. Обви корема си с ръце и се сгърчи от болка.

Моля те, Господи, не позволявай да изгубя детето! Моля те, Господи!

— Моли?

През пелената от сълзи видя Кевин, наведен към страничното стъкло. Той тихо почука по прозореца.

— Моли, какво ти е?

Младата жена се опита да му отговори, но не успя. Той натисна дръжката.

— Отключи вратата.

Опита да се пресегне към дръжката, но я скова следващият спазъм. Изскимтя и стегна ръце към бедрата си, за да ги задържи притиснати. Той отново насили вратата, този път по-силно.

— Удари по ключалката! Просто я удари!

Някак си успя да изпълни заповедта му. Когато той рязко отвори вратата, я връхлетя вълна от режещо студен въздух. Дъхът му излезе като облак в колата.

— Какво ти е?

Страх скова гърлото ѝ. Успя само да прехапе устни и да стисне бедрата си още по-плътно.

— Бебето ли?

Тя кимна рязко.

— Да не е спонтанен аборт?

— *Не!* — Успя да се пребори с болката и се опита да заговори по-спокойно: — Не, не е аборт. Само... само някакви спазми.

Моли разбра, че той не ѝ повярва, и го намрази заради това.

— Отиваме в болница.

Заобиколи тичешком колата, отвори вратата и се пресегна към нея, за да я измести на пътническата седалка, но тя не му позволи. Ако се помръдне...

— Не! Не ме... не ме мести!

— Трябва. Няма да те нараня. Обещавам ти.

Той не разбираше. Нямаше да нарани нея.

— Не...

Но съпругът ѝ не я послуша. Младата жена още по-здраво стисна бедрата си, когато той подпъхна ръце под нея и предпазливо я премести на другата седалка. От усилието тя изохка.

Кевин изтича до колата си и след миг се върна с мобилния си телефон и едно вълнено одеяло, с което я наметна. Преди да се настани

зад волана, мъжът хвърли якето си върху седалката, като закри кървавите петна.

Докато излизаше на магистралата, Моли се молеше ръцете ѝ да са достатъчно силни, за да държат краката ѝ притиснати. В това време той говореше с някого по телефона си... питаше къде е най-близката болница. Гумите на малкия фолксваген свистяха, докато се носеха по магистралата. Караше дяволски бързо, безразсъдно. *Моля те, Господи...*

Тя нямаше представа колко време им отне да стигнат до болницата. Знаеше само, че той отвори вратата откъм нейната страна и се приготви пак да я вдигне на ръце.

Опита се да избърше сълзите си, докато го гледаше.

— Моля те... зная, че ме мразиш, но... — Изохка заради поредния силен спазъм. — Краката ми... трябва да ги държа събрани.

Кевин я погледна за миг, след което бавно ѝ кимна, преди да я вдигне с лекота, сякаш беше перце. Пренесе я през вратата, като притискаше плътно бедрата ѝ към тялото си.

Някой изтича срещу тях с инвалидна количка и той забърза към него.

— Не... — Моли се опита да улови ръката му, но вече бе прекалено изтощена. — Краката ми... ако ме пуснеш долу...

— Оставете я тук, сър — каза санитарят.

— Просто ми покажете накъде да я заведа — прекъсна го Кевин.

— Съжалявам, сър, но...

— Побързайте!

Тя отново сгуши лицето си към гърдите му и за миг се почувства по-добре, все едно че тя и бебето ѝ бяха в безопасност. Ала този блажен миг тутакси се изпари, когато Кевин я внесе в оградената със завеси кабинка и много внимателно я постави върху болничната маса.

— Ще се погрижим за нея, докато вие попълните документите за лечението ѝ, господине — каза сестрата.

Кевин стисна ръката на съпругата си. За пръв път, откакто се бе завърнал от Австралия, не изглеждаше враждебен, а искрено загрижен за нея.

— Веднага ще се върна.

И докато гледаше унесено примигващите флуоресцентни лампи над себе си, тя се запита какво ще запише той във формулярите на

регистратурата. Нали не знаеше нито рождената ѝ дата, нито второто ѝ име. Не знаеше нищо за нея.

Медицинската сестра беше много млада, с приятно, миловидно лице. Но когато се опита да помогне на Моли да свали окървавеното си бельо, тя не ѝ позволи. За да го направи, трябваше да разтвори крака.

— Ще бъда много внимателна — обеща ѝ сестрата и я погали по ръката.

Но нищо не помогна. Когато докторът от спешното отделение пристигна, за да я прегледа, тя вече беше изгубила бебето си.

Кевин не позволи да я изпишат на следващия ден и тъй като беше знаменитост, лекарите изпълниха желанието му. През прозореца на самостоятелната болнична стая Моли виждаше част от паркинга и зад него — редица от оголени дървета. Затвори очи, за да не вижда нищо. Ако имаше сили, щеше да затъкне и ушите си, за да не чува.

Един от лекарите говореше на Кевин с онази почтителна интонация, която хората използват при общуване със звездите:

— Съпругата ви е млада и здрава, господин Тъкър. Разбира се, трябва да я прегледа и гинекологът ѝ, но не виждам причини да нямате други деца.

За разлика от лекаря обаче, Моли виждаше такава причина.

Някой пое ръката ѝ. Не знаеше дали бе сестрата, лекарят или Кевин. И не се интересуваеше кой е. Само издърпа ръката си.

— Как се чувстваш? — прошепна съпругът ѝ.

Тя се престори на заспала.

Той остана в стаята доста време, но накрая си тръгна. Моли се извърна на една страна и протегна ръка към телефона. Беше замаяна от лекарствата, които ѝ дадоха, затова трябваше два пъти да набере номера. Когато Фийби ѝ отговори, младата жена се разплака.

— Ела да ме вземеш. Моля те...

Семейство Кейлбоу се появиха в стаята ѝ малко след полунощ. Моли си мислеше, че Кевин си е тръгнал, но той сигурно бе подремнал във фойето, защото тя го чу да обяснява нещо на Дан.

Фийби я погали по бузата. Плодовитата ѝ сестра, родила на мъжа си едно след друго четири деца. Една от сълзите ѝ капна върху ръката на Моли.

— О, скъпа... толкова ми е мъчно...

Кевин я смени, когато Фийби отиде да поговори със сестрата. Защо не се махне завинаги? Той ѝ бе чужд, а никой не иска край себе си чужд човек, когато животът му се разпада. Моли се извърна и зарови лице във възглавницата.

— Не биваше да ги викаш — каза ѝ тихо. — Аз щях да те прибера у дома.

— Зная.

Той бе толкова мил с нея, че тя се почувства задължена да го погледне. Видя в зелените му очи не само съчувствие, но и умора. Но никаква следа от тъга.

Веднага щом се прибра у дома си, разстроената жена скъса ръкописа на „Дафни си намира зайче мъниче“ и го запрати в кошчето за смет.

На следващата сутрин новината за неочакваната сватба на звездата на американския футбол беше на първа страница в пресата.

6

„Дървесната жаба Мелиса беше най-добрата приятелка на Дафни. В делниците тя предпочиташе да се издокарва с перли и муселин. Но всяка събота добавяше към тоалета си по един шал и се преструваше, че е кинозвезда.“

Из „Дафни се изгубва“

„Днешното предаване «Чикагска знаменитост на седмицата» е посветено на богатата наследница на футболния магнат Бърт Съмървил — Моли Съмървил. За разлика от сестра си — бляскавата Фийби Кейлбоу, известната на всички собственичка на «Чикаго Старс» — Моли Съмървил води скромен живот. Но най-неочаквано за всички потайната госпожица Моли, чието хоби е писането на детски книжки, успя да улови в мрежата си най-желания чикагски ерген, неотразимата звезда на «Старс» — Кевин Тъкър. Дори най-близките им приятели останаха шокирани от новината, че са се оженили миналата седмица в дома на Кейлбоу на скромна брачна церемония, в тесен семеен кръг.“

Светската репортерка набързо заряза фалшивата усмивка и продължи с изражение на дълбока загриженост:

„Ала, изглежда, че радостта на младоженците е била краткотрайна. Нашите източници ни съобщиха, че почти веднага след брачната церемония младоженката е

претърпяла спонтанен аборт. И оттогава двойката е разделена. Говорителят на «Старс» заяви, че младите съпрузи се опитват да уредят проблемите си и не възнамеряват да правят изявление за медиите.“

Лили Шърман изключи новинарския канал на чикагската телевизия и въздъхна тежко. Кевин се бе оженил за разглезена богаташка щерка от Средния запад. Ръцете ѝ трепереха, докато затваряше високите френски прозорци, от които се откриваше изглед към градината зад дома ѝ в Брентуд. Взе млечнокафявия кашмирен шал, оставен на килима до леглото ѝ. Трябваше някак си да се успокои, преди да стигне до ресторанта. При все че Малъри Маккой бе най-добрата ѝ приятелка, тази тайна беше само нейна и никой не биваше да я научи.

Лили наметна шала на раменете си. Беше облечена в кремав костюм от последната колекция на Сейнт Джон, със златни копчета, изящно обшит по краищата. После взе яркоцветната книжна торба за подаръци и потегли към един от най-новите ресторанти в Бевърли Хилс. След като я отведоха до запазената за нея маса, тя си поръча коктейл със сок от къпина. После огледа обстановката, без да обръща внимание на любопитните погледи на двойката от съседната маса.

Върху седефенобелите стени струеше мека светлина, подчертавайки изисканата обстановка. Килимът бе в червено и лилаво, ленените кърпи бяха колосани и снежнобели, а сребърните прибори — в стил Арт деко. Идеално място за отпразнуване на един нежелан рожден ден. Нейният петдесети рожден ден, макар че всъщност това беше известно единствено на нея. Дори Малъри вярваше, че приятелката ѝ става на четирийсет и седем.

Не ѝ дадоха най-хубавата маса в ресторанта, но Лили толкова отдавна играеше ролята на кинозвезда, че никой не обърна внимание на това. Най-хубавата маса беше заета от двама мъже от „Ай Си Ем Партнерс“ — една от най-могъщите агенции за набиране на таланти в Ел Ей. Лили се замисли дали да не отиде да им се представи. Те, разбира се, знаеха коя е тя. Кой не помнеше Джинджър Хил от сериала „Лейс Инкорпорейтид“? Но в този град нямаше нищо по-смешно от

бивша секспримадона, вече доста понапълняла и празнуваща петдесетия си рожден ден.

Лили си напомни, че изглежда много млада за годините си. Очите ѝ, великолепните изумрудени очи, които камерата толкова обичаше, сияеха все така изкусително. Червеникавокестенявите ѝ коси сега бяха доста по-къси, но най-талантливият стилист в Бевърли Хилс доста се бе постарал, за да не загубят блясъка си. По лицето си почти нямаше бръчки, кожата ѝ още беше гладка благодарение на Крейг, който не ѝ позволяваше да се подлага по-дълго на слънчевите лъчи, когато беше по-млада.

Разликата от двайсет и пет години между нея и съпруга ѝ, в съчетание с мъжествената външност на Крейг и ролята му на преуспяващ мениджър, неизбежно навяваше асоциации с актьорите Ан-Маргарет и съпруга ѝ Роджър Смит, както и с друга прочута двойка — Бо и Джон Дерек. Наистина Крейг беше нейният Свенгали^[1]. Когато пристигна в Ел Ей преди трийсет години, тя нямаше дори диплома от гимназията. Именно той я научи как да се облича, как да се държи, как да говори. Въведе я в света на хората на изкуството и превърна скованата хлапачка в един от сексимволите на осемдесетте. Благодарение на настояването на Крейг тя започна да чете, да цени културата и страстно да обича живописата.

Крейг бе направил всичко за нея. Дори твърде много. Понякога тя се чувстваше погълната от властната му индивидуалност. Той остана властен диктатор дори когато умираше. И все пак я обичаше искрено и тя съжаляваше, че чувствата ѝ към него не бяха също толкова силни.

Лили реши да се поразсее, като се загледа в картините, украсяващи стените. Погледът ѝ обходи творбите на Джулиан Шнабел и Кийт Харинг и се спря върху великолепната картина с маслени бои на Лиам Дженър. Той беше един от любимите ѝ съвременни художници и както винаги, творбата ѝ поддържа успокояващо.

Сведе поглед към часовника си. Както обикновено, и днес Малъри закъсняваше за срещата. През шестте години, докато се снимаше сериалът, Малъри неизменно се появяваше последна на снимачната площадка. Обикновено Лили не се дразнеше от този неприятен навик на приятелката си, но днес това ѝ даде повече време да мисли за Кевин и за странните обстоятелства, при които се бе

разделил със съпругата си, богатата наследница, още преди да изсъхне мастилото от подписите им под брачния договор. Репортерката бе казала, че Моли Съмървил е пометнала. Лили се питаше как се е почувствал Кевин и дали той е бил бащата на бебето. Всеизвестно бе, че прочутите спортисти са сред основните мишени на безскрупулните жени, преследващи най-заможните ергени, дори и самите те да са богати наследници.

Малъри се приближи устремно към масата. За разлика от Лили, бе запазила фигурата си и до ден-дневен носеше същия размер, както когато участваше в сериала „Лейс Инкорпорейтид“. И пак, за разлика от приятелката си, бе продължила кариерата си, превръщайки се в кралица на минисериалите, въпреки че не притежаваше нито маниерите, нито осанката на Лили. Затова и никой в ресторанта не забеляза появата ѝ. Никой не подвижна: „Внимание, ето я Малъри! Пристъпва, сякаш взема по 20 милиона на филм“.

— Съжалявам, че закъснях — изчурулика тя. — Поздравявам те, хиляди поздравя, божествена моя! Подаръците после.

По светски маниер целунаха въздуха около бузите си, все едно Малъри не беше прегръщала Лили през всички онези ужасни последни месеци от болестта и смъртта на Крейг преди две години.

— Сърдиш ли се, че закъснях точно за обяда по случай рождения ти ден?

— Зная, че ще се изненадаш да го чуеш, но след като сме приятелки от двайсет години, вече съм свикнала с това — усмихна се Лили.

— Ние с теб сме приятелки повече време, отколкото продължи всеки от браковете ми — въздъхна Малъри.

— Защото аз съм по-приятна от всичките ти бивши съпрузи, взети заедно — обяви Лили гордо.

Малъри се засмя. Появи се келнерът, за да вземе поръчките за питиетата им и докато те прелистваха менюто, той не пропусна да им предложи да пробват ордъовъра амюз-буш — рататуи с козе сирене. Лили набързо пресметна калориите, преди да се съгласи с предложението му. В края на краищата нали днес празнуваше рождения си ден.

— Много ли ти липсва? — попита я Малъри, след като келнерът се отдалечи.

Лили нямаше нужда да я пита какво имаше предвид.

— Докато боледуваше, грижите за Крейг ми отнемаха толкова много енергия, че въобще не мислех за секс. А след смъртта му ме налегнаха твърде много от другите грижи.

Освен това съм станала толкова дебела, че не искам нито един мъж да ме вижда гола.

— Нали вече си свободна. Преди две години нямаше представа за финансовото си състояние, камо ли да го управляваш. Думите не ми достигат да ти опиша колко се възхищавам от умението, с което се справи със ситуацията.

— Просто нямах друг избор.

Благодарение на разумните инвестиции на Крейг, сега Лили бе толкова богата, че можеше да си позволи да не работи, освен понякога да се снима само за удоволствие. През тази година тя изигра само една скромна роля на секси майка на главния герой в един доста неприличен филм. Като истински професионалист преодоля с лекота всички затруднения, но през целия снимачен период не успя да се отърси от усещането, че изглежда смешно. За жена с нейната фигура и възраст, да играе бляскава сексбомба, както в далечното минало, беше най-малкото абсурдно, ако не и нещо повече.

Не ѝ харесваше да затъмнява индивидуалността си заради професията, която вече беше разлюбила, но не умееше нищо друго, освен да блести като кинозвезда. Трябваше да си запълва с нещо времето след смъртта на Крейг, за да не се отдава на болезнени размисли за многото грешки, които бе допуснала. Ако можеше само да се върне във времето към онзи съдбоносен момент, когато бе сбъркала фатално...

Келнерът се върна с питието на Малъри и ордъовъра амюз-буш и се впусна в пространно обяснение на блюдата в менюто. След като поръчаха, сътрапезничката ѝ вдигна чашата си с шампанско:

— За най-добрата ми приятелка. Честит рожден ден! Ще те убия, ако не харесаш подаръка ми.

— Мида както винаги.

Малъри се засмя и извади правоъгълна кутия от чантата си, оставена на стола до нея. Пакетът беше професионално опакован в луксозна хартия с ориенталски орнаменти и вързан с тъмночервена

панделка. Лили го отвори и откри вътре невероятен старинен шал от златиста дантела.

Така се разчувства, че очите ѝ се просълзиха.

— Каква красота! Къде го намери?

— От приятелка на моя приятелка, която търгува със старинни дрехи и платове. Испански е. От края на деветнайсети век.

Лили онемя от символичното значение^[2] на подаръка, но трябваше да каже нещо.

Пресегна се през масата и стисна ръката на жената насреща ѝ.

— Казвала ли съм ти някога колко много означаваш за мен?

— И ти за мен, сладурче. Освен това имам отлична памет. Ти бе моята единствена опора по време на първия ми развод и беше плътно до мен през всички онези ужасни години с Майкъл...

— Не забравяй лифтинга на лицето.

— Хей! И аз си спомням премахването на малките бръчици около очите ти преди няколко години.

— Нямам представа за какво говориш.

Размениха си усмивки. Останалият свят може и да смяташе пластичната хирургия за проява на суета, но за актрисите, чиято репутация се крепеше на сексапила, тя бе неизбежна необходимост. Макар че Лили все се питаше защо си бе дала труд да премахва малките бръчици около очите си, след като не можеше да се избави от десетината излишни килограма.

Келнерът постави пред Лили чиния „Версаче“ със златен ръб, съдържаща миниатюрен квадрат от омар, заобиколен с тъничка мрежа от сос с шафран. В чинията на Малъри имаше парче от съомга, толкова тънко, че чак прозираше, гарнирано с каперси, както и няколко фини ябълкови резенчета. Лили мислено сравни калориите на двете блюда.

— Стига си се измъчвала. Толкова се торМОЗИШ за теглото си, че си забравила колко си прекрасна.

Лили не се трогна от комплимента, който бе чувала безброй пъти, пресегна се зад стола си и измъкна торбата за подаръци. Докато я подаваше на приятелката си, водопадът от книжните панделки, с които бе украсила дръжката, погали китката ѝ. Очите на Малъри заблестяха от възторг.

— Но днес е *твоят* рожден ден, Лили. Защо си ми взела подарък?

— Чисто съвпадение. Тази сутрин я завърших и повече не можех да чакам.

Малъри разкъса лентите. Лили отпиваше от питието си, като се стараеше да не се издаде колко много означава за нея мнението на другата жена.

Приятелката ѝ извади от торбата декоративна възглавничка.

— О, скъпа...

— Дизайнът може да ти се стори странен — забързано ѝ обясни Лили, — но това е само един експеримент.

Бе започнала да изработва покривки и възглавници от различни парчета плат, когато Крейг се разболя. Но традиционните модели скоро ѝ омръзнаха и тя започна да експериментира по свой вкус. Отделните парчета плат, от които бе съшита възглавницата, изработена за Малъри, преливаха в различни цветови нюанси, образувайки сложни фигури, а тук-там проблясваха златни звезди.

— Нищо странно не виждам — усмихна ѝ се Малъри. — Това е най-красивата изработка, която досега си правила. Винаги ще я пазя като скъп спомен от теб.

— Наистина ли?

— Станала си истинска художничка.

— Не говори глупости. Това просто е приятна занимавка за убиване на времето.

— Можеш да го повтаряш колкото си искаш — ухили се Малъри. — Съвпадение ли е, че си избрала цветовете на любимия ти футболен отбор?

Лили дори не го бе осъзнала. Може би действително бе съвпадение.

— Никога няма да проумея как се превърна в такъв футболен запаянко — отбеляза приятелката ѝ. — При това отборът дори не е от Западното крайбрежие.

— Харесвам екипите им.

Тя сви рамене и с престорена небрежност отклони разговора в друга насока. Но в мислите ѝ се въртеше все един и същи въпрос: „Кевин, какво си направил?“.

Лютата мексиканска кухня на главния готвач Рик Бейлис бе превърнала „Фронтера Грил“ в едно от най-предпочитаните места за хранене в града. Именно заради това Моли често го посещаваше в дните, преди да се раздели с парите си. Сега се хранеше в ресторант на Норт Кларк стрийт, но само ако някой друг плащаше сметката. В случая това бе Хелън Кенеди Шот, нейната редакторка в „Бърдкейдж Прес“.

— ... ние оценяваме високо поредицата за Дафни, но сега сме донякъде загрижени...

Моли знаеше какво ще последва. Още в средата на януари бе изпратила в издателството ръкописа на „Дафни се претъркулва“ и сега се очакваше да съобщи на Хелън идеята за следващата си книга. Но „Дафни намира зайче мъниче“ се озова в кошчето за боклук, а в момента Моли преживяваше съкрушителна творческа криза.

През двата месеца след загубата на бебето си не бе успяла да напише нито дума, дори и за списание „Чик“. Вместо това се занимаваше усърдно с училищните лекции и с местната програма за обучение на деца от предучилищна възраст, като се стараяше да се съсредоточава върху това, което бе необходимо на живите деца, вместо да мисли за бебето, което беше загубила. За разлика от възрастните, с които все пак ѝ се налагаше да се среща, децата не се вълнуваха от това, че е бъдеща бивша съпруга на най-прочутия куотърбек в града.

Само през миналата седмица любимата на местните хора светска хроника за най-горещи клюки отново бе напомнила за нея.

„Богатата наследница Моли Съмървил — съпругата на Кевин Тъкър, звездата на «Старс», с когото са разделени, но все още не са разведени — продължава да живее в пълно уединение, лишавайки от присъствието си елита в Града на ветровете. Каква е причината за това усамотение? Скука или разбито сърце заради провала на семейния ѝ живот с господин Футбол? Отдавна никой не е виждал Моли в нощните клубове в града ни, които господин Тъкър все още посещава редовно, при това в компанията на чуждестранни красавици.“

Във вестникарската колона поне не се споменаваше, че *хобито ѝ е писането на детски книжки*. От това я бе заболяло много повече, макар че напоследък бе зарязала дори и „хобито“ си. Всяка сутрин Моли си казваше, че ей сега ще я осени нова идея за следващата книга за Дафни или поне за поредната статия за списанието, но вместо това с часове се взираше унило в празния бял лист хартия. Нямаше муза дори ред да напише. А междувременно финансовото ѝ състояние катастрофално се влошаваше. Отчаяно се нуждаеше от остатъка от аванса, който трябваше да получи от издателството за книгата „Дафни се претъркулва“, но Хелън още не беше одобрила ръкописа.

Живописният декор в ресторанта внезапно ѝ се стори прекалено крещящ, а оживеното бърборене на посетителите започна да ѝ лази по нервите. На никого не би признала за творческата дупка, в която бе изпаднала. Особено пред жената, която сега седеше насреща ѝ.

— Иска ми се продължението да бъде по-особено — заговори тя предпазливо. — Имам много идеи, но...

— Не, не — вдигна ръка Хелън. — Не бързай. Ние те разбираме. Напоследък преживя толкова много.

Но след като редакторката ѝ не се тревожеше за ръкописа, защо тогава я бе поканила на обяд?

Моли търкаляше с вилица в чинията си едно царевично зърно. Винаги бе обичала царица, но след спонтанния аборт нямаше апетит.

Хелън допря леко устни до ръба на чашата си с коктейл „Маргарита“.

— Трябва да знаеш, че напоследък НДНА се интересува от книгите за Дафни. — Хелън погрешно изтълкува озадаченото изражение на Моли и побърза да ѝ обясни: — „Нормални деца за нормална Америка“. Организация срещу гейовете.

— Зная какво означава НДНА. Но защо се интересуват от книгите за Дафни?

— Не мисля, че дори биха ги погледнали, ако името ти не беше толкова нашумяло в таблоидите. Очевидно новинарските репортажи са привлекли вниманието им. Обадиха ми се преди няколко седмици, за да изразят загрижеността си.

— Каква загриженост? Дафни няма сексуален живот!

— Да, така е, но това не спря прочутият евангелист Джери Фалуел да се обяви против Тинки-Уинки, едно от телетъбитата в

сериала „Телетъбис“, само защото е виолетово и носи чантичка.

— Но Дафни е момиче. Защо да не носи чантичка?

Усмивката на Хелън ѝ се стори пресилена.

— Не мисля, че е само заради чантичката. Те са разтревожени заради възможен хомосексуален подтекст.

Добре че Моли не дъвчеше в момента, защото щеше да се задави.

— В моите книги?

— Опасявам се, че е така, макар че още няма преки обвинения. Както ти казах, те са обърнали внимание на сватбата ти и са съзрели в суматохата около нея подходяща възможност да спечелят публичност. Поискаха да прегледат „Дафни се претъркулва“ преди издаването на книгата. И понеже не очаквахме никакви проблеми, им изпратихме едно копие. За нещастие, това се оказа грешка.

Моли усети, че слепоочията ѝ започват да пулсират — несъмнен предвестник на жестоко главоболие.

— И за какво толкова са загрижени?

— Ами... те споменаха, че често пишеш за дъгата. И доколкото тя е символ на гордост за гейовете...

— Нима е престъпление да се пише за дъгата?

— Изглежда, че е, поне в наши дни — констатира Хелън сухо. — Има и още нещо. Разбира се, според мен това е абсурдно. Например ти си нарисувала как Дафни целува Мелиса в поне три различни книги от серията, включително и в „Дафни се претъркулва“.

— Но те са първи приятелки!

— Да де... — Също като Моли, Хелън заряза храната и скръсти ръце на ръба на масата. — Освен това Дафни и Мелиса си държат ръцете, подскачат по пътеката със зеленика и си говорят.

— Пеят. Пеят песен.

— Точно така. Стиховете са: „Пролет е! Пролет е! Ние сме радостни! Ние сме радостни^[3]!“.

Моли не издържа и се разсмя, може би за пръв път от два месеца, но скованата усмивка на редакторката ѝ мигом я отрезви.

— Хелън, да не би сериозно да ми казваш, че между Дафни и Мелиса има любовна връзка?

— Работата не е само в Дафни и Мелиса. Бени...

— Чакай! Дори най-заклетият параноик не може да ме обвини, че Бени е гей. Той е такъв мачо, че...

— Те посочват, че той взема назаем червило в „Дафни сади тикви“.

— Да, но само за да си наплеска с червилото физиономията и да изплаши Дафни. Това е толкова нелепо, че дори не заслужава да се обсъжда.

— Съгласни сме. От друга страна, ще излъжа, ако не призная, че донякъде сме разтревожени за цялата ситуация. Смятаме, че активистите от НДНА искат да спечелят допълнителна популярност на твой гръб. Смятат да го постигнат, като се нахвърлят върху новата ти книга.

— И какво от това? Навремето някакви религиозни сектанти обвиниха Дж. К. Роулинг в сатанизъм, но нейният издател въобще не им обърна внимание.

— Извинявай, Моли, но Дафни не е толкова известна като Хари Потър.

Истина бе. А тя самата нямаше нито парите, нито влиянието на Дж. К. Роулинг. Вероятността Хелън да ѝ изплати втората половина от хонорара намаляваше с всяка изминала минута.

— Виж, Моли, аз не по-зле от теб разбирам, че това са пълни глупости. „Бърдкейдж“ е изцяло на твоя страна. Но ние сме малко издателство и мисля, че е излишно да ти обяснявам колко енергичен натиск ни оказват.

— Е, аз не се съмнявам, че всичко ще отшуми, щом таблоидите престанат да се занимават с моя... с моя брак.

— Това може да отнеме известно време. Толкова много слухове плъзнаха... — Хелън не довърши фразата си — деликатен намек, че очаква подробности.

Моли знаеше, че именно атмосферата на тайнственост около брака ѝ поддържаше интереса на репортерите, но тя отказваше всякакви коментари, също като Кевин. Любезните му формални обаждания, за да провери как е, бяха спрели по нейно настояване.

— Ние сме на мнение, че сега трябва да бъдем по-предпазливи — въздъхна редакторката, като извади от папката един плик и го остави на масата. За съжаление, пликът беше прекалено голям, за да има в него чек за Моли. — Добре е, че книгата за Дафни още не е предадена за печат. Това ни дава възможност да добавим промените,

които предлагат от НДНА. Само за да се избегнат бъдещи недоразумения.

— Не желая да правя промени. — Господи, как я заболяха шията и раменете, сякаш ги стегна железен обръч.

— Разбирам, но ние мислим, че...

— Каза ми, че книгата ти харесва.

— И продължаваме да го твърдим. Промените, които ти предлагам, са съвсем незначителни. Просто ги прегледай и ги обмисли. Следващата седмица пак ще поговорим.

Моли напусна ресторанта вбесена. Когато се прибра в апартамента, гневът ѝ се бе разсеял, а на негово място отново се бе настанило онова усещане за празнота, от което не можеше да се отърси. Захвърли плика с предложенията на НДНА и се отпусна безпомощно на леглото си.

Лили наметна шала, подарен от Малъри, и се отправи към музея на Джей Пол Гети. Застанала на един от извитите балкони, които украсяваха сградата на музея, тя се загледа към хълмовете над Лос Анджелис. Майският ден беше слънчев. Ако малко се извърнеше, можеше отгук да види Брентуд. Дори можеше да различи керемидения покрив на дома си. Двамата с Крейг се бяха влюбили в тази къща от пръв поглед, но сега тя имаше чувството, че стените ѝ я смазват. Както почти всичко в живота ѝ, този дом принадлежеше по-скоро на Крейг, отколкото на нея.

Лили напусна балкона и влезе вътре, но не обърна много внимание на платната на старите майстори, окачени по стените. Всъщност ѝ харесваше самият музей. Ултрасъвременното здание с прекрасните балкони и непредсказуемите им чупки ѝ се струваше истинско произведение на изкуството, което ѝ доставяше по-силна естетическа наслада от изложените вътре експонати.

Колко пъти след смъртта на Крейг Лили бе сядала в дългия тесен бял трамвай, изкачващ посетителите до музея на хълма. Начинът, по който зданията сякаш я обгръщаха в каменната си прегръдка, я караше да се чувства част от изкуството, застинало във вечността на своето съвършенство.

В списание „Пийпъл“, което днес се появи по будките, имаше статия на цели две страници за Кевин и загадъчната му женитба. Лили се уедини тук, за да не се поддаде на изкушението да позвъни на Шарлот Лонг — жената, която от много години ѝ служеше като единствен източник на сведения за Кевин. Беше май, а сватбата и раздялата бяха станали преди три месеца, но Лили не знаеше нищо повече, отколкото тогава. Така ѝ се искаше да позвъни на Шарлот Лонг, но се тревожеше, че Кевин ще научи за това.

Докато се спускаше по стълбата към двора, тя се опитваше да измисли с какво да запълни остатъка от деня. Никой не звънеше на вратата ѝ с молба да бъде звездата в нов филм. Не ѝ се искаше да започва нова покривка или възглавница, защото тогава щеше да има твърде много време за мислене, а напоследък ѝ бе дошло до гуша от размишления. Вятърът разроши косите ѝ и ги разпиля по лицето ѝ. Може би е време да престане да се тревожи за последствията и да звънне на Шарлот Лонг. Но колко болка бе готова да изтърпи, след като нямаше никаква надежда за щастлив край?

Само ако можеше да се срещне с него.

[1] Герой от романа „Трилби“ на Жорж дьо Морие, музикант, под чието влияние героинята става известна певица, превърнал се в символ на манипулативен и властен човек, който контролира някоя творческа личност. — Бел.прев. ↑

[2] „Лейс Инкорпорейтид“, lace — дантела (англ.). — Бел.прев. ↑

[3] Игра на думи, gay (англ.) е „весел, веселя се, радостен, игрив“, но също и „гей“. — Бел.прев. ↑

7

„Дали да се нагълтам с приспивателните и да умра? — питаше се Дафни. — Или да скоча от върха на някое много високо дърво? О, защо отникъде не изтича отровен газ, когато едно момиче толкова се нуждае от него?“

„Дафни изпада в нервна криза“, забележка към ръкопис, който никога няма да бъде издаден

— Добре съм — повтаряше Моли при всеки разговор със сестра си.

— Тогава защо не се отбиеш при нас през този уикенд? Обещавам ти, че тук няма да намериш нито един брой от списание „Пийпъл“. Ирисите са разцъфтели и са толкова красиви. Не съм забравила колко много обичаш месец май.

— Този уикенд не става. Може би следващия.

— Същото ми каза и миналия път, когато говорихме.

— Скоро ще намина, обещавам. Но сега имам твърде много работа.

Това беше самата истина. Моли боядиса шкафовете си, залепи снимки във фотоалбумите, разчисти натрупалата се бумажина, грижеше се усърдно за сънливия си пудел. Занимаваше с всичко, освен с промените в ръкописа, за които най-сетне се бе съгласила, защото отчаяно се нуждаеше от остатъка от аванса.

Хелън искаше да промени диалозите в „Дафни се претъркулва“ и да направи три нови рисунки. На две от тях Дафни и Мелиса щяха да стоят на разстояние една от друга, а на третата Бени и приятелите му трябваше да ядат сандвичи със сирене, а не хотдог. Моли трябваше да изчисти образа на Дафни от всякакви похотливи подозрения на

възрастните. Освен това Хелън я бе помолила да внесе поправки и в две от старите книги за Дафни, които издателството смяташе да преиздаде. Моли не бе направила нищо от това, но не от принципи съображения, макар че много би желала да е така, а защото просто не можеше да се съсредоточи.

Джанин, която още не можеше да преживее нападките на НДНА срещу собствената ѝ книга, се ядоса, задето приятелката ѝ не бе пратила по дяволите издателството „Бърдкейдж Прес“. Но Джанин, за разлика от Моли, си имаше мъж, който редовно изплащаше месечните вноски по ипотеката на дома им.

— Липсваш на децата — каза ѝ Фийби.

— Обещавам довечера да им позвъня.

Вечерта им се обади. С близначките и Андрю всичко беше наред, но думите на Хана я прободоха право в сърцето.

— Аз съм виновна, нали, лельо Моли? — прошепна момичето.

— Заради това не искаш вече да идваш у дома. Защото последния път, когато беше тук, аз казах, че ми е мъчно за бебето ти, което умря.

— О, миличка!

— Не знаех, че не бива да говоря за бебето. Обещавам, че никога, никога няма и дума да обеля за това.

— Ти нищо лошо не си направила, слънчице. Ще дойда за уикенда и ще си изкараме страхотно.

Но след посещението се почувства още по-зле. Мразеше се, че е виновна за тревогата, помрачаваща лицето на Фийби, не можеше да понесе мекия грижовен тон на Дан, който се държеше с нея, все е едно е изделие от крехко стъкло, в очакване то всеки миг да се счупи. Особено тежко ѝ беше да е с децата. Когато те я прегръщаха през кръста и настояваха да погледне новите им придобивки и проекти, дъхът ѝ секваше и сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне от мъка.

Обичта на семейството ѝ я задушаваше и Моли намери предлог, за да си тръгне по-рано.

Месец май изтече и настъпи юни. По десетина пъти на ден Моли сядаше с намерението да рисува, но перото ѝ, обикновено бързо и сръчно, сега отказваше да ѝ се подчинява. Опита се да измисли идея за статия за списание „Чик“, но главата ѝ оставаше празна, също като

банковата ѝ сметка. Парите ѝ стигнаха само за да плати ипотеката за юли, но нищо повече не можеше да си позволи.

Дните бавно се влачеха. Моли обръщаше все по-малко внимание на дребните неща. Един от съседите ѝ остави пред вратата ѝ голяма торба, натъпкана с кореспонденцията ѝ, преливаща от пощенската ѝ кутия. Във ваната ѝ се натрупа купчина мръсно бельо. Малкият апартамент, който досега поддържаше в идеален ред, сега тънеше в прах. За капак я пипна силна простуда, от която все не можеше да оздравее.

В петък главата я болеше толкова силно, че тя позвъни в училището, където изнасяше лекции на доброволни начала. Каза им, че е болна, и отново се сгуши в леглото си. По-късно се насили да изведе Ру на кратка разходка и след като преглътна парче от препечената филийка, спа през целия уикенд.

В понеделник главата вече не я болеше, но простудата бе изсмукала всичките ѝ сили и Моли отново се обади в училището, за да им каже, че няма да отиде. Кутията ѝ за хляб беше празна, нямаше и овесени ядки. Намери в бюфета само консервирани плодове и ги изяде насила.

Във вторник я събуди звънът на домофона. Ру скочи и настръхна. Тя се зави през глава с одеялото, но точно успя да задреме, когато някой започна да тропа на вратата. Моли притисна краищата на възглавницата върху ушите си, обаче нищо не успя да заглуши познатия плътен глас, ясно различим въпреки ожесточеното джафкане на домашния ѝ любимец.

— Отвори! Зная, че си вътре!

Онзи ужасен Кевин Тъкър.

Тя кихна и запуши с показалци ушите си, но Ру продължаваше да лае, а Кевин — да блъска вратата. Лошо куче. Противен, досаден куотърбек. Всички в сградата ще се оплачат от шума. Проклинайки, изпъзля от леглото.

— Какво искаш? — попита с пресипнал от малкото употреба глас.

— Отвори! Веднага!

— Защо?

— Трябва да говоря с теб.

— Не искам да говоря. — Сграбчи една кърпа и си издуха носа.

— Толкова по-зле за теб. Предлагам ти да ме пуснеш вътре, освен ако не искаш всички в сградата да научат подробности за личния ти живот.

Моли неохотно отключи бравата. Съжаляваше, че няма пистолет подръка.

Кевин се извисяваше на прага, ослепително красив, със съвършено тяло, тъмноруса коса и искрящи зелени очи. Главата отново я заболя. Искаше ѝ се да си бе сложила слънчевите очила.

Той се промъкна покрай ръмжащия пудел и затвори вратата след себе си.

— Изглеждаш адски зле.

Тя се довлече до дивана.

— Тихо, Ру.

— Ходи ли на лекар?

— Не ми трябва доктори. Настинката ми почти премина.

— А какво ще кажеш за психиатър?

— Престани. — Достатъчно лошо бе, че трябваше да търпи нахалството и целият му блясък, застрашаващ и без това крехкия ѝ вътрешен мир. Освен това притокът на свеж въздух беше омерзителен.

— Ще се махнеш ли?

Докато той оглеждаше апартамента ѝ, младата жена изведнъж забеляза мръсните чинии, струпани в мивката в кухнята. Мебелите бяха прашни. Хавлията ѝ висеше праметната през ръба на дивана. Но той беше неканен гост, така че на нея ѝ беше все едно.

— Вчера не си отишла на срещата с адвоката.

— Каква среща? — Тя прокара ръка през сплъстената си коса. Преди половин час се беше довякла до ваната, за да си измие зъбите, но просто не можеше да си спомни дали бе взела душ. А развлечената сива нощница миришеше на вкиснато.

— Анулирането на брака ни, забрави ли? — Погледът му се плъзна към бялата пазарска найлонова торба, оставена до вратата, пълна с неотворени писма, и додаде саркастично: — Предполагам, че не си прочела писмото.

— Вероятно. Най-добре е да си вървиш. Може да те заразя.

— Е, ще се наложи да рискувам. — Той пристъпи към прозореца и погледна надолу към паркинга. — Хубава гледка имаш оттук.

Тя затвори очи и задряма.

През живота си Кевин не бе виждал по-жалка картина.

Нима това създание с пепеляво лице и сплъстена коса, вонящо на пот и подсмърчащо, с печални очи, беше неговата жена? Трудно бе да повярва, че е дъщеря на ванилетна танцьорка. Трябваше да остави адвокатата си да се погрижи за всички формалности, но не можеше да забрави отчаянието, изписано в очите ѝ, когато го молеше да притиска краката ѝ един към друг, сякаш грубата външна сила можеше да запази бебето ѝ вътре в нея.

Зная, че ме мразиш, но...

Вече не можеше да я мрази, не и след като бе станал свидетел на безутешната ѝ борба да спаси детето си. Но мразеше чувствата, които изпитваше, сякаш носеше някаква отговорност за нея. Тренировъчният лагер-сбор започваше след по-малко от два месеца и той трябваше да събере всичките си сили, за да се подготви за следващия сезон. Сега се взираше намръщено в нея.

Трябва да служиш за пример, Кевин. Винаги да постъпваш правилно.

Младият мъж се отдалечи от прозореца, прекрачвайки безползното ѝ разглежено куче. Защо тази богаташка живееше в такъв окаян апартамент? Може би защото така ѝ е по-удобно. Навярно имаше още три жилища в някои топли, екзотични местенца.

Кевин се отпусна на срещуположния край на дивана. Огледа я критично. Сигурно бе отслабнала с около пет килограма след помятането. Косите ѝ, пораснали почти до брадичката, бяха загубили копирения си блясък, който помнеше от деня на сватбата им. Явно бе зарязала всякакви гримове, а с тези тъмни кръгове под очите приличаше на изтерзана затворничка.

— Проведох доста интересен разговор с един от съседите ти.

Тя закри с длан очите си.

— Ако веднага си тръгнеш, обещавам, че още утре сутринта ще се обадя на адвокатата.

— Съседът ме позна още щом ме видя.

— Не се и съмнявам.

„Значи, все още има сили да ехиднички“, каза си Кевин. Възмущението му избухна с нова сила.

— Май повече му харесваше да поклокарства за теб. Очевидно от няколко дни си престанала да си прибираш пощата.

— И какво от това? Никой не ми изпраща нищо интересно.

— И от миналия четвъртък до сега си излизала от апартамента си само веднъж, за да разходиш онзи питбул.

— Престани да го наричаш така. Имах силна настинка, това е всичко.

Бе забелязал зачервения ѝ нос, но не мислеше, че причината е само настинката. Изправи се.

— Стига, Моли. Не е нормално да седиш затворена тук.

Тя се втренчи неодобрително в него изпод китката си.

— Виж ти, кой го казва! Да не би да си психиатър, че да определяш кое е нормално и кое — не? Чух, че когато Дан те е открил в Австралия, си лудувал в океана, заобиколен от акули.

— Може би имаш депресия.

— Благодаря, доктор Тъкър. А сега се омитай отук.

— Моли, изгубила си само едно бебе.

Просто съобщаваше един факт, но младата жена се почувства, сякаш я бе прострелял. Скочи от дивана, а изпепеляващият ѝ поглед бе по-красноречив от всякакви думи.

— Разкарай се отук, преди да съм извикала полицията!

Трябваше да я остави и да си тръгне. И без това си имаше достатъчно неприятности след излизането на статията в „Пийпъл“. Стомахът му се преобръщаше само от вида ѝ. Ако можеше да забрави изкривеното ѝ от болка лице, докато се опитваше да спаси бебето...

— Облечи се. Идваш с мен. — Думите се изплъзнаха от устата му, преди да успее да ги спре.

Гневният ѝ изблик от преди малко явно я бе изплашил, затова Моли се опита да обърне всичко на шега, но вместо язвителен, гласът ѝ прозвуча като жалостиво грачене.

— Май здравата си се напушил с трева, а?

Ядосан на собствената си мекушавост, Кевин изкачи на един дъх стъпалата, водещи към помещението, което ѝ служеше за спалня. Питбулът ѝ тутакси го последва, явно опасяващ се, че може да свие някое от бижутата ѝ. Погледна надолу към нея над кухненските шкафове. Боже, как му писна всичко това!

— Имаш два варианта: да се облечеш или да тръгнеш с тези дрехи. Ако избереш последното, вероятността да те приберат в някое заведение с тапицирани стени е доста голяма.

Моли се отпусна отново върху дивана.

— Губиш си времето.

„Ще бъде само за няколко дни“, каза си младият мъж. И без това вече бе достатъчно вкиснат, задето се налагаше да шофира до лагера „Уинд Лейк“. Защо да не си вгорчи живота още повече, като вземе със себе си и тази невъзможна жена?

Нямаше намерение да се връща някога отново там, ала не можеше да го избегне. От седмици си повтаряше, че може да продаде лагера и без да го вижда. Но когато не успя да отговори на нито един от въпросите, които му зададе неговият бизнес мениджър, разбра, че се налага да се примири с неизбежното и лично да се увери каква разруха цари там.

Поне ще се избави от две злини едновременно: ще уреди въпроса с лагера и ще накара Моли отново да си размърда задника и да си стъпи на краката. Дали ще се получи, или не, зависеше от самата нея, но поне съвестта му щеше да бъде чиста.

Кевин измъкна един куфар, забутан в дъното на дрешника, и издърпа чекмеджетата на скрина й. За разлика от разхвърляната кухня, тук цареше безупречен ред. Метна в куфара няколко шорти и горница, както и бельо. Откри чифт джинси и ги прибави, заедно със сандали и маратонки. Две летни рокли привлякоха погледа му. Сложи и тях. По-добре да вземе повече дрехи, отколкото после тя да му се цупи, че няма какво да облече.

Куфарът се препълни, затова той грабна нещо, което приличаше на стара колежанска раница и се огледа за банята. Откри я на долния етаж, близо до предната врата. Започна да пълни раницата с различни козметични и тоалетни принадлежности. Въздъхна примирено и се запъти към кухнята, за да се запаси с кучешка храна.

— Надявам се, че ще проявиш достатъчно благородство, за да върнеш отново всичко по местата — промърмори Моли. Беше се изправила до хладилника с питбула на ръце. Невероятните й очи бяха тъжни и уморени.

Всъщност в този момент това бе тайното му желание, но тя изглеждаше толкова нещастна и самотна, че сърце не му даваше да я

зарече.

— Искаш ли да вземеш един душ, или предпочиташ да пътуваме със смъкнати прозорци?

— Да не би да си оглушал? Не съм ти някакъв новак спортист, когото можеш да командориш!

Кевин опря длан на ръба на мивката и я измери със строгия си поглед, който пазеше за току-що споменатите новобранци.

— Имаш две възможности. Или веднага тръгваш с мен, или ще те закарам в дома на сестра ти. Едва ли гледката ще ѝ се понрави.

Съдейки по изражението ѝ, явно бе уцелил в десетката.

— Моля те, остави ме на мира — прошепна тя.

— Докато си вземаш душ, ще прегледам лавиците с книгите ти. Може да открия нещо интересно за четене.

8

„Едно умно момиче никога не се качва в колата на непознат, дори той да е много секси.“

„Адът на
стопаджията“, статия за
списание „Чик“

Моли се сви с Ру на задната седалка на баровския джип, с който Кевин бе заменил спортното си ферари днес. Подложи под главата си възглавницата, която бе взела от апартамента, и се опита да заспи. Но не успя, което ѝ се случваше за пръв път през последните дни.

Докато се носеха на изток покрай някогашния индустриален център Гери, а сетне поеха по междуцатската магистрала 1–94 към Мичиган Сити, тя не спираше да се упреква, задето не си бе проверила пощата. Трябваше само да се яви в адвокатската кантора. Тогава този зъл, сприхав куотърбек нямаше да я влачи незнайно къде.

Нежеланието ѝ да говори с него започна да ѝ се струва детинско и глупаво. Освен това главоболието ѝ понамаля и младата жена реши да го попита накъде пътуват.

— Отиваме ли някъде конкретно, или това е похищение в последната минута и сега пътуваме накъдето ти видят очите? — заговори, докато галеше козината на Ру.

Съпругът ѝ не я удостои с отговор.

Още един час измина в пълно мълчание, преди Кевин да спре на бензиностанцията край пристанището Бентън Харбър. Докато пълнеше резервоара, го видя един футболен запаленко и му поиска автограф. Тя свали кайшката на Ру и го пусна из тревата, сетне се шмугна в тоалетната. Докато си миеше ръцете, зърна отражението си в огледалото. Той имаше право — изглеждаше ужасно. Преди да потеглят, си изми косата, но не си даде труд да я сресва, а само прокара пръсти през нея. Кожата ѝ беше пепелявосива, а очите — хлътнали.

Затърси червило в чантата си, но размисли и се отказа. Не си струваше усилията. Дали да не позвъни на някоя от приятелките си и да я помоли да дойде да я вземе? След кратко колебание се отказа. Ами ако Кевин изпълни заканата си и разкаже на Фийби и Дан за състоянието ѝ? И без това им бе създала немалко грижи. Засега щеше да е по-добре да продължи с него.

Когато се върна, куотърбекът не беше в колата. Канеше се пак да се настани на задната седалка, но реши, че така той ще продължи да я пренебрегва и да не ѝ говори. Затова остави Ру отзад, а тя седна отпред.

След малко Кевин излезе от бензиностанцията с найлонова торба и картонена чаша за кафе. Като влезе в колата, остави кафето в гнездото за чаши и измъкна от кесията бутилка с портокалов сок. Подаде ѝ я.

— Предпочитам кафето.

— Толкова по-зле, ще трябва да се задоволиш със сока.

Сокът бе приятно хладен в ръцете ѝ. Осъзна, че беше жадна, но като се опита да го отвори, откри, че не ѝ стигат сили. Неочаквано очите ѝ плувнаха в сълзи.

Кевин мълчаливо взе шишето, отвинти капачката му и ѝ го подаде обратно.

Докато излизаха от бензиностанцията, тя преглътна буцата, заседнала на гърлото ѝ.

— Поне за нещо да ви бива и вас, яките мъжаги.

— Обади ми се, ако искаш да смачкаш някоя бирена кутия.

Моли се изненада, когато чу собствения си смях. Отпи сладка и освежаваща глътка от портокаловия сок.

Кевин излезе на магистралата, свързваща двата щата. Отляво се заредиха пясъчни дюни. Моли не виждаше езерото, но знаеше, че в него навярно плаваха много яхти, а може би и товарни кораби от Чикаго за Лъдингтън.

— Ще бъдеш ли така добър да ме осведомиш накъде пътуваме?

— Към северозападната част на Мичиган. В една дупка, наречена „Уинд Лейк“.

— Дотук с мечтите ми за карибски круиз.

— Отиваме в летния лагер, за който ти разказах.

— Там, където си прекарвал летните си ваканции като малък?

— Да. Леля ми го наследи след смъртта на баща ми, но преди няколко месеца и тя умря. Така, за мое нещастие, лагерът остана на мен. Ще го продам, но първо трябва да проверя в какво състояние е.

— Не мога да отида в някакъв лагер. Обърни колата и ме върни у дома.

— Повярвай ми, няма да останем там за дълго. Най-много за няколко дни.

— Няма значение. Вече не ходя по такива места. Когато бях малка, прекарвах всяко лято на лагер и си обещах никога повече да не припарвам до тях.

— Че какво толкова му е лошото на един летен лагер?

— Целият този режим. Всякакви спортове. — Тя издуха носа си. — Нямах време за четене, нито да останеш насаме с мислите си.

— Явно не си падаш много по спорта?

Едно лято тя се изниза тайно от бунгалото си посред нощ и задигна всички топки от бараката, служеща за склад на спортистите — волейболни, футболни, за тенис и софтбол. Трябваше да направи поне десетина курса до езерото, за да ги хвърли във водата. Възпитателите така и не откриха виновника. Естествено, на никого дори не му хрумна да заподозре кротката, умна Моли Съмървил, която наричаха госпожица Отзивчивост, макар да бе боядисала краищата на бретона си в зелено.

— Аз съм по-добра спортистка от Фийби — възрази тя.

Кевин потръпна.

— Момчетата още говорят за последния път, когато е играла софтбол на един пикник на „Старс“.

Моли не бе присъствала на въпросното забавление, но можеше да си представи как се е развихрила сестра ѝ.

Кевин се престрои в лявото платно и подхвърли заядливо:

— Едва ли няколкото седмици, прекарани в летен лагер за богаташчета, са ти навредили кой знае колко.

— Вероятно си прав — съгласи се Моли.

Само че тя не ходеше на лагер само за няколко седмици. Откакто навърши шест години прекарваше там цели месеци всяко лято.

Когато беше на единайсет, затвори лагер за заради епидемия от морбили. Баща ѝ се вбеси. Не можа да намери на кого да я остави и бе принуден да я вземе със себе си в Лас Вегас. Там я настани в отделен

апартамент, а негова позната касиерка се нагърби с ролята на детегледачка, въпреки уверенията на Моли, че вече не е малка и може да остава сама. През деня момичето гледаше сапунки, а през нощта прекосяваше коридора, за да се пъкне в леглото на Бърт.

Това бяха най-хубавите две седмици от детството ѝ. Прочете всички публикации на Мери Стюарт, поръчваше си чийзкейк с вишни от румсървиса, сприятели се с камериерките, до една латиноамериканки. Понякога казваше на бавачката си, че отива при басейна, а вместо това се мотаеше край казиното, докато попаднеше на семейство с много деца. Тогава се присламчваше към многолюдната компания и се преструваше, че е част от нея.

Обикновено спомените за детинските ѝ опити да си създаде семейство я караха да се усмихва, но сега в очите ѝ отново запариха сълзи и тя с усилие ги преглътна.

— Забеляза ли, че си превишил ограничението на скоростта?

— Това изнервя ли те?

— Би трябвало, но съм претръпнала от дългогодишното возене в колата на Дан. — Освен това не ѝ пукаше особено. Изведнъж се потресе при мисълта, че не се интересува от бъдещето. Дори нямаше сили да се притеснява за жалките си финанси, нито за това, че редакторката ѝ от „Чик“ бе спряла да ѝ се обажда.

Кевин отпусна педала на газта.

— Длъжен съм да те уведомя, че лагерът се намира в истинска пустош, а бунгалата са толкова стари, че навярно вече са руини, пък и мястото е ужасно скучно, понеже не се посещава от хора под седемдесет. — Кимна към пакета с храна, който бе купил на бензиностанцията. — Ако си изпила сока, там има крекери със сирене.

— Супер, но ще пропусна.

— Май напоследък си пропуснала доста храненияя.

— Благодаря, че го забеляза. Предполагам, че ако отслабна с още трийсетина килограма, ще мога да си съпернича с твоите *cheres amies*^[1].

— По-добре се съсредоточи върху разхлопаната си нервна система. Може би тогава ще млъкнеш за малко.

Тя се усмихна. Поне едно нещо бе длъжна да признае на Кевин — не се суетеше около нея и не я глезеше като Фийби и Дан. Беше ѝ приятно да се държат с нея като със зряла жена.

— Предпочитам да подремна.

— Страхотна идея.

Но Моли не заспа. Затвори очи и се опита да измисли сюжета на следващата си книга, обаче героите от Гората на славея отказваха да оживеят във въображението ѝ.

Кевин отби колата от магистралата и спря пред крайпътен магазин с пристройка за опушване на риба. След няколко минути излезе от там с кафява книжна кесия, която пусна в скута ѝ.

— Мичигански обяд. Ще можеш ли да направиш сандвичи?

— Може би, ако се съсредоточа.

В пакета тя намери парче пушена бяла риба, солиден къс от сирене чедър, ръжен хляб, пластмасов нож и няколко хартиени салфетки. Моли събра достатъчно енергия, за да измъдри два разкривени сандвича с по една филия — по-големият за него и по-малкият за нея. Отхапа няколко хапки от своя сандвич, а остатъка даде на Ру.

Насочиха се на изток, към средната част на щата. През полузатворените си очи мяркаше овощни градини и добре поддържани ферми със силози. После, когато слънцето в късния следобед започна да клони към залез, завиха на север, към междущатската магистрала 1–75, която стигаше до Солт Сейнт Мери.

Кевин слушаше музика от компактдиска, който бе взел от дома си. Моли установи, че той харесва джаз, всичко от бибоп от четирийсетте до джаз фюжън^[2]. Но за нейно съжаление харесваше и рап. След като в продължение на четвърт час се опитва да не обръща внимание на възгледите на рапъра Тупак за жените, тя накрая не издържа, извади диска от гнездото на плейъра и го изхвърли през отворения прозорец на колата.

Тутакси откри, че ушите на Кевин почервеняват, когато се разкрещи.

Когато стигнаха до северната част на щата, вече се смрачаваше. Веднага след живописното градче Грейлинг той отби колата от магистралата по шосе с две платна, което сякаш водеше за никъде. Не след дълго вече пътуваха през гъсти гори.

— През деветнайсети век Североизточен Мичиган останал почти без гори заради варварската сеч за дървен материал — осведоми я Кевин. — Това, което виждаш сега, са изкуствени гори, второ и трето

поколение. Някои от тях са доста диви. В тази част на щата няма много градове, а разстоянията помежду им са доста големи.

— Колко още ни остава да пътуваме?

— Не повече от час, но сигурно ще се наложи да пренощуваме някъде. Местността е пуста и не ми се ще да пътуваме по тъмно. Мисля, че някъде наблизко имаше мотел. Но те предупреждавам отсега: не очаквай петзвезден хотел.

Тъй като Моли не вярваше, че Кевин се бои от тъмнината, заподозря, че той нарочно протака пътуването. Не каза нищо, а се сви по-удобно на седалката. Светлините от фаровете на някоя случайно движеща се насреща кола пробягваха по суровите очертания на лицето му, подходящо за модел на мъжко бельо, и хвърляха зловещи сенки върху мъжествено изсечените скули.

Прониза я тръпка от някакво странно предчувствие и тя побърза да затвори очи.

Не ги отвори, докато Кевин не спря пред малък хотел, състоящ се от осем бунгала с бели алуминиеви обшивки и стени от плоскости, имитиращи тухли. Когато той слезе, за да се регистрира, тя едва не го последва, за да се увери, че ще бъдат настанени в отделни бунгала, но здравият ѝ разум я възпря.

Сякаш прочел мислите ѝ, куотърбекът се върна с два ключа. Моли забеляза, че неговото бунгало е в противоположния край на мотела.

На разсъмване я събудиха почукване на вратата и лай на пудел.

— Слидерини — промърмори Моли. — Това започва да се превръща в лош навик.

— Тръгваме след половин час — извика ѝ Кевин през вратата. — Изведи кучето навън.

— Тичам, тичам — смотолеви тя, заровила лице във възглавницата.

Но след малко се надигна и се потътри към тясната душкабина. С огромно усилие на волята прокара гребена през косата си. Но нямаше сили да си слага червило. Чувстваше се като препила.

Най-после се измъкна на двора и видя Кевин да крачи нетърпеливо край колата. Бледите лъчи на ранното слънце осветяваха

мрачната като гръмотевичен облак физиономия на спътника ѝ. Докато Ру се помота из близките храсталаци, Кевин грабна куфара ѝ и го захвърли на задната седалка.

Днес бе облечен във футболна фланелка с цветовете на „Старс“ и светлосиви шорти. Обикновени дрехи, но той ги носеше с грациозната увереност на роден красавец.

Моли извади от чантата си слънчевите очила и погледна Кевин недоволно.

— Никога ли не я изключваш?

— Какво да изключвам?

— Душевната си уродливост — промърмори младата жена.

— Май трябва да те откарам в лудницата, а не да те мъкна до „Уинд Лейк“.

— Твоя воля. Много ли ще е нахално от моя страна да се надявам на чаша кафе? — Намести очилата си, но и те не успяха да скрият ослепяващото сияние на проклетата му красота.

— Чашата ти е в колата, но толкова дълго се мота, докато се приготвиш, че сигурно вече е изстинало.

Кафето се оказа горещо и след като отново се върнаха на шосето, Моли с наслада отпи първата глътка.

— За закуска имаме само плодове и понички. Нищо повече не успях да намеря. Всичко е в онази кесия — промърмори Кевин раздражено.

Също както се чувстваше и тя. Не беше гладна и зарея поглед през прозореца на колата.

Ако се съдеше по околния пейзаж, можеше да се предположи, че се намират в дебрите на Юкон, а не в щата на „Шевролет“, захаросаните пуканки и соул музиката. От моста над реката Моли видя отвесни скали, издигащи се на единия бряг, и непроходими гори на другия. Долу над водата се рееше орел рибар. Всичко ѝ се струваше запустяло и отдалечено.

От време на време минаваха покрай разни ферми, но си личеше, че това е предимно горист район. Редуваха се явори и дъбове, борове и брези или кедри. Тук-там златистите слънчеви снопове проникваха през балдахина от клони и листа. Навред цареше удивително спокойствие и Моли се опита да се отпусне, но не успя.

За да не прегази една катерица, Кевин изви рязко волана и грубо изруга. Явно с приближаването на лагера се озлобяваше все повече. Моли зърна някаква крайпътна табела, но Кевин профуча покрай нея, без да намалява скоростта.

— Това е градчето — процеди. — Лагерът е на отсрещния бряг на езерото.

Пропътуваха още няколко километра, преди пред тях да изникне красива табела в зелено и бяло, с позлатен горен ръб в стил „Чипъндейл“.

„ЛАГЕР «УИНД ЛЕЙК»
ПАНСИОН И ЗАКУСКА
Основан през 1894 г.“

— Табелата е нова — намръщи се Кевин. — И никой не ми е споменавал за закуски и пансион. Навярно леля ми е приемала почиващи в старата дупка.

— Толкова ли е зле?

— Мястото е потънало в плесен и е мрачно като самия ад. Не мога да повярвам, че някой доброволно ще се съгласи да отседне там — изсумтя той и зави по насипаната с чакъл пътека, извиваща се между дърветата.

Той спря колата и Моли затаи дъх. Очакваше да види груби бараки с прогнили основи. Но вместо това се бяха озовали в приказно селце.

Просторната сенчеста морава в средата на вилното селище беше обкръжена от малки, кокетни бунгала, боядисани в ярки цветове, като луксозни бонбони от една кутия: зелен, портокалов, светлокафяв, тъмнокафяв, лимоненожълт, ягодов, бежов. Изящните улуци по покривите бяха украсени с дърворезба, а предните веранди се подпираха от малки гравирани диреци. В края на моравата се издигаше прелестна беседка.

При по-старателно вглеждане се виждаше, че лехите с цветя не бяха оплевени, а чакълът по виещата се пътека трябваше да се поднови. Навсякъде се долавяха следи от запуснатост, но изглеждаха скорошни, а не резултат от дългогодишно занемаряване. Очевидно

лагерът е бил изоставен наскоро. Повечето от бунгалата бяха със заковани капаци на прозорците, макар да имаше и отворени.

Възрастна двойка се появи от едно от бунгалата. Освен тях Моли забеляза и един мъж, който се разхождаше около беседката с бастун в ръка.

— Защо има хора тук! Аз се разпоредих да освободят всичките бунгала и да не приемат нови посетители.

— Вероятно не са били уведомени — разсеяно промърмори Моли. Изпитваше странното усещане, че всичко наоколо ѝ е познато. Наистина странно, защото кракът ѝ никога не бе стъпвал тук.

Малко настрани от средата на лагера имаше неголяма зона за отдих, с плаж под формата на полумесец, зад който проблясваха сребристоросините води на езерото, на фона на зеленеещите се листа. На брега, край пристана с навес, скован от греди, които бяха потъмнели от времето, бяха завързани няколко канута и гребни лодки.

Плажът беше пуст. Тя не се изненада, защото, макар месец юни тази година да беше топъл, тук, на север, водата още беше ледена и само най-закалени плувци можеха да дръзнат да се гмурнат в нея.

— Тук няма хора под седемдесет! — възкликна Кевин и натисна педала за газта.

— Още е рано. Училищната ваканция не е започнала.

— И в края на юли ще е същото. Добре дошла в царството на моето детство.

Той отби колата от моравата и продължи по по-тясна алея, успоредна на брега на езерото. Моли видя и други къщички, построени по готически образец, а над тях се извисяваше прелестен двуетажен дом в стил кралица Анна^[3].

Това никак не приличаше на мрачното, западнало място, което Кевин ѝ бе описал. Двуетажната сграда беше боядисана в светлокафяво. Стълбата и колоните, поддържащи покрива, бяха приятно оживени от оранжеви, розови, жълти и тъмнозелени орнаменти. Отляво се издигаше тясна кула, а от двете страни имаше широки веранди. Петунии бяха разцъфтели в глинените саксии пред двойните предни врати с витражи от матово стъкло, по което се преплитаха виещи се лози и цветя. В кафяви висящи сандъчета се зеленееха папрати, а на старомодните дървени шезлонги бяха пръснати възглавнички в същите ярки цветове, както и всичко наоколо. Отново я

завладя непреодолимото тайнствено усещане, че се е върнала назад във времето.

— Дявол да го вземе, просто не мога да повярвам на очите си! — извика Кевин, като изскочи от колата. — Мястото беше истинска развалина, когато за последен път идвах тук.

— Затова пък сега е истински рай. Много е красиво — въздъхна Моли.

Трепна, когато съпругът ѝ затръшна вратата, и също слезе. Озовал се на воля, Ру се втурна към храстите. Тъкър сложи ръце на кръста си и се загледа в къщата.

— Кога, по дяволите, е успяла да превърне това място в пансион?

В този миг вратата се отвори и на прага се показа възрастна жена, около седемдесетте. Посивелите ѝ руси коси бяха небрежно стегнати на тила с шнола, но оставаха да стърчат няколко кичура. Беше висока, кокалеста, с широка уста, скулесто лице и светлосини очи. Набрашнена престилка закриваше панталони в цвят каки и бялата ѝ блуза с къси ръкави.

— Кевин! — Жената забърза надолу по стъпалата и го прегърна радостно. — Милото ми момче! Знаех си, че ще дойдеш!

На Моли ѝ се стори, че той не споделя ентусиазма ѝ.

Бабката изгледа Моли преценяващо.

— Аз съм Шарлот Лонг. Всяко лято идвахме тук с мъжа ми. Той почина преди осем години, но аз все още отсядам в бунгалото „Хляб и риба“. Този хлапак вечно губеше топките си в моите рози.

— Госпожа Лонг беше близка приятелка на родителите ми и леля ми — обясни Кевин на Моли.

— Господи, как ми липсва Джудит. Запознахме се с нея, когато семейството ми за пръв път дойде тук. — Сините ѝ очи се приковаха в младата жена. — А вие сте?

— Моли Съмървил — представи се тя и протегна ръка.

— Така, значи... — промърмори Шарлот и сви устни, като се обърна към Кевин. — Няма списание, в което да не пише за сватбата ти. Не е ли малко рано да си търсиш друга? Сигурна съм, че на пастор Тъкър никак не би му харесало, че не полагаш достатъчно усилия да изгладиш отношенията със съпругата си.

— Тъх... Моли е моята... — Думата явно заседна на гърлото му. Младата жена искрено му съчувстваше, но нямаше намерение да му

помогне. — Моли е моята... съпруга — успя да го изрече накрая.

Тя отново бе подложена на безцеремонния оглед на сините очи на старицата.

— Е, тогава всичко е наред. Но защо се представихте като Съмървил? Тъкър е добро, почетено име. Бащата на Кевин, пастор Тъкър, беше сред най-прекрасните и добри хора, които съм познавала.

— Не се и съмнявам, че е било така — съгласи се Моли охотно и тъй като не бе свикнала да огорчава хората, поясни: — Съмървил е писателският ми псевдоним. Пиша детски книги.

Неодобрението на Шарлот Лонг мигом изчезна.

— Винаги съм искала да пиша книги за деца. Е, не е ли прекрасно? Знаете ли, когато майката на Кевин беше жива, тя се боеше, че той ще се ожени за някоя от онези кльощави супермодели, които пушат, дрогират се и спят с когото им падне.

Той се закашля и се задави.

— Ела тук, пухчо, не бива повече да тъпчеш лобелията на скъпата Джудит. — Шарлот тупна с ръка по бедрото си. Ру тутакси заряза цветята и послушно се приближи към нея. Бабката се наведе и го почеса зад ухото. — Трябва да го пазите. Понякога наоколо се навъртат койоти.

Тъкър доби замечтан вид.

— От големите ли? — попита с надежда.

Моли го стрелна укорително с поглед.

— Ру никога не се отдалечава много от дома ми.

— Жалко.

— Е, аз тръгвам. Списъкът на гостите и счетоводните данни са в компютъра на Джудит. Всеки момент се очаква пристигането на семейство Пиърсън. Те са орнитолози.

Лицето на Кевин пребледня под силния загар.

— Гости ли? Ти какво...

— Наредих на Ейми да ви приготви стаята на Джудит, в която някога отсядаха родителите ти. Останалите са запазени.

— Ейми ли? Почакай...

— Да, Ейми и Трой Андерсън. Той е много добър майстор. Младоженци са, макар че тя е още на деветнайсет, а той на двайсет. Не мога да разбера защо толкова са бързали да се оженят. — Шарлот се пресегна отзад и развърза престилката си. — Ейми трябва да чисти, но

дватамата са толкова влюбени един в друг, че не вършат много работа. Все трябва да им ходя по петите. — Подаде престилката на Моли. — Добре стана, че дойдохте. Никога не ме е бивало в готвенето и гостите все се оплакват.

Младата жена се втренчи смаяно в престилката.

Тъкър се втурна към отдалечаващата се Шарлот и я спря.

— Почакай малко! Лагерът е закрит! Всички гости са уведомени, че тази година резервациите са отменени.

Старицата го изгледа неодобрително.

— Как можеш дори да си го помислиш, Кевин? Някои от тези хора идват тук от трийсет години. А Джудит похарчи всеки цент, който можа да отдели, за да ремонтира бунгалата и да превърне къщата в пансион. Имаш ли представа колко струва рекламата в списание „Виктория“? А момчето на Колинс ѝ поиска почти хиляда долара, за да ѝ направи уебсайт.

— *Уебсайт?*

— Ако не си наясно с интернет, съветвам те да се запознаеш. Страхотна и много полезна дяволия, като се изключат порносайтовете.

— Запознат съм с интернет! — възкликна той сърдито. — А сега ми кажи защо тук още прииждат хора, след като обявих, че лагерът е затворен.

— Защото аз ги поканих. Джудит навярно би искала точно това. Знаеш ли, че почти цяла седмица ми бе необходима, за да ги открия всичките.

— Ти си ги поканила?

— При това им изпратих имейли — заяви тя гордо. — Не ми отне много време, за да схвана как работи електронната поща. — Тя го потупа по ръката. — Не се разстройвай, Кевин. Двамата със съпругата ти ще се справите много добре. Поднесете им обилна закуска и всички ще са предоволни. Ще намерите менюто и рецептите в синия бележник на Джудит в кухнята. Между другото, кажи на Трой да погледне тоалетната в „Зелените пасища“. Тече.

След тези думи тя закрачи надолу по моравата.

Кевин имаше вид сякаш всеки миг ще припадне.

— Кажи ми, че това е само кошмар.

Докато госпожа Лонг се отдалечаваше, Моли наблюдаваше една хонда акорд, последен модел, която навлезе в лагера, отби от алеята и

се насочи към пансиона.

— Опасявам се, че по-скоро е кошмарна реалност.

Той проследи погледа ѝ и изруга. Младата жена едва се държеше на крака от умора, затова приседна на най-горното стъпало, за да наблюдава представлението. Ру с радостен лай приветства новопоявилата се възрастна двойка.

— Ние сме семейство Пиърсън — заговори слабата жена с кръгло лице, малко над шейсетте. — Аз съм Бети, а това е съпругът ми Джон.

Кевин ги изгледа толкова нещастно, като току-що ударен с топка по главата, че на Моли ѝ дожаля за него.

— Аз съм Моли Съмървил. А това е Кевин, новият собственик на лагера.

— О, да. Чували сме за теб. Не играеше ли бейзбол?

Той се облегна безсилно на стълба на фенера.

— Баскетбол — поправи я Моли. — Но тъй като е твърде нисък за Националната баскетболна асоциация, го отхвърлиха.

— Съпругът ми и аз не сме много по спорта. Наскърбихме се, като чухме за смъртта на Джудит. Много мила и добра жена. Знаеше много за популациите на птиците. Ние сме по следите на една разновидност на пойните птички.

Джон Пиърсън беше с почти петдесет килограма по-тежък от съпругата си, с увиснала двойна брадичка.

— Надявам се, че няма да внесете много промени в менюто, нали? Закуските на Джудит бяха превъзходни. Особено шоколадовата ѝ торта с вишни... — Завъртя изразително очи. Замълча и Моли почти очакваше да целуне върховете на пръстите си. — Чаят все още се сервира в пет следобед, нали?

Младата жена търпеливо изчака отговора на Кевин, но той сякаш бе загубил дар слово. Реши да му се притече на помощ и наклони развеселено глава към съпругеската двойка.

— Имам чувството, че днес чаят малко ще позакъснее.

[1] скъпи приятелки (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Смесица между джаз и рок. — Бел.прев. ↑

[3] Стил кралица Ана се нарича английският бароков стил в архитектурата от времето на властването на Анна Стюарт (1702–1714),

който се възражда отново в края на XIX, началото на XX век. —
Бел.ред. [↑](#)

9

„Дафни живееше в най-хубавата къщичка в Гората на славея, сред гъста дъбрава, далеч от останалите горски обитатели, а това означаваше, че може да свири на електрическата си китара винаги когато ѝ се прииска, и никой не се оплакваше.“

Из „Дафни се изгубва“

Кевин притискаше мобилния телефон към едното си ухо, а слушалката на стационарния в пансиона към другото, докато изстрелваше заповеди към бизнес мениджъра си и още някой — секретаря или икономката. Зад гърба му, до половината етаж, се извисяваше солидно стълбище от орехово дърво, след което рязко извиваше под прав ъгъл. Подпорите на перилата тънеха в прах, а килимът върху стъпалата отдавна не беше чистен с прахосмукачка. На площадката се мъдреше ваза с клюмнали паунови пера.

Раздразнена от нервно сновящия напред-назад Кевин, Моли реши да огледа къщата, докато той се правеше на строг шеф по телефона. Без да бърза, следвана от Ру, се насочи към гостната. Мекият диван и столовете бяха тапицирани с дамаска в жълто и розово. По стените бяха окачени гравюри в позлатени рамки, с изображения на цветя и пасторални сцени, а пред прозорците висяха бели дантелени завеси. Върху каменната лавица над камината бяха подредени медни свещници, жардиниера от китайски порцелан и кристални бонбониери. За съжаление, медта беше потъмняла, кристалът — помътнял, а пепелта по масите отдавна не бе бърсана. Прашният килим допълваше общото впечатление за запуснатост.

Същото беше и в музикалния салон, където тапетите, изрисувани по традиция с ананаси, служеха за фон на клавесина и креслата за

четене, тапицирани в розова дамаска. Върху бюрото имаше старомоден комплект за писма с цвят на слонова кост, мастилница и писалка. Отстрани се извисяваха отдавна непочиствани сребърни свещници и нащърбена кана за бира.

Десет стола с високи облегалки и голяма маса в стил кралица Анна украсяваха трапезарията в дъното на коридора. Квадратният еркерен прозорец с великолепна гледка към езерото и гората доминираше в просторното помещение. Моли подозираше, че когато леля Джудит е била жива, високите кристални вази върху бюфета винаги са били със свежи цветя, но сега мраморната му повърхност беше затрупана с мръсните чинии от закуската.

Младата жена влезе през вратата в дъното в малка, старомодно обзаведена, но уютна кухня, с фаянсови плочки в синьо и бяло и дървени шкафове, побрали внушителна колекция от порцеланови канички, изрисувани с цветни мотиви. В средата на простата, но здрава селска маса имаше мраморен плот за рязане на продукти, но сега целият бе осеян с пръснати мръсни купи, черупки от яйца и канчета. Имаше дори отворен буркан от засъхнало сладко от боровинки. Голямата и модерна готварска печка се нуждаеше от сериозно почистване, а вратата на миялната машина зееше отворена.

Пред прозореца имаше по-малка дъбова маса за хранене на малобройния персонал. Върху плетените столове бяха нахвърляни пъстри възглавнички, а от тавана висеше полилей с плетен абажур. Зад къщата се виждаше задният двор, спускащ се надолу към езерото, по чиито брегове се издигаха високи дървета.

Моли надникна в големия килер, добре зареден с продукти, който ухаеше приятно на подправки, а сетне влезе през свързващата врата в малката съседна стая, която, съдейки по модерния компютър върху малкото бюро, явно е служила за кабинет на леля Джудит. Уморена от броденето из пансиона, младата жена седна на стола и включи компютъра. След двайсетина минути наблизко прогърмя силният глас на съпруга ѝ.

— Моли! Къде се дяна, дяволите да те вземат?

Грубостта на този Слидерин не заслужаваше отговор, затова не му обърна внимание и отвори поредния компютърен файл.

За мъж, който обикновено се движеше с уверена грациозност, днес Тъкър пристъпваше необичайно тежко. Тя чу стъпките му много

преди да я открие.

— Защо не ми отговаряш?

Тя премести компютърната мишка, когато той се появи зад нея. Май беше време да се обърне с лице към него.

— Не отговарям на крясъци.

— Не съм крещял! Аз само...

Кевин внезапно замлъкна. Моли се обърна, за да види какво бе отвлякло вниманието му. През градината крачеше забързано момиче в къси черни шорти и плътно прилепнала тениска. Зад нея подтичваше момче. Момичето се смееше и го дразнеше, без да намалява ход. Момчето ѝ подвикваше нещо. В движение тя смъкна тениската и разголи гърдите си.

— Какво правят... — ахна той.

Моли усети как лицето ѝ пламна.

Момчето улови момичето през кръста и го повлече навътре сред дърветата, за да не ги забележат от пътя, но Моли и Кевин много ясно ги виждаха от прозореца. Младежът се облегна на ствола на един стар клен. Девойката тутакси се хвърли към него, прегърна го и обви крака около кръста му.

Моли почувства как пулсът ѝ изведнъж се ускори, докато гледеше как младите влюбени жадно се вкопчиха един в друг. Момчето стисна дупето на момичето, а то притисна голите си гърди към тялото му, улови главата му с две ръце и впи устни в неговите.

Моли чу как Кевин се размърда зад нея и по тялото ѝ се разля приятна възбуда. Усещаше как е надвиснал над нея, а топлината му проникваше през тънкото ѝ горнище. Как бе възможно някой, който заработваше насъщния си с пот и груба сила, да мирише толкова хубаво?

Навън момчето обърна любимата си така, че гърбът ѝ да се опре на дървото. Пъхна ръка под тениската ѝ и обхвана гърдата ѝ.

Гърдите на Моли се напрегнаха и зърната ѝ се втвърдиха. Искеше да извърне очи, но нямаше сили да го стори. Явно и на Кевин не му достигаха, защото не помръдваше, а когато заговори, гласът му прозвуча леко дрезгаво:

— Мисля, че имаме честта да наблюдаваме Ейми и Трой Андерсън.

Девојката се отпусна на земята. Беше дребничка, но с дълги и стройни крака, със златисторуса коса, пристегнатата с пурпурен ластик за коса. Косата на младежа беше по-тъмна и късо подстригана. Беше слаб и доста по-висок от партньорката си.

Ръцете ѝ се плъзнаха между телата им. На Моли ѝ трябваше минута, за да разбере какво прави.

Сваляше ципа на джинсите му.

— Май ще го направят пред очите ни — обобщи Кевин тихо.

Думите му изтръгнаха Моли от унеса ѝ. Скочи иззад бюрото с компютъра и се обърна с гръб към прозореца.

— Не и пред моите.

Тъкър отмести поглед от прозореца и го насочи към нея. За известно време остана мълчалив. Просто се взираше в нея. По тялото ѝ отново се разля онази ленива и приятна отмала. Припомни си, че макар веднъж да бяха интимни, тя всъщност не го познаваше.

— Май ти стана топло?

Определено ѝ беше доста по-горещо, отколкото ѝ се искаше.

— Воайорството не ми е стихията.

— Виж ти, това ме изненадва. А пък си мислех, че определено е твоята стихия, след като обичаш да се нахвърляш на нищо неподозиращите.

Времето не бе заличило срама и унижението, които изпитваше. Тя отвори уста, за да се извини за кой ли път, но нещо лукаво в изражението му я възпря. С огромно изумление осъзна, че Кевин няма желание да слуша извиненията или самобичуванията ѝ. Искаше просто да си разменят по някое и друго остроумие или хапливо подмятане.

Той заслужаваше най-доброто, но мозъкът ѝ твърде дълго бе бездействал и сега ѝ беше трудно да измисли нещо подходящо.

— Само когато съм пиана.

— Да не би да ми казваш, че през онази нощ си била пиана? — Тъкър зарея поглед през прозореца, сетне отново го насочи към нея.

— Напълно отцепена. „Столичная“ с лед. Защо мислиш, че ги надробих такива?

Още един поглед през прозореца, този път по-продължителен.

— Не си спомням да си била пиана.

— Ти беше заспал.

— Да, но добре си спомням как ми каза, че ходиш насън.

Моли изсумтя пренебрежително.

— Е, кой си признава, че има проблем с алкохола.

— И вече си се преборила с него, така ли? — Тези зелени очи бяха прекалено проникателни.

— Повдига ми се само от мисълта за „Столичная“ с лед.

Погледът му се плъзна бавно и настойчиво по тялото ѝ.

— Знаеш ли какво си мисля?

Младата жена преглътна.

— Не ме интересува.

— Мисля, че за теб съм бил просто неустойимо изкушение.

Тя напрегна изобретателния си ум, опитвайки се да изстиска някой язвителен и унищожителен отговор, но всичко, което успя да смотолечи, беше жалкото:

— Мисли каквото си щеш.

Кевин смени позата си, за да вижда по-добре любовната сцена отвън. Намръщи се.

— Струва ми се, че така доста ще боли.

Толкова много ѝ се искаше да погледне, че едва устояваше на изкушението.

— Много си гаден. Не ги зяпай.

— О, това е интересно. — Кевин леко наклони глава. — Съвсем нов метод. Не е лошо да се пробва.

— Престани!

— Чудя се дали *онази акробатика* е позволена.

Моли не можеше да издържа повече и се извърна към прозореца, но любовниците бяха изчезнали.

Кевин се изсмя ехидно.

— Ако изтичаш на двора, можеш да ги настигнеш.

— Мислиш се за много остроумен.

— По-скоро забавен.

— Добре, тогава ето ти нещо, което може да ти се стори истински забавно. Разгледах подробно данните от компютъра на леля Джудит. Открих, че всички стаи в пансиона са резервирани до края на септември. Както и повечето от бунгалата.

— Нека да ги видя. — Той я бутна безцеремонно, за да се добере до компютъра.

— Позабавлявай се. А аз ще отида да видя къде мога да се усамотя.

Кевин бе забил нос в монитора и не й отговори дори когато тя се пресегна през рамото му, за да вземе листа от бележника, на който бе записала свободните бунгала.

На стената до бюрото беше закрепена коркова дъска. Моли намери ключовете, които търсеше, пхна ги в джоба си и продължи към кухнята. През целия ден нищо не бе хапнала, затова си взе парче от хляба с червени боровинки на Шарлот Лонг. Първата хапка я убеди, че бабката не я беше излъгала с признанието си, че не я бива като готвачка. Хвърли парчето хляб в кошчето за отпадъци.

Когато се озова в коридора, любопитството й надделя над умората и младата жена се изкачи по стълбището до втория етаж, за да разгледа останалата част от къщата. Ру припкеше зад нея. Надникна в стаите за гости, всяка с различно обзавеждане. Видя много кътчета за четене на книги, от прозорците се разкриваха красиви гледки, стените бяха грижливо боядисани, с една дума, навсякъде се забелязваха дреболии, които придаваха уют, какъвто хората очакваха да намерят в един първокласен пансион.

Върху купчина от стари шапки Моли откри птиче гнездо, пълно със стари стъклени топчета. До една клетка за птици от телена мрежа бяха оставени аптекарски шишенца. Навред бяха разпръснати бродерии с цветя и пейзажи в овални рамки, малки старинни дървени табли, красиви керамични вази, готови да бъдат напълнени със свежи цветя. Пред погледа й се изредиха и няколко неоправени легла, препълнени кошчета за смет и мръсни вани с нахвърляни около тях мокри кърпи. Очевидно Ейми Андерсън предпочиташе да се уединява със съпруга си в сенките под дърветата, вместо да почиства стаите.

В края на коридора Моли откряна още една врата, водеща към единствената стая, която не се предоставяше на гостите. Мигом го разбра, защото тук цареше безупречен ред. Съдейки по семейните снимки, струпани върху тоалетката, това е била спалнята на Джудит Тъкър. Помещението заемаше целия ъгъл на сградата, включително и част от малката кула. Моли си представи как Кевин е спал на кревата с резбованите табли. Беше толкова висок, че сигурно е лежал по диагонала на леглото.

В съзнанието ѝ изплува позорният спомен за онази нощ, когато най-безразсъдно се бе напъхала в леглото му. Толкова беше красив и мъжествен. Тръсна глава, за да пропъди натрапчивото видение и се спусна надолу по стълбите. Когато излезе на предната веранда, я обгърна смесеното ухание на борове, петунии и езерна вода. Ру завря нос в една саксия.

Искаше ѝ се да се излегне в някой люлеещ се стол и да подремне, но тъй като нямаше намерение да обитава спалнята на леля Джудит в компанията на Кевин, трябваше да си потърси място за спане.

— Хайде, Ру, да огледаме свободните бунгала.

В един от компютърните файлове Моли бе открила схемата на бунгалата. Приблужи се към моравата в средата на терена и видя окачените над всяка врата малки табели с ръкописни надписи: „Рогът на Гавраил“, „Мед и мляко“, „Зелени пасища“, „Добри вести“.

Докато минаваше покрай бунгалото „Стълбата на Яков“, от гората излезе красив мършав мъж, петдесет и няколко годишен, значително по-млад от останалите гости, които бе видяла досега. Тя му кимна и непознатият наклони леко глава.

Моли се запъти в противоположната посока към „Дървото на живота“ — бунгало в коралов цвят с первази в тъмносиньо и светлолилаво. Беше празно, също като „Божи агнец“. И двете къщички бяха очарователни, но младата жена реши, че се нуждае от повече уединение, отколкото предлагаша бунгалата край моравата, затова се обърна и се насочи към по-изолираните къщички, накацали край пътеката, виеща се успоредно на езерото.

Завладя я странно чувство. Защо мястото ѝ се струваше така познато? Докато минаваше покрай пансиона, Ру притича покрай нея, спря и зарови нос в туфа врабчови чревца, сетне откри примамлив участък с мека трева. В края на поляната Моли съзря точно това, което търсеше — кокетна къщичка, сгъшена между дърветата. „Полски кремове“.

Малкото бунгало беше наскоро боядисано в най-нежния оттенък на кремавожълто, а страничните стълбове и первазите с дърворезба като фина дантела — в светлосиньо и опушенорозово като вътрешността на раковина. Сърцето ѝ замря. Бунгалото приличаше на къща от детска приказка.

Младата жена се изкачи по стъпалата до предната веранда. Вратата с мрежа против комари изскърца точно както се очакваше. Моли откри в джоба си ключа за бравата, превъртя го и влезе вътре.

Бунгалото беше обзаведено в старомоден, но уютен стил, без съвременни мебели. Чисто бели стени, прекрасни и елегантни с простотата си. Моли повдигна края на калъфа за мебели и откри отдолу диван, тапициран с избеляла дамаска. Нащърбеният и поочукан сандък пред него служеше за масичка за кафе. До стената бе поставен небоядисан скрин от чамово дърво, а над него бе закрепена подвижна лампа. Въпреки лекия мирис на мухъл, белите стени и дантелените завеси на прозорците придаваха уют на малкия дом.

Отляво бе разположена миниатюрна кухня със стара газова печка и малка сгъваема маса с два дървени стола, подобни на онези, които бе видяла в кухнята на пансиона. В боядисания дървен бюфет Моли откри керамични и порцеланови чинии — очарователна смесица от различни сервизи, чаши и купи от пресовано стъкло, ръчно изрисувани чаши. Гърлото ѝ се сви и в очите ѝ запариха сълзи, когато зърна чинии, украсени със сцени от приключенията на „Зайчето Питър“^[1], и тя побърза да се извърне.

В банята имаше грамадна вана на лъвски лапи и умивалник с висока подпора. Неизциклените дъски на пода бяха покрити с овехтял килим. Някой беше нарисувал лози високо по стените, почти до тавана.

Бунгалото разполагаше с две спални — едната бе съвсем малка, а другата по-голяма, достатъчна да побере двойно легло и боядисания скрин с чекмеджета. Леглото, с табла от ковано желязо, боядисана в светложълто, с изрисувана кошница с цветя в средата, беше застлано с избеляла кувертюра. На масичката до него имаше малка лампа с матов абажур.

В задната част на бунгалото, сгушена сред дърветата, младата жена откри остъклена веранда. До стената бяха подпрени плетени столове, а в ъгъла висеше хамак. Днес Моли бе развила повече дейност, отколкото от седмици, и само като погледна хамака, се почувства ужасно изморена.

Отпусна се доволно в него. Таванът над главата ѝ бе боядисан в същия кремавожълт оттенък като цялата къща отвън, с тъмнорозови и сини бордюри, които ѝ харесаха от пръв поглед. Какво вълшебно място. Като детска стая.

Моли затвори очи. Хамакът я залюля като люлка. И само след няколко секунди вече спеше дълбоко.

Клингонът^[2] посрещна Тъкър на вратата на бунгалото със заплашително ръмжене и зееща пасть.

— Само не започвай пак. Не съм в настроение.

Той мина покрай пудела, остави на пода куфара на Моли в спалнята и продължи към кухнята. Не я намери там, но Шарлот Лонг му обясни, че видяла Моли да излиза през задната врата. Откри я на верандата, заспала в хамака. Ру веднага дотърча, за да я пази. А Кевин само стоеше и се взираше в нея.

Тя изглеждаше толкова дребна и беззащитна, подложила по детски длан под брадичката си, а върху бузата ѝ бе паднал тъмнокестеняв кичур. Миглите, макар и гъсти, не успяваха да скрият тъмните кръгове под очите ѝ. Кевин се почувства виновен, задето така безцеремонно я бе тормозил през цялото време. Но в същото време нещо му подсказваше, че тя едва ли би позволила да я глези и да стъпва на пръсти около нея. Не че имаше намерение да я дундурка. Все още ѝ беше много сърдит.

Погледът му пробяга по тялото ѝ, сетне се задържа за миг. Беше облечена в яркочервени три четвърти джинси и изпомачкана жълта блузка без ръкави, с V-образно деколте. Когато беше будна и ръсеше язвителни подмятания наляво и надясно, по нищо не личеше, че е дъщеря на вариететна танцьорка. Но заспала, изглеждаше съвсем другояче. Веднага се забелязваха фините глезени, дългите стройни крака и меките извивки на бедрата. Под блузата гърдите ѝ се надигаха и спадаха. Благодарение на дълбокото ѝ деколте той зърна края на черна дантела. Засърбяха го ръцете да разкопчее блузата, за да надникне още по-надолу.

Ядоса се на обзелата го възбуда. Още щом се върнеше в Чикаго, щеше да се обади на някое от старите си гаджета. Явно доста дълго не е бил с жена.

Клингонът като че ли прочете мислите му, защото започна да ръмжи, а после шумно залая. Лаят му събуди Моли. Тя отвори очи, а в следващия миг затаи дъх, като видя сянката на някакъв мъж, надвесен

над нея. Надигна се твърде рязко и хамакът се преобърна. Кевин я подхвана, преди да се стовари на верандата.

— Ти понякога замисляш ли се, преди да действаш?

Младата жена отметна косата, паднала над очите ѝ, и примигна, за да се разсъни.

— Какво искаш?

— Следващия път ме предупреждавай, преди да ти скимне да изчезнеш.

— Предупредих те — прозя се тя. — Само че ти така зяпаше гърдите на госпожица Андерсън, че изобщо не ми обърна внимание.

Кевин придърпа един от плетените столове и седна.

— Онези двамата са напълно безполезни. Само да им обърнеш гръб и се награват.

— Ами нали са младоженци.

— Както и ние.

С нищо не можеше да му възрази. Моли се отпусна на металния диван-люлка. Нямаше възглавници и беше доста неудобен.

— Поне едно може да се признае на Ейми — продължи Кевин замислено. — Тя винаги подкрепя мъжа си.

— Особено когато той я притиска към някое дърво.

— Да, но опитай се да ги разбереш. Те са сами срещу целия останал свят. И винаги работят рамо до рамо. Помагат си, като играчи от един отбор.

— Ако си въобразяваш, че се изразяваш много деликатно, грешиш. Ясно ми е за какво намекваш.

— Нужна ми е помощ.

— Не чувам нито дума от това, което ми казваш.

— Очевидно е, че няма да мога да се измъкна от това място до края на лятото. Веднага щом мога, ще назнача управител, но дотогава...

— Дотогава нищо. — Тя се надигна от дивана люлка. — Нямам намерение да си мръдна и пръста. Нека тези сексманиаци, младоженците, ти се притекат на помощ. А какво ще кажеш за Шарлот Лонг?

— Тя каза, че мрази да готви и че се занимавала с това само заради Джудит. Освен това двамата от гостите разговаряха с мен и споделиха, че никак не са очаровани от готварските ѝ умения.

Кевин също стана и закричи по верандата. Кипеше от неукротима енергия.

— Предложих да им върна парите, но когато става дума за летни ваканции, хората стават нетърпимо взискателни. Искат да им възстановя всички разходи, заедно с това, което им е било обещано в списанието „Вирджиния“.

— „Виктория“.

— Няма значение. Бедата е в това, че се налага да останем в това забравено от бога място малко повече, отколкото очаквах.

За нея изобщо не беше забравено от бога. Мястото беше очарователно и Моли се опита да се самозалъже, че е щастлива, задето ще останат тук по-дълго, но усещаше само празнота.

— Докато ти си почиваше, отидох в градчето, за да пусна обява в местния вестник, че търся персонал. Оказа се, че в тази глуха провинция вестникът излиза само веднъж седмично. И тъй като днес ще излезе поредният брой, ще трябва да се изчакат още седем дни. Поговорих с някои от местните, помолих ги да поразпитат, но не знаех какво ще постигна.

— Смяташ, че ще останем тук още една седмица?

— Не, ще се опитам да е по-малко, ще поговоря пак с хората — изръмжа Кевин. Изглеждаше готов да счупи нечия глава. — Шансовете, разбира се, са нищожни, но всичко е възможно.

Моли отново се отпусна на люлката.

— А дотогава, предполагам, че ти ще трябва да се занимаваш с домакинството — отбеляза дълбокомислено.

Кевин присви очи.

— Ти, изглежда, си забравила, че се закле да ме подкрепяш във всичко.

— Не съм се клела!

— Ами брачните ни клетви? За теб са били само празни приказки, така ли? Или просто не си осъзнавала какви ги плещиш?

— Опитвах се — призна тя. — Не съм свикнала да давам обещания, които нямам намерение да спазя.

— Аз също. И досега съм спазвал дадената дума.

— Да обичаш, почиташ и да се подчиняваш? Не съм забелязала подобно нещо.

— Не сме се клели в това. — Той скръсти ръце и се загледа в нея. Тя се опитваше да осмисли за какво ѝ говореше той, но единствените ѝ спомени от брачната им церемония си оставаха свързани с пуделите и начина, по който тя стискаше лепкавата ръчичка на малкия Андрю, все едно бе спасителен пояс. При тази мисъл ѝ прилоша.

— Може ли да ми освежиш паметта?

— Говоря ти за обетите, които Фийби ни написа — рече Кевин тихо. — Тя нищо ли не ти спомена за тях?

Спомена ѝ, разбира се, но тогава Моли беше толкова нещастна, че не ѝ обърна внимание.

— Предполагам, че не съм слушала.

— Е, аз пък слушах. Дори добавих няколко изречения, за да изглеждат по-реалистични. Не мога да гарантирам за точност, можеш да звънеш на сестра си и да провериш, но по същество се свеждаше до това, че ти, Моли, вземеш мен, Кевин, за твой съпруг поне за известно време. И обещавах от този момент да ме уважавах и да се съобразявах с мен. Нищо не се споменаваше за любов и почит. Освен това се обвърза да не говориш лошо за мен пред другите. — Изгледа я изпитателно. — И да ме поддържаш във всяко общо начинание.

Моли прехапа устни. Беше напълно в стила на Фийби да напише нещо подобно. Разбира се, беше го сторила, за да предпази бебето.

Успя да се окопити, преди да продължи:

— Добре, признавам, че си велик куотърбек. Мога да те уважавам. И ако не броиш Фийби, Дан и Ру, никога не съм говорила лошо за теб пред другите.

— Сега ми остава да се разплача от умиление. А какво ще кажеш за останалата част? Да подкрепяш съпруга си?

— Имаше се предвид нещо съвсем друго. Знаеш за какво става дума. — Моли примигна и си пое дълбоко дъх. — Фийби, разбира се, никога не е имала намерение да ме насилва да ти помагам да ръководиш пансион.

— Не забравяй и за бунгалата. Освен това свещеният брачен обет си е обет.

— Ти вчера ме отвлече, а сега се опитваш да ме манипулираш, за да се подложа на непосилен труд!

— Ще е само за няколко дни. Или най-много за седмица. Или може би искам прекалено много от богаташка като теб.

— Това си е твой проблем, а не мой.

Кевин я изгледа продължително, преди лицето му отново да добие онова студено и отчуждено изражение.

— Какво пък, мисля, че имаш право.

Той не бе от онези, които с лекота просят помощ от другите. Моли вече съжаляваше за заядливото си и злобно държание. Точно сега обаче никак не ѝ се искаше да общува с други хора. Но поне можеше да е по-тактична с него.

— Разбираш ли, напоследък нещо не съм във форма и...

— Забрави — озъби се той. — Сам ще се справя. — Прекоси верандата и излезе през задната врата.

Известно време тя кръстосва нервно из бунгалото. Чувстваше се отвратително, като злобна гаднярка, негодна за нищо. Сети се, че той ѝ бе донесъл куфара. Отвори го, надникна вътре, но отново излезе на верандата и се загледа замислено в езерото.

Брачните клетви... Можеше да наруши традиционните обети. Дори двойките, които се обичаха, понякога срещаха трудности да ги изпълнят. Но онези клетви, които Фийби бе съчинила, бяха различни. Всеки почтен човек можеше да ги спазва.

И Кевин го бе направил.

— По дяволите!

Ру повдигна озадачено глава.

— В момента не желая да бъда сред много хора. Това е всичко.

Но защо се преструваше? Най-вече не искаше да бъде с *него*. Погледна часовника си. Пет часът. С раздразнена гримаса се загледа в пудела си.

— Боя се, че ни очакват сериозни изпитания — физически и душевни.

За следобедния чай в салона, издържан в жълто-розовата гама, се събраха десетина от гостите, но Моли се съмняваше, че списание „Виктория“ щеше да напише хвалебствена статия за събитието. Върху инкрустираната маса до стената беше поставен пакет с шоколадови бисквити, буркан с конфитюр от грозде, кана с кафе, пластмасови чаши и буркан с нещо тъмнокафяво, приличащо на чай на прах. Но въпреки крайно оскъдното меню посетителите искрено се забавляваха.

Семейство Пиърсън, любителите на птици, стояха зад две възрастни дами, настанени удобно сред възглавничките на канапето. Възлестите пръсти на почтените старици бяха обсипани със старовремски пръстени с диаманти и с по-нови блестящи халки от кръглите им годишнини. Един от мъжете се пъчеше гордо с мустаците си като на морж, а друг — със зелените си голф-панталони и бели кожени маркови чепици. Имаше и една по-млада двойка, навярно в началото на петдесетте, явно потомци на богати семейства, родени по време на бума на раждаемостта след четирийсетте. Все едно бяха излезли от реклама на Ралф Лорън^[3]. Но над всички доминираше Кевин. Изправен край камината, дотолкова приличаше на английски лорд и владетел на богато имение, че шортите и тениската му с емблемата на „Чикаго Старс“ с успех можеха да минат за брич и куртка за езда.

— ... президентът на Съединените щати седеше на трибуната откъм петдесетярдовата линия, „Старс“ изоставаха с четири точки, до края на мача оставаха само седем секунди, а аз бях напълно сигурен, че току-що си бях навехнал коляното.

— Трябва да е било много болезнено — изгуква богатата достолепна госпожа.

— В такъв миг не обръщаш внимание на болката.

— Помня този мач! — възкликна мъжът ѝ. — Ти връхлетя върху Типет, отне му топката на петдесетярдовата линия. „Старс“ спечелиха с три точки.

Кевин кимна скромно.

— Просто имах късмет, Чет.

Моли завъртя очи. Никой от знаменитостите в Националната футболна лига не вярваше в случайния късмет. Кевин бе постигнал толкова много, защото беше най-добрият. Тя знаеше истината, независимо колко усърдно разиграваше той пред гостите версията за „добрия стар Тъкър“.

Все пак, докато го наблюдаваше, младата жена разбираше, че вижда пред себе си проява на прочутата му самодисциплина и умение да овладее всяка критична ситуация. Макар и неохотно, изпита искрено уважение. Никой не подозираше, че любимият им куотърбек страшно мразеше това място. Беше забравила, че е син на свещеник, а

не биваше. Той винаги изпълняваше дълга си, колкото и да му бе ненавистен. Точно така бе постъпил и когато се ожени за нея.

— Просто не е за вярване — загука госпожа Чет. — Когато избрахме този пансион за почивката ни, в най-затънтения край на Североизточен Мичиган, дори не сме си представяли, че нашият домакин ще бъде самият Кевин Тъкър.

Куотърбекът я дари с най-лъчезарната си усмивка и махна небрежно с ръка, сякаш не заслужава подобен възторг. Моли искаше да посъветва жената да не се хаби напразно да флиртува с него, след като няма чуждестранен акцент.

— Ще ми бъде приятно да разбера как удържате противниковото нападение — не мирясваше господин Чет, като пооправи тъмносиния си пуловер, наметнат на раменете му върху яркозелената риза.

— Какво ще кажете ние двамата да пийнем по бира по-късно на предната веранда?

— Нямам нищо против и аз да се присъединя — намеси се мъжът с моржовите мустаци, докато господин Зелени гащи само кимна.

— Ще се съберем всички заедно — реши Кевин великодушно.

Джон Пиърсън изяде последната шоколадова бисквита.

— Сега, след като вече те познаваме така отблизо, ще станем фенове на „Старс“. Ами, тъъ... случайно да сте видели във фризера един от прочутите кейкове на Джудит с лимон и маково семе?

— Не съм надниквал в хладилника — отвърна Тъкър. — Добре че ми напомнихте да ви се извиня за утрешната закуска. Мога да ви предложа само палачинки от готова смес, така че ако решите да си тръгнете, ще ви разбера. Предложението ми за удвояване на обезщетението още е в сила.

— И през ум не ни минава да напуснем това готино местенце — отбеляза госпожа Чет, като метна на Кевин един от онези жадни погледи, неминуеми предвестници на готовност за съпругеска изневяра. — И не се тревожете за закуската. Ще се радвам да помогна с каквото мога.

Моли реши, че е крайно време да се намеси. Не биваше да се нарушават божиите заповеди. Влезе в помещението.

— Няма да е необходимо. Зная, че Кевин иска напълно да се насладите на почивката си, докато сте тук. Мога да ви обеща, че утре

закуската ще бъде малко по-добра.

Очите на Тъкър проблеснаха, но ако тя очакваше от благодарност да падне в краката ѝ, той набързо разсея заблудата ѝ, представяйки я накратко:

— Това е Моли, съпругата ми. Живеем отделно.

— Май сега не са много разделени — прошепна малко силно жената на господина с моржовите мустаци на приятелката си.

— Така ви се струва, защото не я познавате — промърмори Кевин.

— Не обръщайте внимание на жена ми. — Също като останалите, господин Моржови мустаци се изненада от представянето на Кевин. Неколцина от гостите се спогледаха с любопитство. — Според списание „Пийпъл“...

Моли би трябвало да се вбеси, но за нея беше истинско облекчение, че с Кевин не бяха задължени да се преструват на щастлива брачна двойка.

Джон Пиърсън пристъпи забързано напред.

— Съпругът ви притежава особено чувство за хумор. Ние сме възхитени, госпожо Тъкър, че ще готвите за нас.

— Наричайте ме Моли. А сега ви моля да ме извините, но трябва да проверя с какви запаси от продукти разполагаме. Зная, че сте ви не са подредени както трябва, но Кевин ще ги почисти до довечера.

Докато крачеше надолу по коридора, бе изпълнена със задоволство, че господин Корав пич невинаги имаше последната дума.

Но задоволството ѝ мигом се изпари, когато отвори вратата на кухнята и откри, че влюбените младоженци яко се бяха разгорещили, притиснати до хладилника на леля Джудит. Моли отстъпи смутено, но се блъсна в гърдите на съпруга си.

Той проточи врат над главата ѝ.

— Аууу, за бога!

Влюбените отскочиха един от друг. Младата жена се канеше да извърне поглед, но Кевин нахлу в кухнята и изгледа неодобрително Ейми. Разтрепераното момиче трескаво оправяше разрошената си коса и се мъчеше да закопчае блузата си.

— Струва ми се, че те помолих да измиеш онези съдове.

— Да, ами, въъ...

— А ти, Трой, трябваше да окосиш моравата.

На свой ред момчето трескаво се бореше с ципа на джинсите си.

— Тъкмо се готвех да...

— Зная точно за какво си се готвел и повярвай ми, с този инструмент няма да можеш да окосиш тревата!

Трой се намуси и промърмори мрачно нещо под нос.

— Каза ли нещо? — изръмжа Тъкър с тона, с който смразяваше новаците в отбора.

Адамовата ябълка на младежа заподскача нагоре-надолу.

— Това, хм... е прекалено много работа за това, което ни се плаща.

— И колко получаваш?

Трой му каза и Кевин на секундата му удвои заплатата. Очите на момчето заблестяха.

— Супер.

— Но при едно условие — додаде прочутият куотърбек и настоящ управител на летен лагер. — За тези пари ще трябва да се поизпоттиш. Ейми, скъпа, не си и помисляй да си тръгнеш, преди да подредиш стаите на гостите. Искам всичко вътре да е чисто и подредено. А ти, Трой, не забравяй, че те очаква среща със сенокосачката. Има ли други въпроси?

Докато разгонените младоженци клатеха нерешително глави, Моли забеляза, че имат еднакви смучки по загорелите си шии. Стомахът ѝ сякаш се разбунтува.

Младежът заотстъпва към вратата, а изпълненият с копнеж поглед на Ейми напомни на Моли знаменитата сцена от филма „Казабланка“, в която Ингрид Бергман се сбoguва с Хъмфри Богарт на пистата на летището.

Какво ли бе усещането да си толкова влюбен? Отново усети неприятното потрепване в долната част на стомаха. Чак след като младите се разделиха, тя осъзна, че им завижда. Тези двамцата имаха нещо, което, изглежда, съдбата ѝ бе отредила никога да не изпита.

[1] Детска книжка от Биатрикс Потър (1866–1943) — английска писателка и илюстраторка. — Бел.ред. ↑

[2] Извънземна раса от планетата Кронос във фантастичната вселена на „Стар Трек“. — Бел.прев. ↑

[3] Американски моделиер и бизнесмен. — Бел.ред. ↑

10

„— Твърде е опасно — заяви Дафни.
— Точно заради това е забавно — отвърна
Бени.“

Из „Дафни се
изгубва“

Няколко часа по-късно Моли отстъпи назад, за да се полюбува на уютното гнездо, което си бе устроила на остъклената веранда в приказната къщичка. Беше разпръснала върху дивана люлка възглавнички на сини и бели ивици, а с пъстроцветните бе украсила плетените столове. Малката разтегателна кухненска маса, боядисана в бяло, сега бе преместена до едната остъклена стена, заедно с два различни дървени стола. Утре щеше да набере цветя, за да ги сложи в старата медна лейка, която бе сложила по средата.

С част от хранителните продукти, които бе взела от кухнята в пансиона, си приготви препечени филийки и бъркани яйца. Сервира всичко на масата. Ру дремеше наблизо, а младата жена се любуваше на залеза, докато слънчевите лъчи чезнеха бавно във водите на езерото, просветващи между дърветата. Вдишваше с наслада уханието на борове и езерна вода. По някое време чу далечни стъпки. Ако си беше у дома, навярно щеше да се разтревожи, но тук... Тук само се облегна по-удобно на стола и зачака да види кой ще се появи. За нещастие, се оказа, че е съпругът ѝ.

Не беше спуснала резето на мрежестата врата и не се изненада, че той се вмъкна вътре без покана.

— В брошурата е написано, че закуската се сервира от седем до девет. Що за хора, дошли на почивка, ще искат да закусват още на разсъмване? — Кевин постави будилника на масата и изгледа намръщено остатъците от бърканите яйца. — Можеше да дойдеш с мен до градчето и да хапнеш един хамбургер.

— Благодаря, но не ям хамбургери.

— Значи си вегетарианка като сестра си?

— Не чак толкова крайна. Фийби въобще не вкува месо. А аз не ям само онези животни, които имат сладки муцунки.

— Интересен избор.

— Всъщност е страхотен метод за здравословно хранене.

— Доколкото разбрах, според теб кравите имат сладки муцунки

— подхвърли Кевин язвително.

— Обичам кравите. Определено са много мили.

— А какво ще кажеш за свинете?

— Филмът „Бейб“^[1] нищо ли не ти подсказва?

— Дори няма да те питам за агнетата.

— Много ще съм ти благодарна, ако не го направиш. Или за зайците. — Моли потръпна ужасено. — Кокошките и пуйките не са ми особено симпатични, затова понякога си позволявам да хапна пуешко или пилешко. Освен това ям риба, тъй като няма голяма вероятност любимите ми морски обитатели да бъдат сервирани на масата.

— Обзалагам се, че са делфините. — Той седна на стария дървен стол срещу нея и сведе поглед към Ру, който се размърда и заръмжа. — В теорията ти има някои аспекти, които и аз съм в състояние да приема. Например определено има животни, които намирам за отблъскващи.

Тя го дари с най-чаровната си усмивка.

— Всеизвестен факт е, че мъжете, които не харесват пудели, обичат да разчленяват телата на жертвите си, преди да ги напъхат в кофите за боклук.

— Само когато съм отегчен до смърт.

Моли се разсмя, но смехът ѝ секна, когато осъзна, че той бе пуснал кранчето на прословутия си чар и тя едва не се хвана на въдицата. Това ли бе наградата, задето се съгласи да му помогне?

— Не проумявам защо тук не ти харесва. Езерото е много красиво. Може да плуваш, да гребеш, да ходиш на излети. Какво толкова лошо има в това?

— Когато си хлапе и всеки ден трябва да ходиш на църква, мястото губи очарованието си. Освен това има ограничение за мощността на двигателите на лодките, така че не може и дума да става за водни ски.

— Или с джетове?

— Какво?

— Нищо. А нямаше ли и други деца?

— Понякога, за няколко дни, някой от гостите водеше внука си. Тогава бях на седмото небе от щастие. — Кевин се намръщи. — Разбира се, че в половината от тези случаи не беше внук, а внучка.

— Животът може да бъде много жесток.

Кевин се облегна назад и се залюля на задните крака на стола. Моли го наблюдаваше с любопитство, докато чакаше да се прекатури, ала имайки предвид невероятната му ловкост, това бе малко вероятно.

— Наистина ли можеш да готвиш, или само се хвалеше пред гостите?

— Хвалех се — излъга Моли, с надеждата да го изплаши.

Разбира се, готварските й способности не бяха върхът на кулинарията, но обичаше да пече сладкиши, особено за племенниците си. Курабийките със заешки уши, поръсени със захар, бяха нейният специалитет.

— Страхотно. — Краката на стола се удариха в пода. — Господи, тук е ужасна скука. Хайде да се поразходим край езерото, преди да се е стъмнило.

— Много съм уморена.

— Не си работила толкова много днес, за да си уморена. — Той пращеше от неизчерпаема енергия, която явно нямаше къде да изразходва, така че Моли не се изненада, когато я улови за ръката и я издърпа от дивана люлка. — Хайде, не съм тренирал цели два дни и направо ще откача.

Тя издърпа ръката си.

— Върви да тренираш сега. Никой не те спира.

— След малко имам среща с фен клуба си на предната веранда. А и ти трябва да се движиш, така че престани да се инатиш. Остани тук, Годзила. — Кевин отвори вратата и леко побутна Моли напред, след което я затвори рязко под носа на лаещия Ру.

Младата жена не оказа сериозна съпротива, макар да беше много изморена и да знаеше, че е опасно да остава насаме с него.

— Не съм в настроение. Искам да взема и кучето със себе си.

— Каквото и да кажа, винаги спориш с мен — изръмжа той недоволено и я задърпа напред по пътеката.

— Нямам намерение да съм мила с похитителя си.

— За похитена си твърде покорна. Нито веднъж не се опита да избягаш.

— Тук ми харесва.

Кевин погледна през рамо към уютното гнездо, което си бе устроила на верандата.

— Още малко и ще наемеш и декоратор.

— Ние, богаташките, обичаме удобствата, дори и да е само за няколко дни.

— Не се и съмнявам.

Близо до езерото пътеката се разширяваше, извиваше се покрай брега, сетне отново се стесняваше и рязко се изкачваше по стръмната скала, надвиснала над водата. Тъкър посочи срещуположния бряг.

— Там са блатата, а зад лагера има широка поляна с поток.

— Поляната на косовете.

— Какво?

— Това е... нищо.

Така се казваше поляната в края на Гората на славея.

— От върха на скалата се открива хубава гледка към градчето.

Моли огледа с недоверие почти отвесния склон.

— Нямам сили за катерене.

— Тогава няма да се изкачваме догоре.

Лъжеше, разбира се, но краката ѝ не се подгъваха както вчера, така че тя го последва.

— А с какво се прехранват жителите на градчето?

— Основно с туризъм. Тук има добри условия за риболов, но мястото е прекалено изолирано, затова не е оживено като другите курорти. Освен това има хубаво голф игрище, а екопътеките са най-добрите в щата.

— Радвам се, че на никого не е хрумнало да развали природата с някакъв голям модерен курорт — заяви Моли.

Пътеката започна още по-стръмно да се изкачва нагоре и младата жена реши да се въздържа от повече приказки, за да пести силите си. Не се изненада, че той дръпна напред, а тя взе да изостава. Изненадващото беше, че още продължаваше да крачи след него.

— Не може да се каже, че си подвижна реклама за издръжливост — провикна се той от върха на скалата.

— Просто съм пропуснала няколко упражнения по таебо — измърмори тя задъхано.

— Да ти търся ли кислородна маска?

Моли едва си поемаше дъх и не ѝ беше до тъпи шеги.

Но гледката от върха на скалата беше достойна награда за усилията ѝ. Още бе достатъчно светло, за да види градчето, разположено на далечния бряг на езерото. Заприлича ѝ на древно селище от исторически роман. Лодките край пристана се поклащаха на вълните, камбанарията на църквата стърчеше сред върховете на дърветата, все едно пробождаше небето, обагрено във всички цветове на дъгата.

Кевин посочи към групата луксозни вили, разположени досами скалата.

— Това е ваканционно селище. Последния път, когато бях там, наоколо имаше само гори. Иначе не се е променило много.

Тя се взря в далечината.

— Много е красиво.

— Да — съгласи се Кевин неохотно. Пристъпи към самия ръб на скалата и надникна отгоре към водата. — Някога скачах отгук.

— Малко опасно за едно дете, не мислиш ли?

— Иначе не е забавно.

— Родителите ти сигурно са били истински светци. Мога да си представя колко са им побелели косите заради твоите...

Устата ѝ застина отворена, като видя, че не я слуша, а си събува маратонките. Инстинктът я подтикна да пристъпи бързо напред, но закъсна. Той полетя надолу, както си беше с дрехите.

Моли ахна и хукна към ръба на скалата, но успя само да види как силното му, отлично тренирано тяло се гмурна във водата без никакъв плисък.

Тя дълго го чака, но мъжът ѝ не изплува. Ръката ѝ се стрелна към гърлото. Погледът ѝ шареше ужасено по водата, но никъде не го виждаше.

— Кевин!

Повърхността на водата се накъдри и главата му се показа. Тя въздъхна шумно, после затаи отново дъх, когато той вдигна лице към вечерното небе. Струйки вода се стичаха по изваяните му черти, а лицето му грееше от възторг.

— *Идиот!* Да не би напълно да си изтрещял? — изкрещя Моли отгоре, със стиснати юмруци.

С няколко широки и уверени размаха, Кевин доплува по-близо до скалата и ѝ се усмихна. Белите му зъби проблеснаха.

— Ще ме наклепеш ли пред така си?

Младата жена трепереше толкова силно, че в гнева си тропна с крак.

— Нямаше представа дали водата е достатъчно дълбока за гмуркане!

— Беше достатъчно дълбока последния път, когато скочих тук.

— И кога беше това?

— Преди около седемнайсет години. — Заплува по гръб. — Но оттогава много дъжд се е излял.

— Ти си малоумен! Да не би всички онези мозъчни сътресения да са увредили мозъчните ти клетки?

— Но съм жив, нали? Хайде, скачай, зайче. Водата наистина е много топла.

— Да не си откачил? Няма да скоча от тази скала!

Той се обърна на една страна и загреба лениво.

— По-добре си признай, че не можеш да се гмуркаш.

— Разбира се, че мога. Цели девет години съм ходила по летни лагери!

Гласът му, нисък, плътен и безгрижен, я омайваше.

— Хващам се на бас, че лъжеш.

— Не лъжа!

— Значи, те е шубе, зайче!

О, господи! В главата ѝ зави познатата пожарна сирена. Дори не изрита сандалите си. Оттласна се от ръба на скалата и се хвърли от отвесния склон, за да го последва в безумието.

Докато летеше надолу, ѝ се искаше да изкрещи.

Удари се във водата по-силно от него, с повече плисък. Но бързо изплува и с удоволствие видя мокрото му слисано лице.

— Иисусе Христе! — Изрече го тихо, с благоговение, сякаш наистина се обръщаше към силите небесни. Но в следващия миг започна яростно да я хока: — Какви ги вършиш, по дяволите?

Водата беше толкова студена, че направо дъхът ѝ секна. Дори костите ѝ се вкочаниха.

— *Водата е ледена!* Ти ме излъга!

— Ако още веднъж направиш нещо подобно...

— Ти ме предизвика!

— Ако те предизвикам да изпиеш чаша с отрова, ще бъдеш ли толкова глупава да я пресушиш?

Не знаеше на какво я беше яд повече — дали на него, задето я бе подтикнал към това безразсъдство, или на себе си, задето бе захапала стръвта? Моли плесна яростно с ръце водата.

— Виж докъде ме докара! Когато съм с други хора, се държа съвсем нормално!

— Нормално? — Той примигна от пръскащата се вода. — Затова ли те открих в апартамента ти, мязаща на развалена стрида?

— Там поне бях на сигурно място, без опасност да пипна някоя пневмония! — Зъбите ѝ започнаха да тракат от студа. Прогизналите ѝ дрехи я теглеха към дъното. — Или според теб скоковете от скали са най-добрата терапия?

— Не мислех, че ще скочиш!

— Забрави ли, че съм откачена?

— Моли...

— Лудата Моли!

— Не съм казал, че...

— Значи си го мислил. Шантавата Моли! Моли лунатичката! Смахнатата! Оная, която трябва да се освидетелства! Защото ѝ хлопа дъската! Нищо и никакво помятане, и тя вече не е на себе си!

Задави се. Нямахше намерение да му наговори всичко това, дори не възнамеряваше въобще да го споменава. Но същата сила, която я тласна да скочи от скалата, сега я бе заставила да излее мъката си в думи.

Напрегнатото мълчание между тях се проточи цяла вечност. И когато той най-после заговори, Моли долови съжалението в гласа му.

— Трябва по-скоро да излезем, за да се сгрееш. — Мъжът се обърна и заплува към брега.

Тя се разплака, но не помръдна.

Кевин се добра до брега, но не се опита да се изкачи по него. Вместо това се обърна към нея. Водата плискаше до кръста му, а тонът му бе като нежна милувка.

— Хайде, Моли, трябва да излезеш. Скоро ще се стъмни.

Студът бе вцепенил крайниците ѝ, но не и сърцето. Болката я обгръщаше. Искаше ѝ се да потъне и никога да не изплува. Пое си дъх мъчително и прошепна думите, които никога не бе искала да каже:

— На теб не ти пука, нали?

— Не си търси поводи за кавга — заговори ѝ той успокояващо.

— Хайде, идвай. Зъбите ти тракат.

Думите трудно излизаха през скованото ѝ гърло.

— Зная, че не ти пука. Дори те разбирам.

— Моли, не се измъчвай напразно.

— Щяхме да си имаме момиченце — пророни младата жена. — Помолих ги да разберат и да ми кажат.

Водата се плискаше по брега. Тихият му отговор достигна до нея по гладката езерна повърхност.

— Не знаех.

— Кръстих я Сара.

— Уморена си. Сега моментът не е подходящ за такъв разговор.

Моли поклати глава. Вдигна очи към небето и му каза истината. Не за да го обвинява, а просто да му обясни защо той никога няма да разбере как се чувстваше тя.

— Смъртта ѝ не означава нищо за теб.

— Не съм мислил за това. За мен бебето не беше нещо реално, както е било за теб.

— *Тя!* Бебето беше *тя*, а не *то!*

— Прощавай.

Загуби желание да говори, като осъзна колко несправедливи са нападките ѝ. Грешка беше да го обвинява, че не споделя страданието ѝ. Той не я беше канил в леглото си, не искаше това дете, не го бе носил в корема си.

— Ти трябва да ми простиш. Не исках да ти крещя. Просто не можах да се удържа. — Ръката ѝ трепереше, когато отметна мокрия кичур от очите си. — Повече няма да те занимавам с това. Обещавам.

— Да тръгваме — подкани я той.

Тя заплува към брега, като едва помръдваше измръзналите си крайници. Натезжалите ѝ дрехи я теглеха назад. Когато стигна до брега, Кевин се бе покатерил на ниска, плоска скала.

Наведе се и я издърпа при себе си. Тя се сви на колене — малка нещастна купчинка, от която капеше студена вода.

— Аз поне си свалих маратонките, преди да скоча — опита се той да се пошегува. — А твоите сандали се изхлузиха, когато цамбурна във водата. Може би щях да ги уловя, но бях твърде сащисан, за да помръдна.

Нагрятият от слънцето камък още бе топъл и част от топлината му проникна през мокрите ѝ шорти.

— Няма значение. И без това бяха най-старите ми сандали.

Последният ѝ чифт „Маноло Бланик“. А с оглед на окаяното ѝ финансово положение, май ще се наложи да ги замени с евтини гуменки.

— Ще си купиш нови в града — обеща Кевин и се надигна. — А сега по-добре да се приберем, преди да си настинала. Хайде, поемай. Ще те настигна, само ще се кача догоре, за да си взема маратонките.

Той се заизкачва по пътеката към скалата, а Моли се обгърна с ръце в напразна надежда да се защити от вечерния хлад и закрачи като робот, опитвайки се да не мисли за нищо. Много скоро Кевин я настигна. Тениската и шортите прилепваха плътно към тялото му. Известно време вървяха мълчаливо.

— Работата е там, че...

Когато той не продължи, младата жена го погледна.

— Какво?

Тъкър се намръщи неловко. Изглеждаше притеснен.

— Забрави. Не е нещо важно.

Гората наоколо се изпълни с тайнствени нощни звуци.

— Добре.

Кевин смутено прехвърли маратонките си от едната ръка в другата.

— След като всичко свърши, аз просто... просто не си позволявах да мисля за това.

Тя го разбираше, но това я караше да се чувства още по-самотна.

Мъжът се поколеба, а тя не бе свикнала с това. Той винаги изглеждаше толкова уверен.

— Как според теб... — поде, но се изкашля неловко, преди да продължи: — Каква би станала, ако беше пораснала... Сара?

Сърцето ѝ се сви. Нова вълна от болка я заля, но приличаше на старата. Не пулсираше, по-скоро пареше, като йод върху рана.

Дробовете ѝ се разшириха, после се свиха, сетне отново се разшириха. За свое удивление, Моли осъзна, че все още може да диша, че краката ѝ са способни да се движат. Тя чу как щурците подеха вечерния си концерт. В листата прошумоля катеричка.

— Ами... — Цялата трепереше. Не можеше да каже дали отронилият се от гърлото ѝ звук бе сподавен смях, или закъсняло изхлипване. — Прекрасна, ако се беше метнала на теб. — Гърдите я заболяха, но вместо да се бори с болката, Моли я посрещна с радост, попи я, оставяйки я да стане част от нея. — И невероятно умна, ако приличаше на мен.

— И безразсъдна. Мисля, че днешният ден го доказва съвсем недвусмислено. Прекрасна като мен, а? Благодаря ти за комплимента.

— Сякаш не го знаеш. — Малко ѝ поолекна на сърцето. Изтри с длан позорно протеклия си нос.

— А ти откъде имаш толкова високо мнение за ума си?

— Завърших Северозападния университет с пълно отличие. А ти?

— Да речем, че се дипломирах.

Тя се усмихна, но още ѝ се искаше да говори за Сара.

— Никога не бих я изпратила в летен лагер — заяви.

Кевин кимна.

— А аз за нищо на света не бих я карал да ходи всеки ден на църква през лятото.

— Да, според мен това е прекалено.

— Както и девет години на летен лагер.

— Ами ако беше тромава и не много умна?

— Не и Сара.

Сякаш тънка струйка топлинка проникна в сърцето ѝ. Той забави крачка. Вдигна глава към дърветата. Пъхна едната си ръка в джоба.

— Навярно още не ѝ е било дошло времето да се роди.

Моли въздъхна и прошепна:

— Навярно.

[1] Американски филм на режисьора Крис Нунън от 1995 г., който разказва историята на едно прасенце. — Бел.ред. ↑

11

*„Пристигат помощници! — изкудкудяка
кокошката Силия. — Ще изпечем кексове,
плодови пити и пайове с крем!“*

Из „Дафни сее
безпорядък“

Моли бе нагласила алармата на часовника, донесен от Кевин, да звънне в пет и половина, а в седем часа уханието на боровинкови кексчета се носеше из долния етаж на пансиона. Върху бюфета в трапезарията се издигаше купчина от жълти порцеланови чинии, всяка от които бе украсена в средата с красиво зелено листо. Тъмнозелени салфетки, водни чаши от пресовано стъкло и прибори за хранене от различни комплекти придаваха особено очарование на трапезата. Кръглите кифлички със стафиди, които бе открила във фризера, се печеха в печката, а върху мраморния плот се мъдреше кафява керамична тава, пълна с дебели резени хляб, накиснати в разбити яйца, подправени с ванилия и канела.

За пръв път от месеци насам Моли умираше от глад, но нямаше време да хапне. Да приготвиш храна за къща, пълна с гости, плащащи за нощувка и закуска, си беше истинско предизвикателство, съвсем различно от това, да направиш палачинки за децата на семейство Кейлбоу. Тя отмести тетрадката с рецепти на леля Джудит по-далеч от купата с панировката за филиите и се опита да събуди у себе си предишното негодувание към Кевин, който още спеше на горния етаж, но не успя. Признавайки бебето им миналата нощ, той й бе направил истински подарък.

Вече не носеше сама товара на преживяното нещастие и когато тази сутрин се събуди, възглавницата й не бе мокра от сълзи. Мъката й нямаше да изчезне изведнъж, ала в душата й вече бе започнала да се прокрадва надеждата, че отново може да бъде щастлива.

Кевин се дотътри в трапезарията, след като бе сервирала втората порция панирани филии на Джон Пиърсън. Очите му бяха зачервени и подпухнали и целият му вид бе като на мъж, страдащ от силен махмурлук.

— Твоят питбул се опита да ме сгази в ъгъла.

— Той не те харесва.

— Вече го забелязах.

Моли осъзна, че нещо помежду им липсва, ала ѝ бе нужна минута, за да проумее какво бе то. Неговата враждебност. Гневът, който изпитваше към нея, най-сетне бе започнал да отшумява.

— Извинявай, че се успах — промърмори той. — Снощи ти казах да ме изриташ от леглото, ако не ме завариш в кухнята.

За нищо на света! Нищо не можеше да я накара да влезе в спалнята му, особено след като съпругът ѝ вече не гледаше на нея като на смъртен враг. Кимна към празните бутилки в кошчето за смет.

— Изглежда, че миналата нощ е имало голям купон.

— Всички искаха да обсъдят преминаването на млади играчи в професионалната лига, а темите във футбола са безкрайни. Но едно ще кажа за това поколение: умеят да пият.

— Явно снощните алкохолни подвизи не са се отразили на апетита на господин Пиърсън.

Той погледна към филията, добиваща златистокафяв цвят в тигана.

— Мислех, че не можеш да готвиш.

— Обадох се на Марта Стюарт^[1]. Обаче ако някой от гостите поиска бекон или наденица, ти ще трябва да ги изпържиш.

— Заради прасенцето Бейб?

— Именно. И ще обслужваш масите. — Тикна му кафеника и обърна филията.

Кевин се втренчи унило в каната с кафе.

— Десет години в НФЛ, и ето докъде го докарах.

Въпреки оплакванията си, той остана изненадан колко бързо мина следващият час. Наливаше кафе, разносяше пълните и празните чинии, забавляваше гостите и успя да откъдне за себе си няколко от палачинките на Моли. Тя беше страхотна готвачка и Тъкър на шега ѝ подхвърли, че е решил да я назначи за постоянно. Очите ѝ заискриха гневно, ала мъжът бе доволен да види отново блясък в тях.

Явно разговорът им от миналата нощ бе разсеял част от мрачното ѝ настроение и у нея отново се бе разгорял онзи живец, който помнеше от вилата в окръг Дор. Самият Кевин се беше взирал до сутринта в тавана на спалнята. Никога вече нямаше да може да мисли за бебето като за нещо далечно. Миналата нощ то получи име. *Сара*.

Младият мъж примигна и грабна кафеника, за да долее отново чашите.

Шарлот Лонг надникна, за да провери как се справя новоизпечената готвачка, и изяде две кексчета. Кифличките със стафиди бяха малко прегорели, но панираните филии бяха страхотни и никой не се оплака. Моли тъкмо дояждаше на крак закуската си, когато се появи Ейми.

— Извинявай, че закъснях — промърмори момичето. — Миналата нощ си тръгнах чак в единайсет.

Моли забеляза нова смучка на шията ѝ, този път малко над ключицата. Засрами се от себе си, когато я бодна ревност.

— Свършила си добра работа. Къщата вече изглежда много по-добре. Защо не се заемеш с онези чинии?

Ейми се запъти към мивката и започна да зарежда миялната машина. Косата ѝ бе прибрана с малки розови шноли във формата на морски звезди. Беше си сложила очна линия, сенки и спирала на миглите, но или бе подминала червилото, или Трой вече го бе изблизал.

— Съпругът ти наистина е супер. Не гледам много футбол, но дори аз го познавам. Много готин спорт. Трой каза, че е третият най-добър куотърбек в НФЛ.

— Най-добрият. Само трябва да има малко повече самоконтрол.

Ейми се протегна с такова задоволство, че горнището ѝ се вдигна до пъпа, а шортите ѝ се смъкнаха под изхвъркналите кокалчета на таза.

— Разбрах, че и вие сте младоженци. Не е ли велико?

— Направо сбъдната мечта — промърмори Моли сухо. Очевидно момичето не беше чело „Пийпъл“.

— Ние сме женени от три месеца и половина.

Точно колкото и те. Само дето с Кевин не се натискаха през всяка свободна минута.

Ейми се зае отново със съдомиялната машина.

— Всички казват, че сме прекалено млади — аз съм на деветнайсет, а Трой на двайсет — но повече не можем да чакаме. И двамата сме християни и не приемаме секса преди брака.

— Значи сега си наваксвате?

— Толкова е жестоко — ухили се Ейми и Моли й се усмихна разбиращо.

— Може би все пак ще е по-добре, ако не се опитвате да си наваксвате в работно време.

Момичето изплакна една купа.

— Предполагам, че си права. Обаче е толкова трудно.

— Надзирателят на робите навярно ще те провери днес, така че защо не се заемеш със спалните, след като привършиш тук?

— Да... — въздъхна изтощената новобрачна. — Ако видиш някъде навън Трой, ще му кажеш ли, че го обичам и всичко останало?

— Едва ли ще е много уместно.

— Да, предполагам, че е доста незряло. Сестра ми казва, че трябва да бъде по-сдържана и хладна, ако не искам да ме приема за даденост.

Моли си представи младежкото лице на Трой, грейнало от обожание.

— Не мисля, че засега трябва да се тревожиш за това.

Когато Моли приключи работата си и кухнята, Кевин бе изчезнал. Навярно се опитваше да се справи с махмурлука. Тя си направи чай с лед, после се обади на Фийби, за да й каже къде се намира. Както очакваше, сестра й я засипа с въпроси, но не можеше да й обясни как съпругът й я бе изнудил да замине с него, заплашвайки в противен случай да разкаже на близките й за физическото и емоционалното й състояние. Вместо това набързо скалпи, че Кевин имал нужда от помощ, а тя искала да се махне за известно време от града. Фийби започна да кудкудяка точно като кокошката Силия и Моли побърза да сложи край на разговора.

Чувстваше се капнала от умора, когато изпече най-сетне любимия плодов кекс на леля Джудит за следобедния чай, ала не можа да устои на изкушението да освежи малко салона. Докато подреждаше изсушени цветя и билки в кристалната купа, Ру започна да лае. Тя излезе навън, за да види какво става, и видя една жена да слиза от прашен тъмночервен лексус и да се оглежда наоколо. Запита се дали

Кевин е проверил в компютъра колко още гости се очакват. Май трябваше да подобрят организацията.

Моли огледа светлосивата туника на непознатата, три четвъртите панталони в меднокафяв цвят и елегантните сандали. Всичко в тази жена беше стилно и скъпо. Тя се извърна и младата жена тутакси я позна: Лили Шърман.

През годините Моли бе срещала доста знаменитости, затова рядко питаеше благоговение пред звездите, но Лили Шърман я накара да занемее. Тя излъчваше особено очарование. Явно бе свикнала да я зяпат с обожание и младата жена нямаше да се изненада, ако от боровите дървета наскачат папараци, въоръжени с камери и микрофони.

Стилните слънчеви очила, вдигнати на главата ѝ, прибираха назад разкошната кестенява коса — нейна запазена марка. Косата ѝ бе по-къса, отколкото когато се въплъщаваше в Джинджър Хил, но все още ѝ придаваше някогашния небрежен сексапил. Кожата ѝ бе бяла и гладка като порцелан, а тялото — с пищни и чувствени извивки. Моли си помисли за всички онези болезнено кльощави момичета, които познаваше. В не толкова далечното минало жените са мечтаели за фигура като на Лили и навярно са имали право.

Когато актрисата приближи по пътеката към къщата, Моли забеляза, че очите ѝ притежават необикновен зелен оттенък, много по-дълбок и ярък, отколкото на телевизионния екран. Около ъгълчетата им се виждаше едва забележима мрежичка от ситни бръчици, но като цяло не изглеждаше на повече от четирийсет. Огромният диамант върху лявата ѝ ръка проблесна, когато се наведе, за да погали Ру. На Моли ѝ бе нужна цяла минута, за да осъзнае, че самата Лили Шърман почесва коремчето на нейния пудел.

— Дяволски трудно се добира човек до това място. — Леко дрезгавият гърлен глас на актрисата напомни на Моли за някогашната Джинджър Хил, но сега съдържаше по-чувствени нотки.

— Да, лагерът е малко изолиран.

Лили се изправи и пристъпи по-близо. Гледаше по-младата жена с онази безлична учтивост, тъй присъща на знаменитостите, когато искаха да държат феновете си на разстояние. Сетне погледът ѝ се изостри, а очите ѝ добиха ледено изражение.

— Аз съм Лили Шърман. Бихте ли изпратили някого да вземе куфарите ми?

Охо. Явно я бе познала от статията в „Пийпъл“ и очевидно не бе приятелски настроена.

Моли отстъпи настрани, докато Лили се изкачваше по стълбите към верандата.

— В момента се преустройваме и донякъде цари безпорядък. Имате ли резервация?

— Едва ли бих изминала целия този път дотук, ако нямах. Преди два дни говорих с госпожа Лонг и тя ми каза, че имате свободна стая.

— Да, навярно имаме. Просто не съм сигурна къде точно. Между другото, аз съм ваша ревностна почитателка.

— Благодаря. — Прозвуча толкова студено, че Моли съжали, че го е споменала.

Лили погледна към Ру, който се опитваше да я впечатли с презрителната си усмивка а ла Брус Уилис.

— Котката ми е в колата. Госпожа Лонг каза, че не би било проблем да я доведе, но кучето ви ми се струва малко свирепо.

— Само така изглежда. На Ру може и да не му се понрави котешката компания, но няма да нарани любимката ви. Ако желаете, запознайте ги, докато отида да проверя стаята ви.

Звездата на Лили Шърман може и да бе позагубила от блясъка си, но все още светеше. Моли очакваше да се възмути, задето я карат да чака, ала актрисата не каза нищо.

Когато влезе вътре, младата жена се запита дали Кевин знае за пристигането ѝ. Дали са били любовници? Лили изглеждаше твърде умна, да оставим настрана безупречния ѝ английски. При все това...

Забърза нагоре по стълбите и откри Ейми, наведена над една от ваните. Тесните черни шорти се бяха опънали съблазнително върху стегнатото ѝ дупе.

— Току-що пристигна една гостенка и не зная къде да я настаня. Да не би някой да си тръгва?

Ейми се изправи и изгледа Моли донякъде учудено.

— Не, но разполагаме и с таван. Засега още никой не е настанен там.

— Таван?

— Да, там е много приятно.

Моли не можеше да си представи, че Лили Шърман ще се съгласи да живее на тавана.

Ейми приседна на пети.

— Ъъъ... Моли, ако искаш да поговориш, нали се сещаш, за някои неща с мен, можеш да...

— Неща?

— Искам да кажа, че когато чистих стаята на Кевин, забелязах, че миналата нощ не си спала там.

Моли реши, че е доста дразнещо да бъде съжалявана от една тийнейджърка, чиято шия е осеяна със смучки.

— Ние сме разделени, Ейми. Няма защо да се тревожиш за мен.

— Наистина много съжалявам. Искам да кажа, ако става дума за секс или каквото и да е, бих могла да ти отговоря на някои въпроси, сещаш се, нали? Или пък да ти дам някой съвет.

Това наистина беше върхът! Да бъде обект на снизходително поучение от една деветнайсетгодишна Доктор Рут^[2].

— Не е необходимо.

Моли забърза нагоре по стълбите към тавана. Остана приятно изненадана от просторната стая, въпреки скосения таван и капандурите. Старинните мебели бяха в чудесно състояние, а матракът на двойното легло с четири колони изглеждаше удобен. В дъното на стаята беше добавен голям прозорец, за да влиза повече светлина. Тя го отвори, за да влезе свеж въздух, после влезе да огледа малката старомодна баня в другия край. Не беше кой знае какво, но поне беше отделна, а ако Лили Шърман не я хареса, можеше да си замине.

При тази мисъл настроението ѝ се подобри.

Помоли Ейми да приготви стаята и хукна към долния етаж. Кевин все още не се виждаше наоколо и Моли се върна на предната веранда.

Лили стоеше близо до перилото и милваше огромната рижава котка, сгушена в ръцете ѝ, а Ру, явно сърдит, се бе сврял под един от дървените люлеещи се столове. Когато младата жена отвори вратата, той изскочи от убежището си, изгледа я обидено и се оттегли в къщата. Тя си придаде любезно и приветливо изражение.

— Надявам се, че котката ви ще бъде мила с него.

— Двамата запазиха дистанция. — Лили потърка с палец брадичката на животното. — Това е Мармалад, позната още като

Марми.

Дългокосместата котка беше почти с размерите на енот, със златисти очи, огромни лапи и голяма глава.

— Здравей, Марми. Ще бъдеш мила с Ру, нали?

Котката измяука снизходително.

— Боя се, че единствената свободна стая се намира на тавана. Доста е приятна и уютна, но банята е много малка. Може би ще се откажете от престоя си тук или навярно бихте могли да се настаните в някое от бунгалата. Все още не всички са заети.

— Предпочитам да съм в къщата. Сигурна съм, че стаята ще ми хареса и всичко ще е наред.

След като цялото същество на Лили лъхаше на редовна посетителка на „Фор Сийзънс“^[3], Моли трудно можеше да си представи как стаята ще ѝ хареса и всичко ще е наред. Все пак възпитанието си беше възпитание и тя нямаше да се изяви като някоя грубиянка.

— Аз съм Моли Съмървил.

— Да, познах ви. Вие сте съпругата на Кевин.

— Ние сме разделени. Само му помагам за няколко дни.

— Разбирам — отрони гостенката, макар че изражението ѝ показваше точно обратното.

— Докато чакате, ще ви приготвя чай с лед.

Моли се втурна да прави чая и тъкмо се връщаше на верандата, когато зърна Кевин да прекосява моравата на път за къщата. След закуската се бе преоблякъл в избелели джинси и бе обул чифт изтъркани маратонки. Отгоре бе навлякъл стара черна тениска, чиито ръкави бяха отпрани, така че мускулестите му ръце бяха изцяло открити. От джоба му се подаваше чук, което означаваше, че или махмурлукът му бе преминал, или издържаше много на болка. Като си припомни ударите и травмите, които бе получил през последните години, Моли реши, че второто е по-вероятно. След като той не харесваше това място, младата жена се запита защо си дава труд да ремонтира каквото и да било. Подозираше, че е от скука или може би се дължеше на чувството за дълг, вкоренено му от баща му, свещеникът, което продължаваше да усложнява живота му.

— Хей, Дафни! Искаш ли да дойдеш с мен до града, за да купим някои провизии?

Тя се усмихна, когато я нарече отново Дафни.

— Имаме нов гост.

— Страхотно — откликна той без всякакъв ентузиазъм. —
Тъкмо това ни липсваше.

Люлеещият се стол се удари в стената, Моли се извърна и видя, че Лили се е изправила. Надменната и самоуверена телевизионна звезда бе изчезнала и на нейно място се бе появила смутена жена с преbledняло лице. Моли остави чашата със студения чай.

— Добре ли сте?

Жената поклати едва доловимо глава. Кракът на Кевин стъпи на най-долното стъпало и той вдигна глава.

— Мислех си, че можем да... — Замръзна.

Очевидно двамата са имали връзка. Сега вече Моли бе сигурна в това. Въпреки разликата във възрастта, Лили беше красива — косата ѝ, изумителните зелени очи, чувственото тяло. Беше дошла при куотърбека, защото искаше да си го върне. Ала младата жена още не беше готова да се откаже от него. Мисълта я порази. Нима онова старо идиотско увлечение се бе завърнало?

Той стоеше като закован.

— Какво правиш тук?

Лили дори не трепна от явната му грубост. Сякаш я очакваше.

— Здравей, Кевин. — Ръката ѝ помръдна нерешително, сякаш искаше да го докосне, но не посмя. Погледът ѝ не се откъсваше от лицето му. — Дойдох на почивка. — Гърленият ѝ глас прозвуча задъхано и много несигурно.

— Няма да стане.

Моли наблюдаваше актрисата, която се опитваше да запази самообладание.

— Имам резервация. Ще остана.

Тъкър се завъртя на пети и се отдалечи от къщата.

Лили притисна пръсти към устните си и размаза тъмното си червило. В очите ѝ блесяха сълзи. На Моли ѝ дожаля за нея, ала реши, че дамата не би приела нечие съчувствие. И се оказа права. Звездата се извъртя към нея и просъска:

— Аз оставам!

Младата жена погледна нерешително към моравата, ала Кевин бе изчезнал.

— Добре.

Трябваше да знае дали са били любовници, но не можеше да попита направо.

— Изглежда, че двамата не се разбирате.

Актрисата се отпусна на люлеещия се стол, а котката тутакси скочи в скута ѝ.

— Аз съм му леля.

Облекчението на Моли мигом бе последвано от странното желание да защити съпруга си.

— Явно не сте в добри отношения.

— Той ме мрази. — Лили внезапно заприлича на малко беззащитно момиченце, а не на звезда. — Той ме мрази, а аз го обичам повече от всичко на света. — Взе разсеяно чашата със студения чай. — Майка му, Мейда, беше моята по-голяма сестра.

От напрегнатия ѝ тон по гърба на Моли пробягнаха студени тръпки.

— Кевин ми каза, че родителите му са били възрастни.

— Да. Мейда се е омъжила за Джон Тъкър в същата година, в която аз съм се родила.

— Имали сте голяма разлика във възрастта.

— Тя ми беше като втора майка. Докато растях, живеехме в един град, всъщност врата до врата.

Моли имаше чувството, че Лили ѝ разказва всичко това не защото искаше съпругата на племенника ѝ да го знае, а за да има време да се съвземе. Любопитството ѝ надделя и тя продължи разговора.

— Спомням си, че четох някъде, че сте били много млада, когато сте заминали за Холивуд.

— Мейда напусна града, когато Джон бе преместен в църквата в Гранд Рапидс. Двете с майка ми не се разбирахме и много скоро положението стана нетърпимо, така че избягах и накрая се озовах в Холивуд.

По-възрастната жена замълча.

Ала Моли искаше да узнае още.

— Справили сте се много добре.

— Отне ми известно време. Бях доста дива и необуздана и направих много грешки. — Облегна се назад. — Някои от тях непоправими.

— Мен също ме е отгледала по-голямата ми сестра, но се появи в живота ми чак когато станах на петнайсет.

— Може би и за мен така би било по-добре. Не зная. Предполагам, че някои от нас просто са родени по-буйни и постоянно създават неприятности.

Моли искаше да узнае защо Кевин се държа толкова враждебно, ала Лили извърна глава и точно в този миг Ейми излезе на верандата. Тя или бе твърде млада, или прекалено погълната от собствените си преживявания, за да разпознае прочутата гостенка.

— Стаята е готова.

— Ще ви покажа стаята. Ейми, ще донесеш ли от колата куфара на госпожа Шърман?

Когато Моли заведе Лили на тавана, очакваше актрисата да се възмути от скромното помещение, но тя не каза нищо. Моли отиде до прозореца и посочи навън.

— Покрай езерото има много красива пътека. Чудесно място за разходки, но сигурно ви е известно. Предполагам, че сте били тук и преди?

Лили остави чантата си на леглото.

— Не са ме канили.

Моли се почувства още по-неловко. Веднага щом Ейми се появи с куфара, тя се извини и побърза да излезе.

Вместо да се запъти към бунгалото си за кратка дрямка, влезе в музикалния салон. Докосна старата автоматична писалка върху бюрото, стъкленницата с мастило, писмените принадлежности от слонова кост, върху които бе гравирана емблемата на пансиона „Уинд Лейк“. Накрая ѝ писна да се суети наоколо и седна, за да помисли.

Когато малкият позлатен настолен часовник отбеляза, че е изминал един час, реши да потърси Кевин.

Отиде на плажа, където завари Трой да поправя някакви дъски на кея, които се бяха разхлабили. Когато го попита за Тъкър, той поклати глава и я погледна със същото жално изражение, с което я изпращаше Ру, когато излизаше от къщи без него.

— От известно време не се е мяркал наоколо. Виждали ли сте Ейми?

— Тя довършва с оправянето на спалните.

— Ами ние, тъъ... се опитваме да приключим днес по-бързо с работата, за да се приберем у дома.

„Където несъмнено ще си разкъсате дрехите и ще се метнете в леглото“, помисли си Моли.

— Добре сте го решили, сигурна съм, че няма да има проблем.

Момчето я погледна с такава благодарност, че тя едва се сдържа да не го почеше под брадичката.

Насочи се първо към ливадата, а сетне се отклони към задната част на лагера, откъдето се чуваха гневните удари на чук. Носеха се от бунгалото с претенциозното име „Рай“. Кевин бе клекнал на покрива и изкарваше яда си на дървените летви.

Младата жена пъкна палци в задните джобове на шортите си, чудейки се как да подхване разговора.

— Все още ли смяташ да ходиш до града?

— Може би по-късно — изръмжа той и спря да блъска с чука. — Тя замина ли си?

— Не.

Чукът се стовари върху нещастната летва.

— Не може да остане тук.

— Госпожа Шърман има резервация. Не бих могла да я изхвърля.

— По дяволите, Моли! — *Бам!* — Искам да... — *Бам!* — ... се отървеш от нея! — *Бам!*

Грубиянското му поведение никак не ѝ се понрави, но в сърцето ѝ все още се спотайваше онова топло чувство към него, останало след вчерашния им разговор, и тя реши да бъде мила.

— Би ли слязъл долу за малко?

Бам!

— Защо?

— Защото вратът ме заболя да гледам нагоре, а бих искала да поговорим.

— Ами не гледай нагоре! — *Бам! Бам!* — Или не говори!

Моли седна на купчината летви. Целият ѝ вид подсказваше, че няма намерение да ходи никъде. Той се опита да не ѝ обръща внимание, но накрая не издържа, изруга ядно и остави чука.

Тя го наблюдаваше, докато слизаше по стълбата. Стройни, мускулести крака. Страхотен задник. Какво толкова привлекателно имаше в мъжките задници? Когато стъпи на земята, мъжът ѝ метна

свиреп поглед, но изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото враждебен.

— Е?

— Ще ми разкажеш ли за Лили?

Кевин присви невероятните си зелени очи.

— Не я харесвам.

— Това вече го разбрах. — Подозрението, което я глождеше, не й даваше мира. — Да не би да е забравяла да ти изпраца подаръци за Коледа, когато си бил малък?

— Не я искам тук, това е всичко.

— Но тя явно няма намерение да си заминава.

Той сложи ръце на кръста, а лактите му застрашително щръкнаха.

— Това си е неин проблем.

— След като не я искаш тук, изглежда, че е и твой проблем.

Кевин отново пристъпи към стълбата.

— Не можеш ли днес сама да сервираш проклетия чай?

Онова безпокойство отново я обзе и космите на тила й настръхнаха. Нещо никак не беше наред.

— Кевин, почакай...

Той се извърна и я изгледа нетърпеливо.

Беше си повтаряла, че не е нейна работа, ала не можа да се сдържи.

— Лили ми каза, че е твоя леля.

— Да, и какво?

— Когато тя те погледна, изпитах нещо странно.

— Изплюй камъчето, Моли. Чака ме още доста работа.

— Гледаше те с такъв копнеж.

— Дълбоко се съмнявам в това.

— Тя те обича.

— Тя дори не ме познава.

— Може да е странно, но струва ми се, че разбирам защо си толкова разстроен. — Младата жена прехапа устни. Внезапно й се прииска да не бе започвала този разговор, но някакъв мощен инстинкт я подтикваше да продължи: — Според мен Лили не е твоя леля, Кевин. Мисля, че тя ти е майка.

[1] Бизнес дама, автор на готварски книги, водеща на телевизионно шоу, дава съвети за домакинството. — Бел.прев. ↑

[2] Рут Уестхаймер (р. 1928) — американска сексоложка, известна с псевдонима Доктор Рут, писателка, телевизионна водеща. — Бел.прев. ↑

[3] Верига луксозни хотели. — Бел.прев. ↑

12

„— Фъдж! — премлясна лакомо Бени. —
Обичам този сладкиш!“

Из „Дафни
поздравява“

Кевин имаше вид, сякаш го бе халосала с юмрук.

— Откъде знаеш? *Никой* не го знае!

— Досетих се.

— Не ти вярвам. Тя ти е казала. Проклета да е!

— Не ми е казала нищо. Но ти си единственият друг човек,
когото съм виждала с такива зелени очи.

— И си разбрала всичко по очите ѝ?

— Имаше и още някои неща. — Копнежът, изписан върху лицето
на Лили, докато се взираше в Кевин, бе твърде силен и примесен с
болка за една леля. Както и някои изтървани от нея откровения. — Тя
сподели с мен, че напуснала дома си много млада и после имала
неприятности. А аз знаех, че родителите ти са били възрастни. Беше
просто догадка.

— Дяволски добра догадка.

— Аз съм писателка. Или поне бях. Ние се отличаваме с доста
развинуто въображение.

Той захвърли чука на земята.

— Изчезвам оттук.

А Моли щеше да отиде с него. Миналата нощ съпругът ѝ не я бе
изоставил и сега и тя нямаше да го изостави.

— Хайде да отидем да се гмуркаме от скалата! — изтърси.

Кевин се спря и я зяпна смаяно.

— Искаш да се гмуркаш от скалата?

*Не, не искам да се гмуркам от скалата! Да не ме мислиш за
идиот!*

— Защо не?

Той се взря продължително в нея.

— Добре, става.

Точно от това се боеше, но вече бе късно за отстъпление. Ако се опиташе да се измъкне, само щеше да я нарече страхливка или „зайче“. Така я бяха нарекли децата в детската градина, докато им четеше приказките си, но от неговата уста не звучеше толкова невинно.

Час и половина по-късно, тя лежеше върху един плосък камък близо до ръба на стръмната скала, опитвайки се да си поеме дъх. Докато топлината на камъка се просмукуваше през мокрите ѝ дрехи, младата жена стигна до заключението, че не беше чак толкова зле. Всъщност тя беше добра в гмуркането и скоковете във водата от високо бяха забавно предизвикателство. Най-лошото в цялата работа бе, че трябваше да се влачи обратно нагоре по пътеката, за да се хвърли пак от скалата.

Тя го чу да идва по пътеката, но за разлика от нея, Кевин не пухтеше като парен локомотив. Моли затвори очи. Ако ги отвореше, щеше да види вече познатата картина: преди първия скок той се бе съблякъл и бе останал по тъмносини боксерки. Изпълваше я болезнен копнеж да го гледа — всички тези мускули и загоряла гладка кожа, широки рамене, тясна талия. Тя се ужасяваше — или надяваше? — че боксерките ще се свлекат, докато скачаше от скалата и се гмуркаше, но той някак си успя да ги удържи на мястото им.

Наложи си да обуздае развихреното си въображение. Тъкмо подобни фантазии я бяха насадили в тази лепкава каша. А и май беше крайно време да си напомни, че Кевин не се бе оказал най-невероятният и незабравим любовник. Всъщност беше съвсем обикновен и скучен.

Не беше честна. Той не бе виновен. Първо, беше дълбоко заспал, и второ, не бе показал с нищо, че я намира сексуално неустойима... или поне донякъде привлекателна.

Ала това, че можеше да мисли за секс, беше едновременно обезпокоително и обнадеждаващо. Първите пролетни лъчи, изглежда, бяха проникнали през зимния мрак, сковал душата ѝ.

Той се плъсна до нея и се изтегна по гръб. Лъхна я мирисът на топлина, езерна вода и мамеща мъжка сила.

— Повече никакви салта, Моли. Говоря сериозно. Прелетя прекалено близо до скалите.

— Само веднъж, а и отлично знаех къде е ръбът.

— Чу ме.

— Боже, все едно слушам Дан.

— Дори не ми се мисли какво щеше да каже, ако бе видял акробатичните ти изпълнения отпреди малко.

Известно време двамата останаха да лежат, потънали в мълчание. Странно, но тишината бе приятна и отморяваща. Всички мускули я боляха, но Моли отдавна не бе изпитвала такова умиротворение и покой.

„Дафни се печеше на скалата, когато се появи Бени, бягащ нагоре по пътеката. Плачеше.

— Какво се е случило, Бени?

— Нищо. Разкарай се!“

Моли отвори рязко очи. Бяха минали четири месеца, откакто Дафни и Бени бяха водили въображаем разговор в главата ѝ. Навярно беше просто случайност. Претърколи се към Кевин. Макар че не ѝ се щеше да разваля спокойствието, възцарило се помежду им, той се нуждаеше от помощ за общуването си с Лили, точно както тя имаше нужда от приятелска подкрепа, и да се справи със загубата на Сара.

Клепачите му бяха затворени. Моли забеляза, че миглите му са с по-тъмен оттенък от косата, която вече бе започнала да изсъхва по слепоочията. Тя подпря брадичка на ръката си.

— Винаги ли си знаел, че Лили е твоя майка?

Кевин не отвори очи.

— Моите родители ми казаха, когато бях на шест.

— Постъпили са правилно, като не са го пазили в тайна. — Зачака, но той не каза нищо повече. — Тя трябва да е била много млада. Сега не изглежда на повече от четирийсет.

— На петдесет е.

— Леле!

— Типична холивудска примадона. Стоици пластични операции.

— Често ли си я виждал като малък?

— По телевизията.

— Но не си се срещал с нея? — Наблизо се чу равномерното чукане на кълвача, а над езерото кръжеше ястреб. Моли гледаше как гърдите му равномерно се повдигат и спускат.

— Появи се веднъж, когато бях на шестнайсет. Сигурно нещата в Града на фалшивия блясък и мечти не са вървели много добре. — Отвори очи и седна. Моли очакваше да стане и да си тръгне, но той зарея поглед към езерото. — Що се отнася до мен, аз имах една майка, и тя бе Мейда Тъкър. Нямам представа каква игра е замислила някогашната телевизионна кралица с идването си тук, но аз няма да участвам. Празноглавите секссимволи не ме интересуват.

Думите „празноглави секссимволи“ пробудиха спомените на младата жена. Така навремето мислеха останалите за Фийби. Сега Моли си припомни какво ѝ бе казала сестра ѝ преди много години: „Понякога си мисля, че определението «секссимвол» е измислено от мъжете, за да покажат превъзходството си над жените, които умеят да оцеляват по-добре от тях“.

— Най-добре е да поговориш с нея — рече Моли. — Така ще разбереш какво иска.

— Не ми пука. — Той се изправи, грабна джинсите си и ги нахлузи. — Тази седмица се оказа много гадна.

Може би за него, но не и за нея. За Моли това се очертаваше като най-хубавата седмица, която бе имала от месеци.

Тъкър прокара пръсти през още влажната си коса и заговори с по-мек тон.

— Все още ли искаш да дойдеш с мен в града?

— Разбира се.

— Ако тръгнем веднага, ще успеем да се върнем до пет. Ти ще сервираш следобедния чай и без мен, става ли?

— Става, но сам знаеш, че рано или късно, ще се наложи двамата да си изясните отношенията.

Тя наблюдаваше силната гама от чувства, която се изписа върху лицето му.

— Да, така е, но аз ще избира времето и мястото.

Лили стоеше до таванския прозорец и гледаше как Кевин заминава с колата, придружен от футболната наследница. На гърлото ѝ заседна голяма буца, когато си припомни пренебрежителното му отношение. Нейното малко момче... Детето, което бе родила, когато самата тя още беше почти дете. Синът, който бе дала на сестра си, за да го отгледа като свой.

Знаеше, че постъпката ѝ бе правилна и лишена от егоизъм — и успехите, които бе постигнал в живота си, бяха доказателство за това. Какви възможности щеше да има той като дете на необразована, излъгана и изоставена седемнайсетгодишна девойка, мечтаеща за звездна слава и богатство?

Пусна завесата и приседна на ръба на леглото. Беше се запознала с онова момче в първия ден, когато слезе от автобуса в Лос Анджелис. Той бе тийнейджър като нея, току-що пристигнал от някакво ранчо в Оклахома. Търсеше работа като каскадьор. Двамата си поделяха една стая в един долнопробен и евтин хотел, за да спестят пари. Бяха млади и жадни за удоволствия, криеха страха си от опасния град зад неловък секс и груби приказки. Бе изчезнал, преди дори да разбере, че тя е бременна.

Имаше късмет да си намери работа като сервитьорка. Една от по-възрастните ѝ колежки, Беки, се смили над нея и ѝ позволи да спи на дивана ѝ. Беки беше самотна майка и към края на тежкия работен ден толкова бе капнала от умора, че нямаше сили да прояви повече търпение и грижовност към малкото си тригодишно дете. На Лили не ѝ беше лесно да гледа как малкото момиченце се свива уплашено от гневните крясъци на майка си, а понякога и от плесниците, ала това ѝ подейства доста отрезвяващо. Две седмици преди Кевин да се роди, тя се обади на Мейда и ѝ каза за бебето. Сестра ѝ и Джон Тъкър пристигнаха незабавно в Ел Ей.

Останаха с нея до раждането на Кевин и ѝ казаха, че може да се върне с тях в Мичиган. Но тя не можеше да се върне, а по лицата им прочете, че те също не я искат.

В болницата Лили при всеки удобен случай вземаше бебето си на ръце и му шепнеше нежни думи на обич. Виждаше как сестра ѝ греиваше от щастие всеки път щом го вдигнеше от креватчето, как лицето на Джон омекваше от радостен копнеж, докато се взираше в малкото човече. Това бе доказателство, че са напълно подходящи да

отгледат детето ѝ, и тя едновременно ги обичаше и мразеше заради това. Най-тежкият момент в живота ѝ бе, докато ги гледаше как заминават с малкото ѝ момченце. Две седмици по-късно срещна Крейг.

Лили знаеше, че бе постъпила правилно, давайки Кевин на сестра си, но при все това цената бе твърде висока. Трийсет и две години живя с огромна празнина в сърцето си, която нито кариерата ѝ, нито бракът ѝ успяха да запълнят. Дори и да бе имала други деца, мъката и страданието по първото ѝ дете никога нямаше да намалее. Ала сега искаше най-сетне да излекува тази незарастваща рана.

Когато бе на седемнайсет, единственият изход да осигури нормален и сигурен живот за сина си, беше да се откаже от него. Но вече отдавна бе надраснала онази изплашена тийнейджърка и беше време да разбере, веднъж и завинаги, дали би могла да присъства в живота му. Щеше да приеме смирено и с благодарност всичко, което бе готов да ѝ даде. Картичка за Коледа веднъж в годината. Усмивка. Добра дума, нещо, което да ѝ подскаже, че той вече не я мрази. Това, че не я искаше близо до себе си, бе станало болезнено ясно, защото я отблъскваше грубо всеки път щом се опиташе да установи контакт с него след смъртта на Мейда, а днес беше още по-очевидно. Но може би просто трябваше да се постарее повече.

Замисли се за Моли и потръпна от обзелия я студ. Лили не уважаваше жените, които преследваха известните мъже. Неведнъж бе наблюдавала подобни истории да се случват в Холивуд. Отегчени, богати и разглежени момичета, без работа и цел, се опитват да се реализират, като улавят на въдицата си прочути и успели мъже. Моли го бе хванала в мрежите си с бременността и роднинството си с Фийби Кейлбоу.

Лили стана от леглото. Не бе имала възможност да закриля и предпазва Кевин, докато растеше и възмъжаваше, но сега имаше възможност да навакса пропуснатото.

Уинд Лейк беше типично курортно градче със старомоден, но приятен център и малко позапуснати покрайнини. По главната улица, която се извиваше покрай езерото, се виждаха няколко ресторанта и магазинчета за сувенири, малък пристан за яхти, скъп бутик за дрехи за туристите и хотел „Уинд Лейк“.

Кевин паркира и Моли слезе от колата. Преди да потеглят от лагера, тя си взе душ, среса косата си, гримира леко очите си и си сложи дискретно червило. След като имаше само маратонки, и дума не можеше да става да облече лятната рокля без ръкави, затова бе нахлузила светлосиви шорти с шнур на кръста и късо черно горнище. Утешаваше се с мисълта, че е отслабнала достатъчно, за да изглежда добре в плитки шорти, откриващи пъпа ѝ.

Когато Тъкър заобиколи колата отпред, очите му се плъзнаха по нея, сетне я огледа по-внимателно. Макар и нежелани, по тялото ѝ се разляха приятни тръпки и младата жена се запита дали му харесва гледката, или просто прави сравнение, при това не в нейна полза, с безбройните си почитателки чужденки.

И какво от това? Тя харесваше тялото и лицето си. Кевин може и да не ги забелязваше, но Моли бе доволна от това, което Бог ѝ бе дал. Освен това хич не ѝ пукаше какво си мисли той.

Спътникът ѝ посочи към бутика.

— Там трябва да има сандали, ако искаш да си купиш нови в замяна на онези, които изгуби в езерото.

Сандалите в бутика едва ли бяха по джоба ѝ.

— По-добре да проверя в магазина на плажа.

— Но там предлагат само евтина стока.

Тя намести слънчевите очила на носа си. За разлика от неговите „Рево“, нейните струваха девет долара от „Маршале“.

— Аз не съм претенциозна.

Той я изгледа с любопитство.

— Нали не си от онези стиснати мултимилионерки, които цепят цента на две?

Моли се замисли за миг, сетне реши, че играе на чисто. Време беше той да разбере коя е в действителност, да се увери, че е пълна откачалка и прочее.

— Всъщност аз не съм мултимилионерка.

— Всички знаят, че си богата наследница.

— Да, ама... — Младата жена прехапа устни.

Той въздъхна.

— Защо ли имам чувството, че ще чуя нещо наистина шантаво?

— Предполагам, че зависи от гледната ти точка.

— Продължавай. Целият съм в слух.

— Аз съм разорена, сега разбра ли?

— Разорена?

— Няма значение. И след милион години няма да разбереш. —
Моли се отдалечи от него.

Докато пресичаше с бодра крачка улицата на път за плажното магазинче, той я настигна. Подразни се, като видя неодобрителната му физиономия, макар че би трябвало да очаква подобна реакция от господин Праведник, който можеше да послужи за пример на порасналите пасторски деца, въпреки че за нищо на света не искаше да го признае.

— За нула време си профукала цялото наследство, така ли? Значи, затова живееш в онова малко жилище.

Тя се спря по средата на улицата и се извъртя рязко към него.

— Не, не съм го профукала. Наистина похарчих малко през първата година, но повярвай ми, остана още много.

Кевин улови ръката ѝ и я повлече към тротоара, по-далеч от уличното движение.

— Тогава какво се случи?

— Нямах ли си друго по-интересно занимание, вместо да ми досаждаш?

— Всъщност не. Лоши инвестиции? Или си вложила всичко във ферма за производство на вегетарианско месо за крокодили?

— Много смешно.

— Опитала си се да завладееш пазара на пухкави чехли с розови заешки уши?

— А какво ще кажеш за това? — тросна се ядно тя, като спря пред плажното магазинче. — Заложих всичко, което имах, на „Старс“ в последния им мач за сезона, а някакъв спънат тъпанар заби топката в зоната на двойното покритие.

— Това беше удар под кръста.

Моли пое дълбоко дъх и бутна очилата на върха на главата си.

— Всъщност дарих всичките си пари преди няколко години. И не съжалявам.

Той примигна, сетне прихна.

— Дарила си ги?

— Да не би да имаш проблеми със слуха?

— Не, нямам. Хайде, кажи ми истината.

Тя му метна изпепеляващ поглед и влезе в магазина.

— Направо не е за вярване. Ти наистина си го направила. —
Кевин я бе настигнал. — И колко пари имаше?

— Много повече, отколкото ти имаш, синко.

Кевин се ухили.

— Хайде. Можеш да ми кажеш.

Тя се насочи към панера с обувките, но в следващия миг съжали
— вътре бе пълно с пластмасови сандали в най-ярките цветове на
дъгата.

— Повече от три милиона?

Моли подмина въпроса и протегна ръка към най-семплите
сандали — истинско творение на кича с някакви блестящи сребърни
звезди по каишките.

— По-малко от три?

— Няма да ти кажа. А сега се махай и не ми досаждай повече.

— Ако ми кажеш, ще те заведа в онзи бутик и ще можеш да си
купиш каквото ти душа иска с кредитната ми карта.

— Става. — Моли захвърли обратно в панера сребристите отврат
и се запъти към вратата.

Той избърза напред и я отвори любезно.

— Не искаш ли малко да те убеждавам, за да спасиш гордостта и
достоинството си?

— Не видя ли колко грозни бяха онези сандали? Освен това зная
колко си изкарал миналия сезон.

— Радвам се, че подписахме предбрачен договор. Яко! Аз си
мислех, че защитаваме твоето състояние, но дяволите да ме вземат, ако
на това не му се вика обрат на съдбата. Животът понякога ни поднася
огромни изненади — оказва се, че всъщност сме защитавали моите
пари. — Ухили се още по-широко. — Кой би си го помислил?

Той толкова явно се наслаждаваше на откритието си, че Моли
ускори крачка.

— Обзалагам се, че мога за половин час да опразня кредитната
ти карта — реши да попари ентузиазма му.

— Повече от три милиона ли бяха?

— Ще ти кажа, след като приключа с пазаруването. — Усмихна
се на една възрастна двойка.

— Ако ме излъжеш, ще върна всичките ти покупки.

— Дали някъде няма огледало, за да се полюбуваш на отражението си?

— Никога не бях срещал жена, която толкова да си припада по страхотния ми външен вид.

— *Всички* жени си припадат по страхотния ти външен вид. Само се *преструват*, че са впечатлени от личността ти.

— Божичко, някой наистина трябва хубаво да те натупа.

— Обаче ти си мъж, който не си пада по пердаха.

— А ти си истинска проклета глезла!

Тя му се усмихна и се запъти към бутика. Петнайсет минути покъсно излезе с два чифта сандали. Чак след като отново намести очилата на носа си, Моли забеляза, че Кевин също носи пазарска торба.

— Какво си купил? — поинтересува се младата жена.

— Имаш нужда от бански.

— Купил си ми бански?

— Да, прецених размера на око.

— И какъв модел е банският?

— Боже, ако някой ми купи подарък, ще бъда доволен и щастлив. Няма да се надувам и да се зверя подозрително, все едно са ми взели нещо.

— Ако е прашки, най-добре го върни.

— Хайде сега! Бих ли те обидил по този начин?

Двамата поеха надолу по улицата.

— Май прашките са единственият модел бански, който познаваш. Сигурна съм, че твоите мацки не носят друго.

— Ако си мислиш, че можеш да ме забаламосаш, няма да стане.

Минаха покрай сладкарница с името „Поръчай фъдж“. До нея имаше съвсем малък парк — само с няколко храста хортензии и две пейки.

— Време е, Дафни. Ето едно удобно местенце. — Кевин посочи една от пейките и след като тя седна, се настани до нея. Ръката му бръсна рамото ѝ, когато я преметна през облегалката. — Разкажи ми всичко за парите. Трябвало ли е да чакаш да станеш на двайсет и една, за да ги докопаш?

— Да, но още учех в университета и Фийби не ми позволи да взема и цент. Заяви, че ако искам достъп до парите, преди да съм

завършила, ще се наложи да я съдя.

— Умна мадама.

— Двамата с Дан ме държаха много изкъсо, затова, след като се дипломирах и тя най-после ми даде достъп до наследството, аз направих всичко, което би могъл да очакваш. Купих си кола, преместих се в луксозен апартамент, накупих си купища маркови дрехи — наистина онези дрехи много ми липсват. Но след известно време лъскавият живот на богатата наследница изгуби чара си.

— Защо просто не се хвана на работа?

— Направих го, но парите ми тежаха като камък на шията. Не бях спечелила нито цент от тях. Може би ако ги бях наследила от друг, а не от Бърт Съмървил, нямаше да ми е толкова трудно да ги приема. Обаче имах чувството, че той отново вре муцуна в живота ми, и това никак не ми се нравеше. Накрая реших да основа фондация и да прехвърля всички пари на нея. Ако кажеш на някого, кълна се, че ще те накарам да съжаляваш.

— Дала си всички пари?

— До последния цент.

— Колко?

Тя се заигра с шнура на шортите си.

— Не искам да ти кажа. И без това вече ме мислиш за смахната.

— Никак няма да ми е трудно да върна сандалите.

— Е, добре — петнайсет милиона!

За миг Кевин онемя и само я зяпаше сащисано.

— Дарила си петнайсет милиона долара?

Моли кимна.

Кевин отметна глава и се засмя.

— Ти *си* луда!

Тя си припомни салтото, което бе направила при скока от скалите.

— Може би. Но нито за миг не съм съжалявала. — Макар че сега нямаше да има нищо против да си получи известна част обратно, за да може да продължи да си плаща ипотеката.

— Наистина ли не съжаляваш?

— Не. Само ми е мъчно, защото вече не мога да си пазарувам готини дрехи, но вече ти го казах. И между другото, благодаря за сандалите. Страхотни са!

— Няма защо. Всъщност твоята история толкова много ми хареса, че следващия път, когато дойдем в града, ще ти купя и някой нов тоалет.

— Да не се отметнеш?

— Боже, сърцето ми се къса, като гледам как една жена се бори с все сили, за да отстоява едновременно и интересите, и достойнството си.

Тя се засмя.

— Здравей, Кевин!

Моли долови съвсем отчетлив немски акцент и вдигна глава. Видя елегантна блондинка да се носи забързано към тях с малка бяла кутийка в ръка. Жената носеше престилка на сини и бели ивици върху черните си панталони и горнището с остро деколте. Беше много хубава. Гъста коса, кафяви очи, дискретен грим. Навярно беше няколко години по-голяма от нея самата, на възрастта на Кевин.

— Хей, Кристина!

Тъкър се разтопи и според Моли я награди с ненужно секси усмивка, докато се изправяше, за да я поздрави.

Тя му подаде малката бяла картонена кутийка и Моли зърна от едната страна син печат, върху който бе гравирани надписът: „Поръчай фъдж“.

— Стори ми се, че снощи нашият фъдж много ти хареса, ja^[1]? Това е малък подарък за добре дошъл в Уинд Лейк. Вътре има рекламна мостра на фъдж.

— Много ти благодаря. — Той изглеждаше толкова доволен, че Моли едва се сдържа да не му напомни, че това е само сладкиш, а не пръстен на Суперкупата! — Кристина, това е Моли. Кристина е собственичка на онази сладкарница там. Запознахме се вчера, когато дойдох в града, за да хапна един хамбургер.

Жената беше много по-слаба, отколкото би трябвало да е собственичката на сладкарница. Моли реши, че това направо си е престъпление срещу природата.

— Приятно ми е да се запознаем, Моли.

— На мен също. — Би могла да подмине любопитното ѝ изражение, но не беше чак толкова великодушна. — Аз съм съпругата на Кевин.

— О! — Разочарованието ѝ бе толкова явно, колкото и номерът с кутийката с фъдж.

— Ние сме разделени — уточни Кевин. — Моли пише детски книжки.

— Ach so? О, няма? Винаги съм искала да напиша детска книжка. Може би ще отделиш време да ми дадеш някои идеи?

Моли се усмихна любезно, но не каза нищо. Искаше ѝ се поне веднъж да срещне някой, който не искаше да напише детска книжка. Хората предполагаха, че е много лесно да се пише за деца, тъй като историите са кратки. Нямаха представа колко усилия струва написването на успешна книга, едновременно поучителна и интересна за децата. Невинаги книгите, които възрастните смятаха за забавни, се харесваха на децата.

— Съжалявам, че ще продадеш лагера, Кевин. Ще ни липсваш. — В този миг Кристина зърна една жена да се запътва към сладкарницата и това пресече прехласнатите ѝ излияния към куотърбека. — Трябва да вървя. Отбий се следващия път, когато дойдеш в града, ще те почерпя с моите бонбони с вишнев пълнеж.

— Не можеш да продадеш лагера! — възкликна Моли в мига, в който жената се отдалечи.

— От самото начало ти казах, че тъкмо това смятам да направя.

Вярно беше, но тогава нямаше значение. Сега младата жена не можеше да понесе мисълта, че той с лека ръка ще се откаже от лагера. Мястото беше част от него, от семейството му и по някакъв странен начин, който не можеше да си обясни, бе започнал да се превръща в неразделна част и от нея.

Той разбра погрешно мълчанието ѝ и реши да я успокои.

— Не се притеснявай. Няма да е нужно да оставаме тук толкова дълго. Веднага щом наема управител, ще си тръгнем.

Докато пътуваха обратно към лагера, Моли се опита да подреди мислите си. Истинските корени на Кевин бяха тук. Той бе изгубил родителите си, нямаше братя и сестри и явно не смяташе да допусне Лили в живота си. Къщата, в която бе отраснал, принадлежеше на църквата. Нищо не го свързваше с миналото, освен лагера. Не биваше да се отказва от детските спомени.

В далечината се показва моравата пред станцията и обърканите мисли отстъпиха място на усещането за покой. Шарлот Лонг метеше

предната веранда, възрастен мъж караше колело с три колела, а една двойка си бърбеше, седнала на пейката. Моли се наслаждаваше на гледката на спретнатите бунгала, които приличаха на приказни къщички, и сенчестите дървета.

Нищо чудно, че всичко наоколо ѝ се струваше познато от мига, в който го зърна. Сякаш бе пристъпила в страниците на книгите си и се бе озовала в Гората на славея.

За да избегне срещата с непознати, Лили пое по тясната пътека зад ливадата, водеща към гората, вместо да се насочи към езерото. Беше се преоблякла в панталони и кафяво горнище с квадратно деколте, но пак ѝ бе горещо. Искаше ѝ се да е по-слаба, за да си сложи шорти. Като онези малки бели секси панталонки, неотменна част от гардероба ѝ в сериала „Лейс Инкорпорейтид“, които едва покриваха задните ѝ части.

Озова се на широка поляна. Високата трева галеше краката ѝ, усещаше приятното дразнене на песъчинките в сандалите си и част от напрежението, измъчващо я през целия ден, започна да изчезва. Чу ромоленето на водата в потока и се обърна, за да погледне. Зърна нещо толкова неуместно, че примигна от изумление.

Хромиран стол с червена пластмасова седалка.

Актрисата не можеше да проумее какво прави по средата на поляната. Когато се запъти към него, видя рекичка, покрай чиито брегове растяха папрат и тръстика, полюшващи се сред обраслите с мъх камъни. Столът бе поставен върху голям гладък камък, покрит с лишеи. Червената пластмасова седалка блестеше на слънчевите лъчи и по хромираните му крачета не се забелязваха следи от ръжда, значи бе поставен там съвсем наскоро. Но защо? При това едва се крепеше и се заклати, когато тя го докосна леко.

— Не го пипайте!

Лили се извърна и видя огромен мъж, приклепнал под слънчевите лъчи в края на поляната.

Ръката ѝ се стрелна уплашено към гърлото.

Зад нея столът цопна с плясък във водата.

— По дяволите! — Мъжът скочи на крака.

Беше наистина много едър, с рамене, широки като магистрала в Ел Ей с дванайсет платна, с грубо изсечено лице, типично за злодея в някой стар каубойски филм за Дивия запад. Изражението му излъчваше недвусмисленото послание: *Имам начини да накарам женички като теб да си развържат езика.* За окончателното завършване на образа липсваше единствено наболата брада по квадратната му челюст.

Косата му беше кошмар — или може би сбъдната мечта? — за всеки уважаващ себе си холивудски стилист. Гъста и сивееща по слепоочията, тя се спускаше до яката, а краищата ѝ сякаш бяха подрязани с ножа, несъмнено втъкнат в ботуша му. Само дето не бе обул ботуши, а протрити маратонки, от които се подаваха чорапи, насъбрани около глезените. А очите му — загадъчно тъмни и опасни върху силно загорялото, невероятно привлекателно лице.

Всеки холивудски продуцент щеше да си изпотроши краката, за да го наеме за продукцията си.

Всички тези мисли препускаха налудничаво из главата на Лили, вместо там да цари една-единствена: *Бягай!*

Той пристъпи към нея. Под шортите в цвят какви се виждаха загорелите му мускулести крака. Носеше избеляла синя джинсова риза, а навитите до лактите ръкави разкриваха силни ръце, обрасли с тъмни косми.

— Знаете ли колко време изгубих, за да наглася стола точно там?

Тя отстъпи предпазливо.

— Явно разполагате с доста свободно време.

— Да не би да ви е забавно?

— О, не. — Лили продължи да отстъпва. — Не ми е забавно.

Определено не е.

— Харесва ли ви да проваляте целодневната ми работа?

— Работа?

Веждите му се смръщиха заплашително.

— А вие какво работите?

— Работя ли?

— Останете на мястото си, дяволите да ви вземат, и престанете да треперите от страх!

— Не треперя от страх!

— За бога, няма да ви сторя нищо лошо! — Изръмжа нещо под нос, върна се в края на поляната и вдигна нещо от земята. Лили се възползва от моментното му разсейване, за да пристъпи към пътеката.

— Казах ви да не мърдате!

Държеше нещо като тетрадка и вече не изглеждаше заплашителен, а само невероятно груб и невъзпитан. Лили го изгледа с цялото високомерие на холивудска кралица.

— Струва ми се, че някой е забравил добрите си маниери.

— Излишна загуба на енергия. Дойдох тук, за да потърся уединение. Толкова много ли искам?

— Ни най-малко. Веднага си тръгвам.

— Идете там! — Мъжът посочи гневно с пръст към потока.

— Моля?

— Седнете там.

Лили вече не беше изплашена, а само раздразнена.

— Не мисля, че е уместно.

— Съсипахте работата ми за целия следобед. За компенсация може да ми позирате малко.

Чак сега тя осъзна, че той държеше скицист, а не тетрадка. Беше художник.

— А не е ли по-добре да си тръгна веднага?

— Казах ви да седнете!

— Някой споменава ли ви е, че сте голям грубиян?

— Струваше ми доста усилия, за да го постигна. Седнете на камъка с лице към слънцето.

— Благодаря, но не се излагам на пряка слънчева светлина. Вредно е за кожата.

— Как ми се иска само веднъж да срещна красива жена, която да не е суетна.

— Оценявам комплимента — процеди Лили сухо, — но бях в категорията на красавиците, когато бях с десетина години по-млада и петнайсетина килограма по-слаба.

— Не се превземайте. — Грубиянът измъкна молив от джоба на ризата си и започна да скицира, без повече да си дава труд да спори с нея, нито да седне на съгваемото столче, което тя зърна недалече. — Наклонете брадичка. Господи, наистина сте красива!

Промърмори комплимента толкова безстрастно, че изобщо не прозвуча ласкателно. Позалязлата звезда едва се сдържа да не му се тросне, че би трябвало да я види в разцвета на славата ѝ.

— Прав сте, че съм суетна — поде тя, само за да го подразни. — И тъкмо заради това не смятам повече да се пека на това слънце.

Моливът продължи да лети по скицата.

— Не обичам моделите ми да говорят, докато работя.

— Аз не съм ваш модел.

Тъкмо когато се канеше да се обърне и да си тръгне, той пъкна молива в джоба на ризата си.

— И как очаквате да се съсредоточа, когато постоянно мърдате?

— Нека ви е ясно: не ме е грижа дали сте съсредоточен, или не.

Веждите му отново се смръщиха и Лили имаше чувството, че се пита дали да не използва сила, за да я накара да остане. Накрая той затвори със замах скицника.

— В такъв случай ще се видим утре сутринта. Да кажем, в седем. Тогава слънцето няма да е толкова силно и вредно за кожата ви.

Внезапно ѝ стана забавно и раздражението ѝ се стопи.

— А защо да не е в шест и половина?

Мъжът присви очи.

— Поднасяте ме, нали?

— Проницателен грубиян — неустоима комбинация.

— Ще ви платя.

— Едва ли съм ви по джоба.

— Е, за това може да се поспори.

Тя се усмихна и се извърна към пътеката.

— Знаете ли кой съм аз? — подвикна нахалникът след нея.

Лили се обърна. Изражението му беше повече от заплашително.

— А трябва ли да зная?

— Аз съм Лиам Дженър, по дяволите!

Тя пое дълбоко дъх. Лиам Дженър. Джеръм Дейвид Селинджър сред американските художници. Мили боже... Какво правеше той тук?

По изражението ѝ мъжът разбра, че тя много добре знаеше кой е. Смръщената му гримаса изчезна и самодоволно се ухили.

— В такъв случай се разбрахме за седем.

— Аз... — *Лиам Дженър!* — Ще си помисля.

— Направете го.

Какъв неприятен тип! Беше направил услуга на света, като живееше в усамотение. Но при все това...

Лиам Дженър, един от най-известните художници в Америка, искаше да му позира. Ах, защо не беше някогашната двайсетгодишна красавица!

[1] да (нем.). — Бел.прев. ↑

13

„Дафни остави чука и отскочи назад, за да се полюбува на табелата, която бе заковала на входната врата. Надписът върху нея гласеше: «ВХОД ЗА ЯЗОВЦИ ЗАБРАНЕН!». Сама го бе нарисувала тази сутрин.“

Из „Самотният ден
на Дафни“

— Вземи малката стълба и провери горната лавица, Ейми! — извика Кевин от килера. — А аз ще разчистя тези кутии.

Щом се върнаха от града, той възложи на момичето да направи списък на хранителните запаси. През първите десет минути тя стрелкаше любопитни погледи между килера, където шефът ѝ работеше, и кухненския плот, където неговата съпруга подреждаше сандвичите и сладкишите за следобедния чай. Накрая явно не издържа и изтърси:

— Колко интересно, нали, че вие с Моли сте се оженили почти по същото време, по което и ние с Трой.

Моли постави първото парче от плодовия кейк върху старинния поднос и се заслуша в отговора на Кевин.

— Моли каза, че ще ѝ трябва още кафява захар — той смени темата, подхваната от Ейми. — Там горе има ли?

— Виждам два пакета. Четох една книга за брака...

— Какво друго?

— Кутии със стафиди и няколко пакетчета бакпулвер. Както и да е, в тази книга пише, че някои двойки, които отскоро са семейство, изпитват трудности да свикнат един с друг и изобщо с новия си начин на живот — не се отказваше новоизпечената брачна консултантка. — Защото това е една огромна промяна.

— Има ли овесено брашно? Тя каза, че ще ѝ трябва.

— Има една кутия, но не е от големите. Но ако имаш проблем с привикването или нещо друго, можеш да поговориш с Трой.

Последва продължително мълчание, което накара Моли да се усмихне.

— Може би не е зле да провериш какво е останало във фризера — посъветва накрая Кевин младоженката, явно вряла и кипяла в брачните дела.

Момичето се появи от килера и удостои Моли с един съчувствен поглед. Нещо в състраданието на тийнейджърката, в добавка с огърлицата от смучки по шията, действаше на нервите на Моли.

Без Кевин следобедният чай не беше толкова забавен. Госпожа Чет — всъщност Гуен — дори не се опита да скрие разочарованието си, когато младата жена обяви, че съпругът ѝ има друга работа. Може би настроението ѝ щеше да се подобри, ако знаеше, че Лили Шърман е отседнала в лагера, но актрисата не се появи и Моли реши да не оповестява присъствието ѝ.

Тъкмо вадеше дълбоките купи за разбиване, за да са готови за утрешната закуска, когато през задната врата влезе Кевин, понесъл покупките от бакалията. Избягна Ру, който се опитваше да сръфа глезените му, и остави торбите върху плота.

— Защо се занимаваш с това? Къде е Ейми?

— Престани, Ру. Току-що я пуснах да си върви. Вече започна да хленчи за своя Трой — цял ден са разделени.

Едва го бе изрекла и видя как момичето се носи през ливадата към съпруга си, който сигурно я бе подушил във въздуха, защото изведнъж изникна като с магическа пръчка.

— Ето че пак се започва — въздъхна Кевин.

Срещата им беше по-страстна от тв реклама на екзотичен парфюм. Моли гледаше как Трой впи устни в гърдата на жена си, подаваща се от деколтето на блузката. Тя отметна глава и изви шия.

Още една смучка.

Моли натисна ядно капака на пластмасовата кутия за продукти.

— Ако той не престане, накрая на Ейми ще се наложи да ѝ преливат кръв.

— Изглежда, тя няма нищо против. На някои жени им харесва, когато мъжете оставят по телата им доказателство за страстта си.

Нещо в начина, по който я погледна, накара гърдите ѝ да настръхнат. Моли се подразни от реакцията си.

— А някои жени виждат в това жалък опит на неуверен мъж да демонстрира господството си над жената.

— Да, има го и това — промърмори той и я удостои с една от ленивите си усмивки на път към задната врата. Отиваше да донесе останалите продукти.

Докато ги вадеше от торбите, Кевин попита Моли дали иска да отидат да вечерят в града, но тя отказа. Този неотразим футболист представляваше твърде голямо изкушение за нея, за да се подлага постоянно на него. Запъти се към бунгалото, доволна от проявената твърдост.

„Слънцето се бе изтърколило на небето и приличаше на голяма лимонова курабийка. Дафни изведнъж огладня.

Зелен боб! — помисли си тя. — С вкусна заливка от листа на глухарчета. И чийзкейк с ягоди за десерт.“

Днес за втори път в главата ѝ изскачаха персонажите от книгите ѝ. Може би най-сетне бе готова да се захване отново с работа — дори да не пише, може поне да нахвърли рисунките, които искаше Хелън, и така да получи остатъка от аванса си.

Моли влезе в бунгалото и откри, че хладилникът е зареден, а шкафовете са препълнени с продукти. Трябваше да отдаде дължимото на Кевин. С всички сили се стараеше да се грижи добре за нея. Никак не бе доволна, че започваше да го харесва твърде много, и се опита да пробуди у себе известна неприязън към този всепризнат хубавец, напомняйки си, че е повърхностен, егоистичен, надценен и прехвален женкар, който се фука със скъпарското си ферари, отвлича невинни жени и мрази сладките игриви пудели. Само дето пред нея не се бе изявил като женкар. Ни най-малко.

Защото не я намираше за привлекателна.

Моли се хвана за главата и нададе приглушен вик, възмутена от жалкото си съществуване. После си приготви обилна вечеря и я изяде до последната троха.

Вечерта седна на верандата и се втренчи в скицника, който бе намерила в едно от чекмеджетата. Нищо нямаше да стане, ако Дафни и Мелиса не са в такава задушевна близост, нали? В крайна сметка това беше само една детска книжка. Едва ли правата и свободата на американските граждани зависеха от това, колко близо са една до друга Дафни и Мелиса.

Моливът започна да се движи по листа, отначало бавно и нерешително, сетне по-бързо и уверено. Но скицата изобщо не приличаше на първоначалната ѝ идея. Вместо това, без да се усети, тя рисуваше гмурналия се във водата Бени — мократа козина бе полепнала по муцуната и водните капки се стичаха в очите му, а устата му бе зейнала, докато гледаше слисано Дафни, която летеше от върха на скалата. Ушите ѝ се вееха зад нея, обшитата с мъниста яка на джинсовото яке се бе разтворила, а чифт изключително стилни сандали „Маноло Бланик“ се свличаха от лапичките ѝ.

Моли се намръщи, когато си спомни за всички статии за тийнейджъри, останали парализирани завинаги при подобни скокове в непознати води. Какво послание щеше да отправи тази рисунка на малките читатели?

Откъсна листа от скицника и го смачка. Това беше проблем, за който всички онези ентусиасти, желаещи да пишат детски книжки, дори не се замисляха.

Творческото ѝ вдъхновение отново секна. Вместо да мисли за Дафни и Бени, тя установи, че пак се терзае за Кевин и лагера. Това място беше неговото наследство и той никога не биваше да го продава. Беше ѝ казал, че когато е бил дете, се е отегчавал тук, но сега нямаше време да скучае. Може би просто му е липсвал другар в игрите. Мислите ѝ се отплеснаха и тя започна да си фантазира в какви игри би искал да участва Кевин...

Реши да се поразходи до моравата пред голямата къща. Може би ще нахвърли няколко скици на бунгалата, просто за забавление. Пътюм, Ру припна, за да поздрави Шарлот Лонг, и я впечатли с интерпретацията си на мъртво куче. По-малко от половината бунгала бяха заети и изглежда, че повечето от обитателите им бяха излезли на вечерна разходка. Дългите тъмни сенки чертаеха причудливи плетеници върху хладната трева. Тук, в Гората на славея, животът течеше по-бавно, отколкото в забързания свят...

Беседката привлече вниманието на Моли.

„Ще устроя чаен купон! — възкликна Дафни. — Ще поканя приятелите си, ще се накиприм в страхотни шапки, ще похапваме замразен шоколадов крем и ще възклицаваме: «Ma chere, не е ли страхотен ден?».“

Тя се настани с кръстосани крака върху плажната кърпа, която бе взела със себе си, и започна да скицира. Няколко двойки, минаващи наблизо, се спряха да погледат, ала те принадлежаха към вече изчезващия вид на хората с добро възпитание и не прекъснаха работата ѝ с досадни въпроси. Докато рисуваше, Моли се замисли за годините, които бе прекарала по летни лагери. Една смътна идея се зароди в мозъка ѝ, не беше свързана с чаения купон, а с...

Затвори рисувателното блокче. Какъв смисъл има да мисли за бъдещето? „Бърдкейдж“ държеше авторските права за още две книги от поредицата за Дафни, ала те нямаше да приемат нито една, ако не внесе исканите от тях поправки за „Дафни се претъркулва“.

Когато приближи към бунгалото, видя, че всички лампи светят. Преди да тръгне, ги бе угасила, но не се притесни особено.

Ру тутакси се разляя и хукна към банята. Вратата не беше затворена и кучето я бутна с глава.

— Кротко, пухчо! — Моли отвори широко вратата и видя Кевин, в цялото си голо великолепие, излегнал се в старомодната вана, подпрял кръстосаните си крака върху ръба, с книга в ръка и къса пура, стърчаща от ъгъла на устата му.

— Какво правиш във ваната ми? — слиса се тя.

Въпреки че водата стигаше догоре, никаква сапунена пяна не скриваше прелестите му, затова младата жена не се осмели да приближи.

Той извади пурата от устата си. Не се виждаше дим и младата жена осъзна, че не е истинска, а шоколадова пръчка или карамелена близалка.

Неканеният гост дори имаше нахалството да изсумти раздражено.

— Какво мислиш, че правя? И не можеш ли да почукаш, преди да нахълташ?

— Ру нахълта, не аз! — възмути се Моли. Доволно от добре свършената работа, кучето се оттегли от полесражението и се запъти към паничката си с вода. — Защо не ползваш собствената си вана?

— Не обичам да дяля банята с непознати.

Тя реши да не изтъква очевидното — че в момента споделя тази с нея. Забеляза, че мускулестите му гърди изглеждат добре не само сухи, но и мокри. Дори мокри бяха още по-привлекателни. Нещо в начина, по който я гледаше, я накара да се почувства неспокойна.

— Откъде се сдоби с този бонбон?

— В града. Купих само един.

— Много щедро.

— Трябваше само да ме помолиш и щях да ти донеса.

— И откъде да зная, че ще купуваш бонбони? Освен това съм готова да се обзаложа, че си скрил някъде и онази кутийка с фъдж, която красивата fraulein^[1] ти подари.

— Затвори вратата, като излизаш. Освен ако не предпочиташ да се съблечеш и да дойдеш да ми правиш компания?

— Благодаря за поканата, но ми се струва, че ваната е малка за двама.

— Малка? Не мисля така, скъпа.

— О, я порасни най-после!

Моли се въртна и затръшна вратата зад себе си. Самодоволното му кискане я последва. *Слидерин!* Насочи се към малката спалня. Както бе предположила, куфарът му беше там. Въздъхна и притисна пръсти към слепоочията си. Старото главоболие се завръщаше.

„Дафни остави електрическата си китара и отвори вратата. На прага стоеше Бени.

— Може ли да ползвам ваната ти, Дафни?

— И защо ще го правиш?

Той изглеждаше уплашен.

— Просто така.“

Моли си наля чаша от бутилката „Совиньон блан“, която намери да се изстудява в хладилника, и я отнесе на верандата. Късото черно горнище не бе достатъчно топло за вечерния хлад, но не ѝ се влизаше вътре, за да си вземе пуловер.

Когато Кевин се появи, тя се полюшваше на дивана люлка. Натрапникът носеше чифт дебели сиви чорапи, комбинирани с копринен халат на тъмнокафяви и черни вертикални ивици. От тези, които една жена би купила за любовника си. Моли мигом намрази коприненото одеяние.

— Хайде да си устроим чаен купон в беседката, преди да си тръгнем — предложи тя. — Ще поканим всички обитатели на бунгалата.

— И защо ще го правим?

— За забавление.

— Много вълнуваща идея. — Той се отпусна на стола до нея и протегна крака. Косъмчетата на прасците му бяха още мокри. Ухаше на сапун „Сейфгард“ и нещо скъпо — на брониран автомобил, пълен с хиляди разбити женски сърца.

— Предпочитам да не оставаш тук, Кевин.

— Аз пък предпочитам да остана. — Отпи от чашата вино, която бе донесъл.

„— Може ли да спя в твоята къща, Дафни?

— Предполагам, че да. Но защо искаш да спиш при мен?

— Защото в моята има призрак.“

— Не можеш вечно да се криеш от Лили — изтъкна Моли.

— Не се крия. Просто изчаквам подходящия момент.

— Не съм запозната добре с условията за анулиране на брака, но ми се струва, че присъствието ти тук може да провали процедурата.

— Нашата е провалена от самото начало — рече той. — Според това, което ми обясни моят адвокат, условията за искане на анулиране на брака са лошо отношение или неизпълнение на съпружеските задължения. Можеш да посочиш като причина последното. Аз със сигурност няма да възразя.

— Но това, че живеем заедно, поставя въпросната причина под съмнение.

— Голяма работа! В такъв случай ще получим развод. Може да отнеме малко повече време, но резултатът ще е същият.

Тя стана от люлката.

— Въпреки това не искам да оставаш тук.

— Бунгалото е мое.

— Аз пък съм наемател и също имам права.

— Защо ми се струва, че близостта ми те изнервя? — Тихият му чувствен глас сякаш я обгърна като с меко одеяло.

— Да бе, как не — прозина се престорено младата жена.

Развеселен, той кимна към чашата ѝ с вино.

— Виждам, че пиеш. Не се ли боиш, че отново ще ми се нахвърлиш, докато спя?

— Олеле! Рецидив. Как не се сетих!

— Или може би те е страх, че аз ще те нападам.

Прималя ѝ, но тя реши да го дава госпожа Невъзмутимост, отиде до масата и изтръска няколко трохи хляб от салфетката, която бе оставила там.

— И защо да ме е страх? Аз не те привличам.

Той забави отговора си достатъчно дълго, за да я изнерви.

— А ти откъде знаеш кой ме привлича и кой не?

Сърцето ѝ прескочи няколко удара.

— О, господи! А аз си мислех, че безупречният ми английски неминуемо ще те отблъсне.

— Голяма умница се извъди.

— Извини ме, но аз харесвам по-дълбокомислени мъже.

— Да не би да искаш да кажеш, че съм плиткоумен?

— Като локва на тротоара. Но си богат и красив, така че всичко е наред.

— Не съм плиткоумен!

— Хайде да броим: най-важното в живота на Кевин Тъкър е...

— Футболът е моята работа. Това едва ли ме прави плиткоумен.

— Второто, третото и четвъртото най-важно нещо в живота на Кевин Тъкър са футболът, футболът и — я, каква изненада — футболът.

— Аз съм най-добрият в работата си и нямам намерение да се извинявам за това.

— Петото най-важно нещо в живота на Кевин Тъкър е... О, почакай, това са жените, нали?

— При това тези, чиито уста не мелят непрекъснато, а ти не си от тях!

Моли тъкмо се канеше да му отвърне подобаващо, когато изведнъж получи прозрение.

— Най-сетне проумях! Всички онези чужденки... — Кевин настръхна. — Ти всъщност не искаш истински да си общуваш с някого. Една пълноценна връзка би могла да те отвлече от основната ти страст.

— Нямах представа какви ги плещиш. Колко пъти трябва да ти кажа, че съм излизал с много американки.

— Обзалагам се, че са от една и съща порода. Красиви, не особено умни и веднага щом започнат да предявяват някакви претенции, ти им биеш шута.

— Добрите стари времена.

— Това беше обида, в случай че не си забелязал.

— И аз ти я върнах, в случай че ти не си забелязала.

Моли се усмихна.

— Сигурна съм, че не би желал да останеш под един и същ покрив с толкова строга и взискателна особа като мен.

— Няма да се отървеш толкова лесно от мен. Всъщност съвместният ни живот би могъл да има известни предимства. Той се надигна от стола си и я прониза с поглед, който извика у нея представата за потни тела и омачкани чаршафи. После бръкна в джоба на халата си и развали магията, която навярно бе плод единствено на въображението ѝ.

Измъкна смачкан лист хартия. Отне ѝ минута, за да познае рисунката на Дафни, скачаща от скалата във водата.

— Намерих това в кошчето за боклук. — Той приглади листа и пристъпи към нея, сетне посочи към Бени. — Този тип. Язовец ли е?

Тя кимна неохотно. Искаше ѝ се да бе изхвърлила рисунката на място, където той нямаше да я намери.

— И защо си я хвърлила?

— От съображения за сигурност.

— Хм...

— Понякога черпя вдъхновение от собствените си житейски преживявания.

— Виждам — подсмихна се Кевин.

— Аз всъщност рисувам комикси, не съм истински художник.

— Струва ми се доста старателно и прецизно за комикс.

Тя сви рамене и протегна ръка, за да вземе рисунката, но той поклати глава.

— Вече е моя. Харесва ми. — Пъхна я обратно в джоба си, сетне се извърна към кухненската врата. — По-добре да отида да се облека.

— Добре, защото няма да останеш тук.

— О, напротив, ще остана. Просто се налага да отскоча за малко до града. — Спря се и ѝ се усмихна лукаво. — Ако искаш, можеш да дойдеш с мен.

В главата ѝ мигом зазвъняха предупредителни камбанки.

— Благодаря, но немският ми не е много добър, а съм и алергична към шоколад.

— Ако не те познавах по-добре, щях да кажа, че ревнуваш.

— Само не забравяй, libeling^[2], че часовникът е нагласен да звъни точно в пет и половина сутринта.

Чу го да се прибира някъде след един през нощта и затова на зазоряване с огромно удоволствие задумка по вратата му. През цялата нощ бе валяло, но докато вървяха мълчаливо надолу по пътеката и двамата бяха твърде недоспали, за да се насладят на чистото розово-сиво небе. Кевин се прозяваше, а Моли се бе съсредоточила в краката си, за да избегне локвите. Само Ру се чувстваше щастлив и весело припикаше наоколо.

Младата жена направи палачинки с боровинки, а съпругът ѝ се зае да реже плодове на неравни резени и да ги подрежда в голяма синя керамична купа. Докато работеше, не спираше да мърмори, че някой с толкова много успешни пасове и отбелязани точки не би трябвало да се занимава с кухненска работа. Спря да се оплаква, когато Марми влезе в кухнята.

— Откъде се взе тази котка?

— Дойде вчера — уклончиво отвърна Моли. — Казва се Марми.

Ру изръмжа и се сви под масата. Кевин грабна една кухненска кърпа и избърса ръцете си.

— Хей, момиче. — Коленичи и погали животното. Марми мигом се сгуши до него.

— Мислех, че не обичаш животни.

— Разбира се, че ги обичам. Откъде ти хрумна подобна мисъл?
— Марми сложи лапи върху крака му и той я взе на ръце.

— Може би е заради кучето ми?

— Та нима това е куче? Боже, аз пък си мислех, че е ужасна грешка на природата. — Дългите му, тънки пръсти се заровиха в пухкавата котешка козина.

— Слидерин! — Моли затвори с трясък капака на кутията с брашното. Що за човек може да харесва една котка повече от един чистокръвен френски пудел?

— Как ме нарече?

— Това е литературен герой. Няма да разбереш.

— „Хари Потър“. Освен това не ми харесват подобни сравнения.

Отговорът му я подразни. Ставаше й все по-трудно да се убеди, че той е само едно хубаво лице.

Семейство Пиърсън бяха първите гости, дошли на закуска. Джон Пиърсън изяде шест палачинки и порция бъркани яйца, докато осведомяваше Кевин за безплодното си дирене на някаква пъстроцветна пойна птичка. Чет и Гуен си тръгнаха същия ден, а когато Моли надникна в трапезарията, завари Гуен да мята игриви погледи към куотърбека. Малко по-късно тя чу някаква дандания откъм предната част на къщата. Изгаси котлона и хукна към вестибюла. Там завари страховития мъж, когото бе видяла на ливадата в деня на пристигането си, да обяснява изнервено на Кевин:

— Тя е червенокоса. Висока около метър и седемдесет и пет. Красива. Някой каза, че я е видял тук вчера следобед.

— И за какво ви трябва? — попита Кевин.

— Имахме уговорка.

— Каква уговорка?

— Тя тук ли е, или не?

— Струва ми се, че разпознавам това ръмжене. — Лили се появи на горната площадка на стълбите. Незнайно как, но изглеждаше неотразима в обикновена светлолилава ленена риза и клин в същия тон. Заслиза бавно по стълбището като истинска кралица на екрана, но видя Кевин и смутено спря.

— Добро утро!

Той ѝ кимна кратко и се шмугна в трапезарията.

Лили тутакси се окопоти. Мъжът, който бе дошъл да я търси, се бе втренчил по посока на трапезарията, и Моли се увери, че наистина е същият, който бе излязъл от гората през първия ден от престоя ѝ тук. Откъде го познаваше Лили?

— Вече е осем и половина — изръмжа непознатият. — Трябваше да се срещнем в седем.

— Опитах се да стана, но сънят надделя.

Той я изгледа като раздразнен лъв.

— Да вървим. Губя светлината.

— Сигурна съм, че ако потърсите достатъчно упорито, ще успеете да я намерите. А междувременно аз смятам да закуся.

Мъжът смръщи вежди.

Лили се извърна към младата жена с ледено изражение.

— Ще е възможно ли да се нахраня в кухнята, а не в трапезарията?

Моли си каза, че не бива да обръща внимание на враждебността на актрисата, но някакъв вътрешен глас ѝ нашепна да ѝ даде да се разбере. Тази игра се играеше от двама.

— Разбира се. Може би и *двамата* ще предпочетете да хапнете там. Направила съм палачинки с боровинки.

Лили се нацупи.

— Имате ли кафе? — тросна се непознатият.

Моли винаги бе харесвала хора, на които не им пукаше за мнението на околните — навярно защото тя твърде дълго се бе старала да извоюва одобрението на баща си. Възмутителното и ексцентрично поведение на този мъж я очароваше. Освен това не ѝ убягна колко бе секси за възрастта си.

— Колкото пожелаете.

— Е, в такъв случай приемам предложението.

Моли се почувства малко виновна и отново насочи вниманието си към Лили.

— Можете да използвате кухнята всеки път когато пожелаете. Сигурна съм, че бихте желали да избегнете досадните си фенове рано сутринта.

— За какви фенове става дума? — сърдито попита мъжът.

— Аз съм доста известна — осведоми го Лили.

— О. — Явно известността ѝ не му направи впечатление. — Ако искате да закусите, не е зле да побързате.

— Този невероятно самовлюбен мъж е Лиам Дженър — обърна се Лили към младата жена явно с единствената цел да го подразни. Моли бе сигурна в това. — Господин Дженър, запознайте се с Моли. Тя е... съпруга на моя племенник.

За втори път през последните два дни Моли се слиса. Боже, още една знаменитост!

— Господин Дженър? — промълви благоговейно тя и преглътна с усилие. — Нямам думи да изразя удоволствието да се запозная с вас. От години се възхищавам на творбите ви. Не мога да повярвам, че сте тук! Просто... Косата ви е по-дълга, отколкото на снимката, която винаги публикуват. Зная, че е правена преди години, но... извинете. Дрънкам глупости. Но вашето творчество означава много за мен.

Той изпепели Лили с поглед.

— Ако исках да знае името ми, щях сам да ѝ го съобщя.

— Големи сме късметлии — заяви Лили на домакинята. — Мисля, че най-последно имаме победител в нашия конкурс „Господин Чаровник“.

Моли още не се бе съвзела напълно.

— Всичко е наред. Разбирам. Сигурна съм, че много хора ви досаждат, но...

— Може би ще прескочите хвалебствията и най-последно ще ни заведете при онези палачинки.

Тя пое дълбоко въздух.

— Оттук, моля. Сър.

— Може би не е зле да пригответе за госта си пирог с рачешки щипки — подхвърли Лили саркастично. — В тон с характера му.

— Чух ви — промърмори художникът.

В кухнята Моли най-последно успя да си възвърне самообладанието и настани Лили и Лиам Дженър на кръглата маса, разположена в еркерна част на помещението. После се втурна да спасява бърканите яйца, които бе зарязала, и ги изсипа със замах в чиниите.

Кевин влезе през вратата, хвърли поглед към актрисата и художника, но не попита нищо.

— Онези яйца най-последно готови ли са?

Моли му подаде чиниите.

— Препържиха се. Ако госпожа Пиърсън се оплаче, пусни в ход чара си. Ще донесеш ли кафе? Имаме гости. Това е Лиам Дженър.

Кевин кимна към художника.

— Чух в града, че имате къща край езерото.

— А вие сте Кевин Тъкър. — За пръв път Лиам се усмихна и Моли се удиви колко бързо се смекчиха грубите му черти. Наистина този мъж беше много секси. Лили също го забеляза, макар че не изглеждаше толкова впечатлена като снаха си.

Дженър стана и протегна ръка.

— Трябваше веднага да ви позная. От години съм заклет привърженик на „Старс“.

Докато двамата мъже се здрависваха, Моли с изумление видя как избухливият художник се превърна в смирен футболен запаляно.

— Имахте много добър сезон.

— Можеше да бъде и по-добре.

— Е, предполагам, че не може винаги да печелите.

Разговорът се завъртя около отбора, а Моли се взираше удивено в двамата мъже и жената. Каква странна компания се бе събрала в това изолирано място. Футболист, художник и кинозвезда.

Тук, на „Острова на Гилиган“^[3].

Тя се усмихна, взе чиниите от Кевин, който бе погълнат от разговора, тръсна ги върху един поднос и ги отнесе в трапезарията. За щастие, нямаше оплаквания от яйцата. Напълни две чаши от кафеварката, добави сметана и захар, и ги отнесе в кухнята.

Кевин се бе облегнал на вратата на килера и говореше с Дженър, без да обръща никакво внимание на Лили.

— ... Чух в града, че много хора посещават Уинд Лейк с надеждата да ви зърнат. Очевидно оказвате благотворно влияние върху местния туризъм.

— Не е по мое желание. — Художникът взе чашата с кафето от Моли, остави я пред себе си и се облегна назад.

„Той изглежда в пълна хармония със себе си“, помисли си младата жена. Едър и грубоват, с донякъде мечешко телосложение — човек на изкуството, скрит под външността на сприхав и недодялан ловец или рибар.

— Щом се разчу, че съм си построил къща тук, започнаха да идват всякакви идиоти.

Лили пое лъжичката, която Моли ѝ подаде, и започна да разбърква кафето си.

— Явно нямате високо мнение за почитателите си, господин Дженър.

— Те са впечатлени от славата, а не от работите ми. Започват да бърбят несвързано каква чест е да се запознаят с мен, но три четвърти от тях не биха разпознали моя картина, дори да ги ухапе по задника.

Като една от „бъбреците несвързано“, Моли не можеше да позволи подобна обида.

— „Сериозната Мейми“, рисувана през 1968-а, много ранен акварел. — Изля част от сместа за палачинки в титана. — Емоционално наситена творба с измамна простота на рисунъка. „Знаци“, рисувана през 1971-ва, акварел, техника „суха четка“. Критиците я оплюха, но сгрешиха. От 1996 до 1998 година рисувате с акрилни бои своите „Пустинни серии“. В стилово отношение тези картини са пастиш — смесица от постмодернистична еkleктика, класицизъм, донякъде повлияни от импресионизма. Подобни творби са характерни за вашата четка.

Кевин се усмихна.

— Моли е пълна отличничка. Завършила е Северозападния университет. Пише детски книжки. Лично аз най-много харесвам от картините ви един пейзаж. Нямам представа с какво е нарисуван или как са се произнесли критиците за него, но в далечината има едно дете, много ми допада.

— Моята любима картина е „Улично момиче“ — вметна Лили. — Самотна фигура на градска улица, износени червени обувки, лицето изразява пълно отчаяние и безнадеждност. Преди десет години беше продадена за двайсет и две хиляди долара.

— Двайсет и четири.

— Двайсет и две — настоя Лили спокойно. — Аз я купих.

За пръв път Лиам Дженър, изглежда, изгуби дар слово. Но не за дълго.

— Какво работите?

Преди да отговори, Лили отпи от кафето си.

— Някога бях детектив.

За миг Моли се поколеба дали да подмине уклончивия отговор на по-възрастната жена, но беше любопитна да види реакцията му.

— Това е Лили Шърман, господин Дженър. Тя е доста известна актриса.

Той се облегна назад и я изгледа изпитателно.

— Онзи глупав плакат — промърмори накрая. — Сега си спомням. Носехте жълти бикини.

— Да, е, очевидно онези дни, когато ме снимаха за плакати, вече са минало.

— И слава богу. Бикините бяха непристойни.

Първоначалната изненада на Лили бе изместена от възмущение.

— Нямаше нищо непристойно в тях! В сравнение с днешните са направо скромни.

Гъстите му вежди се склочиха.

— Да се покрива тялото ви с каквото и да било, е непристойно. Би трябвало да се снимате гола.

— Аз съм в трапезарията — смотолеви Кевин и излезе.

Цял табун диви коне не би могъл да извлече Моли от тази кухня. Плъзна ловко по една чиния с палачинки пред всеки от гостите.

— Гола? — Чашката на Лили изтрака върху чинийката. — За нищо на света! Веднъж отказах цяло състояние, когато ми предложиха да се снимам за корицата на „Плейбой“.

— Какво общо има „Плейбой“? Аз говоря за изкуство, а не за гъделичкане на низки страсти. — Художникът забучи вилица в палачинките. — Отлична закуска, Моли. Напусни това място и ела да ми готвиш.

— Аз всъщност съм писателка, а не готвачка.

— Да, детски книжки. — Вилицата му застина във въздуха. — И аз съм мислил да напиша детска книжка... — Набучи от чинията на Лили една от неизядените палачинки. — Но навярно идеите ми едва ли ще се харесат.

— Не и ако включват голи тела — подсмихна се актрисата.

Моли се изкиска.

Дженър я стрелна с унищожителен поглед.

— Извинете. — Младата жена прехапа устни, но не издържа и отново прихна.

Художникът смръщи още по-сърдито вежди. Тя тъкмо се канеше да му се извини, когато зърна лекото потрепване в ъгълчетата на устните му. Е, изглежда, че Лиам Дженър съвсем не беше такъв темерут, на какъвто се преструваше. Тук ставаше все по-интересно.

Той посочи към полупразната чаша на Лили.

— Можете да я вземете със себе си. Както и остатъка от закуската. Трябва да вървим.

— Не съм казала, че ще ви позирам. Не ми харесвате.

— Това не е изненада — никой не ме харесва. Разбира се, че ще ми позирате. Хората се редят на опашка, за да бъдат удостоени с подобна чест — додаде саркастично.

— Нарисувайте Моли. Погледнете само какви очи има.

Дженър се втренчи изпитателно в младата жена, която несъзнателно примигна смутено.

— Те наистина са доста необикновени — кимна художникът. — Интересно лице, но още не притежава достатъчно жизнен опит, за да е наистина поразително.

— Хей, не говорете за мен, все едно ме няма.

Той повдигна тъмните си вежди към Моли, сетне насочи отново вниманието си към Лили.

— Само заради мен ли е, или сте твърдоглава по рождение?

— Не съм твърдоглава. Просто защитавам репутацията ви на художник. Може би ако бях на двасет, щях да ви позирам, но...

— И защо ще искам да ви рисувам, когато сте били на двасет?
— Звучеше искрено изненадан.

— О, мисля, че това е съвсем очевидно — махна нехайно с ръка Лили.

Той се вгледа замислено в нея. Трудно можеше да се разгадае изражението на лицето му. Сетне поклати глава.

— Разбира се. Тази национална мания за отслабване. Не сте ли вече малко възрастна, за да си падате по подобни неща?

Лили залепи една сияйна усмивка на лицето си и стана от стола си.

— Разбира се. Благодаря за закуската, Моли. Довиждане, господин Дженър.

Погледът му я проследи, докато се изнасяше с плавна стъпка от кухнята. Моли се зачуди дали бе забелязал скованите ѝ рамене.

Не каза нищо и го остави да допие кафето си. Накрая той събра чиниите от масата и ги отнесе до мивката.

— Това бяха най-вкусните палачинки, които съм ял от години. Кажете ми какво ти дължа.

— Да ми дължите?

— Едва ли раздавате безплатно храна. Нали тук е пансион — напомни ѝ мъжът.

— О, да. Но в случая закуската е безплатна. Аз ви черпя.

— Оценявам жеста. — Той се обърна, за да си върви.

— Господин Дженър.

— Наричай ме Лиам.

Тя се усмихна.

— Лиам, идвай на закуска винаги когато пожелаеш. Можеш да влизаш незабелязано през вратата на кухнята.

Той кимна.

— Благодаря. Навярно ще се възползвам от поканата.

[1] госпожица (нем.). — Бел.ред. ↑

[2] скъпи (нем.). — Бел.прев. ↑

[3] Американски ситком от средата на шейсетте години на ХХ век, в който се проследяват комичните приключения на група корабкрушенци на самотен остров. — Бел.прев. ↑

*„Ела по-близо до водата, Дафни — подкани
я Бени. — Няма да те намокря.“*

*Из „Дафни оплесква
нещата“*

— Имаш ли идеи за нова книга? — попита Фийби рано следобед на следващия ден по телефона.

Неприятна тема, но след като през първите десет минути от разговора им Моли ловко бе отбягвала настойчивите въпроси на кокошката Силия за Кевин, всичко останало беше за предпочитане.

— Няколко. Но не забравяй, че „Дафни се претъркулва“ е първата книга от трилогията за Дафни. „Бърдкейдж“ няма да приемат друг ръкопис, докато не завърша промените, които те искат.

Не беше нужно сестра ѝ да знае, че още не бе започнала тези промени, макар че след закуска бе взела назаем колата на Кевин и бе отскочила до града, за да си купи някои пособия за рисуване.

— Онези от НДНА са просто клоуни.

— При това не особено забавни. В бунгалото нямам телевизор. Напоследък изявявали ли са се?

— Миналата вечер. Новият законопроект за правата на хомосексуалните двойки, внесен в Конгреса, им спечели доста от местното ефирно време. — Фийби се поколеба, което не беше добър знак. — Моли, те отново споменаха Дафни.

— Не мога да повярвам! И защо го правят? Аз не съм някоя прочута детска авторка.

— Това е Чикаго, а ти си съпруга на най-известния куотърбек в града. Използват това, за да получат повече екранно време. Ти все още си съпруга на Кевин, нали?

Младата жена не искаше отново да обсъжда този въпрос.

— Временно. Следващия път ми напомни да си намеря малко по-смел издател. — В същия миг съжали за несдържаността си, тъй като не само издателят имаше нужда да прояви храброст. Отново си напомни, че нямаше друг избор, ако искаше да си плаща сметките.

— Как си с парите? — попита Фийби, сякаш прочела мислите ѝ.
— Зная, че ти...

— Справям се. Няма проблем — прекъсна я тя.

Колкото и да обичаше сестра си, понякога ѝ се искаше всичко, до което се докосваше Фийби, да не се превръщаше в злато. Успехът ѝ караше Моли да се чувства като абсолютна загубенячка. Фийби беше богата, красива и емоционално уравновесена. Моли беше бедна, донякъде привлекателна, но често на ръба на емоционален срив, макар да не искаше да си го признае. Фийби бе преодоляла изключителни трудности и се бе борила упорито, за да стане един от най-влиятелните собственици в НФЛ, а Моли дори не можеше да защити измисленото си зайче от посегателствата на реалния живот.

След като затвори, тя побъбри с някои от гостите, после сложи чисти кърпи в баните, докато Кевин настаняваше новопристигналата двойка от Кливланд в едно от бунгалата. Като привърши със задълженията си, младата жена се запъти към бунгалото си. Смяташе да облече новия си бански и да поплува в езерото.

Извади придобивката си от торбата и откри, че макар долницето да не беше прашки, банският се състоеше от две миниатюрни парчета плат, придържани с тънки връзки отстрани — доста оскъден за вкуса ѝ. Но пък горницето имаше банели, които повдигаха и подчертаваха гърдите ѝ и Ру, изглежда, напълно го одобри.

При все че температурата на въздуха беше около двайсет и осем градуса, водата в езерото още не се бе затоплила и плажът пустееше. Моли настръхна цялата, когато влезе в студената вода. Ру намокри лапите си, но реши, че ледената баня не е по вкуса му, и хукна да гони чайките по брега. Когато повече не можеше да издържа това мъчение, тя събра сили и се гмурна във водата.

Изплува, пое дълбоко въздух, сетне запори водата с бързи и резки движения, за да се стопли. След малко забеляза Кевин, застанал на ливадата. Деветте години, прекарани в летни лагери, я бяха научили колко е важно, когато плуваш, да имаш другарче, а той беше

достатъчно наблизно, за да чуе виковете ѝ за помощ, ако започне да потъва.

Легна по гръб и поплува малко, като избягваше дълбокото — независимо от приказките на Тъкър, тя беше изключително разумна личност, когато ставаше дума за водна безопасност. Когато следващия път погледна към моравата, той не бе помръднал от мястото си.

Изглеждаше отегчен.

Махна му, за да привлече вниманието му, и той ѝ махна вяло в отговор.

Това не беше добре. Изобщо не беше добре.

Тя отново се гмурна и се замисли.

Кевин наблюдаваше изявите на Моли във водата, докато чакаше от фирмата за прибиране на сметта да дойдат с новия контейнер за боклук. Мярна нещо яркочервено, когато тя скочи във водата, а после се гмурна. Покупката на този бански се оказа голяма грешка. Показваше твърде много от изкусителното ѝ стройно тяло. И без това полагаше огромни усилия да се прави, че не го забелязва. Но яркият цвят бе привлякъл погледа му вчера в бутика, защото беше с почти същия оттенък като косата ѝ, когато се срещнаха за пръв път.

Сега косата ѝ вече не изглеждаше така. Бяха изменили само четири дни, но Моли отново бе започнала да полага грижи за себе си и косата ѝ бе със същия богат и наситен цвят като на кленовия сироп, с който той заливаше палачинките ѝ. Струваше му се, че я наблюдава как отново се връща към живот. Кожата ѝ вече не беше болезнено бледа, а очите ѝ блестяха, особено когато се заяждаше с него.

Тези очи... Леко скосени, с онова лукаво изражение, дръзко предупреждаващо околния свят, че от нея не може да се очаква нищо добро, но явно само той бе осъзнал това. Фийби и Дан виждаха умната и старателна Моли, която обичаше децата, зайците и смешните кучета. Като че ли единствено той разбираше, че във вените ѝ тече буйна кръв, подтикваща я да търси предизвикателства, да се опълчва на общоприетото.

По време на обратния полет до Чикаго, Дан му бе изнесъл цяла лекция за това, колко сериозно се отнасяла балдъзата му към всичко. Как като дете никога не била правила нищо нередно. Каква отлична

студентка била, истински образец на примерен гражданин. Беше добавил, че Моли е на двайсет и седем, но притежава мъдростта и зрелостта на четирийсетгодишна. Според Кевин тя беше на двайсет и седем с ума на седемгодишно хлапе. Нищо чудно, че си бе избрала за професия да пише книжки за деца. По този начин забавляваше връстниците си!

Дразнеше се, че тя имаше нахалството да го нарече плиткоумен. Та той никога не би подарил петнайсет милиона долара. За Кевин Моли беше безразсъдна авантюристка.

Видя как във водата отново проблесна нещо червено. Гедините, прекарани по летни лагери, я бяха направили добра плувкиня, притежаваше уверен и грациозен замах. И хубаво, стегнато тяло... Последното, от което се нуждаеше, бе да започне да мисли отново за тялото ѝ, затова Кевин си припомни как го размиваше.

Кое то не означаваше, че не беше истински трън в задника. Притежаваше достатъчно дързост и ловкост, за да изскача постоянно в мислите му, но главата му беше много по-здроаво закрепена на раменете от нейната, така че нахалницата нямаше да успее да пробие защитата му.

Погледът му се стрелна отново към езерото, но никъде не я видя. Изчака да се мерне червеното. И продължи да чака... Целият се напрегна, докато повърхността оставаше гладка. Той пристъпи напред. В този миг главата ѝ изскочи — малка точка в далечината. Малко преди да изчезне, тя успя да изкрещи една-единствена дума:

— *Помощ!*

Младият мъж хукна натам.

Моли задържа дъха си колкото може по-дълго, но накрая изплува, за да поеме дълбоко въздух. Както бе предположила, Кевин се бе втурнал да я спасява. Колко мило!

Това би трябвало да напомпа адреналина му.

Тя пляска безпомощно във водата, докато се увери, че я е забелязал, после отново се гмурна надълбоко и заплува надясно. Доста гаднярско от нейна страна, но пък беше с добри намерения. Отегченият ѝ съпруг имаше нещастен вид и бе крайно време той да се позабавлява в лагера „Уинд Лейк“. Може би тогава нямаше да бърза толкова да го продава.

Моли отново изскочи на повърхността. Благодарение на ловките ѝ маневри той се бе отклонил доста далеч вляво. Тя пое дълбоко дъх и пак се потопи във водата.

„Когато Дафни изчезна за трети път под водата, Бени заплува...“

Не ѝ хареса.

„Когато Бени се гмурна за трети път, Дафни заплува по-бързо и по-бързо...“

На Бени ще му се отрази добре, ако Дафни го спаси. Крайно време е да престане да си вири толкова носа — убеждаваше се Моли с лицемерна загриженост. — А и не би трябвало да плува сам, без другарче.

Отвори очи под водата, но тя бе помътняла от дъжда и не можа да види много. Припомни си колко превзети и гнусливи бяха някои от приятелките ѝ, които бяха свикнали да се къпят в чисти басейни вместо в горско езеро. „Ами ако някоя риба ме ухапе?“, примираха те. Но още след първата си лятна ваканция, прекарана на лагер, Моли свикна да плува в езера и реки и лудееше на воля във водите им.

Дробовете ѝ започнаха да изгарят и се наложи да изплува за глътка въздух. Кевин се намираше на десетина метра вляво от нея. Кой знае защо, изведнъж се сети за баснята за лъжливото овчарче и вълка, но тя побърза да пропъди спомена и направи следващия си ход.

— *Помощ!*

Той се завъртя във водата, мократа му руса коса бе полепнала по прекрасното му чело.

— Дръж се, Моли!

— Побързай! Аз имам — *дупка в главата* — спазъм! Кракът ми се схвана! — изкрещя тя и отново потъна.

Заплува надясно, към „страничната линия на стадиона“, за да затрудни опитния куотърбек.

Дробовете ѝ отново горяха. Време бе да изплува до голлинията.

Ненаправно Кевин бе прекарал двайсет години на футболното игрище и бе усвоил до съвършенство уменията да различава рисийвърта в тълпата. Тукатси я зърна и заплува към нея. Плуваше с мощни загребвания и тя толкова се прехласна да го гледа как цепи водата, че почти забрави отново да потъне.

Ръката му докосна бедрото ѝ, после се обви около миниатюрното ѝ долнище. Би трябвало да го предвиди.

Той дръпна силно плата, за да я притегли към себе си и тънките връзки не издържаха и се скъсаха. Храбрият ѝ спасител обви ръка около нея и я изтегли на повърхността.

Долнището на банския най-своенравно отказа да я последва. Докато водата го отнасяше, Моли угрижено се питаше как се бе озовала в подобна ситуация. Това ли бе наградата ѝ, задето искаше да стори добро?

— Добре ли си?

Тя мярна за миг лицето му, преди да я затегли към брега. Наистина здравата го бе изплашила. Обаче обзелата я вина не ѝ попречи да кашля и плюе вода, докато се опитваше да си поеме дъх. В същото време се налагаше и да отбива атаките на девическата си скромност.

Куотърбекът дори не се бе задъхал и за миг младата жена си позволи да се отпусне до него и да се наслади на усещането на блажен покой и безопасност в прегръдките му. Но беше доста трудно да си блажено отпуснат, когато задникът ти е гол.

— Аз... кракът ми се схвана.

— Кой крак? — поинтересува се делово Тъкър.

Бедрото му се търкаше о нейното, но той сякаш не забелязваше, че нещо липсва.

— Спри... спри за малко, моля те?

Кевин заплува по-бавно и я завъртя в обятията си, но без да я пуска. Тя отново видя, че гневът бе изместил загрижеността.

— Не биваше да влизаш сама във водата! Можеше да се удавиш!

— Беше... глупаво.

— Кой крак?

— Ами... левият. Но вече е по-добре. Сега мога да го движа.

Едната му ръка я пушна и се протегна към крака ѝ.

— Не! — изпищя тя, изплашена, че ще разбере нещо, което не трябваше.

— Пак ли се схвана?

— Не... точно.

— Да излизаме. На брега ще го видя.

— Вече съм добре. Мога...

Той не ѝ обърна внимание и вместо това отново я затегли към брега.

— Тъъ... Кевин... — Моли се закашля все едно се бе нагълтала с вода.

— Стой мирна, дяволите да те вземат!

Как можеше един ПС да говори по този начин, при това на нещастна давеца се жертва! Тя се постара долната част на тялото ѝ да не се допира до неговата, но той продължаваше да се притиска до нея. Плавно и близо... плавно и близо. Нахлулите усещания бяха толкова силни, че Моли простена.

Ритъмът на движенията му се промени и тя разбра, че краката му вече стигат дъното. Опита се да се отскубне от ръцете му.

— Пусни ме. Вече мога да стъпвам.

Той поплува още малко, преди да разхлаби хватката си и да стъпи на дъното. Моли последва примера му.

Водата стигаше до брадичката ѝ, но при него беше под раменете му. По челото му бяха полепнали мокри кичури, но лицето му приличаше на буреносен облак.

— Знаеш ли, можеше да проявиш поне малко благодарност. Току-що спасих проклетия ти живот.

Е, поне вече не изглеждаше отегчен.

— Благодаря ти — промърмори „спасената удавница“.

Той пое към брега, без да пуска ръката ѝ.

— Досега получавала ли си подобни схващания?

— Никога. Затова толкова се изплаших.

— А защо си влачиш краката?

— Студено ми е. А може и да е от шока. Ще ми дадеш ли тениската си?

— Разбира се. — Той продължи да напредва към брега.

Моли заби пети в пясъка.

— Може ли да ми я дадеш сега, моля те?

— Сега? — Кевин спря.

Водата се плискаше по гърдите ѝ. Червеното горнище ги повдигаше изкусително и погледът му се задържа малко по-дълго. Тя си каза, че залепналите му мокри мигли приличат на малки сребристи остриета, блестящи около тези невероятни зелени очи, и внезапно коленете ѝ се подкосиха.

— Бих искала да я облека, преди да изляза от водата — смотоледи възможно най-мило, докато се опитваше да овладее обхваналата я слабост.

Той откъсна поглед от гърдите ѝ и отново тръгна напред.

— На брега ще се стоплиш по-лесно.

— Спри! Ще спреш ли най-сетне!

Кевин се подчини, но я зяпаше така, сякаш внезапно ѝ бяха поникнали рога.

Моли задъвка долната си устна. Ето каква отплата получи за стореното добро. Ще, не ще, май трябваше да му признае.

— Имам малък проблем...

— Меко казано. Не притежаваш и капка здрав разум. В онази диплома от Северозападния би трябвало да пише: „Завършила с пълно отличие по смахнатост“.

— Само ми дай тениската си. Моля те.

Той дори не понечи да я свали. Вместо това се вторачи още по-подозрително в нея.

— И какъв ти е проблемът?

— Ами аз май... Замръзвам. На теб не ти ли е студено?

Той стоеше и чакаше с онова упорито изражение, което подсказваше, че няма да мръдне, докато тя не му признае цялата истина.

— Ами аз май... — поде Моли, събрала последните останки от достойнството си, — съм изгубила долницето на банския си... сигурно вече лежи на дъното.

Съвсем естествено той се взря в мътната вода.

— Престани!

Когато погледът му отново се насочи към нея, очите му вече не приличаха на нефритени кинжали, а по-скоро на весело подскачащи зелени желирани дражета.

— И как постигна това чудо?

— Не съм аз. *Tu* го постигна. Докато ме спасяваше.

— Свалил съм ти банския?

— Именно.

Гаднярът се ухили.

— Винаги съм умеел да се отнасям дяволски добре с жените.

— Няма значение. Просто ми дай тъпата тениска!

Дали това докосване на бедрото му о нейното беше случайно?

Той отново впери взор в мътната вода и тя внезапно бе обхваната от мимолетна лудост — прииска й се водата да се избистри.

— Искаш да кажеш, че си по гол задник под водата? — промълви Кевин и този път Моли долови в гласа му особени дрезгави нотки, почти чувствени.

— Много добре ме чу.

— Е, това вече наистина е интересна дилема.

— Няма никаква дилема.

Той потърка с палец ъгълчето на устната си, а усмивката му бе галеща, като пролетен повей.

— Ето че в този момент се сблъскваме със същността на капитализма — аз и ти — Бог да благослови Америка, наистина е велика страна.

— Какви ги дрън...

— Капитализъм в най-чист вид. Аз имам стоката, която ти искаш... Въпросът е... — той направи пауза замислено, докато погледът му се насочи най-безсрамно към гърдите й, — какво ще ми дадеш ти в замяна?

— Вече съм ти дала достатъчно, като готвя — побърза да уточни Моли.

— Не зная. Онези сандали вчера бяха доста скъпи. Мисля, че с тях вече съм платил за три дни готвене.

Негодникът караше всичко в нея да се разтапя и имаше чувството, че всеки миг ще замърка като послушно котенце, а това никак не й се нравеше.

— Няма да остана нито ден повече, ако още на минутата не смъкнеш тази тъпа тениска от тъпите си гърди, надути като плондери!

— Досега никога в живота си не съм срещал по-неблагодарна жена! — изсумтя Кевин и започна да сваля тениската, сетне спря, за да

разтрие ръката си, дръпна я отново, вдигна я няколко сантиметра нагоре, размърда страхотните си мускули...

— Двайсет ярда за забавяне на играта!

— Наказанието е пет ярда — изтъкна той изпод тениската.

— Не и днес!

Най-сетне я съблече, а тя я грабна от ръцете му, преди да му е хрумнало да я прехвърли в другата си ръка и да я вдигне по-високо — игра, в която един автор на детски книжки за зайци нямаше никакъв шанс срещу куотърбек от НФЛ.

— С гол задник... — Усмивката му стана по-широка.

Тя не му обърна внимание, заета да навлече по-бързо тениската, но мокрият памучен плат се усукваше и лепнеше в ръцете ѝ, а ледената вода никак не я улесняваше. Съвсем естествено, нахалникът не направи никакъв опит да ѝ помогне.

— Може би ще е по-лесно, ако първо излезеш от водата — подхвърли хапливо.

Хуморът му беше твърде детински, за да го удостои с внимание. Най-после успя да навлече проклетото нещо наопаки, което се наду като балон около нея. Тя го дръпна надолу и зашляпа решително към брега, където, слава богу, не се мяркаха никакви летовници.

Кевин остана на мястото си, докато наблюдаваше как Моли излиза от водата. Гледката отзад направо отне дъха му. Явно на нея не ѝ бе хрумнало, че когато се намокрят, белите тениски стават прозрачни като оризова хартия. Първо се очерта тънката талия, сетне гладкото стегнато дупе и накрая дългите стройни крака.

Той преглътна с усилие при вида на онова сладко стегнато задниче. С бялата тениска отгоре приличаше на глазирано с пудра захар.

Младият мъж облиза устни. Добре че водата беше леденостудена, защото гледката на отдалечаващата се Моли разпали истински пожар в него. Онова малко закръглено задниче... тъмната, съблазнителна цепка между полукълбата. А дори още не я бе зърнал отпред.

Обстоятелство, което смяташе на всяка цена да промени.

Моли чу, че Кевин пляска във водата зад нея. В следващия миг вече я бе настигнал, скъсявайки разстоянието с гигантски подскоци във водата. Продължи напред, размахвайки ръцете си толкова енергично,

че мускулите на гърба му се издуваха. Стигна до брега и се извърна с лице към нея.

Какво точно намираше за толкова интересно?

Тя започна да се изнервя. Едната му ръка се раздвижи. Той разсеяно придърпа нагоре смъкнатите си мокри джинси.

— Може би в крайна сметка не е толкова трудно да се повярва, че майка ти е била танцьорка във вариете.

Съпругата му сведе поглед и хлъцна ужасено. Сграбчи трескаво мокрия памучен плат, отлепи го от тялото си и хукна към бунгалото.

— Тъбъ... Моли? Гледката отзад е не по-малко интересна. Освен това вече си имаме и компания.

И наистина семейство Пиърсън приближаваха в далечината. Едва се виждаха зад плажните шезлонги, торби и хладилната чанта.

Явно нямаше смисъл Моли да разчита на помощта на Кевин да стигне до бунгалото, затова се насочи към гората. Дърпаше неистово тениската отзад и отпред, за да ѝ попречи да залепва към тялото, сетне я теглеше надолу в напразни опити да я покрие.

— Ако някой ти хвърли риба, не се учудвай — клатушкаш се като пингвин! — подвикна той зад гърба ѝ.

— Ако някой те помоли да заревеш с цяло гърло, не се учудвай — държиш се като магаре...

— Спести си любезностите за по-късно, Дафни. Току-що докараха новия контейнер за боклук.

— Затвори капака, когато скочиш вътре! — посъветва го Моли, ускори крачка и някак си успя да се добере до бунгалото без повече произшествия. След като влезе вътре, притисна длани към пламтящите си бузи и избухна в смях.

Но на Кевин не му беше забавно. Докато стърчеше по средата на ливадата и се взираше към бунгалото, знаеше, че така повече не можеше да продължава. Каква ирония! Той бе женен мъж, но не се възползваше от основното предимство на брачната институция!

Единственият въпрос, който в момента го измъчваше, беше: какво смяташе да предприеме за това?

„Дафни напръска обилно около главата си от любимия си парфюм «Маслен сладкиш с ягоди». После внесе и бухна козината на ушите си, напери мустачки и си сложи новата диадема.“

Из „Дафни сади тикви“

След езерното приключение Моли се изкъпа, преоблече и излезе на верандата. Загледа се в купчината пособия за рисуване, които бе купила в града същата сутрин. Отдавна трябваше да се заеме с рисунките.

Но вместо да седне край масата, тя се настани на люлката и взе скицника, в който вчера бе нарисувала скока на Дафни от скалата. Зарей поглед в далечината. Накрая започна да пише.

„— Госпожа Малард ще строи летен лагер в другия край на Гората на славея — оповести един следобед Дафни на Бени, Мелиса, кокошката Силия и енота Корки, приятелят на Бени. — И всички трябва да отидем!

— Не обичам летни лагери — измърмори Бени.

— Може ли да си сложа новите тузарски тъмни очила? — попита Мелиса.

— Ами ако вали? — изкудкудака Силия.“

Когато остави настрана скицника, вече бе написала началото на „Дафни отива на летен лагер“. Нямаше значение, че бяха само две страници, както и че идеите ѝ всеки миг можеха да пресъхнат, нито че издателят ѝ нямаше да купи тази книга, докато не направи поправките

на „Дафни се претъркулва“, за които от „Бърдкейдж“ настояваха. Поне отново бе започнала да пише и се чувстваше щастлива.

Когато прекрачи прага на пансиона, я лъхна лимоновото ухание на политурата за мебели. Килимите бяха почистени с прахосмукачката, прозорците блестяха, а на масата в салона се виждаха куп розови чинии за десерт от дрезденски порцелан в комплект с чинии и чашки от същия сервиз. Стратегията на Кевин да държи влюбените далеч един от друг, докато не си свършат работата, явно даваше резултат.

Ейми се появи от вътрешността, понесла чисти бели кърпи. Огледа евтината лятна рокля на Моли, чиято пола собствено ръчно бе украсила с четири реда разноцветни панделки покрай подгъва.

— Леле! Изглеждаш супер. И гримът ти е готин. Обзалагам се, че ще привлечеш вниманието на Кевин.

— Не се опитвам да привлека вниманието му.

Ейми плъзна замечтано ръка по прясната тъмнолилава смучка на шията си.

— В чантата си имам един страхотен нов парфюм. Трой подлудява, когато си сложа няколко капки на моята... ами, сецаш се. Искаш ли да ти услужа с него за малко?

Моли се спусна към кухнята, едва овладявайки желанието си да я удуши.

Беше още рано да вади кифличките с кайсии и овесените питки с краве масло, които бе направила сутринта, затова взе на ръце Ру и двамата се настаниха на един от столовете край еркерния прозорец. Той пъхна глава под брадичката ѝ и отпусна лапа върху ръката ѝ. Тя го привлече по-близо.

— И на теб ли ти харесва тук толкова много, колкото и на мен, мъниче?

Кучето я лизна в знак на потвърждение.

Младата жена плъзна поглед по наклонената морава, сетне го зарея към езерото. Последните няколко дни, прекарани в Гората на славея, както сега наричаше това място, я бяха върнали към живота. Погали топлото коремче на Ру и си призна, че голяма роля в душевното ѝ изцеление бе изиграл Кевин. Той беше твърдоглав и самонадеян, влудяваше я безкрайно, но я караше отново да се чувства жива.

Въпреки заядливите му подмятания за *нейния* ум, куотърбекът не ѝ отстъпваше по нищо. Също като неколцината други спортисти, които познаваше — сети се за Дан, ведно с Кал Бонър и Боби Том Дентън — Кевин притежаваше завиден интелект и находчивост, които даже идиотското му поведение не можеше да скрие.

Не че го сравняваше с Дан. За разлика от него, зет ѝ обичаше кучетата. И децата. И как само обожаваше Фийби!

Тя въздъхна отново и отклони поглед към градините отзад, които Трой най-после бе разчистил от боклуците, натрупани през зимата. Люлякът цъфтеше с кичести цветове, перуниките се кипреха грациозно с пурпурната си премяна, божурите едва бяха напъпили.

Между лехите се мярна нещо пъстро и привлече вниманието ѝ. Различи Лили, седнала върху една желязна пейка. Отначало реши, че актрисата чете, но след това осъзна, че шие. Замисли се за студенината, която проявяваше по-възрастната жена към нея, и се зачуди дали се дължи на личността ѝ, или по-скоро на шумната публичност след сватбата? ... *Богатата наследница на футболен магнат, чието хоби е писането на детски книжки...*

Поколеба се, сетне стана и излезе през задната врата.

Лили седеше близо до билковата градина. На Моли ѝ се струваше доста странно, че толкова известна и несъмнено претенциозна актриса ще се задоволи с една таванска стая. И въпреки пуловера „Армани“, праметнат небрежно през раменете ѝ, тя изглеждаше забележително доволна да седи край избуялата градина и да шие. Тази жена беше истинска загадка. На Моли ѝ бе трудно да изпитва симпатия към някой, който се държеше толкова студено с нея, но не можеше и да негодува срещу Лили. При това не само заради някогашния си любим сериал „Лейс Инкорпорейтид“. Очевидно актрисата притежаваше значителна смелост, за да остане тук, въпреки враждебността, с която Кевин се отнасяше към истинската си майка.

В краката на Лили, до голямата кошница с пособията за ръкоделие, се бе разположила Марми. Ру подмина пренебрежително котката и припна да поздрави господарката ѝ, която се наведе и го потупа. Моли осъзна, че жената шие покривка, каквато тя никога досега не бе виждала. Шарките не бяха с правилна геометрична форма, а представляваха преливаща смесица от вълнообразни линии и

спирали в различни оттенъци на зелено, с леки нюанси на бледолилаво и контрастни щрихи в небесносиньо.

— Възхитително! — възкликна тя. — Не съм и подозирала, че сте истински художник.

Познатата неприязън в очите на Лили превърна топлия летен следобед в студено януарско утро.

— За мен е просто хоби.

Моли реши да не обръща внимание на смразяващата ѝ студенина.

— Много сте добра. Какво шияте?

— Навярно голяма покривка — отвърна по-възрастната жена неохотно. — Обикновено шия по-малки неща, като калъфки и възглавници, но тази градина вдъхновява за нещо по-грандиозно.

— Смятате да изобразите градината върху покривката?

Доброто възпитание не позволяваше на Лили да подмине без отговор въпроса ѝ.

— Само билковата градина. Едва вчера започнах.

— Първо сте направили рисунка или скица, така ли?

Лили поклати глава, опитвайки се да сложи край на разговора. Моли се поколеба дали да не си тръгне, но любопитството ѝ надделя.

— Как можете да шияте нещо толкова сложно без предварителна рисунка?

Актрисата не отговори веднага.

— Отначало събирам отделни парчета, които ми се харесат, а след това вземам ножиците и — каквото се получи. Понякога резултатите са трагични.

Моли я разбра. Тя също твореше от откъслечи — няколко реда диалог, случайно нахвърлени скици. Никога не знаеше за какво ще се разказва в книгите ѝ, докато не навлезеше в същността на историята.

— Откъде вземате парчетата плат?

Ру бе подпрял брадичка върху един от безбожно скъпите ѝ сандали от колекция на Кейт Спейд, но Лили, изглежда, вече не се дразнеше от настойчивото любопитство на младата жена.

— Винаги имам в багажника си кутия с най-различни парчалчета — малко рязко отвърна тя. — Купувам големи количества парчета от различни платове, но тази покривка изисква нещо по-специално,

платове, които имат своя история. Навярно ще се опитам да открия някой антикварен магазин, където продават винтидж^[1] дрехи.

Моли се загледа отново в избуялата трева.

— Моля ви, разкажете ми какво виждате.

Очакваше да я отреже, но възпитанието на Лили отново надделя.

— Отначало ме привлече лавандулата. Тя е едно от любимите ми растения. Освен това много ми харесва и сребристият отблясък на листата на градинския чай отзад. — Ентусиазмът на актрисата за творението ѝ постепенно надви личното ѝ възмущение от тази разглезена наследница, вкопчила се в сина ѝ. — Градинската мента трябва да се оплеви. Тя е хищно растение и ще задуши останалите. Ето там, онази малка туфа тамян се бори за оцеляването си.

— Кое по-точно е тамян?

— Онова растение с малките листа. Още е слабо, но може да бъде не по-малко нападателно от градинската мента. Само че действа по-подмолно. — Лили вдигна глава и впери очи в нежеланата си събеседница.

Моли схвана посланието ѝ.

— Смятате, че тамянът и аз си приличаме по нещо?

— А така ли е наистина?

— Аз имам много недостатъци, но коварството не е сред тях.

— Е, ще поживеем, ще видим.

Младата жена пристъпи към края на градината.

— Полагам големи усилия да ви ненавиждам също толкова силно, колкото вие — мен, но ми е трудно. Когато бях малко дете, бяхте моята героиня.

— Колко мило. — В гласа на актрисата сякаш звъннаха ледени висулки.

— Освен това харесвате кучето ми. И аз имам чувството, че отношението ви не е толкова свързано конкретно с личността ми, колкото със загрижеността ви за брака ми.

Лили настръхна.

Моли реши, че няма какво да загуби, ако говори направо.

— Зная каква е връзката ви с Кевин.

Пръстите на жената застинаха върху иглата.

— Изненадана съм, че ви е споделил. Мейда ми каза, че никога не говори за това.

— И сега не е. Аз сама се досетих.

— Много сте проникателна.

— А на вас явно ви е било нужно доста дълго време, докато се решите да дойдете и да го видите.

— Имате предвид, след като съм го изоставила? — попита Лили с горчивина в гласа.

— Не съм казала това.

— Но си го мислите. Що за жена е тази, която се отказва от детето си, а после се опитва да се промъкне в живота му?

— Съмнявам се, че е било точно така — заговори Моли предпазливо. — Преди това сте му намерили подходящ дом и родители, които ще го обичат и ще се грижат за него.

Лили се взираше в градината, но младата жена подозираше, че умиротворението и душевният покой, които бе изпитала по-рано на това място, са изчезнали безвъзвратно.

— Мейда и Джон винаги са искали да имат дете. Двамата обикнаха Кевин от деня, в който се роди. Но колкото и мъчително да бе решението ми, все пак прекалено лесно им дадох сина си.

— Хей, Моли!

Лили се сепна, когато иззад ъгъла се показа самият той, понесъл на ръце доволната и мъркаща Марми. Закова се рязко на място, когато видя майка си и пред очите на Моли неустоимият чаровник се превърна във враждебен мъж със суров поглед.

Приближи към съпругата си, сякаш тя беше сама в градината.

— Някой я е изпуснал навън.

— Аз бях — обади се Лили. — Преди няколко минути беше при мен. Сигурно е чула стъпките ти.

— Тази котка твоя ли е?

— Да.

Кевин я остави тутакси на земята, все едно пареше, и се обърна, за да си тръгне.

По-възрастната жена се надигна от пейката. Моли изтръпна при вида на отчаянието и трогателната беззащитност, изписани върху лицето ѝ.

— Искаш ли да узнаеш кой е баща ти? — изтърси Лили неочаквано.

Кевин застина. Сърцето на Моли се късаше от мъка за него, докато си мислеше за всички въпроси, които бе задавала през годините за своята майка. Младият мъж се извърна бавно.

Майка му стисна ръце. Когато заговори, дишаше тежко, като че ли току-що бе пробягала няколко километра.

— Казваше се Дули Прайс. Не мисля, че това е истинското му име, но това е всичко, което зная за него. Беше на осемнайсет, високо и кльощаво хлапе от ферма в Оклахома. Срецнахме се на автогарата в деня, когато пристигнахме в Ел Ей. — Тя се взря с нежност в лицето на Кевин. — Косата му беше светла като твоята, но чертите на лицето — доста по-груби. Ти приличаш повече на мен. — Сведе глава. — Сигурна съм, че не си особено щастлив да го чуеш. Дули беше авантюрист, със спортен дух. Беше участвал в няколко родеа — мисля, че бе спечелил пари от наградите — и вярваше, че може да забогатее като каскадьор във филмите. Не си спомням нищо повече за него — още една черна точка за мен. Струва ми се, че пушеше „Марлборо“ и обичаше шоколадови блокчета, но всичко това беше много отдавна и може да го бъркам с някой друг. Когато разбрах, че съм бременна, вече се бяхме разделили, а аз нямах представа къде да го търся. — Замълча, явно опитвайки се да се овладее. — Няколко години по-късно прочетох в някакъв вестник, че е загинал при каскада с кола.

Изражението на Кевин оставаше безстрастно. Не би позволил никому да отгатне какви чувства го вълнуват. Ала Моли много добре го разбираше.

Ру усещаше, когато хората са разстроени. Надигна се и отиде да се отърка о глезените на Кевин.

— Имате ли негова снимка? — попита Моли, защото знаеше, че Кевин няма да го стори. Най-безценното ѝ притежание беше единствената снимка на майка ѝ.

Лили разпери безпомощно ръце и поклати глава.

— Ние бяхме още деца — две объркани и нещастни хлапета. Съжалявам, Кевин.

Той я изгледа студено.

— В моя живот няма място за теб. Не зная как да ти го кажа ясно. Искам да си вървиш.

— Зная.

Двете животни го последваха, когато закрачи към пансиона.

Лили се извъртя към Моли. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Няма да си замина! — заяви с яростна упоритост.

— Съвсем правилно — кимна снаха ѝ.

Погледите им се кръстосаха и на младата жена ѝ се стори, че в стената, която актрисата бе издигнала помежду им, се появи малка пукнатина.

Половин час по-късно, докато Моли изсипваше в плетения панер последните кифлички с кайсии, цъфна Ейми и обяви, че двамата с Трой смятат да се настанят в спалнята на футболиста на горния етаж, която стоеше празна, откакто той се премести в бунгалото на Моли.

— Някой от персонала трябва да спи тук през нощта — обясни момичето, — а Кевин каза, че ще ни плаща допълнително. Не е ли супер?

— Страхотно е.

— Искам да кажа, че не бива да вдигаме шум, но...

— Ще отидеш ли да донесеш конфитюра? — На Моли не ѝ се слушаха още подробности за върховния сексуален живот на влюбените.

Но Ейми не възнамеряваше да се предава толкова лесно. Един нежен слънчев лъч в късния следобед освети смучката на врата ѝ, докато се взираше напрегнато в другата жена.

— Изглежда, че нещата между вас двамата още може да се получат, ако се опиташ малко по-упорито. Бях съвсем сериозна за парфюма. Сексът е важен за мъжете и ако си пръснеш съвсем малко...

Моли тикна в ръцете ѝ панера с кифличките и хукна към салона.

По-късно, когато се върна в бунгалото, завари Кевин там. Беше се настанил на стария хлътнал диван в предната стая, а Ру се бе излегнал на възглавницата до него. Неканеният ѝ съквартирант бе протегнал крака, а върху скута му лежеше отворена книга. Макар че си бе лепнал непукистка физиономия, Моли го познаваше достатъчно, за да знае, че се преструва.

— Този Бени ми харесва — рече той и вдигна глава.

Сърцето ѝ се сви, когато видя, че четеше „Дафни поздравява“. Наблизо лежаха другите четири книги от серията.

— Къде ги намери?

— В града. Миналата вечер, когато ходих, се отбих в детския магазин. Има най-вече дрехи, но собственичката продава и малко книги и играчки. Беше ги подредила на една лавица. Много се развълнува, когато ѝ казах, че си тук. — Потупа с показалец страницата. — Този тип Бени...

— Това са книжки за деца. Не проумявам откъде ти хрумна да ги четеш.

— От любопитство. Знаеш ли, има някои неща в този Бени, които ми се струват познати. Например...

— Наистина ли? Е, благодаря ти. Той е изцяло плод на въображението ми, но аз се опитвам да придам на героите си качества, които читателите лесно могат да открият у себе си.

— Да, ами аз определено откривам себе си в Бени. — Сведе поглед към рисунката, на която Бени носеше слънчеви очила, които подозрително приличаха на неговите „Рево“ със сребристи рамки. — Само едно нещо не разбирам... Собственичката на магазина ми сподели, че някои от клиентите ѝ настоявали да махне книгите от рафта, защото били порнографски. Я ми обясни дали не пропускам нещо.

Ру най-после скочи от дивана и приближи към господарката си, за да я поздрави. Тя се наведе да го погали.

— Чувал ли си някога за НДНА? „Нормални деца за нормална Америка“?

— Разбира се. Прави им удоволствие да преследват гейове и лесбийки. Жените са с дълги коси, а мъжете вечно се хият с двайсет и четири каратови усмивки.

— Точно. И сега са се заяли с моето зайче.

— Какво искаш да кажеш? — Ру бе доприпкал обратно при него.

— Те твърдят, че поредицата от книжки за Дафни е хомосексуална пропаганда.

Кевин избухна в смях.

— Не се шегувам. Преди да се омъжа за теб, не обръщаха никакво внимание на книгите ми, но след всички истории, които се появиха за нас в пресата, явно са решили да спечелят популярност за моя сметка и се захванаха с мен.

Неусетно Моли му сподели за разговора си с Хелън и промените, които от „Бърдкейдж“ настояваха да направи в книгите за Дафни.

— Надявам се, че си й казала какво точно да направи с промените, които иска.

— Не е толкова лесно. Имам договор и те няма да публикуват „Дафни се претъркулва“, докато не им изпратя новите илюстрации. — Не спомена за остатъка от аванса, който й дължаха. — Освен това историята няма да пострада, ако Дафни и Мелиса не се държат за ръце и не се целуват.

— Тогава защо не си направила рисунките?

— Имах известни затруднения с... писането, творчески блокаж. Но откакто съм тук, отново мога да пиша.

— Значи смяташ да направиш поправките?

Не й хареса неодобрителната нотка в гласа му.

— Лесно е да отстояваш принципите си, когато имаш пет милиона долара в банката, но аз ги нямам.

— Предполагам.

Тя стана и се запъти към кухнята. Докато вадеше бутилка вино, Ру се отърка в краката й. Чу как Кевин пристъпи зад нея.

— Пак ще прием, така ли?

— Ти си достатъчно силен, за да ме обуздаеш, ако реша да ти скоча.

— Само внимавай да не контузиш дясната ми ръка, че с нея подавам пасовете.

Тя се усмихна и наля виното. Той взе чашата, която му подаде, и по негласно споразумение двамата излязоха на верандата. Люлката изскърца, когато мъжът се отпусна на нея и отпи от виното си.

— Ти си добър писател, Моли. Разбирам защо децата харесват книгите ти. Когато си рисувала Бени, забелязала ли си колко много...

— Какво става между теб и мъничето ми?

— Проклет да съм, ако зная. — Метна свиреп поглед към пудела, който се бе проснал върху единия му крак. — Следва ме по петите от пансиона до тук. Повярвай ми, не съм го окуражавал.

Моли си припомни как Ру бе доловил страданието на Кевин в градината, докато бяха с Лили. Очевидно двамата бяха сродни души, ала куотърбекът още не го знаеше.

— Как е кракът ти? — поинтересува се той.

— Кракът ми ли?

— Има ли някакви последици от онова схващане?

— Ами... мускулите са малко напрегнати. Всъщност доста е болезнено. Ще трябва да взема „Тилонол“. Но съм сигурна, че до утре ще ми мине.

— И повече недей да плуваш сама, става ли? Говоря сериозно. Беше глупава постъпка. — Отпусна ръка върху облегалката на люлката и я удостои с един от погледите си „най-добре е да ме послушаш, неопитно зайче“. — И докато не съм забравил, препоръчвам ти да не се сприятеляваш с Лили.

— Не смятам, че има такава опасност. В случай че не си забелязал, тя не ме харесва. Все пак мисля, че трябва да я изслушаш.

— Няма да стане. Това е моят живот, Моли, и ти нищо не разбираш.

— Това не е съвсем вярно — рече тя предпазливо. — И аз също съм сираче.

Той свали ръката си.

— Човек не се нарича сираче, когато е минал двайсет и една.

— Работата е там, че майка ми умря, когато бях на две, и аз много добре зная какво е да се чувстваш сам и отхвърлен.

— Обстоятелствата са съвсем различни, така че не се опитвай да правиш сравнения. — Кевин се загледа в гората. — Аз имах двама прекрасни родители. За разлика от теб.

— Аз имах Фийби и Дан.

— Когато те са се появили в живота ти, вече си била тийнейджърка. А преди това, изглежда, си била оставена на самотек.

Той нарочно отклоняваше разговора от себе си. Моли го разбираше, но реши да се направи, че не забелязва.

— Не съвсем, бяхме аз и Даниел Стийл.

— Какви ги дрънкаш?

— Обожавах книгите ѝ и знаех, че тя има много деца. Обичах да си представям, че съм едно от тях. — Усмихна се, когато видя развеселената му физиономия. — Е, някои може и да го намират за смешно, но аз мисля, че беше много оригинално.

— Определено е оригинално.

— След това започнах да си фантазирам как Бърт ще умре от безболезнена смърт и тогава, като по някакво чудо, ще се разкрие, че той всъщност не е истинският ми баща. Моят истински баща се оказваше...

— Чакай да отгатна. Бил Козби^[2].

— Е, не съм се сещала да фантазирам чак дотам. Беше Брус Спрингстийн^[3]. И без коментари, става ли?

— И какво да коментирам, след като Фройд отдавна вече се е изказал по въпроса?

Моли сбърчи нос насреща му. Помежду им се възцари изненадващо дружелюбна тишина, нарушавана единствено от похъркването на Ру. Но Моли не можеше да миряса, обичаше да разчовърква докрай нещата.

— Продължавам да смятам, че трябва да си поговориш с нея.

— Не мога да се сетя дори за една-единствена причина защо да го правя.

— Защото тя няма да си тръгне, докато не я изслушаш. И защото това ще продължи да те тормози до края на живота ти.

Той остави чашата си.

— А може би причината толкова настойчиво да си пъхаш носа в живота ми, с безполезните си опити да го анализираш, е, защото не искаш да изпаднеш в депресия, като се замислиш за собствените си каши и проблеми.

— Навярно.

Тъкър се надигна от люлката.

— Какво ще кажеш да отскочим до града и да хапнем?

Днес и без това бе прекарала твърде много време с него, ала не можеше да понесе мисълта да кукува тук сама, докато той се тъпче с немски шоколад.

— Добра идея. Чакай само да си взема един пуловер.

Докато вървеше към спалнята, Моли си повтаряше това, което вече отлично знаеше. Да излиза на вечеря с него, беше глупава идея, също толкова тъпа, както да седят двамата на верандата и да пият вино. И почти толкова неуместна, колкото да живее под един покрив с него.

При все че нямаше намерение да го впечатлява с външността си, тя реши, че едно шалче би подходило повече на лятната ѝ рокля, отколкото пуловер. Измъкна яркочервената покривка за маса, която откри забутана в долното чекмедже на скрина. Докато я разгъваше, зърна нещо странно върху нощното шкафче, което го нямаше преди и определено не беше нейно.

— Пфууу! Отврат!

Възмутеният ѝ вик прозвуча толкова силно, че Кевин нахлу в стаята.

— Какво има?

— Погледни това! — Тя посочи към малкото шишенце с парфюм. — Онази нахална малка... развратница, която си вре носа навсякъде!

— Какви ги дрънкаш?

— Ейми е оставила онзи парфюм там! — Извъртя се към него. — Ухапи ме!

— Какво ти става, защо си толкова бясна? Аз нищо не съм направил.

— Не! Ухапи ме! Направи ми смучка ето тук. — Посочи с пръст шията си, няколко сантиметра над ключицата.

— Искаш да ти направя смучка?

— Да не би да си глух?

— Само втрещен.

— Няма кого друг да помоля, а повече не издържам да получавам брачни съвети от една деветнайсетгодишна нимфоманка! Смучката ще сложи край на това.

— Не ти ли се струва, че напълно си откачила?

— Хайде, продължавай. Подигравай ми се. Но към теб не се отнася по същия снизходителен начин, както към мен.

— Не си го и помисляй. Няма да ти правя смучка.

— Хубаво. Ще трябва да намеря друг кандидат.

— Няма да стане!

— Отчаяните обстоятелства изискват отчаяни мерки. Ще помоля Шарлот Лонг.

— Отвратително.

— Тя знае какви ги вършат онези две влюбени гълъбчета. Ще ме разбере.

— Само като си представя как онази жена се надвесва над врата ти, и губя апетит. И не мислиш ли, че ще е малко неудобно да се развяваш наоколо със синина на шията?

— Ще си облека блуза с яка и ще я вдигна.

— А после ще я свалиш, когато видиш Ейми.

— Добре де, реагирах прекалено и малко ме е срам. Обаче ако не направя нещо, ще се наложи да удуша хлапачката.

— Тя е просто една тийнейджърка. Какво ти пука?

— Добре. Да не говорим повече за това.

— А да те оставя да изприпкаш при Шарлот Лонг? — промълви той дрезгаво. — Няма да стане.

Тя преглътна.

— Значи ти ще я направиш?

— Предполагам, че се налага.

О, боже... Моли стисна очи и наклони шия към него. Сърцето ѝ бясно заби. Какви ги вършеше?

Явно никакви, защото той не я докосна. Младата жена отвори очи и примигна.

— Може ли, въъ... да побързаш?

Кевин не я докосна, но не се и отдръпна. О, господи, защо беше толкова великолепен? Защо не беше сбръчкан и с тумбак, вместо да прилича на ходеща реклама на мускулести тела?

— Какво чакаш?

— От четиринайсетгодишен не съм правил смучка на момиче.

— Ако се съсредоточиш, съм сигурна, че ще си спомниш как става.

— Проблемът не е в съсредоточаването.

Блясъкът в тези яркозелени очи красноречиво подсказваше, че поведението ѝ я бе довело на границата между ексцентричността и лудостта. Изведнъж яростта ѝ стихна. Трябваше някак си да се измъкне от неловката ситуация.

— О, няма значение, забрави.

Обърна се, за да си тръгне, ала той я улови за ръката. Допирът на пръстите му я накара да потръпне.

— Не съм казал, че няма да го направя. Просто ми е нужна малка загревка.

Моли не можеше да помръдне дори, подът под краката ѝ да бе пламнал.

— Не мога просто така да ти се нахвърля и да те ухапя. — Палецът му погали ръката ѝ. — Не ми е присъщо.

Кожата ѝ настръхна, когато той вдигна ръка и пръстите му се плъзнаха по извивката на шията ѝ.

— Всичко е наред. — Моли се ядоса заради хрипливите нотки в гласа си. — Нахвърли се и хапи.

— Аз съм професионален спортист. — Думите му бяха като съблазнителна ласка на опитен любовник. Пръстите му продължиха да описват възбуждащи кръгчета по врата ѝ. — Ако не си добре разгрят, можеш да се нараниш.

— Нали тъкмо това е целта? Да има... рана?

Той не отвърна и дъхът ѝ секна, когато устните му приближиха. Сякаш я разтърси електрически ток, когато докоснаха ъгълчетата на нейните.

Не ги впи, но тя имаше чувството, че цялата се разтапя. Чу тих, неясен звук и осъзна, че излиза от нея — най-лесната жена на планетата Земя.

Той я привлече нежно към гърдите си, но близостта на тялото му я изгаряше. Твърди мускули и топла плът. Тя искаше да усети вкуса на устните му и извърна глава, за да ги потърси, но той лекичко се измести. Вместо да ѝ даде целувката, за която жадуваше, Кевин само бръсна нежно ъгълчето на устата ѝ.

Кръвта ѝ запрепуска лудешки във вените. Устните му се спуснаха по брадичката към шията ѝ. Изглежда, че беше готов да изпълни молбата ѝ.

Размислих! Моля те, не ме хапи!

Сякаш чул мислите ѝ, той се подчини. Докосваше леко шията ѝ, докато дишането ѝ се учести и накъса. Мразеше го, задето си играеше така с нея, ала нямаше сили да се отдръпне. И тогава той сложи край на мъчението и я целуна истински.

Светът се завъртя и всичко се преобърна. Ръцете му я обгръщаха собственически, все едно мястото ѝ беше в обятията му. Моли не знаеше чии устни се разтвориха първи, но езиците им се докоснаха.

Това беше целувка, родена в самотни копнежи. Целувка, която продължи цяла вечност. Целувка, която ѝ се струваше толкова естествена и правилна, че младата жена не можеше да си припомни причините, поради които не биваше да се случва.

Ръката му се зарови в косата ѝ, а твърдите му мускулести бедра се притиснаха към нейните. Моли усещаше възбудата му и се топеше от щастие, че тъкмо тя я бе предизвикала. Гърдите ѝ настръхнаха, когато дланта му ги покри.

Кевин извика и рязко отдръпна ръката си.

— По дяволите!

Моли отскочи назад и погледът ѝ се стрелна инстинктивно надолу, за да провери дали на бюста ѝ не бяха поникнали остри зъби. Но бедата не беше там.

Съпругът ѝ се вираше кръвнишки в Ру, чиито остри нокти се бяха забили в крака му.

— Махай се, песче такава!

Все едно я заля студен душ и Моли се опомни. Как можеше да се натиска с господин Суперсекси? И дори не можеше да хвърли върху него вината, задето нещата са стигнали твърде далеч, тъй като тъкмо тя бе започнала всичко.

— Спокойно, Ру. — С треперещи пръсти отскубна кучето от крака му.

— Никога ли не изрязваш ноктите на този клингон?

— Той не те нападна. Просто искаше да си поиграе.

— Така ли? Аз също!

Помежду им се възцари продължителна тишина.

Искаше ѝ се мъжът ѝ пръв да отвърне поглед, ала той не го стори, така че и тя не отмести своя. Бе доста изнервящо. Едва се съдържаше да не се свре под леглото, но Тъкър, изглежда, имаше намерението да стърчи тук през цялата вечер и да размишлява. Гръдта, която бе докоснал, пламтеше.

— Нещата се усложниха — промърмори накрая Кевин.

Моли се бе накиснала в доста лепкава каша, забърквайки се с играч от НФЛ, затова реши храбро да пренебрегне омекналите си нозе.

— Не и за мен. Между другото, много готино се целуваш. За разлика от мнозина спортисти, които само те олигавят.

В очите му се мярнаха дяволити искрици.

— Продължавай да се бориш, Дафни, не унивай. Е, ще излезем ли да вечеряме, или да се заемем отново с онази твоя възделена смучка?

— Забрави за смучката. Понякога, вместо да изпишеш вежди, можеш да извадиш очи.

— А понякога смелите зайчета подвиват опашки.

Явно нямаше да спечели тази игра, затова вирна високо нос във въздуха като богата наследница, каквато не беше, грабна червената покривка и я уви със замах около раменете си.

Трапезарията в хотела „Уинд Лейк“ приличаше на стара ловна хижа. Пред високите тесни прозорци висяха завеси с пъстроцветни щампи като шарките на индианските одеяла, а върху стените от грубо издялани дървени греди беше окачена колекция от снегоходки и древни ловни капани за животни. Компания им правеха препарираните глави на елен и лос. За да не вижда втренчените стъклени очи на нещастните животни, Моли заби поглед в кануто, висящо от покривните греди.

— В Ню Йорк има ресторанти, където се поднася месо от екзотичен дивеч — кенгуру, тигър, слонски пържоли — рече Кевин, който вече можеше да отгатва мислите ѝ. — Веднъж едни приятели ме заведоха там да похапнем сандвичи от лъвско месо.

— Отвратително! Що за ненормалник би ял лъвско месо?

Той се засмя и набоде на вилицата си парче пъстърва.

— Не и аз. Вместо това си поръчах картофени кюфтета и пай с орехи.

— Поднасяш ме. Престани с тези игрички.

Погледът му се плъзна лениво по извивките на тялото ѝ.

— Преди малко нямаше нищо против.

Тя въртеше столчето на чашата между пръстите си.

— Виното беше виновно.

— По-скоро е виновен сексът, който не правим.

Моли отвори уста, за да го среже подobaващо, но куотърбекът я изпревари.

— Спести си приказките, Даф. Време е да признаеш няколко неоспорими факта. Първо: ние сме женени. Второ: живеем под един и същи покрив...

— Не по мое желание.

— И трето: и двамата в момента сме целомъдрени като монахини.

— Ти не можеш да бъдеш целомъдрен и за секунда. Въздържанието от плътски удоволствия е начин на живот, а не мимолетна прищявка. Повярвай ми, зная го. — Нямаше намерение да изрече последното на глас. Или имаше? Набоде ожесточено парченце от задушните моркови, които не понасяше.

Кевин остави вилицата си и се вгледа внимателно в нея.

— Шегуваш се, нали?

— Естествено. — Лапна кръгчето морков. — Да не си помисли, че говоря сериозно?

Той потри брадичката си.

— Не се шегуваш.

— Виждаш ли сервитьорката? Готова съм за десерта.

— Не искаш ли да продължиш с откровенията?

— Не.

Кавалерът ѝ не настоя.

Тя си поигра с още едно парченце морков, сетне сви рамене.

— Имах проблеми.

— Всички имат, дори списание „Таймс“. Престани да увърташ.

— Първо ми кажи къде ще ни отведе този разговор.

— Много добре знаеш къде. Право в спалнята.

— Спалните — натърти тя. Щеше ѝ се да не изглежда толкова мрачен. — Моята и твоята. Така беше и така ще си остане.

— Преди няколко дни щях охотно да се съглася с теб. Но и двамата знаем, че ако не беше нападението на Годзила, в момента двамата щяхме да сме голи в леглото.

Младата жена потръпна.

— Не можеш да си сигурен в това.

— Слушай, Моли, обявата във вестника няма да излезе до следващия четвъртък. Днес е едва събота. Ще са нужни още два дни за срещи с кандидатите. След това още ден или два, за да обуча тези, които ще наема. А това са доста ноци.

Достатъчно дълго бе крила глава като щраус в пясъка. Дотук с нерешителността. Заряза преструвките, че е погълната от храната.

— Кевин, аз не си падам по случайния секс.

— Виж ти, твърде странно. Струва ми се, че си спомням една нощ през февруари...

— Имах мимолетно увлечение по теб, ясно ли е? Глупаво влюбване, на което се поддадох.

— Мимолетно увлечение, а? — Той се облегна назад, видимо развеселен. — Да не би да си на дванайсет?

— Престани да се правиш на идиот.

— Значи си била влюбена в мен?

Лукавата му усмивчица беше точно същата като на Бени, когато си мислеше, че напълно контролира Дафни. На зайчето това никак не й харесваше, нито пък на Моли.

— Бях влюбена едновременно в теб и Алън Грийнспан^[4]. Не мога да си представя къде ми е бил умът. Макар че много повече си падах по Алън Грийнспан. Не ми се мисли какво щях да направя, ако го бях срещнала, изглеждаше адски секси с онова куфарче.

Кевин не обърна внимание на глупавото й бръщолевене.

— Интересното е, че изглежда, и Дафни си пада по Бени.

— Не е вярно! Борсукът се държи ужасно с нея и тя не го понася!

— Може би ако е по-разбрана, и той ще е по-мил.

— Това е още по-отвратително от мен и Шарлот Лонг! — Трябваше да отклони разговора на по-безопасна тема. — Ти можеш да правиш секс, с която си пожелаеш, но ние с теб сме приятели, а това е много по-важно.

— Приятели?

Тя кимна.

— Да, предполагам, че сме. Но може би тъкмо това прави цялата работа още по-вълнуваща. Досега никога не съм правил секс с приятел.

— Забраненото винаги е по-вълнуващо.

— Не разбирам защо го смяташ за забранено. — Младият мъж се намръщи. — Аз имам много повече за губене.

— И как стигна до този дълбокомислен извод?

— Хайде, стига. Отлично знаеш как се отнасям към кариерата си. Твоите най-близки роднини са мои работодатели, а в момента отношенията ми с тях са малко обтегнати. Точно заради това винаги съм избягвал да имам връзки с жени, свързани с отбора. Никога не съм ходил с някоя от мажоретките.

— А виж се сега — готов си да преспеш със сестрата на шефа си.

— Затова ти казах, че аз имам много повече за губене. Докато ти нямаш нищо.

Само малкото си уязвимо сърце.

Кевин прокара пръст по ръба на чашата с вино.

— Истината е, че няколко нощи на разюздан секс може да помогнат на творческото ти вдъхновение.

— Нямам търпение да ме осветлиш как ще стане това.

— Сексът ще препрограмира подсъзнанието ти и повече няма да изпращаш неосъзнати хомосексуални послания в книгите си.

Младата жена завъртя очи.

Новоизлюпеният Фройд се ухили.

— Остави ме на мира, Кевин. Ако бяхме в Чикаго, дори не би ти хрумнало да правиш секс с мен. Не звучи много ласкателно, нали?

— Дяволски съм сигурен, че щеше да ми хрумне, ако прекарвахме заедно толкова време, както тук.

Той нарочно се правеше, че не разбира, но преди да му го каже, се появи сервитьорката, за да попита дали нещо не е наред с храната.

Куотърбекът я увери, че всичко е много вкусно. Тя засия насреща му и започна да си бърби с него, сякаш бяха стари дружки. Тъй като хората реагираха по същия начин и към Дан и Фийби, Моли бе свикнала с подобни изяви, но момичето беше хубаво, с чувствено тяло и тя се подразни.

Най-после натрапницата си тръгна, а Кевин отново подхвана онази тема от разговора, която Моли предпочиташе да не засяга.

— Онази работа с целомъдрието... откога си така?

Младата жена старателно започна да реже малко парче от пилешкото.

— От известно време.

— Има ли конкретна причина?

Тя задъвка бавно, все едно обмисляше въпроса му, докато всъщност се чудеше как да се измъкне. Не успя да изнамери начин, затова си придаде високомерен и тайнствен вид.

— Просто това беше моят избор.

— Нима това е още един щрих от ролята ти на „доброто момиче“, на която всички вярват, с изключение на мен?

— Аз съм добро момиче!

— Ти си една чаровна напаст.

Тя изсумтя, донякъде поласкана, но решена да не го показва.

— И откога една целомъдрена и непорочна жена трябва да се оправдава? Е, не съвсем непорочна, така че не си мисли, че съм била девственица, преди да си изгубя ума по теб. — Но в някои отношения наистина беше девственица. При все че бе запозната със секса, с нито

един от двамата си любовници не бе познала любовта. А онази ужасна нощ с Кевин я бе оставила унижена и засрамена.

— Ние сме приятели, забрави ли? А приятелите си споделят. Ти вече знаеш за мен много повече, отколкото почти всички други.

Моли не искаше отново да я помисли за откачена, както когато му призна, че се е отказала от наследството си, затова се опита да си придаде възможно най-благочестив вид — подпря лакти на масата и склучи ръце като за молитва.

— Не виждам нищо срамно да си сексуално придирчив.

Странно, но в някои отношения той я разбираше много по-добре, отколкото най-близките ѝ роднини. Повдигнатите му вежди ясно показваха, че не е успяла да го впечатли.

— Просто... познавам доста хора, които се отнасят лекомислено към секса, но аз не съм от тях. Мисля, че той е твърде важен.

— По този въпрос съм съгласен с теб и няма да споря.

— Ами чудесно.

— Дори се радвам.

Дали беше плод на въображението ѝ, или наистина бе доловила някакво подмолно самодоволство в изражението му?

— За какво се радваш? Че си преспал с цял стадион, пълен с дашни жени, докато аз съм пазила целомъдрено въздържание? И това ако не е двоен стандарт!

— Хей, не се гордея с това. Това ни е генетично заложено. А и освен това не са били цял стадион.

— Нека ти изясня нещо: някои хора могат да правят секс без обвързване, но се оказва, че аз не съм от тях, така че ще е най-добре да се преместиш отново в пансиона.

— Нима си забравила, Даф, че аз се обвързах доста сериозно с теб и мисля, че е време да се разплатиш.

— Сексът не е стока. Не можеш да се пазариш за него.

— И кой го казва? — Усмивката му определено беше дяволски изкушаваща. — В онзи бутик в града има много готини парцалки, а аз мога да бъда много щедър с кредитната си карта.

— Какъв велик момент за мен. От автор на детски книжки за нула време се превърнах в държанка.

Последното явно му се понрави, но шумният му смях бе прекъснат от една двойка, която приближаваше от другия край на

ресторанта.

— Извинете, но вие не сте ли Кевин Тъкър? Хей, двамата със съпругата ми сме ваши големи почитатели...

Моли се облегна назад. Отпиваше бавно от кафето си, докато Кевин се оправяше с феновете си. Този мъж я караше да се разтапя, нямаше смисъл да го отрича. Ако я привличаха само красивото му лице и страхотното тяло, нямаше да е толкова опасен, но дръзкото му очарование помиташе преградите ѝ. А онази целувка...

Престани веднага! Не бива да откачаш заради една фантастична целувка!

Тъкмо започваше да се съвзема от емоционалната си депресия и ето че напук на всякакъв здрав разум, изглежда, отново бе готова да затъне в същото блато. Просто трябваше постоянно да си напомня, че Кевин се отегчава и си търси малко забавление. Печалната истина беше, че всяка жена би била добре дошла, а тя беше подръка. При все това не можеше да продължава да отрича, че старото ѝ увлечение се бе завърнало.

Някои жени са непоправими глупачки.

Кевин остави настрана последната книга от поредицата за Дафни, която Моли неуспешно се бе опитала да скрие, когато се върнаха в бунгалото. Не беше за вярване! Почти целият му живот от последните няколко години бе описан на страниците на книгите. Е, разбира се, преувеличен и украсен, но все пак...

Той беше язовецът Бени! Червеният му „Харли“... Водният му джет... Онази незначителна история със скока с парашут, раздута до неузнаваемост... Бени, който лети на сноуборда си надолу по склона на Студената планина, надянал очилата „Рево“ със сребърни рамки. Би трябвало да я осъди!

Обаче се чувстваше поласкан. Тя беше невероятно добър разказвач и историите бяха страхотни — поучителни и забавни. Макар че имаше едно нещо, което не му се нравеше в книгите за Дафни — винаги зайчето побеждаваше язовеца. Що за послание бе това към малките момчета? Или даже и към големите?

Облегна се назад на изтърбушения диван и се втренчи сърдито в затворената врата на спалнята. Доброто му настроение от вечерята се

бе изпарило. Само слепец не би забелязал, че тя си пада по него. Така че защо бяха тези надувки?

Явно искаше да го дразни, ето затова бе всичко. Искаше да го накара да ѝ се моли, за да задоволи гордостта си. Очевидно за съпругата му цялата тази история си беше просто борба за надмощие. Отначало се държи мило, забавна е, кара го да се наслаждава на компанията ѝ, прави си косата, кипри се с предизвикателни дрешки, които той едва се сдържа да не разкъса. И после, когато е време да направи точно това, тя се отдръпва, става хладна и започва да дрънка, че не вярва в секса без обвързване. Пълни дивотии!

Нуждаеше се от душ — студен — но разполагаше само с една малка вана. Боже, колко мразеше това място! И защо тя бе вдигнала такава пушилка за това? По време на вечерята може и да му беше отказала, но когато я целуна, онова нейно малко сладко телце определено му нашепваше „да“. Та те бяха *женени*! Компромисът бе от негова страна, а не от нейна!

Трябваше да признае, че принципът му да не смесва работата и удоволствието беше разбит на пух и прах. Неспособността да откъсне взор от затворената врата на спалнята го изпълваше с яд и отвращение към самия себе си. Та той беше Кевин Тъкър, по дяволите, и не му беше нужно да моли за ласките на жена си, когато цяла върволица мацки го чакаха на прага, жадни за вниманието му.

Е, дотук беше. От сега нататък щеше да бъде хладен и непристъпен, чисто делови отношения. Ще се грижи съвестно за летния лагер, ще тренира усилено, за да бъде в блестяща спортна форма, когато започне тренировъчния лагер. А колкото до тази дразнеща малка напаст, която му се водеше съпруга... Докато се върнат в Чикаго, нямаше да я доближава.

[1] Дрехи и мебели в ретро стил от 20-те до 80-те години на ХХ век, създадени със старинни технологии, с изискан дизайн. — Бел.прев. ↑

[2] Американски комик и продуцент (р. 1937 г.). — Бел.прев. ↑

[3] Американски певец, композитор и музикант (р. 1949). — Бел.прев. ↑

[4] Американски икономист, дългогодишен шеф на Федералния резерв на САЩ (р. 1926). — Бел.прев. ↑

„Родителите на гаджето ми отсъстваха за тази нощ и той ме покани у тях. Още щом прекрачих прага на къщата му, знаех какво ще се случи...“

„Спалнята на гаджето ми“, статия за списание „Чик“

Лили се мразеше, задето се бе съгласила, но кой ценител на изкуството би отказал покана да посети къщата на Лиам Дженър и да разгледа личната му колекция? Не че поканата беше особено любезна. Актрисата тъкмо се бе върнала от сутрешната си неделна разходка, когато Ейми ѝ подаде телефона.

— Ако искате да видите картините ми, елате в къщата ми този следобед в два — излая художникът. — Но не по-рано. Работя и няма да отворя, ако се позвъни.

Определено бе живяла твърде дълго в Ел Ей, тъй като грубостта му ѝ се стори освежаваща. Когато сви от магистралата по страничната отбивка, както я бе упътил Дженър, звездата осъзна колко много е привикнала с безсмислените комплименти и празното ласкателство. Почти бе забравила, че все още съществуват хора, които говорят това, което мислят.

Зърна олющената бледосиня пощенска кутия, която той ѝ бе дал като отличителен знак. Висеше накриво от очукан метален стълб, забучен в стара тракторна гума, запълнена с цимент. В прашната канавка зад гумата се търкаляха ръждясали пружини за легло и смачкан лист от гофрирана ламарина, които обезсмисляха заплашителната табела: „НЕ ПРЕМИНАВАЙ!“, извисяваща се напред изровената и обраслата с бурени ливада.

Лили зави и намали скоростта, но колата заподскача по изровения път, накланяйки се заплашително настрани. Тъкмо реши да спре и да продължи пеша, когато буренаците изчезнаха и неравният терен бе заменен от гладка чакълена алея. Миг по-късно се показа и къщата, и жената затаи дъх.

Гледката бе невероятна: изискана модерна постройка с бели бетонни парапети, каменни корнизи и стъклени стени. Всичко носеше отпечатъка на Лиам Дженър. Лили слезе от колата и се запъти към сводестата ниша, в която бе вградена входната врата, чудейки се къде ли художникът е намерил архитект, съгласил се да работи за него. Трябва да е бил истински светец.

Погледна часовника си и видя, че е закъсняла точно с половин час, както и бе възнамерявала.

Вратата се отвори. Тя зачака той да ѝ се нахвърли, задето е закъсняла, и остана малко разочарована, когато домакинът само кимна и се отдръпна, за да ѝ направи път.

Дъхът ѝ секна. Стъклената стена срещу входа, съставена от плоскости с неправилна форма, се прорязваше от тесен железен мост, издигнат на около три метра от пода. През стъклото се откриваше удивителна гледка към езерото, скалите и дърветата.

— Каква невероятна къща!

— Благодаря. Искате ли нещо за пиене?

Предложението бе отправено с приветлив тон, но тя беше още по-впечатлена, че той бе сменил изцапаната си джинсова риза и шортите с черна копринена риза и светлосиви панталони. По някаква ирония, небрежно-елегантните дрехи подчертаваха още повече напрегнатата изразителност на грубо изсечените му черти.

Тя отклони поканата за пиене.

— Бих искала да разгледам къщата.

— Добре.

Къщата бе разделена на две неравни части, разположени на различни нива. В по-голямата се намираха просторна дневна, кухня, библиотека и трапезария. На долното ниво се помещаваха няколко по-малки спални. Железният мост при входа водеше към стъклена кула, където бе ателието му, както я осведоми Лиам. Тя се надяваше, че ще я заведе да го види, но той ѝ показа само главната спалня, обзаведена с почти монашеска простота.

Навсякъде бяха окачени великолепни произведения на изкуството, за които Лиам говореше със страстно проникновение. Огромни платна на Джаспър Джоунс^[1] висяха почти редом със спокойните и съзерцателни композиции на Агнес Мартин^[2] в синьо и бежово. Една от неоновите скулптури на Брус Найман^[3] проблясваше близо до извития вход на библиотеката. Срещу нея висеше творба на Дейвид Хокни^[4] в близост до портрета на Лиам, дело на Чък Клоус^[5]. Една от дългите стени във всекидневната се заемаше от впечатляващо платно на Хелън Франкенталер^[6], а в коридора като тотемна стълб се издигаше внушителна скулптура от камък и дърво. Тази къща съхраняваше творбите на най-добрите съвременни художници. Всички, с изключение на Лиам Дженър.

Лили изчака, докато разходката из къщата приключи, и чак когато се върнаха във всекидневната, зададе въпроса, който я глождеше.

— Защо не сте окачили нито една своя картина?

— Когато гледам картините си извън ателието, все откривам в тях нещо, което е могло да бъде направено по-добре, а това означава постоянно да ги дорисувам.

— Навярно сте прав. Но толкова много ще прилягат на тази къща.

Той се вгледа продължително в нея. Суровите черти на лицето му се смекчиха от лека усмивка.

— Вие наистина харесвате творбите ми.

— Боя се, че да. Преди няколко месеца наддавах за вашата картина „Композиция №3“. Моят бизнес мениджър ме принуди да се откажа, когато цената достигна двеста и петдесет хиляди долара.

— Възмутително, нали?

Той имаше толкова самодоволен вид, че тя се засмя.

— Би трябвало да се засрамите. Не струваше и цент повече от двеста хиляди. Започвам да осъзнавам колко ме е яд да ви хваля. Вие наистина сте непоносим.

— Така животът е по-лесен.

— Като държите на разстояние тълпите?

— Ценя уединението си.

— Кое то обяснява защо сте си построили толкова необикновена къща в затънтена местност в Северен Мичиган, вместо в Биг Сър или в

Антиб.

— Явно добре сте ме опознали.

— Държете се като истинска примадона. Сигурна съм, че са нарушавали уединението ми доста по-безцеремонно, отколкото вашето, ала това не ме е превърнало в отшелница. Знаете ли, че където и да отида, хората все още ме разпознават?

— Познат кошмар.

— Защо това толкова ви тормози?

— Стара история.

— Разкажете ми.

— Това е невероятно отегчителна история. Едва ли ще искате да я чуете.

— Повярвайте ми, искам. — Тя се настани на дивана и му се усмихна окуражително. — Обичам да слушам всякакви житейски истории.

Той я погледна, сетне въздъхна.

— Критиците ме откриха малко преди да навърша двайсет и шест. Сигурна ли сте, че искате да слушате това?

— Напълно.

Художникът пъхна ръце в джобовете си и приближи до прозореца.

— Станах знаменитост за една нощ — канеха ме навсякъде, пишеха хвалебствия за картините ми в националните ежедневници. Хората направо ме замеряха с пари, тълпяха се да купят творбите ми.

— Познато ми е.

Доловил, че тя наистина разбира през какво е преминал, което беше непонятно за повечето хора, той най-сетне се отпусна. Отдалечи се от прозореца и се разположи в дълбокото кресло срещу нея, изпълвайки го по същия властен начин, както всяко пространство, в което се намираше. За миг Лили изпита безпокойство. Крейг доминираше по същия начин над околните.

— Всичко това ми замая главата — продължи Лиам — и започнах да вярвам в собственото си величие. И с вас ли е било така?

— Аз имах късмет. Моят съпруг ме държеше здраво стъпила на земята. — „Прекалено здраво“, помисли си Лили. Крейг никога не разбра, че тя се нуждаеше повече от похвалите му, отколкото от критиката му.

— Но аз не бях такъв късметлия. Забравих, че цялото обожание и всички хвалби се отнасят за творбите, а не за самия художник. Вместо да рисувам, хукнах по безкрайни купони. Пиех твърде много. Започнах да смъркам кокаин и да правя секс без задръжки и последствия.

— Само дето сексът никога не е без последствия, нали?

— Не и когато си женен за жената, която обичаш. О, разбира се, аз оправдавах поведението си, казвах си, че *тя* е моята *истинска* любов, а всички останали жени са без значение. Оправдавах се с тежката ѝ бременност, лекарят ме бе предупредил да я оставя на спокойствие, докато бебето се роди.

Лили усети огромното презрение, което той изпитваше към себе си, и сърцето ѝ се сви от жалост. Този мъж съдеше себе си много по-сурово, отколкото другите.

— Разбира се, жена ми разбра за изневерите и ме напусна. Бебето се роди седмица по-късно, но беше мъртво.

— О, Лиам... — промълви тя, неусетно изоставяйки вежливото обръщение.

Той отхвърли състраданието ѝ с презрителна насмешка.

— Историята има щастлив край. Тя се омъжи за редактор на списание и има три чудесни здрави деца. Колкото до мен... научих един важен урок за това, което е важно в този живот.

— И оттогава живееш в пълно уединение?

— Едва ли — усмихна се той. — Аз имам приятели, Лили. Истински приятели. — Последва примера ѝ, преминавайки на „ти“.

— Хора, които си познавал от сто години — предположи тя. — Нови приятелства не се допускат.

— Мисля, че с годините се сприятеляваме все по-трудно. При теб не е ли така?

— Предполагам, че си прав. — Лили се наклони да го попита защо я бе поканил тук, след като тя определено не беше стара приятелка, но внезапно ѝ хрумна един много по-важен въпрос. — Греша ли, или ти не ми показва една много важна част от дома си?

Той се отпусна в креслото и сбърчи вежди.

— Искаш да видиш ателието ми.

— Сигурна съм, че не водиш там всеки гост, но...

— Там не стъпва никой, освен мен и моделите ми.

— Напълно разбираемо — мило отбеляза тя. — При все това ще съм много благодарна, ако ми позволиш само да надзърна.

В очите му проблесна пресметливо пламъче.

— Колко благодарна?

— Какво имаш предвид?

— Достатъчно благодарна, за да ми позираш?

— Май никога не се отказваш, нали?

— Това е част от чара ми.

Ако се намираха в пансиона или край потока на поляната, тя може би щеше да му откаже, но не и тук. Тайнственото място, където той бе създал някои от най-красивите творби на света, беше толкова близо.

— Не проумявам защо толкова искаш да рисуваш една дебела, вече залязла четирийсет и пет годишна актриса, но ако това е условието да видя ателието ти, съм съгласна.

— Добре. Последвай ме. — Той стана от креслото и се запъти към каменните стълби, които водеха към железния мост. Когато стигна, се извърна към нея. — Не си дебела. И си по-възрастна от четирийсет и пет.

— Не съм!

— Опънала си бръчките около очите си, но никой пластичен хирург не може да заличи умората и преживените страдания в гълбините им. Ти си по-скоро около петдесетте.

— Четирийсет и седем.

Той я измери с поглед от височината на моста.

— Караш ме да губя търпение.

— Всичко може да те накара да изгубиш търпение — промърмори Лили.

Тъглчетата на устните му се извиха леко.

— Искаш ли да видиш ателието ми, или не?

— О, предполагам, че да. — Тя се намръщи и пое нагоре по стълбите, после го последва по тесния мост без перила. Погледна притеснено надолу. — Имам чувството, че вървя по въже.

— Ще свикнеш.

Думите му намекваха, че тя ще се върне — впечатление, което Лили побърза да разсее.

— Ще ти позирам днес, но това е всичко.

— Престани да ме дразниш. — Той стигна до края на моста и се обърна. Силуетът му се очерта застрашително в сянката на каменния свод. Изведнъж я обхвана странна възбуда, докато той я наблюдаваше как приближава към него. Разкрачил крака и скръстил ръце пред гърдите си, художникът приличаше на дъвен воин.

Лили го удостои с надменния си поглед на кинозвезда.

— Припомни ми отново защо изобщо пожелах да видя ателието ти.

— Защото съм гений. Само ме помоли, и талантът ми е на твое разположение.

— Млъкни и се махни от пътя ми.

Последвалият му смях бе дълбок и изненадващо приятен. Той се обърна и я поведе покрай извитата стена в ателието.

— О, Лиам... — ахна Лили и притисна длан към устните си.

Ателието сякаш висеше над дърветата, царстващо в собствената си вселена. Три от петте му стени бяха извити в причудлива форма. Светлината на късното следобедно слънце струеше през северната стена, изградена изцяло от стъкло. Таванските прозорци над главите им имаха щори, които можеха да се регулират според дневната светлина. Разноцветните пръски върху грубите неизмазани стени, мебелите и варовиковия под превръщаха помещението в произведение на съвременното модерно изкуство. Лили изпита същото усещане на благоговейно преклонение, както когато се намираше в някоя от залите на музея „Гети“.

Върху триножниците се виждаха незавършени картини, а останалите бяха подпрени край стените. Няколко големи платна висяха на специални стойки. Зави й се свят от калейдоскопа от багри и сенки, докато се опитваше да обхване всичко с поглед. Макар да нямаше специално образование, няколко десетилетия бе изучавала сама изкуството и бе придобила доста обширни познания. При все това й бе много трудно да категоризира зрялото му творчество. Картините му носеха отпечатъците на различни течения на модернистичното изкуство — яростта и смутната обреченост на абстрактния експресионизъм, преднамерената студенина на попарта, грубата изчистеност на минималистите. Ала единствено Лиам Дженър притежаваше дързостта да наложи отпечатъка на сантименталността върху тези стилове, определено лишени от такава.

Не можеше да откъсне очи от монументалната недовършена „Мадона с младенца“, която заемаше почти цяла стена. От всички велики съвременни художници само Лиам Дженър можеше да нарисува Мадоната с младенца, без да използва кравешки изпращания вместо бои, без да изпише върху челото ѝ някоя долна ругатня или да добави проблясващата емблема на „Кока-кола“ вместо звезда. Единствено Лиам Дженър притежаваше абсолютната увереност в себе си, за да покаже на циничните хулители на идеалите, населяващи света на съвременното изкуство, смисъла и значението на истинското преклонение пред светостта.

Сърцето на Лили се изпълни със сълзи, които не можеше да си позволи да пролее. Сълзи на съжаление, задето толкова безропотно бе позволила на себичността и очакванията на Крейг напълно да заличат индивидуалността ѝ, сълзи на мъка по сина, от когото толкова лесно се бе отказала. Докато се взираше в картината, тя осъзна колко нехайно и лекомислено се бе отнесла към важните и светите неща в този живот.

Ръката му обгърна рамото ѝ нежно, като ефирните нюанси на синьо-златистите преливки, омекотяващи косата на Мадоната. Докосването му изглеждаше толкова естествено и неотменно, че Лили преглътна сълзите си, устоявайки на желанието да се сгуши до гърдите му.

— Моя бедна Лили — промълви той тихо, — направила си живота си дори по-труден, отколкото аз своя.

Тя не попита откъде знаеше, но докато стоеше пред тази вълшебна недовършена картина и усещаше успокоителната топлина на ръката му, просмукваща се в рамото ѝ, разбра, че всички тези платна са отражение на същността на Лиам — на яростната му целеустременост, на необятния ум, на неговата суровост и сантиментална уязвимост, които той толкова упорито се стараяше да скрие. За разлика от нея, Лиам Дженър бе неотделима част от работата си.

— Седни — промърмори той. — Ела насам.

Тя се остави да я заведе до един обикновен дървен стол в другия край на помещението. Погали я по рамото, сетне отстъпи назад и се протегна към едно от празните платна, подпрени близо до работната му маса. Ако беше всеки друг, Лили щеше да почувства, че я манипулират, ала художникът не би си и помислил да манипулира когото и да било. Той просто бе подвластен на творческия импулс и

необходимостта да излее емоциите си върху платното. По някаква причина, която не можеше да разбере, тя бе привлякла вниманието му.

Но вече не я бе грижа. Не можеше да откъсне поглед от „Мадоната с младенца“, унесена в мисли за своя живот, в много отношения богат и вълнуващ, но в други — толкова пуст и безсмислен. Ала вместо да жали за загубите — сина, изгубената индивидуалност, съпруга, към когото изпитваше едновременно обич и негодувание — сърцето ѝ бе пълно с благодарност и щастие за всичко, което съдбата ѝ бе дарила. Бе благословена с красиво лице и тяло, които навремето ѝ бяха отворили вратите на славата. И какво от това, че красотата ѝ бе повехнала? Тук, край това езеро в Северен Мичиган, това вече не изглеждаше толкова важно.

Нещо се случи, докато се взираше в Мадоната. Изведнъж картината на Лиам изчезна и пред погледа ѝ се появи покривката, върху която искаше да изобрази градината с билките, и тя започна да осъзнава какво ѝ се бе изплъзвало досега. Тази градина бе възплъщение на жената, която бе сега — много по-зряла, копнееща да лекува и да дарява обичта си, вместо да съблазнява, чиято искряща и завладяваща красота бе отстъпила на ведрото благородство, а ярките цветове — на меките и спокойни багри. Тя вече не беше някогашната Лили, но все още не се бе познала докрай. И някак си отговорът се криеше в покривката, сякаш някаква вътрешна сила направляваше ръката, съединяваща парчетата от минали и сегашни преживявания.

Пръстите, отпуснати в скута ѝ, трепнаха и в нея избликна неударимо желание. Нуждаеше се от кошничката за шев и кутията с парчетата плат. Трябваша ѝ сега. Ако бяха при нея — точно в този миг! — тя би могла да намери пътя към себе си. Скочи от стола.

— Трябва да вървя.

Художникът бе толкова вгълбен в работата си, че за миг, изглежда, не разбра какво му казва. Сетне суровите му черти се сгърчиха сякаш от болка.

— О, господи, не можеш...

— Моля те. Не се правя на интересна и не капризничая. Трябва да... ей сега се връщам. Просто трябва да донеса нещо от колата си.

Той отстъпи от платното. Прокара ръка през косата си, оставяйки следа от боя върху челото си.

— Аз ще ти го донеса.

— В багажника има една кошница. Не, нужна ми е кутията. Трябва ми... Ще отидем заедно.

Двамата хукнаха по моста, нетърпеливи да свършат тази работа, за да се върнат към това, което бе важно. Тя се задъха, докато тичаше надолу по стълбите. Огледа се за чантата си, където бяха ключовете от колата, но не я видя.

— И защо, по дяволите, си заключила колата си? — изрева той.
— Намираме се в забравен от бога пуцинак!

— Аз живея в Ел Ей! — изкреця му тя в отговор.

— Ето! — Лиам грабна чантата изпод една от масите и затършува трескаво вътре.

— Дай ми я! — Лили я сграбчи и ръката ѝ се стрелна в чантата.

— Побързай! — Мъжът я улови за лакътя и я избута към входната врата и стълбите.

По пътя тя намери ключовете. Отскубна се от него, натисна дистанционното и отвори багажника.

Едва не се разплака от облекчение, докато вземаше кошничката за шев. Тикна в ръцете му кутията с платовете. Лиам едва я погледна.

Отново се втурнаха в къщата, изкачиха стълбите на един дъх, притичаха през моста. Когато стигнаха до ателието, едва си поемаха въздух, изтощени повече от емоции, отколкото от бягането. И двамата се усмигнаха.

Беше изключителен момент на взаимно разбиране и проникновение. Той не я попита защо бе бързала толкова, не показа и капчица пренебрежение, когато видя, че една кошница за шев е била причината за трескавото ѝ нетърпение. Някак си разбираше нейната нужда да твори, както и тя неговата.

Доволна, Лили се захвана за работа.

Постепенно навън се стъмни. Светлините в ателието се запалиха. Всички бяха разположени така, че да осигуряват равномерна светлина. Ножиците ѝ щракаха. Иглата летеше, докато тропосваше отделните парчета. Широкият бод трябваше да държи покривката цяла, докато се добере до шевна машина. Шевовете се срещаха. Цветовете се преливаха. Шарките като че ли сами се напасваха в съвършена хармония.

Пръстите му погалиха шията ѝ. Тя не бе забелязала, че се е отдалечил от платното си и е приближил до нея. Върху черната

копринена риза аленееше голямо петно боя, а скъпите му панталони бяха изцапани с оранжеви пръски. Посребрените му къдрици бяха разрошени, а челото му бе изплескано с различни бои.

Лили изтръпна, когато пръстите му хванаха горното копче на прозрачната ѝ оранжева блуза. Без да откъсва очи от нейните, Лиам разкопча копчето. После следващото.

— Моля те — промълви той.

Тя не понечи да го спре дори когато плъзна блузата надолу. Нито когато грубите му, изцапани с боя пръсти, докоснаха закопчалката отпред на сутиена ѝ. Вместо това Лили наклони глава към покривката, която шиеше, и му позволи да го разкопчае.

Гърдите ѝ, натежали през последните години, изскочиха навън. Тя му позволи да надипли прозрачната блуза, както той искаше. Художникът смъкна единия ръкав до лакътя. Сетне другия. Гърдите ѝ се гушеха сред мекия плат като бели гугутки в гнездото си.

Стъпките му отекнаха по варовиковия под, докато се връщаше при статива.

С разголени гърди, Лили продължи да шие. Допреди малко тя вярваше, че пъстроцветната покривка олицетворява самопознанието и няма нищо общо с прелъстяването, ала смайващата покорност, с която му позволи да я разсъблече, придаваше много по-сложно значение на творението ѝ. Тя мислеше, че плътските страсти отдавна са затворена книга за нея. Ала лумналото желание, завладяло тялото ѝ, бе доказателство, че е грешала. Покривката току-що бе отключила на воля още една тайна страна на новото ѝ аз.

Лили много внимателно, за да не развали гънките на блузата, пяхна ръка в кутията и изрови отвътре старо парче гладко кадифе. Беше наситено тъмночервено, чувствено и мамещо с преливащите си по-тъмни нюанси. Като пурпурния цвят на листата на босилека, сякаш къпещи се в меко опалово сияние. Загадъчният цвят на женското тяло. Пръстите ѝ трепереха, докато заобляше ъглите. Докато работеше, мекият плат се търкаше о зърната ѝ, карайки ги да се втвърдят и настръхнат. Лили бръкна отново в кутията и откри парче кадифе в още по-тъмен нюанс — символ на най-съкровената ѝ женственост.

Сетне щеше да добави малки кристали, като капки нежна утринна роса.

Приглушено проклятие я накара да вдигне глава. Лиам се взираше в нея, а по суровото му лице блестяха капки пот. Ръцете му, покрити с разноцветни ивици боя, висяха безволно отстрани, а четката лежеше в краката му, където я бе изпуснал.

— Рисувал съм стотици голи тела. Сега за пръв път... — Поклати объркано глава. — Не мога да продължа.

Страните ѝ пламнаха от срам. Жената скочи, покривката се свлече на пода, а тя сграбчи трескаво краищата на блузата си и ги завърза.

— Не! — Той пристъпи към нея. — О, не, не това.

Огънят, бушуващ в очите му, я смая. Краката му докоснаха полата ѝ, ръцете му се гмурнаха под блузата и я разтвориха. Дланите му обхванаха гърдите ѝ и той зарови лице в млечнобелите кълба. Тя се вкопчи в ръцете му, когато устните му засмукаха жадно едното зърно.

Подобна жарка страст би трябвало да е присъща единствено на младостта, но и двамата отдавна не бяха млади. Лили усети възбудената му мъжественост да се притиска към бедрото ѝ. Той дръпна колана на полата ѝ. Здравият разум се завърна и тя отблъсна ръцете му. Ако беше млада, щеше да се гордее с голотата си, но не и сега. Не искаше да я вижда такава.

— Лили... — задъхано се възпротиви Лиам.

— Съжалявам...

Но той нямаше търпение за женски притеснения и страхове. Зарови ръка под полата ѝ, сграбчи гащичките ѝ, свлече се на колене и ги смъкна. Притисна лице в полата ѝ, към нейната... Топлият му дъх проникна между краката ѝ. Усещането бе невероятно. Тя разтвори бедра, съвсем леко, и позволи на дъха му да докосне най-съкровената ѝ част.

Лиам я притегли надолу към себе си върху твърдия студен под. Обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. Страстна, опитна целувка на мъж, който добре познаваше жените.

Тя се отпусна по гръб, повличайки го върху себе си. Полата се усука около кръста ѝ. Той плъзна ръце по краката ѝ и ги разтвори. Сетне зарови лице между тях.

Лили раздалечи колене и се отдаде на нетърпеливите му устни и език, които жадно всмукваха женските ѝ сокове, дразнеха, галеха,

любеха я. Оргазмът ѝ бе толкова мощен и разтърсващ, че я остави без дъх. Когато отново дойде на себе си, той беше гол.

Тялото му бе мускулесто и стегнато. Тя разтвори широко крака и Лиам проникна в нея. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, краката ѝ се обвиха около кръста му, а устните им се сляха в пламенна и продължителна целувка. Грубият ръб на пода се вряза в гърба ѝ и тя потръпна, когато той тласна по-надълбоко.

Мъжът го забеляза и започна да се движи много по-нежно, а след това внимателно се претърколи, така че тя се озова отгоре му.

— Така по-добре ли е? — Протегна се и обхвана гърдите ѝ, полюшващи се над лицето му.

— По-добре е — промълви тя, докато тялото ѝ се нагаждаше към ритъма, удовлетворяващ и двамата.

Докато се движеха, боите върху картините сякаш се вихреха около тях в искряща спирала, цветовете ставаха все по-ярки и побистри. Телата им се извиваха в пълен синхрон, понесени на горещата вълна на сладостни усещания. Накрая, когато нито един от двамата не можеше да издържи повече, всички цветове на Вселената избухнаха в ослепителнобяла светлина.

Лили бавно идваше на себе си. Още лежеше отгоре му, а блузата и полата ѝ бяха събрани на кръста. Имаше чувството, че са я омагьосали. Този мъж излъчваше същата неустоима магия, както и картините му.

— Твърде съм стар, за да палувам на пода — изпъшка той.

Тя скочи припряно и непохватно се опита да се покрие.

— Съжалявам. Аз... толкова съм тежка. Сигурно съм те смачкала.

— Не започвай пак с тези глупости. — Лиам се претърколи настрани, потръпна и бавно се изправи на крака. За разлика от нея, явно не бързаше да се облече. Тя се стараяше да не го гледа. Дръпна притеснено надолу смачканата си пола и в същия миг зърна гащичките си на пода в краката му. Не можа да закопчае сутиена, затова се загърна с блузата, но той сложи ръце върху пръстите ѝ, които застинаха неподвижни върху копчетата. — Чуй ме, Лили Шърман. През годините съм работил със стотици модели, но нито веднъж не съм спирал работата си, за да ги любя.

Тя понечи да заяви, че не му вярва, но мъжът пред нея беше Лиам Дженър, а той нямаше търпение за любезности.

— Това е... беше лудост.

— Имаш разкошно тяло! — възкликна той буйно. — Пищно и чувствено, точно каквото трябва да е тялото на истинската жена. Нима не виждаш как светлината пада върху кожата ти? Върху гърдите? Те са изумителни, Лили. Големи. Пищни. Щедри. Никога няма да се наситя да ги рисувам. Зърната ти... — Сложи палци върху тях и леко ги разтри, а очите му горяха със същата страст, която тя бе видяла, докато рисуваше. — Те събуждат у мен представата за потоци. Потоци от гъсто, златисто мляко. — Тя потрепери от жадния плам, прозвучал в дрезгавия му шепот. — Разлива се по земята... образува буйни реки... искрящи, златни реки, потекли, за да напоят и нахранят безбрежната изсъхнала и напукана земя.

Какъв необикновен, несдържан и завладяващ мъж. Актрисата се чувстваше безсилна пред подобна настъпателност.

— Твоето тяло, Лили... нима не разбираш? Това е тялото, родило човешката раса.

Думите му бяха в разрез с всичко, което светът, в който тя живееше, бе издигнал в култ. Диети. Ограничения. Мания по изпъкналите кости, а не по женската плът. Културата на младостта и болезнената слабост.

На глада.

На физическото уродство.

На страха.

За частица от секундата Лили прозря истината. Видя един свят, толкова изплашен от мистичната сила на жената, че не му оставаше нищо друго, освен да унищожи източника на тази мощ — естествените форми на тялото ѝ.

Но видението бе толкова чуждо и непонятно на всичко, в което бе научена да вярва, че бързо изчезна.

— Аз... трябва да вярва. — Сърцето ѝ блъскаше лудешки в гърдите. Наведе се, грабна гащичките си, хвърли ги в кошницата за шев, засъбира парчетата плат. — Това беше... беше толкова безотговорно.

Той се усмихна.

— Има ли опасност да забременееш?

— Не. Но съществуват и други неща.

— Нито ти, нито аз сме любители на безразборните връзки. И двамата сме разбрали от грешките си, че сексът е твърде важен.

— И как ще наречеш *случилото* се? — Тя посочи отвратно към пода.

— Страст. — Лиам кимна към разноцветните парчета, изсипали се от кошницата. — Позволи ми да видя над какво работиш.

Не можеше да си представи как ще покаже на гений като Лиам Дженър непретенциозната си покривка. Поклати глава и се запъти към вратата, но миг преди да стигне, нещо я накара да спре и да се обърне.

Той стоеше и я наблюдаваше. Върху бедрото му, близо до слабините, се виждаше петънце от синя боя. Беше великолепен и впечатляващ в голотата си.

— Беше прав — пророни тя. — Аз съм на петдесет!

Тихият му отговор сякаш продължи да я следва и когато излезе от къщата и закрачи по пътя към колата.

Твърде стара, за да си толкова страхлива.

[1] Представител на абстрактния експресионизъм (р. 1930). — Бел.прев. ↑

[2] Канадско-американска абстрактна художничка, минималист (1912–2004). — Бел.прев. ↑

[3] Съвременен американски художник (р. 1941). — Бел.прев. ↑

[4] Английски художник, дизайнер, фотограф (р. 1937). — Бел.прев. ↑

[5] Американски художник, занимава се с т.нар. реалистична фотография (р. 1940). — Бел.прев. ↑

[6] Американска художничка, видна представителка на абстрактния експресионизъм в следвоенна Америка (1928–2011). — Бел.прев. ↑

„Дафни сложи в багажа си най-необходимото: слънцезащитен крем, чифт яркочервени спасителни надуваеми възглавнички за ръце, кутийка с анкерпласт (защото Бени също отиваше на лагер), пакет с любимата ѝ зърнена закуска, оглушителна свирка (защото Бени също отиваше на лагер), постели, по една книга за всеки ден, бинокъл за опера (защото никога не се знаеше какво може да поискаш да видиш), плажна топка с огромен надпис: «ФОРТ ЛОДЪРДЕЙЛ», пластмасова кофичка, лопатка и голяма опаковка дъвка, за да надува балончета, ако ѝ стане скучно.“

Из „Дафни отива на летен лагер“

Във вторник Моли вече беше напълно изтощена от капризите на творческото си вдъхновение, което ту се издигаше във висините, ту се спускаше до шеметни низини. Работата над „Дафни отива на летен лагер“ направо изсмукваше силите ѝ, както и опитите ѝ да развлича Кевин. Не че той я бе помолил да го забавлява. Всъщност след съботната им вечеря постоянно беше вкиснат и всячески се стараше да я избягва. Дори имаше нахалството да се държи така, сякаш *тя* му се натрапваше. Накрая се наложи да го заплаши със стачка, за да го накара днес да дойде с нея.

Трябваше да го остави сам, но сърце не ѝ даваше. Единственият начин да го откаже от намерението да продаде летния лагер „Уинд Лейк“, беше да го убеди, че мястото не е толкова скучно, както в детството му. За нещастие, засега тази мисия оставаше безуспешна,

което означаваше, че е дошло време за следващия ход. Въздъхна примирено и се изправи.

— Кевин, погледни! На онова дърво там!

— Какви ги вършиш, Моли? Сядай долу!

Тя подскочи въодушевено.

— Това не е ли онази пойна птичка, която търси господин Пиърсън?

— Стой мирно!

Само още един малък подскок и кануто се преобърна.

— Ау, мамка му!

Двамата плъснаха в езерото.

Докато беше под водата, Моли мислеше за онази знаменателна и разтърсваща целувка, която си бяха разменили преди три дни. Оттогава той се държеше на разстояние и всячески я избягваше, а в редките случаи, когато бяха заедно, се държеше с хладна любезност. След като му каза, че няма да спи с него, бе изгубил интерес към нея. Само ако...

Само ако, какво, тълпачке? Ако всяка вечер тропаше по вратата на спалнята ти, умолявайки те да размислиш и да го пуснеш? Напразни фантазии.

Но не можеше ли да покаже, че поне малко и той страда и изгаря от същата страст, която вече три нощи я караше да се мята трескаво в леглото, едва сдържайки се да не закрепци? Всички тези терзания се отразяваха на писането ѝ. Ето например тази сутрин Дафни сподели с най-добрата си приятелка Мелиса, дървесната жаба, че онзи ден Бени изглеждал много секси! Моли бе захвърлила отвратено тетрадката.

Тя напипа над главата си планшира на преобърнатото кану и доплува под него. С един замах на краката се издигна и се озова във „въздушния джоб“ под корпуса, където имаше достатъчно място за главата ѝ. Ако трябва още дълго да се преструва на давеща се, накрая сигурно ще заприлича на сушена слива.

Знаеше, че няма да е трудно да си върне вниманието му. Достатъчно беше да се съблече гола. Но тя искаше помежду им да има нещо много повече от краткотраен секс. Тя искаше да бъде...

Мисълта ѝ засече, но само за миг. *Приятел*, това беше нужната дума. Тъкмо бе започнала да цени приятелството им, и той започна да

се муси и да страни от нея. Нямахме никакъв шанс да подновят приятелството си, ако преспят заедно.

Отново се наложи да си припомня, че Кевин не беше кой знае какъв любовник. Да, целуваше се страхотно и трябваше да признае, че по време на краткото им злополучно сексуално премеждие той беше полузаспал, но тя вече бе забелязала, че той не си пада особено по плътските удоволствия. Не се стараше да удължи храненето. Не вкушваше виното с наслада, нито пък се впускаше в кулинарни излияния или похвали за поднесеното блюдо. Хранеше се добре и с апетит, но храната за него не беше нищо повече от гориво за тялото. Освен това защо беше нужно на един красив милионер и професионален спортист да влага сили и енергия да усъвършенства уменията си на любовник? Жените го преследваха и се редяха на опашка, готови да му доставят всякакви удоволствия. Не беше нужно той да си дава труд да ги съблазнява.

Не биваше да се самозалъгва: тя си мечтаеше за романтичен, изпепеляващ секс с него, но не беше готова да продаде душата си заради това. Въпреки трите безсънни нощи, въпреки горещите вълни, които я изпълваха със срам и караха краката ѝ да омекват в най-неподходящите моменти, не желаше мимолетно развлечение. Копнееше за истинска връзка. *За приятелство*, напомни си младата жена.

Тъкмо си представяше как ще изглеждат чифт мокри заешки уши, щръкнали изпод преобърнатото кану, когато до нея се показа главата на Кевин. Под корпуса на кануто беше прекалено тъмно, за да види изражението на лицето му, но гласът му трепереше от ярост.

— Защо ли не се учудвам, че те намирам тук?

— Обърках посоката във водата.

— Кълна се, че ти си най-обърканата личност, която някога съм срещал! — Сграбчи я грубо за ръката, стисна я и я притегли обратно под водата. Изплуваха на ярката слънчева светлина.

Беше един красив следобед край езерото. Слънцето припичаше, а в кристалносинята вода се отразяваше малкото пухкаво облаче, плуващо в небето над тях. Приличаше на целувките на Моли, когато, разбира се, не ги бе прегорила. В пълен контраст с околната кротка и ведра хармония, Кевин приличаше на буреносен облак.

— Къде, по дяволите, ти е умът? Когато ме изнуди да дойда тук, ми каза, че знаеш да караш кану!

Моли пореше уверено водата, доволна, че за разлика от Кевин, бе оставила маратонките си на кея. Но пък и той нямаше представа как ще приключи мирната им разходка по езерото.

— Мога да управлявам кану. През последния си летен лагер возих шестгодишните.

— И остана ли някой от тях *жив*?

— Не разбирам защо е тази пушилка. Ти обичаш да плуваш.

— Но не и с „Ролекс“ на ръката.

— Ще ти купя нов.

— Да бе, сигурно. Въпросът е, че аз не исках днес да карам кану. Чака ме много работа. Но всеки път щом се опитам да свърша нещо през този уикенд, ти проваляш нещата. Или изведнъж ти се привижда, че в бунгалото се вмъква крадец, или не можеш да се съсредоточиш в готвенето, ако не отидеш да скачаш от скалите. А тази сутрин ме застави да си играя с *пудела* ти!

— Ру се нуждае от упражнения. — А Кевин се нуждаеше от другарче в играта.

През целия уикенд не го свърташе на едно място. Вместо да се потопи в очарованието на „Уинд Лейк“ и да възстанови духовната връзка със своето наследство, той се претрепваше от работа, опитвайки се да прогони обзелото го безпокойство с чук и пирони. Тя очакваше всеки миг да скочи в колата си и да отпраши завинаги оттук.

Самата мисъл я потисна. Моли не можеше да си тръгне от лагера, поне не веднага. Мястото криеше някаква особена магия. Във въздуха сякаш трептяха хиляди обещания. Имаше чувството, че живее в омагьосан свят.

Но сега Кевин плуваше към кърмата на преобърнатото кану.

— И какво ще правим сега с тази проклетия?

— Можеш ли да стигнеш дъното?

— Да не си откачила? Та ние сме по средата на шибаното езеро! Разбира се, че не мога да стигна дъното.

— Е, нашият инструктор ни показва веднъж специална техника как да обръщаме кану — заяви Моли бодро, без да обръща внимание на мрачната му физиономия. — Нарича се „обръщане на Капистрано“, но...

— И как се прави това обръщане?

— Бях на четиринайсет. Не си спомням.

— Тогава защо дрънкаш напразно?

— Просто мислех на глас. Хайде, сигурна съм, че ще се справим.

Най-накрая успяха да преобърнат кануто, но вследствие на специалната им техника, основаваща се най-вече на грубата сила на Кевин, кануто остана пълно до половината с вода, която нямаше с какво да изгребат. Така че се наложи да гребат обратно в килнатото на една страна кану. Когато най-после стигнаха до брега, Моли пухтеше като парен локомотив, почти останала без дъх, но геройски му помогна да завърже кануто на кея. Не беше от тези, които се предават лесно.

— Погледни надясно, Кевин! Господин Морган е тук! — Затъкна един мокър кичур коса зад ухото си и посочи към слабия счетоводител с очила с изпъкнали лупи, който нагласяваше стола си на пясъка.

— Не започвай пак.

— Наистина, мисля, че не е зле да го проследиш...

— Не ме е грижа какви ги плециш. Той изобщо *не* ми прилича на сериен убиец! — озъби се съпругът ѝ, като свали ядно мократа си тениска.

— Имам много силна интуиция, очите му бягат.

— Мисля, че напълно си откачила — промърмори младият мъж.
— Наистина. И нямам представа как ще го съобщя на сестра ти — жената, която по една случайност е мой шеф.

— Прекалено много се тревожиш.

Той се извъртя към нея. Когато видя пламъците в невероятните му зелени очи, Моли разбра, че е стигнала твърде далеч.

— Набий си го в главата, Моли! Забавленията и игрите приключиха. Имам много по-добри занимания, отколкото да си губя времето с теб.

— Това не е загуба на време. Това е...

— Няма да бъда твоето *другарче*! Не можеш ли да го разбереш? Ти искаш връзката ни да остане извън спалнята? Чудесно. Това е твое право. Но не очаквай от мен да ти бъда приятелче. От сега нататък се забавлявай сама и веднъж завинаги ме остави на мира!

Моли го гледаше как се отдалечава с решителни крачки. Дори и да признаваше, че донякъде е заслужила гнева му, все пак се чувстваше разочарована и тъжна.

„В летния лагер би трябвало да е весело, но Дафни беше тъжна. Откакто преобърна кануто, Бени ѝ беше бесен. Не поиска да се въртят, хванати за ръце, докато им се завие свят. Не забеляза, че бе лакирала всеки един от ноктите си в различен цвят, за да изглежда така, сякаш бяха топнати в пъстроцветна дъга. Не бърчеше нос, нито плезеше език, за да привлече вниманието ѝ, дори не хълцаше шумно. Вместо това го хвана да се блещи глупаво на Сесили, зайка от Берлин, която му подаряваше шоколадови зайчета и нямаше и понятие от мода.“

Моли остави тетрадката настрана и се отправи към дневната, като взе пътом новата кутийка от „Поръчай фъдж“. Изсипа я в една купа от млечно стъкло, в която се виждаха шоколадови трошички от вчерашния фъдж. Бяха минали четири дни, откакто бе преобърнала кануто, и всяка сутрин намираще нова кутийка върху кухненския плот. Не беше нужно да се чуди къде прекарваше нощите си Кевин. *Слидерин!*

Той бе сторил всичко възможно да стои по-далеч от нея, с изключение на единственото нещо, което трябваше да направи — да се премести обратно в пансиона. Но нежеланието му да бъде близо до Лили явно беше много по-силно от неохотата му да е край нея. Не че това имаше кой знае какво значение, тъй като те почти не се засичаха в бунгалото.

Напълно отчаяна, Моли лапна един бонбон. Беше събота и пансионът беше пълен за уикенда. Младата жена влезе във фойето и оправи купчината брошури върху малката масичка. Обявата за работа бе излязла във вестника и цяла сутрин Кевин бе разговарял с двама от най-подходящите кандидати, докато Моли развеждаше гостите по стаите им и помагаше на Трой да настани новите наематели на бунгалата. Вече бе късен следобед и тя най-после можеше да си почине и да напише няколко страници.

Излезе на верандата и видя Лили в единия край на предния двор, коленичила под сянката на едно дърво да седи последните стръкчета розови и лилави секирчета, които бе купила, за да запълни празните лехи. Дори с градинарските ръкавици сред тревата, по-възрастната

жена изглеждаше прекрасно. Моли не си направи труда да ѝ напомни, че е гост и не бива да се занимава с озеленяването на лагера. Опита да ѝ го каже, когато преди няколко дни актрисата се появи с багажник, пълен с едногодишни растения. Ала тя заяви, че обичала да се занимава с градинарство, тъй като то я успокоявало. Младата жена бе принудена да се съгласи, че сега наистина не изглежда толкова напрегната, при все че Кевин продължаваше да я избягва.

Когато Моли стигна до последното стъпало, Марми повдигна глава и примигна с големите си златисти очи. Разбрала, че Ру е вътре в къщата с Ейми, котката се надигна лениво и отиде да се отърка о глезените ѝ. Въпреки че тя, за разлика от Кевин, не си падаше чак толкова по котки, като истинска женска изкусителка, свикнала да побеждава, Марми бе спечелила симпатиите ѝ и помежду им се бе установило нещо като сдържано приятелство. Животното обичаше да го държат на ръце и младата жена се наведе, за да го вземе.

Лили тупна малко рязко с лопатката отстрани на новозасаденото цвете.

— Бих искала да не каниш Лиам да идва тук всеки ден на закуска.

— Аз го харесвам. — „И ти също“, додаде Моли наум.

— Не разбирам какво му харесваш. Той е груб и надут егоист.

— Освен това е умен, забавен и секси.

— Не съм забелязала.

— Не се и съмнявам.

Лили повдигна вежди и я измери с високомерния си поглед на кинозвезда, но Моли не се впечатли. Напоследък актрисата явно бе забравила, че писателката ѝ е враг, и дори бе пожелала да си говорят на ти. Може би работата ѝ в пансиона не се вписваше с представата на повъзрастната жена за разглезена богата наследница. Моли възнамеряваше да си поговорят открито, както преди седмица, когато бяха в билковата градина, но не ѝ се искаше да се оправдава и защитава.

Всяка сутрин Лиам Дженър се появяваше в кухнята, за да закусва с Лили. Докато се хранеха, двамата не спираха да си разменят остротии, но Моли бе останала с впечатлението, че го правят, за да прекарат по-дълго време заедно, отколкото поради някаква друга причина. Когато им писнеше да се дърлят, те се впускаха в дълги разговори за

изкуството и пътуванията им, за наблюденията им върху човешката природа. Двамата имаха много общи интереси и беше съвсем очевидно, че помежду им има взаимно привличане. Както и че Лили се опитва да се бори с това.

Моли бе узнала, че актрисата е била в дома му и художникът е започнал да рисува портрета ѝ, но звездата постоянно отказваше на молбите му да продължи да му позира. Младата жена се чудеше какво ли се бе случило през онзи ден в къщата на Дженър.

Занесе Марми до голямата липа, близо до която Лили садеше цветя.

— Обзалагам се, че той изглежда страхотно гол — прошепна тя само за да я подразни.

— Моли!

Цялата ѝ дяволитост изчезна, когато зърна Кевин да тича към ливадата откъм магистралата. Веднага след като приключи разговорите с кандидатите, той се бе преоблякъл в тениска и сивите си спортни шорти и бе изчезнал. Дори когато сервираха закуската, почти не ѝ говореше. Ейми се почувства длъжна да изтъкне, че шефът ѝ обръща повече внимание на Шарлот Лонг, отколкото на съпругата си.

През цялата седмица Кевин измъчваше Лили с хладната си вежливост, ала тя безропотно понасяше пренебрежението му. Сега обаче заби ожесточено градинската лопатка в земята.

— Знаеш ли, Моли, търпението ми към твоя съпруг се изчерпа.

Значи, ставаха двама.

Младата жена наблюдаваше как куотърбекът забавя скоростта, за да си поеме дъх. Наведе глава и постави длани на кръста си. Марми го видя и се размърда в ръцете ѝ. Тя стрелна с недоволен поглед котката. Ревнуваше. Ревнуваше от привързаността на мъжа си към котката. Спомни си как той галеше животното по пухкавата козина, как дългите му пръсти се заравяха... плъзгаха се по гърба му. Моли настръхна.

Осъзна, че му е бясна, адски бясна! Идеше ѝ да го удуши, задето цяла сутрин избираше сред разни непознати кой да поеме ръководството на лагера. И как смееше да се държи, сякаш бяха истински приятели, а след това да престане да ѝ обръща внимание само защото отказа да си легне с него? Може и да се преструваше, че ѝ е сърдит заради случката с кануто, но и двамата знаеха, че това е лъжа.

Изведнъж Моли се извъртя и пушна котката до дебелия ствол на липата, под която стояха. В клоните над главите им се мярна катеричка. Марми размаха опашка и се стрелна нагоре.

С периферното си зрение Лили зърна движението и се обърна.

— Какво прав...

— Ти не си единствената, на която ѝ се е изчерпало търпението!

— Младата жена вдигна глава и видя, че котката се е изкачила доста нависоко.

— Кевин! — провикна се тя. Той погледна към малката групичка.

— Имаме нужда от помощта ти! За Марми!

Той ускори крачка и забърза към тях.

— Какво ѝ е на Марми?

Моли посочи към липата, където на един висок клон се мъдреше котката, явно крайно недоволна от изчезването на катеричката.

— Незнайно как се озова горе и сега не можем да я накараме да слезе. Горкото животно очевидно умира от страх.

Лили завъртя очи, но не каза нищо.

Кевин вдигна глава към дървото.

— Хей, момичето ми, слизай долу! — Протегна ръце. — Ела тук!

— Ние от часове я умоляваме. — Моли огледа мократа му от потта тениска и късите шорти. Косъмчетата му бяха залепнали по стройните мускулести крака. Как можеше въпреки това да е толкова прекрасен? — Боя се, че ще трябва да се покатериш на дървото, за да я свалиш оттам. — Тя поклати загрижено глава и замълча за миг. — Освен ако не предпочиташ аз да го направя.

— Разбира се, че не. — Той се хвана за един от долните клони и се издигна нагоре.

Лукавата заговорничка не можа да сдържи задоволството си.

— Ще израниш краката си. — Тъкър се прехвърли на по-висок клон. — Ако клонът се изплъзне от пръстите ти, може да паднеш и да си счупиш дясната ръка. А това може да сложи край на кариерата ти. — Кевин вече бе изчезнал между клоните и тя извиси глас: — Моля те, слез долу! Прекалено е опасно.

— Вдигаш повече шум от котката!

— Ще отида да извикам Трой.

— Страхотна идея. За последно го видях край пристана. Върви, но не бързай, разполагаш с достатъчно време.

— Мислиш ли, че горе се въдят дървесни змии?

— Не зная, но се обзалагам, че можеш да намериш достатъчно в гората. Върви да ги потърсиш. — Клоните зашумоляха. — Ела тук, Марми. Ела тук, момичето ми.

Клонът, върху който се бе свила мяучещата котка, беше доста дебел, но той беше едър мъж. Ами ако клонът се счупи и той наистина се нарани? За пръв Моли наистина се разтревожи.

— Не се качвай там, Кевин. Прекалено си тежък.

— Ще млъкнеш ли най-после!

Младата жена затаи дъх, когато той прехвърли крак през клона на около два метра от Марми. Пропълзя напред, мърморейки нещо успокоително. Тъкмо стигна до котката, когато Марми вирна царствено нос във въздуха, скочи грациозно на по-долния клон и се запуска невъзмутимо надолу по ствола на дървото.

Моли възмутено наблюдаваше как долната изменница тупна на земята, след което се спусна към Лили. Господарката ѝ я взе, изгледа многозначително снаха си, но не каза нищо на Кевин, който се спускаше надолу по липата.

— Колко дълго каза, че е стояла там? — попита той, след като скочи на земята.

— Ами, въз... трудно е да следиш времето, когато си изплашен.

Тъкър изгледа съпругата си продължително, с подчертано подозрително изражение, сетне се наведе, за да огледа доста дълбоката драскотина върху прасеца си.

— В кухнята имам страхотен мехлем — промърмори Моли.

— Аз ще го донеса — предложи Лили.

— Не си прави труда заради мен — срязва я Кевин.

Майка му стисна зъби.

— Знаеш ли, вече наистина ми писна от поведението ти. Уморих се да чакам търпеливо подходящия момент. Ще поговорим още сега.

Остави котката на земята.

Той я изгледа сепнато. Беше свикнал с мълчаливото ѝ примирение и сега не знаеше какво да отговори. Тя посочи с пръст към пансиона.

— Достатъчно дълго го отлагахме. Последвай ме! Или може би не ти стиска.

Предизвикваше го открито, а Кевин не беше от тези, които лесно подминаваха предизвикателствата.

— Ще видим на кого не му стиска.

Лили подмина къщата и се запъти към гората. Моли едва не ѝ изръкопляска, но за късмет се сдържа, защото актрисата се обърна и я изгледа свирепо.

— И не пипай котката ми!

— Слушам, госпожо — кимна смирено младата жена, след което двамата се изгубиха между дърветата.

Лили чу как боровите иглички, осеяли горската пътека, шумолят под стъпките на Кевин. Поне я бе последвал. Трийсетте години на вина бързо потушиха гневния изблик, който най-сетне ѝ даде смелост да се изправи лице в лице пред сина си. Тази вина я измъчваше, разяждаше душата ѝ. Стореното от нея парализираше сетивата и чувствата ѝ и тя повече не можеше да издържа този товар. Лиам я тормозеше, като се появяваше всяка сутрин за закуска. И при все че нямаше никакъв апетит, сякаш някаква невидима сила я теглеше към кухнята. Моли не се вписваше в предварителната представа на Лили за нея. Кевин я гледаше като че ли беше най-злият му враг. Не, повече не можеше да издържа.

Дърветата оредяха и в далечината заблестяха водите на езерото. Лили zakрачи решително натам, мълчаливо предизвиквайки го да я последва. Когато мълчанието стана непоносимо, тя се обърна към сина си. Не знаеше какво ще му каже, но думите сами изскочиха от устата ѝ.

— Няма да се извинявам, задето съм те дала на други да те отгледат.

— Защо ли не съм изненадан?

— Подигравай се колкото искаш, но някога питал ли си се какво щеше да стане с теб, ако те бях задържала? Какви възможности щеше да имаш, ако живееше в мизерен апартамент, пълен с хлебарки, оставен на грижите на една незряла тийнейджърка с големи мечти, но без никаква представа как да ги постигне?

— Абсолютно никакви — заяви той с каменна физиономия. — Постъпила си съвсем правилно.

— Дяволски си прав. Осигурих ти двама родители, които те обожаваха от деня, в който се роди. Погрижих се да живееш в уютен дом, в който винаги щеше да имаш храна, топлина и заден двор, където да си играеш.

Той се взираше отегчено в езерната вода.

— Не споря с теб. Каза ли каквото имаше да казваш? Чака ме доста работа.

— Не разбираш ли? Не можех да дойда да те видя!

— Това не е важно.

Тя понечи да го приближи, но се спря.

— Напротив, важно е. Зная защо ме мразиш толкова много. Не защото съм те дала на други, а защото никога не отговорих на писмата ти, в които ме молеше да дойда да те видя.

— Почти не си спомням. Бях — колко? — шестгодишен? Да не би да си въобразяваш, че нещо толкова незначително все още ме тормози? — Маската на престорено безразличие сякаш леко се пропука, а в гласа му прозвуча горчива нотка. — Не те мразя, Лили. Ти просто не ме интересуваш.

— Аз все още пазя онези писма. Всяко едно от тях. Не можеш да си представиш с колко сълзи са пропити.

— Направо ми късаш сърцето.

— Не разбираш ли? Най-много на този свят исках да дойда, но не ми позволяваха.

— Е, това вече е интересно.

Най-сетне бе привлякла вниманието му. Той приближи и застана до стария чворест дъб.

— Не беше на шест. Писмата започнаха да пристигат, когато беше на седем. Първото бе написано с печатни букви върху жълт лист с редове. Все още го пазя. — Толкова пъти го бе препрочитала, че хартията се бе изтъркала.

„Мила лельо Лили,

Зная, че ти си мойта истинска мама, и много те обичам. Може ли да дойдеш да ме видиш? Имам котарак. Казва се Спайк. И той е на седем.

С обич, Кевин

Моля те, не казвай на мама, че съм ти писал писмо.
Може да се разплаче.“

— За четири години ми написа осемнайсет писма.

— Наистина не си спомням.

Лили се осмели да пристъпи към него.

— Двете с Мейда имахме споразумение.

— Какво споразумение?

— Не съм те дала просто така, без да ме е грижа какво ще стане с теб. Не би могъл да вярваш в това. Ние се уговорихме за всичко. Аз бях написала дълги списъци. — Осъзна, че кърши ръце, и ги отпусна. — Те трябваше да ми обещаят никога да не те бият, не че биха го правили. Казах им, когато станеш тийнейджър, да не ти забраняват да слушаш любимата си музика и ако искаш, да ти разрешат да си пуснеш дълга коса. Не забравяй, че самата аз току-що бях навършила осемнайсет — усмихна се тя тъжно. — Дори се опитах да ги накарам да ми обещаят, че за шестнайсетия ти рожден ден ще ти купят червена спортна кола, но те разумно ми отказаха.

За пръв път Кевин ѝ се усмихна. Усмивката беше почти незабележима, само леко извиване на ъгълчето на устата му, но все пак я имаше.

Тя примигна, решена на всяка цена да сдържи сълзите си.

— Но за едно нещо бях непреклонна — накарах ги да ми обещаят, че никога няма да ти пречат да следваш мечтите си, дори да не съвпадат с надеждите, които те имат за теб.

Той наклони глава. Вече нямаше и следа от престореното му равнодушие.

— Родителите ти не искаха да ти позволят да играеш футбол. Ужасявах се, че може да пострадаш много лошо. Но аз не им позволих да се отменат от обещанието си и те никога не се опитаха да те разубедят или да ти попречат. — Извърна глава, неспособна да срещне погледа му. — Но това ми струва много скъпо. В замяна трябваше да обещая едно-единствено нещо...

Лили го чу, че приближава, вдигна глава и го видя да пристъпва в тясната ивица слънчева светлина.

— И какво беше това нещо?

Съдейки по тона му, вече бе наясно.

— Трябваше да се съглася никога повече да не те виждам. — Тя нямаше сили да го погледне и прехапа устни. — Тогава още не съществувахе „открито осиновяване“, при което истинските родители могат да поддържат някаква връзка с осиновителите, или поне аз не знаех за такова. Те ми обясниха колко е лесно едно дете да се обърка и да се почувства наранено, и аз им повярвах. Съгласиха се да ти кажат коя е истинската ти майка, когато пораснеш достатъчно, за да разбираш, и през годините ми изпращаха много твои снимки. Ала никога не ми позволиха да те посетя. Докато Мейда и Джон бяха живи, ти имаше само една майка.

— Но веднъж наруши обещанието си — едва чуто пророни Кевин. — Когато бях на шестнайсет.

— Стана случайно. — Майка му отиде до големия валчест камък, стърчащ от песъчливата почва. — Когато започна да играеш футбол в гимназията, най-после осъзнах, че имам възможност да те виждам, макар и отдалече, без да наруша обещанието си. Всеки петък започнах да летя до Гранд Рапидс, за да присъствам на мачовете. Не се гримирах, увивах около главата си някой стар шал, обличах обикновени дрехи, за да не ме познаят. Седях на трибуната за гости. Винаги носех със себе си малък театрален бинокъл и те следях през целия мач. Жадувах за мига, когато сваляше шлема си. Нямах представа колко ненавиждах проклетото нещо. — Денят беше топъл, но на Лили внезапно ѝ стана студено и разтри ръцете си. — Всичко вървеше добре до предпоследната ти година в гимназията. Това беше последният мач за сезона и аз знаех, че ще мине почти година, преди отново да те видя. Убедих се, че няма да стане нищо лошо, ако приближа с колата до къщата и те зърна само за миг.

— Косях тревата в предния двор.

Тя кимна.

— Беше един от онези топли дни на циганското лято и ти целият беше плувнал в пот, както сега. Бях вперила поглед, глуха и сляпа за всичко наоколо, и не забелязах колата на съседа ви, паркирана на улицата.

— Одраска я отстрани.

— И ти дойде тичешком, за да ми помогнеш. — Жената потрепери и се обви с ръце. — Когато ме позна, ме погледна с

нескрита омраза.

— Не можех да повярвам, че си ти.

— Мейда никога не спомена тази случка и затова разбрах, че не си им казал. — Опита се да отгатне какво чувства, но изражението му оставаше безстрастно. Побутна настрани една паднала клонка с върха на маратонката си.

— Тя почина преди година. Защо си чакала чак досега, за да ми разкажеш всичко това?

Лили се втренчи в сина си и поклати глава.

— Колко пъти ти се обаждах и се опитвах да поговоря с теб? Ти отказваше, Кевин. Всеки път.

Той се взираше втренчено в нея.

— Трябваше да ми кажеш, че те не са ти позволявали да ме виждаш.

— А ти някога попита ли ги за това?

Младият мъж сви рамене и майка му разбра, че дори не му бе хрумвало.

— Мисля, че Джон навярно би пожелал да ти каже, но Мейда никога нямаше да позволи. Говорили сме за това по телефона. Не бива да забравяш, че тя беше по-възрастна от майките на твоите приятели. Знаеше, че не е от онези забавни и свободомислещи майки, за които си мечтае всяко хлапе. Това я правеше несигурна. Освен това ти беше своенравно и упорито дете. Мислиш ли, че ако знаеше колко силно копнея да те видя, щеше да отминеш подобно разкритие с лека ръка, без да му обърнеш никакво внимание и да продължиш спокойно живота си?

— Щях да се кача на първия автобус за Ел Ей — отвърна той сухо.

— А това щеше да разбие сърцето на Мейда.

Тя изчака, надяваше се той да приближи. Представяше си как ще ѝ позволи да го прегърне и всички изминали години щяха да изчезнат. Вместо това Кевин се наведе и започна да събира шишарките, изпадали на пътеката.

— В мазето имахме телевизор. Всяка седмица слизах долу, за да гледам сериала ти. Винаги намалявах звука, но те знаеха какво правя. Никога не казаха и дума.

— Предполагам, че не биха го сторили.

Кевин потърка разсеяно палец по люспите на шишарката. Враждебността му се бе стопила, но той оставаше напрегнат и Лили разбра, че опрощението и примирието, за които си мечтаеше, няма да се сбъднат.

— И какво очакваш да направя сега?

Явно не беше готов да ѝ прости. А тя не можеше да го докосне, не можеше да му каже, че го обичаше от мига, в който се бе родил, и никога не бе престанала.

— Предполагам, че ти ще трябва да решиш — промълви тихо.

Той кимна бавно, сетне захвърли шишарките.

— Е, сега, след като ми каза всичко, кога смяташ да си тръгнеш?

Нито изражението му, нито тонът му подсказваха какво очаква да му отговори и тя не се осмели да попита.

— Ще засадя цветята, които купих. Ще остана още няколко дни.

Доста неубедително извинение, но синът ѝ кимна и се извърна към пътеката.

— Трябва да отида да си взема душ.

Не ѝ заповяда да си тръгне. Не ѝ каза, че признанието ѝ е дошло прекалено късно. И тя реши, че засега това е достатъчно.

Кевин откри Моли, настанена на любимото ѝ място — сгушена на дивана люлка на задната веранда, с тетрадка в скута. Нямахте сили да мисли за разтърсващите признания на Лили, затова просто се спря на прага, загледан в жена си. Навярно не го бе чула, защото не вдигна глава. От друга страна, напоследък се бе държал като пълен негодник, така че нямаше да се учуди, ако тя съзнателно не му обръщаше внимание. Но как трябваше да се държи, за бога, след като така наречената му съпруга непрекъснато го въвличаше в някакви идиотски ситуации, без да има и най-малка представа какво изпитание беше за него да се намира толкова близо до нея?

Нима си въобразяваше, че му беше лесно да я гледа как се плиска във водата в този оскъден черен бански костюм, който бе принуден да ѝ купи в замяна на червения, потънал безвъзвратно в езерото? Нима нито веднъж не бе забелязала какво става с гърдите ѝ, когато се потопи в студената вода? Долната част на банския бе толкова силно изрязана, че той едва се съдържаше да не пъхне пръсти под миниатюрното парче

плат и да обхване стегнатото ѝ малко задниче. А тя имаше нахалството да му се сърди, задето я бил избягвал! Нима не разбираше, че нямаше друг избор?

Искаше да бутне настрани тетрадката, в която толкова съсредоточено драскаше нещо, да я метне през рамо и да я отнесе право в спалнята. Вместо това се запъти към банята и напълни ваната с ледена вода, докато за кой ли път проклинаше липсата на душ. Изми се набързо и се преоблече в чисти дрехи. През цялата седмица се изтощаваше до крайност, но нямаше никаква полза. Въпреки дърводелските занимания и бояджийската дейност, независимо от ежедневните упражнения и пробяганите километри, той я желаше повече от всякога. Дори записите на старите мачове на отбора му, които бе започнал да гледа на телевизора в офиса, не успяваха да го разсеят. Трябваше да се премести в пансиона, но там беше Лили.

Прониза го остра болка. Сега не можеше да мисли за нея. Може би не беше зле да отскочи до града и да изразходва малко енергия в малката местна фитнес зала.

Но не, ето че без да се усети, краката му сами го поведоха към верандата и всичките му клетви и заричания да избягва Моли тутакси се изпариха. Щом прекрачи прага, мигом осъзна, че това беше единственото място, където трябваше да бъде в този миг. До единствения човек, който можеше да разбере объркването му, да сподели обзелите го чувства от това, което току-що се бе случило.

Моли вдигна поглед към него. Очите ѝ бяха пълни с онази искрена съпричастност, която тя показваше към всички, които страдаха и се измъчваха. Кевин не видя в тях ни най-малко осъждане или обида заради грубото му и пренебрежително отношение, макар да знаеше, че рано или късно ще го сложи на мястото му.

— Всичко наред ли е?

Той сви нехайно рамене.

— Поговорихме си.

Ала нафуканият му вид изобщо не я впечатли.

— Предполагам, че както обикновено, си се държал противно и грубиянски?

— Изслушах я, ако това имаш предвид. — Той отлично знаеше какво имаше предвид тя, но искаше Моли да го накара да ѝ разкаже

всичко. Може би защото не знаеше как ще реагира, когато узнае истината.

Младата жена мълчаливо изчакваше.

Кевин пристъпи към стъклената стена. Увивното растение в саксията, висяща от една кука, бръсна рамото му.

— Тя ми разказа някои неща... не зная... Не се оказа точно така, както си мислех.

— А ти какво си мислеше? — попита го съпругата му тихо.

И той ѝ разказа всичко. Не спомена само за обърканите чувства, които бушуваха в него. Просто ѝ изложи фактите.

— Разбирам — кимна бавно Моли, след като мъжът ѝ свърши разказа си.

Искаше му се и той самият да разбира.

— Сега ще ти се наложи да свикнеш с мисълта, че не си я съдил правилно.

— Мисля, че тя иска... — Кевин пъкна ръце в джобовете си. — Искане от мен. Аз не мога... — Извъртя се към нея. — И сега какво — да не би от мен да се очаква изведнъж да я обикна и да се хвърля в прегръдките ѝ? Защото няма да стане!

Лицето ѝ сякаш за миг се сгърчи от болка и тя дълго остана мълчалива.

— Не мисля, че очаква от теб точно това — промълви накрая. — Може би като начало не е зле просто да я опознаеш. Тя изработва невероятно красиви покривки. Според мен Лили е истински художник. Но и сама не го осъзнава.

— Предполагам. — Кевин измъкна ръце от джобовете си и каза точно това, което си забраняваше да изрича от миналия петък. — Направо ще откача от скука. На трийсетина километра от тук има едно готино място. Хайде да отскочим до там. — Тутакси видя, че тя беше готова да му откаже, и не я винеше. В същото време не искаше точно в този момент да остава сам, затова перна тетрадката от скута ѝ, която тупна на пода, и я изправи на крака. — Ще ти хареса.

Час по-късно двамата се носеха над реката в малък елегантен планер.

„Сексуалните мечти и фантазии са нещо нормално. Дори са здравословен начин за убиване на времето, докато чакаш появата на прекрасния принц.“

„Моят таен сексуален живот“, статия за списание Чик

— Добре е, че Кевин най-после реши да прекара повече време с теб. Може би ще се съгласи да посещавате брачен консултант — рече Ейми, като постави кекса със сладко от ягоди върху порцелановата чиния. Изглежда шефката си с познатото съчувствено изражение, от което на Моли ѝ идеше да запищи.

— Нямаме нужда от брачен консултант — озъби ѝ се току-що влезлият Кевин, а Марми се мотаеше в краката му. Двамата с Моли току-що се бяха върнали от вълнуващото приключение с планера и косата му още беше разрошена от вятъра. — Това, от което се нуждаем, е кексът. Часът е вече пет и гостите чакат чая.

Ейми неохотно пое към вратата.

— Може би ако и двамата се помолите...

— Кексът! — кресна ѝ Тъкър.

Преди да изчезне, момичето изгледа Моли многозначително. Беше направила всичко според силите си, но явно шефката ѝ беше обречена да живее без секс.

— Беше права — отбеляза Кевин. — Тази нахалница непрекъснато си вре носа в чуждите работи. Трябваше да ти направя смучка.

Това бе тема, която Моли не желаше да обсъжда, и затова съсредоточи цялото си внимание върху подноса за чая. Нямаше време

да се преоблече и да се срещне, но си заповяда да не помръдва, когато съпругът ѝ пристъпи към нея.

— В случай че се тревожиш, Даф... От онзи писък ушите ми още глъхнат. Едва сега започнаха да се отпусват.

— Ти се насочи право към дърветата. И не съм пищяла. — Побутна подноса към него. — Само леко изписуках.

— Дяволско писукане, макар да нямаше опасност да се блъснем в дърветата.

— Мисля, че дамите в салона вече са изнервени, докато очакват появата ти.

Кевин се намръщи и изчезна заедно с Марми.

Моли се усмихна. Не биваше да се учудва, че съпругът ѝ се оказва опитен пилот, при все че трябваше да ѝ го каже *преди* полета. Прекараха заедно следобеда, ала отношенията им не се подобриха особено. Той не отрони нито дума за интервютата си от сутринта, а тя не събра смелост да го попита за тях. Освен това бе доста изнервен. Веднъж случайно го докосна с лакът и Кевин подскочи като ужилен. Ако не искаше да се вижда с нея, защо я беше поканил?

Тя знаеше отговора. След трудния разговор с Лили не му се искаше да остава сам.

Точно в този миг жената, която бе причина за тревогите, влезе в кухнята през задната врата. Изглеждаше толкова неуверена и плаха, че сърцето на Моли се сви. На връщане към лагера тя се опита да заговори за Лили, но Кевин побърза да смени темата.

Младата жена си припомни какво ѝ бе казал по-рано в бунгалото: „И сега какво — да не би от мен да се очаква изведнъж да я обикна и да се хвърля в прегръдките ѝ? Защото няма да стане!“. Това бе още едно потвърждение, че той не се нуждаеше от близост с някого. Започваше да разбира колко умело държеше хората на разстояние. Странно, но дори Лиам Дженър, колкото и да бе обсебен на тема усамотение, не беше такъв емоционален отшелник като съпруга ѝ.

— Съжалявам, че набърках и котката ти в тази история — промърмори Моли. — Хрумна ми изведнъж. Кевин има нужда от повече вълнения. — Плъзна разсеяно пръст по ръба на чинията от гравирано стъкло. — Не искам да продаде лагера и се опитвам да му измислям повече забавления.

Лили кимна бавно. Пъхна ръце в джобовете си, сетне пак ги извади. Изкашля се, преди да заговори.

— Кевин разказа ли ти за нашия разговор?

— Да.

— За съжаление, не мина добре.

— Но не може да се каже, че е пълен провал.

По лицето на Лили проблесна лъч на надежда.

— Надявам се, че не е.

— По-лесно му е да играе футбол, отколкото да се замисля за сложните човешки отношения.

Актрисата кимна отново и започна да върти нервно пръстените си.

— Дължа ти извинение, нали?

— Да, така е.

Този път усмивката на Лили беше по-искрена.

— Признавам, че бях несправедлива.

— Дяволски си права.

— Но се тревожех за него.

— И за това, колко жестоко може да нарани крехката му душевност една разглезена богата мъжемелачка, нали?

Лили сведе поглед към Ру, който се показва под масата.

— Помогни ми, Ру. Страх ме е от нея.

Моли се разсмя. По-възрастната жена също се усмихна, но бързо стана отново сериозна.

— Прости ми, Моли, сбърках за теб. Зная, че си загрижена за него, и не вярвам, че умишлено ще му причиниш болка.

Младата жена подозираше, че Лили отново ще промени мнението си, ако научи за обстоятелствата, довели до сватбата им. Единствено обещанието ѝ към съпруга ѝ я възпираше да не сподели истината с майка му.

— Ако още не си го разбрала, искам да знаеш, че съм на твоя страна — заяви тя. — Мисля, че Кевин се нуждае от теб.

— Нямах представа колко много означават за мен тези думи. — Лили погледна към вратата. — Отивам да пия чай.

— Сигурна ли си? Гостите няма да те оставят на мира.

— Ще се справя. — Актрисата изпъна рамене и вирна гордо брадичка. — Достатъчно дълго се укривах. По един или друг начин,

твоят съпруг ще трябва да свиква с мен.

— Браво на теб.

Когато Моли влезе в салона с подноса с курабийките и поредния чайник, завари Лили да си бъбри весело с гостите. От време на време хвърляше по един умолителен поглед на Кевин, но той старателно я избягваше. Сякаш се боеше, че всякаква проява на чувствата му ще го вкара в някакъв капан.

През трудното си детство Моли се беше научила да бъде предпазлива с хората, които сдържат емоциите си. Сега я потискаше предпазливостта на куотърбека. Ако беше по-разумна, още тази вечер щеше да се качи на колата и да се прибере в Чикаго.

Възрастната дама от Ан Арбър, която бе пристигнала по-рано през деня, подръпна Моли по лакътя.

— Чух, че пишете детски книги.

— Напоследък не толкова много — промърмори младата жена унило, припомняйки си за промените, които още не бе направила, и за августовската вноска за ипотеката, за която нямаше да има пари.

— Със сестра ми винаги сме мечтали да пишем книги за деца, но толкова много пътувахме, че не ни остана време за писане.

— Повярвайте ми, госпожо, че не е достатъчно само да разполагате с време — чу се гласът на Кевин. — Писането на детски книги не е толкова лесно, колкото си мислят хората. — От удивление тя едва не изпусна подноса. — Децата искат да четат интересна история. Може да е смешна или ужасна, но главното е да бъде интересна. И без да им се натрапват морални поучения. Точно това постига Моли в книгите си. Например в „Дафни се изгубва“. — С невероятна точност той продължи да описва творческите методи, чрез които Моли бе успяла да си извоюва любовта на малките читатели.

По-късно, когато съпругът ѝ влезе в кухнята, тя му се усмихна.

— Благодаря ти, че така смело защити професията ми.

— Понякога хората са големи идиоти — обобщи Кевин мрачно. Кимна към продуктите, които Моли приготвяше за утрешната закуска. — Не е нужно да готвиш толкова много. Вече ти казах, че мога да поръчвам в пекарната в града.

— Зная, но ми доставя удоволствие.

Погледът му се плъзна по голите ѝ рамене и дантеленото горнище. Задържа се там толкова дълго, че младата жена изтръпна, все

едно бе прокарал пръсти по кожата ѝ. Глупава фантазия, упрекна се тя. Кевин взе една курабийка от тенекиената кутия, която тя току-що бе напълнила с останалите сладкиши.

— Имам чувството, че тук всичко ти доставя удоволствие. Какво стана с лошите спомени от летните лагери?

— Винаги съм си мечтала за такъв летен лагер.

— Скучен и пълен със старчоци? — подсмихна се той и отхапа от курабийката. — Имаш доста странен вкус.

Нямаше намерение да спори с него. Реши да зададе въпроса, който цял ден не ѝ даваше мира.

— Не каза нищо за днешните кандидати.

Кевин се намръщи.

— Не се получи така добре, както ми се искаше. Първият кандидат може да е бил някога много добър главен готвач, но сега беше пиян. А жената постави такива условия за работното време, че нямаше смисъл да я назначавам. — Моли се оживи, но надеждите ѝ много скоро бяха попарени, когато той продължи: — Утре ще се срещна с още една кандидатка, която по телефона ми се стори много подходяща. Дори нямаше нищо против да се срещнем в неделя. Мисля, че в понеделник може да ѝ обясним какви ще са задълженията ѝ и да си тръгнем най-късно в сряда следобед.

— Ура — промърмори Моли унило.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ти харесва да ставаш всяка сутрин в пет и половина?

— Трой, недей! — чу се откъм коридора кискането на Ейми.

Младоженците бяха дошли да се отчетат, преди да се приберат. Всеки ден, веднага след следобедния чай, те хукваха към апартамента си, където според Моли тутакси скачаха в леглото и шумно се отдаваха на страстни ласки, преди да се върнат в пансиона за вечерята.

— Големи сме късметлии — изсумтя младата жена. — Сега ще можем да се насладим на поученията и на двамата специалисти по брачния живот.

— Как ли пък не! — Без всякакво предупреждение Кевин я сграбчи, притисна я към хладилника и впи устни в нейните.

Тя отлично разбираше какво прави той. Може би това беше по-добро, отколкото предложението ѝ да ѝ направи смучка, но доста по-опасно.

Свободната му ръка подхвана крака ѝ под коляното и го вдигна. Тя го уви около кръста му и го прегърна. Другата му ръка се пъкна под горницето ѝ и обхвана гърдата ѝ. С пълното право на законен съпруг.

Всичко е само представление, каза си тя. Разтвори послушно устни и езикът му се плъзна в устата ѝ. Кевин имаше чувството, че някак си ѝ принадлежи, на тази малка част от нея, а тя искаше целувката да продължи вечно.

Кухненската врата се хлопна, напомняйки ѝ, че не са сами. Но нали тъкмо заради това бе целият този спектакъл. Кевин се отдръпна на няколко сантиметра, но топлият му дъх продължи да гали устните ѝ. Очите му оставаха приковани върху устата ѝ, а ръката му продължаваше да обгръща гърдата ѝ.

— Изчезвайте!

Ейми ахна и вратата се затръшна. Последваха бързи отдалечаващи се стъпки.

— Струва ми се... че им дадохме добър урок — прошепна Моли задъхано.

— Предполагам — отвърна той и устните му отново се впиха в нейните в жадна целувка.

— Моли, аз... Ох! Извинете ме...

Поредното захлопване на вратата. Нови отдалечаващи се стъпки, този път на Лили.

Кевин изруга глухо.

— По-добре да се махаме оттук.

В гласа му прозвучаха същите решителни нотки, които тя помнеше от интервютата по телевизията, когато той обещаваще, че отборът му ще победи „Грийн Бей“^[1]. Пусна крака ѝ. Ръката му с подчертано нежелание се отдръпна от гърдата ѝ.

Моли отново се беше забъркала точно в това, което толкова старателно се опитваше да избегне.

— Наистина не мисля, че...

— Стига си мислила, Моли. По дяволите, аз съм твой мъж, а ти отдавна трябваше да се държиш така, както е редно за една съпруга.

— Както е редно? Ти какво си...

Но Кевин, като човек на действието, я сграбчи за китката и я повлече към задната врата.

Не можеше да повярва. Той я отвличаше, за да я... За да я завлече в леглото си! *Да я изнасили!*

О, боже... Съпротивлявай се! Кажу ми „Не“!

Тя бе научила от Опра^[2] какво трябва да се прави в подобни случаи. Да крещи с всички сили, да се тръшне на пода, да ритат ожесточено. Опитните в такава съпротива, поканени в „Шоуто на Опра“, обясняваха, че жената може не само да изненада противника, но и да се възползва от по-силните мускули на краката.

Крещи. Падни. Ритай.

— Не — прошепна тя.

Кевин обаче не ѝ обърна внимание. Повлече я по пътеката в градината, между бунгалото и езерото. Дългите му крака прекосяваха разстоянието с такъв устрем, както когато търчеше обезумяло преди последното изсвирване на рефера за края на мача. Ако не я държеше толкова здраво, Моли щеше да се спъне и да падне.

Крещи. Падни. Ритай. И не спирай да крещиш с цяло гърло. Много добре бе запомнила това. От теб се иска през цялото време да не спираш да крещиш, докато го риташ с всички сили.

Да се свлече на земята? Звучеше интригуващо, но нямаше смисъл. Жената не може да надвие един мъж в ръкопашна схватка. Но ако мъжът е неподвижен, а жената го изрита в топките, където той е най-уязвим... Това вече определено имаше смисъл.

— Хм, Кевин...

— Кротувай, иначе, заклевам се, ще те обладая още тук.

Да, това несъмнено беше груб секс и насилие.

Слава богу.

Моли бе толкова изтощена от безкрайните мисли, от усилието да се бори с това, което най-много желаше. Щеше да е незряло да се самозалъгва, че единствено той е виновен за това, което ставаше сега. И недостойно да се убеждава, че Кевин е някакъв сексуален маниак. Но макар да беше вече на двайсет и седем, тя така и не бе станала жената, която мечтаеше да бъде. Когато стане на трийсет, ще е абсолютно наясно със собствената си сексуалност и сама ще избира партньорите си. Но засега нека остави Кевин да се погрижи за всичко.

Те профучаха вихрено по пътеката, задминавайки бунгалата „Най-справедливиет Господ Исус Христос“ и „Ноевият ковчег“. Точно пред тях беше „Полски кремове“.

Моли си припомни недостатъците на куотърбека като любовник и се закле да не го упрекне за нито един от тях — нито докато се любят, нито след това. По природа той не беше егоист. А и откъде да знае за любовната игра, когато толкова много жени му се натискаха и го преследваха? Явно се задоволяваше само с малко „чук-чук“ и сетне „чао и благодаря, госпожо, бяхте много добра в леглото“. Онези трескави нощни видения, които я преследваха и не ѝ даваха мира дори в сънищата, щяха най-сетне да изчезнат в светлината на грубата действителност.

— Вътре.

Той отвори със замах вратата на бунгалото и я бутна нетърпеливо.

Всъщност тя нямаше избор. Никакъв. Той беше по-голям, по-силен и всеки миг можеше да се превърне в безмилостен насилник.

Това бе прекалено дори за нейното развнтено въображение.

Не ѝ се искаше да я пуска, но ѝ хареса как подпря ръце на кръста си. А очите му определено изпусаха заплашителни пламъци.

— Няма да започнеш пак с обичайните дивотии, нали?

Ето това си беше проблем. Ако каже „Да“, той ще се въртне и ще си отиде. Ала ако му тръсне едно вкиснато „Не“, това той може да изтълкува като разрешение да направи нещо, на което Моли отлично знаеше, че няма да устои.

За щастие, ядът на Кевин не бе преминал.

— Защото ми писна! Ние не сме деца. Ние сме двама възрастни, които се желаят.

Защо най-после не спре да дрънка и не я завлече в спалнята? Ако не за косата, то за ръката.

— Запасил съм се с всички противозачатъчни, които ще ни потрябват...

По-добре да беше заявил, че се е запасил със зареден пистолет и ще го насочи към нея, ако не легне в леглото и не го остави да прави с нея каквото си поиска. Само дето тя не искаше просто да лежи безропотно.

— А сега ти предлагам да се размърдаш и да завлечеш малкото си задниче право в спалнята!

Думите бяха идеални и тя остана във възторг от начина, по който показалецът му посочи заповеднически към вратата. За съжаление,

гневът в очите му сякаш бе стихнал, изместен от предпазливо изражение. Май беше готов да свие байрака.

Моли забърза към спалнята. Не можеше да очаква нещо кой знае какво. Не биваше да си въобразява, че става нещо важно. Тя просто беше една красива робиня, принудена да се отдаде на жестокия си, но прекрасен господар. Робиня, която трябва да свали дрехите си, преди да я нашиба с камшика си!

Съблече горницето си и застана пред него по сутиен и шорти, които въображението ѝ вече бе превърнало в прозрачни шалвари на покорна робиня от харема. Шалвари, които той всеки миг ще разкъса, ако не побърза да ги свали.

Моли наведе глава и изрита сандалите. Сетне събу шортите — копринените шалвари — и ги захвърли. Когато вдигна глава, съзря своя повелител да стои на прага на спалнята с леко озадачено изражение. Сякаш не можеше да повярва, че всичко става толкова лесно. *Ха! Лесно за него!* Нали не той беше изправен пред смъртна заплаха!

Сега беше само по сутиен и гащички. Вирна брадичка и го изгледа предизвикателно. Той може и да обладае тялото ѝ, но душата ѝ — никога!

Кевин се овладя и пристъпи решително към нея. Увереността му се възвърна. Разбира се, че ще е уверен. И тя щеше да бъде, ако имаше на свое разположение верни стражи, строени отвън пред вратата, готови да накажат непокорната робиня, ако откаже да се подчинява.

Той се закова пред нея и сведе поглед. Зелените му очи я изпиваха похотливо. Ако не бе свалила горницето си, той щеше да го среже с кинжал... не, щеше да го разкъса със зъби.

Властните му очи я изгаряха. Какво ще стане, ако не му се покори? Такъв безмилостен господар изискваше не само послушание. Нужна му бе страст. И (току-що си припомни) той се закле да накаже най-близката ѝ приятелка, кротката робиня Мелиса, ако остане недоволен от нея. Е, какво пък, нека гордостта ѝ пострада, но тя ще направи всичко, за да го задоволи!

За да спаси Мелиса.

Моли вдигна ръка и притисна между дланите си красивото му лице, в отчаян опит да опитоми варварина. Наведе се леко напред и притисна невинните си устни към неговите — жестоки и... сладки.

Въздъхна и започна да го дразни с върха на езика си. Навлезе в устата му, когато той я отвори. Но какво друго ѝ оставаше, след като трябваше да спаси живота на бедната мила Мелиса?

Ръцете му се плъзнаха по голия ѝ гръб, към закопчалката на сутиена. Кожата ѝ настръхна. Закопчалката се разтвори.

Той я стисна за раменете и ги покри с целувки. Сутиенът отхвърча нанякъде.

Устните му се отдръпнаха от нейните. Брадата му одраска леко бузата ѝ.

— Моли...

Не искаше да бъде Моли. Ако беше Моли, щеше да грабне дрехите си и мигом да ги облече, защото Моли не бе склонна към самоунищожение.

Тя бе само една робиня и като такава сведе покорно глава, когато той се отдръпна и се втренчи в голите ѝ гърди, изложени сега пред хищническия взор на изумрудените му очи. Младата жена потръпна и зачака. Памучният плат прошумоля, докато варваринът измъкваше през главата си тениската, за да я захвърли настрани. Робинята стисна очи, когато мъжът я притисна към себе си и мощната му гръд на завоевател смаза голите ѝ беззащитни гърди.

Потръпна прималеля, когато с целувки Кевин сякаш изкова златна робска верига около шията ѝ, сетне устните му се плъзнаха надолу към гърдите, които вече не ѝ принадлежаха. Те бяха негови. Всяка частица от тялото ѝ му принадлежеше! Коленете ѝ омекнаха и се подгънаха. Толкова силно бе копняла за този миг, ала още по-отчаяно се вкопчи във фантазията си.

Господар... Робиня... Безволна играчка в жестоките му ръце, подвластна на всяко негово желание. Не биваше да събужда гнева му... Трябва да му позволи — о, да! — да обсипе с целувки корема ѝ, бедрата, извиващия се ханш, докато палците му се подпъхват под ластика на гащичките ѝ.

Съсредоточи се! Представи си онези жестоки устни! Онези пронизващи очи! Ужасното наказание, което ще понесе робинята, ако не разтвори покорно крака, за да плъзне той ръката си помежду им. Нейният безмилостен господар... Безжалостният завоевател на невинната ѝ плът... Нейният...

— Имаш заек на гащите.

Дори най-смелото и развихрено въображение не би могло да устои пред този дрезгав, ехиден присмех. Моли му метна унищожителен поглед, готова да го срази с някоя язвителна реплика, но в следващия миг смущението ѝ нарасна, когато осъзна, че той все още беше обут с панталони, а тя се кипреше насреща му само по светлосини бикини със зайче отпред.

— И какво от това?

Кевин се изправи и помилва зайчето, изпрацдайки сладостни тръпки по цялото ѝ тяло.

— Нищо, просто се учудих.

— Те са ми подарък от Фийби. Изненада.

— И мен ме изненадаха. — Той зарови устни във врата ѝ, докато продължаваше да гали зайчето. — Само тези ли имаш?

— Имам... още няколко — задъхано промълви тя.

Другата му ръка се плъзна по дупето ѝ и бавно започна да го гали.

— Имаш ли с язовец отпред?

Наистина имаше. Бени, с неговата забавна хитра муцунка.

— Би ли престанал... да говориш... и да се заемеш отново... ммм... със завладяването.

— Завладяване? — Палецът му отново се пъхна под ластика на бикините.

— Няма значение — въздъхна тя, докато мъчително-сладкото докосване продължаваше. О, това наистина беше порочно. Тя разтвори бедра, позволявайки му да достигне мястото, което желаше.

А той искаше да я гали навсякъде.

Преди да се усети, бикините ѝ също изчезнаха — заедно с дрехите му. Озоваха се в леглото съвсем голи. Дори не си направиха труда да смъкнат кувертюрата.

Много скоро играта загрубя. Той стисна раменете ѝ и я притегли върху себе си — покорната робиня трябваше да го обслужи. Извивайки се, тя се плъзна нагоре по тялото му, обхвана главата му между дланите си и започна да го целува отново, с надеждата да забави устрема му.

— Толкова си сладка — промърмори той.

Но се оказа невъзможно да го разсее. Мъчителят ѝ я подхвана зад коленете и разтвори краката ѝ върху бедрата си. Ето, започна се. Тя се приготви за първия му тласък и прехапа устни, за да не се разкреци:

Да не избързва, за бога, и да не препуска, сякаш реферът на мача току-що е обявил двеминутното предупреждение!

Но нали се беше заклела да не го упреква, затова само мълчаливо впи зъби в мускулестото му рамо.

Той тихо простена, може би от болезнена наслада и в следващия миг тя се озова по гръб и той се беше надвесил над нея, а невероятните му зелени очи блестяха лукаво.

— Значи, зайчето обича грубата игра?

Със сто килограма мускули? О, не мисля.

Опита се да му обясни, че иска само да отвлече вниманието му, за да не бърза с изстрелването на снаряда, но той хвана китките ѝ и впи устни в гърдата ѝ.

Ах... Какво мъчение! Агония. По-лошо от агония. Как можеше една уста да събужда такива усещания? Не искаше никога да спира.

Бръсна с устни едната ѝ гърда. Захапа зърното. Повтори същото и с другата. Сетне, без никакво предупреждение, жадно ги засмука...

Тя се сгърчи и притисна към него, но той не пусна китките ѝ, стискайки ги с една ръка. Другата я галеше.

Спусна се от гърдите към корема ѝ, а после и още по-надолу, пръстите му разрошиха леко къдравите косъмчета, като само я подразни, преди да продължи към вътрешната страна на бедрата ѝ.

Те се разтвориха.

Пръстите му не помръдваха.

Тя се изви като дъга, опитвайки се да избута тези пръсти мъчителни от бедрата си към онази част от тялото ѝ, която пулсираше тъй неудържимо, че ѝ се струваше, че в следващия миг сърцето ѝ ще спре.

Но той не разбра намека ѝ. Прекалено бе увлечен да я измъчва, да си играе с гърдите ѝ. Тя бе чувала, че жените могат да получат оргазъм само от това, но не го вярваше.

Оказа се, че бе грешала.

Вълната на екстаза я застигна изненадващо, помете я, извиси я до небето. Не си спомняше да е извикала, но чу вик и осъзна, че е била тя.

Кевин забави движенията си. Жената потръпна, притисната към гърдите му, опитвайки се да проумее какво бе станало с нея.

Той я погали нежно по рамото. Целуна месестата част на ухото ѝ. Топлият му дъх погали косата ѝ.

— Май бяхме малко бързи, а?

Лицето ѝ пламна от срам и унижение. Донякъде. Но пък беше толкова хубаво! И толкова неочаквано.

— Беше случайно. Сега е твой ред.

— О, аз не бързам. — Той улови един кичур от косата ѝ и го поднесе към носа си. — За разлика от някои хора.

Но потното му тяло, както и начинът, по който се притискаше към бедрата ѝ, подсказваха, че беше по-възбуден и бързаше много повече, отколкото искаше да признае. Направо *трепереше* от желание и нетърпение. Странно, но първия път беше съвсем различно. Не си спомняше подобно нещо. Помнеше единствено, че я заболя. И като се замислеше сега, тогава в един миг си бе казала, че може би е твърде тясна.

Сега беше моментът да узнае истината.

Моли се намести отгоре му.

Но той бързо я обърна по гръб. Заигра се с ъгълчето на устата ѝ. Кога най-сетне щеше да премине към съществената част? „Чук-чук“ и после „чао“?

— Защо за малко просто не полежиш спокойно и не си починеш?
— прошепна Кевин.

Да си почина?

— О, аз определено не съм...

Той отново я хвана за раменете, плъзна палци в ямките на подмишниците ѝ и започна да я целува. Само че този път устата му се придвижваше все по-надолу.

Скоро ръцете му обхванаха коленете ѝ, разтвориха ги. Косата му погали бедрата ѝ от вътрешната страна, станали толкова чувствителни, че тя потръпна. И тогава жарките му устни се впиха в най-съкровеното ѝ място.

Нежно засмукване... сладки тласъци... Безволната робиня не можеше да диша. Зарови пръсти в косата му, притискайки го още по-плътнo към себе си, умолявайки. Бедрата ѝ трепереха неистово, когато отново я заляха вълните на насладата.

Този път, когато се отпусна отмаляла, той не поде отново дразнещата игра. Спря само за да вземе презерватива, за който тя

напълно бе забравила, сложи си го, легна върху нея и се взря в очите ѝ. Потната му кожа, позлатена от вечерния сумрак, ѝ се стори неестествено гореща. Под дланите ѝ мускулите му се напрягаха и тръпнеха. Очевидно Кевин вече едва се сдържаше. И все пак не бързаше.

Младата жена се разтвори... докрай, за да го приеме.

Да го поеме в себе си.

Той влезе в нея полека, предпазливо, като не спираше да я целува и гали. Обичаше го, задето я изпълваше толкова бавно и внимателно, с такава неочаквана нежност. Тялото ѝ сякаш се разтягаше, за да го поеме докрай.

Но дори когато проникна дълбоко в глъбините ѝ, той не се нахвърли върху нея с цялата страст, която го изгаряше. Излизаше и отново влизаше, бавно, с нежни тласъци.

Беше възхитително. Но не ѝ стигаше. Внезапно осъзна, че не искаше да е толкова сдържан. Искаше да е див и неукротим. Да се наслаждава на тялото ѝ. Да черпи удоволствие от нея. Обви краката си около кръста му и стисна бедрата му, за да го пришпори.

Кевин забрави за всякаква сдържаност и даде воля на страстта си. Гмурна се в нея. Тя изстена и пое тласъка му. Сякаш изгаряше в огъня на усещанията.

Той беше твърде голям за нея, твърде силен, прекалено вихрен. Съвършен.

Слънцето загоря все по-ярко, докато не експлодира. И двамата полетяха заедно в искрящия кристален безкрай.

Никога не се бе любил с жена със заек на бикините. Но и никога досега не беше изпитвал нещо подобно с някоя друга. Моли беше страдна, естествена, огнена... Но защо се учудваше?

Кевин плъзна ръка по бедрото ѝ и се замисли колко хубаво им беше, при все че отначало тя се държа малко странно, като че ли искаше да убеди самата себе си, че се страхува от него. Припомни си как стоеше пред него по сутинен и гащички със зайче отпред, вирнала високо глава, с изпънати рамене. Ако зад нея се развяваше американското знаме, щеше да се получи страхотен секси плакат, с

който да се призовават новобранци за Морската пехота. Неотстъпчива, горда, ужасно съблазнителна.

Моли се размърда в прегръдката му и завря нос в гърдите му, все едно бе героиня от книгите си. Но въпреки заравянето на носа и сумтенето, мръщенето на вежди и бикините с щампован заек, тя беше жена до мозъка на костите си.

А той здравата го бе загазил. Само за един следобед провали всичко, което бе постигнал, пренебрегвайки я.

Ръката ѝ се плъзна към корема му. В косите ѝ се появиха червеникави отблясъци от последните слънчеви лъчи, напомнящи за глазурата, с която вчера бе украсила курабийките. Насили се да си припомни всички причини, поради които досега се опитваше да се държи на разстояние. Започна с това, че тя няма още дълго време да е част от живота му, което със сигурност щеше да ядоса сестра ѝ — собственик на отбора, за който той смяташе тази година да спечели Суперкупата.

Не му се мислеше за всички начини, по които собственичката на „Старс“ можеше да стъжни живота на всеки, дори на любимата си звезда, особено в този момент. Вместо това можеше да мисли единствено за страстта, скрита в малкото гъвкаво тяло на жената, която хем беше, хем не беше негова съпруга.

Тя отново изсумтя.

— Не си провал. Като любовник, искам да кажа.

Кевин се зарадва, че Моли не видя усмивката му. В противен случай отново щеше да започне да спори и всичко ще завърши с това, че той отново ще се гмурне в езерото с дрехите си. Наложил се да прибегне до сарказъм.

— Предусещам, че настъпва моментът на откровенията. Да донеса ли носната кърпичка?

— Исках само да кажа... Ами след онази нощ...

— Не ми припомняй.

— Само онази нощ имам за сравнение.

— За бога...

— Зная, че не е честно. Ти спеше. И не изпитваше желание към мен. Не съм го забравила.

Той я притисна по-плътено към себе си и изведнъж чу собствения си глас:

— Може би е време да го забравиш.

Моли вдигна рязко глава. По лицето ѝ се четяха безброй емоции, ала над всички властваше една — надеждата.

— Какво искаш да кажеш?

Той разтри леко тила ѝ.

— Искам да кажа, че всичко свърши. Забравено е. И ти е простено.

Очите ѝ се наляха със сълзи.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се.

— О, Кевин... аз...

Той предугади, че следваше поредната ѝ реч, но тъй като не беше настроен за разговори, отново започна да я люби.

[1] „Грийн Бей Пакърс“ е професионален отбор по американски футбол, базиран в Грийн Бей, Уисконсин, член на Северната дивизия на Националната футболна конференция в НФЛ. — Бел.ред. ↑

[2] Опра Уинфри (тв водеща) била изнасилена, когато е била на девет години, а след това я изнасилвали и всичките ѝ роднини мъже. Родила на 14 години. „Шоуто на Опра“ става още по-популярно, когато споделя страданията си с цяла Америка. — Бел.прев. ↑

„Да!“

Забележка към
статия за списание „Чик“ с
многозначителното
заглавие „Наистина ли
спортистите искат само
едно нещо?“

Моли седеше в беседката и се взираше замислено в бунгалата, унесена в мечтателни възпоминания за изминалата нощ, вместо да се приготвя за следобедния чай, на който бе поканила всички лагерници. След закуската ходи с колата в градчето, купи още кекс и плодови сокове, но освежителните напитки бяха последното, за което се безпокоеше. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за Кевин и всички онези вълшебни неща, които бяха правила.

Никъде се затръшна силно врата на автомобил. Моли вдигна глава и видя образцовата кандидатка, с която съпругът ѝ разговаряше цяла сутрин, да се настанява зад волана на стар форд „Краун Виктория“. Младата жена успя да я зърне съвсем за кратко преди срещата ѝ с Кевин и я намрази от пръв поглед. Самата компетентност! Очилата ѝ за четене, с масивна рамка, висящи на дебела верижка от врата ѝ, бяха достатъчно доказателство, че курабийките на тази жена никога не загарят отдолу.

На предната веранда се показва Кевин. Моли му махна машинално с ръка, но тутакси съжали за ентузиазма си. Ех, ако беше от онези тайнствени, фатални жени, които могат да въртят мъжете с малкия си пръст, само с леко пърхане на миглите или един изпепеляващ поглед... Но нито пърхането, нито изгарящите погледи бяха сред уменията ѝ, пък и Кевин не беше мъж, който можеше да бъде въртян на малкия пръст.

Като го видя, Ру се понесе насреща му с надеждата да си поиграят на хвърляне и улавяне на пръчка. Кожата на Моли пламна, само като го гледаше. Сега тя знаеше какво точно се крие под черната му риза и панталоните.

Младата жена потръпна. Не се съмняваше, че през изминалата нощ той се бе наслаждавал не по-малко от нея. Ако Моли трябваше да оценява себе си, щеше да признае, че беше дяволски добра в леглото. Обаче много добре знаеше, че за него това нямаше такова значение, както за нея. Той беше толкова... беше всичко — нежен, груб, възбуждащ и по-страстен, отколкото дори нейното въображение можеше да си представи. Това беше най-опасното, най-невъзможното и най-безнадеждното увлечение, което някога я бе спохождало. А след изминалата нощ беше станало още по-лошо.

Внезапно Кевин се закова на място. Тя мигом видя каква бе причината. На края на моравата стоеше около деветгодишно момче с футболна топка в ръцете си. Казваше се Коуди. Вчера родителите му го бяха запознали с нея, докато се регистрираха в бунгалото „Зелените пасища“.

Кевин навярно не знаеше, че в лагера са пристигнали и деца. Но вчера летяха с планера, после се затвориха в спалнята, а тя не се сети да му спомене.

Той се запъти към момчето, следван от Ру. Докато го приближаваше, крачките му се ускоряха. Моли беше твърде далеч, за да чуе за какво си говорят, но явно Кевин каза името си на момчето, защото то се вцепени, както всяко хлапе при вида на футболна звезда.

Кевин погали момчето по главата и взе топката от ръцете му. Подхвърли я от едната ръка в другата, обясни му нещо, сетне посочи към центъра на моравата. За миг Коуди го зяпаше слисано, сякаш не вярваше на ушите си. После се затича, за да поеме първия пас от великия Кевин Тъкър.

Моли се усмихна. Бяха минали няколко десетилетия, но Кевин най-сетне си бе намерил другарче за игра в летния лагер „Уинд Лейк“.

Ру се присъедини към тях, като весело джафкаше и се мотаеше в краката им, но никой не му се разсърди. Коуди беше малко тромав и неловък, но Кевин не преставаше да го окуражава.

— Имаш добър удар за дванайсетгодишно момче.

— Ама аз съм само на девет.

— Тогава си истински талант!

Коуди засия и удвои усилията си. Тичаше ентузиазизирано след топката, опитвайки се да имитира безуспешно движенията на куотърбека, когато той му я хвърляше.

След половинчасово щургане из моравата, момчето започна да се уморява, но Кевин беше прекалено увлечен по спомените от детството си, като се опитваше да пренапише историята, за да обърне внимание на умората на детето.

— Много си добър, Коуди. Само не напъргай толкова ръката си и раздвижвай цялото си тяло.

Хлапето се стараеше максимално, но в същото време поглеждаше крадешком с копнеж към бунгалото, в което беше настанен. А Кевин се стараеше с все сили момчето да не се чувства самотно, както някога се бе чувствал той в този лагер.

— Хей, Моли! — провикна се към нея. — Виждаш ли колко е добър моят приятел?

— Да, виждам.

Коуди едва влачеше крака, дори и Ру изглеждаше уморен, само Кевин бе неуморен. Моли вече бе решила да се намеси, когато от гората зад бунгалото „Стълбата на Яков“ изтърчаха тримата братя О’Брайън, които бяха на шест, на девет и на единайсет години.

— Хей, Коуди, идвай с нас! Тичай да си сложиш банския! Мама рече, че ще ходим на плажа!

Лицето на детето грейна. Кевин обаче остана като поразен от гръм. Моли наистина трябваше да му каже, че вчера в лагера са пристигнали няколко семейства с децата си. Тя пак се изпълни с надеждата, че той може да промени решението си за продажбата на лагера.

Коуди притисна топката към гърдите си и смутено промърмори:

— Благодаря ви, господин Тъкър, че поиграхте с мен... но... сега трябва да поиграя с приятелите си. Може, нали? — Той започна предпазливо да отстъпва. — Ако... нямате с кого да си играете, господин Тъкър, аз мога... после мога пак да дойда...

Кевин смутено се изкашля.

— Всичко е наред, Коуди. Отивай при приятелите си.

Момчето тутакси се изстреля в посока към тримата О’Брайън.

Кевин се приближи бавно към Моли. Изглеждаше толкова объркан и смутен, че тя прехапа устни, за да сдържи усмивката си.

— Ру ще си поиграе с теб.

Кучето изскимтя и се завря под беседката.

Тя се изправи и слезе по стълбите.

— Добре, аз ще играя с теб. Но не хвърляй топката прекалено силно.

Младият мъж поклати недоумяващо глава.

— И откъде се взеха всички тези хлапета?

— Учебната година свърши. Казах ти, че ще дойдат деца.

— Но... колко са?

— Трите момчета О'Брайън, Коуди и малката му сестричка. Освен това в двете семейства има и по едно момиче тийнейджърка.

Кевин се отпусна безмълвно на стъпалото.

Моли седна до него, като с все сили се стараеше да не прихне.

— Навярно следобед ще се запознаеш с всички тях. Поканила съм гостите да прием чай в беседката. Струва ми се, че е чудесно начало на новата седмица.

Кевин не каза нищо, само се взираше в моравата.

Младата жена имаше пълното основание да се гордее със зрялото си поведение. Лицето ѝ запази сериозното си изражение, а от устните ѝ се отрони съвсем лек смях.

— Съжалявам, че другарчето ти избяга.

Куотърбекът заби разсеяно петата на маратонката си в тревата.

— Държах се като пълен глупак, нали?

Сърцето ѝ се разтопи и тя отпусна буза на рамото му.

— Да, но би било прекрасно на този свят да има повече глупаци като теб. Ти си много добър човек.

Той ѝ се усмихна и тя му се усмихна в отговор. В този миг прозрението я осени.

Това не беше младежко увлечение. Беше се влюбила в него.

Мисълта я ужаси и се дръпна като ужилена от него.

— Какво има?

— Нищо! Ще дойде и още едно семейство — започна да бърби младата жена, за да прикрие смущението си. — Ще дойдат и още деца. Днес направиха резервация... имат деца. Семейство Смит. Не са казали колко са... колко деца имат. Ейми е говорила с тях.

Беше влюбена в Кевин Тъкър! Господи, само не и това! Нима не си бе научила урока? От малка знаеше колко е трудно да накараш някого да те обича, при все това отново се бе накиснала в същата стара каша. Какво ще стане с всичките ѝ мечти и надежди? Какво ще стане с Голямата любов?

Едва се сдържаше да не зарови лице в шепи и да се наплаче до насита. Тя искаше любов, а той само секс. Нищо неподозиращият Кевин се размърда до нея. Моли изпита облекчение да се откъсне от мрачните мисли и проследи погледа му. Момчетата О'Брайън се гонеха, докато чакаха Коуди да си облече банския. Две момичета на около четиринайсет години се разхождаха по плажа с плейъри в ръце. Кевин се взираше в децата, плейърите, старите дървета, разноцветните бунгала.

— Не мога да повярвам, че това е същото място.

— Не е — отрони Моли едва чуто. — Нещата се променят. — Прокашля се, опитвайки се да овладее треперенето на гласа си. — От утре ли започва работа онази жена, която си наел?

— Тя ми каза, че първо трябвало да уволня Ейми.

— Какво? Не можеш да го направиш! Тя толкова много се старее и прави всичко, което поискаш от нея! Освен това тази досадна малка многознайка се държи страхотно с гостите. — Моли рипна от стъпалото. — Говоря сериозно, Кевин! Можеш да накараш Ейми да прикрие смучките си, но не я уволнявай.

Той не каза нищо.

Младата жена още повече се притесни.

— Кевин...

— Успокой се, става ли? Разбира се, че няма да я уволня. Затова и онази дърта драка отпраши толкова сърдита.

— Слава богу! Какво е имала против Ейми?

— Очевидно момичето и дъщерята на тази жена са учили в едно училище, но не са се понасяли. Но ако дъщерята е като майка си, тогава съм изцяло на страната на Ейми.

— Постъпил си правилно.

— Предполагам. Но градът е малък, а аз изчерпах списъка си, който и без това беше доста къс. Студентите от колежа през лятната ваканция отиват да работят на остров Маккинак. А тези, които биха дошли тук, едва ли ще приемат работа само до края на септември.

— Ето, видя ли? Трябва да запазиш мястото и да назначиш постоянен персонал.

— Това няма да стане. Затова пък имам страхотна идея. — Изправи се и я изгледа от горе надолу. Очите му пламтяха от желание, а устните му се извиха в предизвикателна усмивка. — Споменах ли ти колко си прекрасна гола?

— Каква е идеята ти? — потръпна Моли.

Кевин снижи глас.

— Днес имаш ли животинче на гащичките?

— Не помня.

— Тогава предполагам, че ще трябва да погледна.

— Няма!

— Така ли? И кой ще ме спре?

— Тази, която е пред очите ти, велики спортисте. — Тя скочи от горното стъпало и се затича през моравата. Надяваше се, че раздвижването ще разсее вълнението ѝ. Но вместо да побегне към пансиона, където заради присъствието на гостите щеше да бъде в пълна безопасност от съпруга си, тя хукна към бунгалата в гората, където... щеше да е в голяма опасност.

На Ру новата игра много му хареса и той се втурна след господарката си, като лаеше възбудено. Внезапно на Моли ѝ хрумна, че Кевин може да не тръгне след нея. Но тревогата ѝ се оказа напразна, защото той я настигна в края на пътеката и я задърпа навътре в гората.

— Престани! Махай се! — Тя го плесна през ръката. — Обеща да изнесеш онези маси за карти от беседката.

— Нищо няма да изнеса, докато не видя какво има на гащичките ти.

— Ще видиш само Дафни.

— Значи носиш същите, с които беше вчера?

— Нямам само един чифт.

— Струва ми се, че лъжеш. И няма да се успокоя, докато не видя с очите си. — Той я повлече по-навътре сред боровете. Докато Ру подскачаше около тях, той посегна към закопчалката на шортите ѝ. — Мирно, Годзила! Работата е сериозна, така че ме остави на мира.

Ру послушно млъкна.

Моли се опита да отблъсне Кевин.

— Махай се!

— Но снощи говореше съвсем друго.

— Някой ще ни види.

— Ще му кажа, че те е ужилила пчела и се мъча да извадя жилото.

— Да не си посмял да докосваш жилото ми! — Тя се опита да хване шортите, но те вече се бяха свлекли до коленете ѝ. — Престани!

Кевин погледна към гащичките ѝ.

— Това е язовец. Ти ме излъга.

— Докато се обличах, не обърнах внимание на рисунката.

— Не се дърпай. Тъкмо намерих жилото.

Тя чу собствената си въздишка.

— О, да... — Тялото му се притисна към нейното. — Това е.

Половин час по-късно, тъкмо когато излизаха от гората, един много познат микробус заобиколи моравата и спря пред пансиона. Кевин се опита да се успокои с мисълта, че това е просто съвпадение, но Ру шумно залая и се понесе към микробуса. Моли го последва с радостен вик. Вратите се отвориха и на земята скочи един двойник на домашния ѝ любимец. После се показаха децата. Изглеждаха цяла дузина, но всъщност бяха само четири — малките Кейлбоу. И всички, изглежда, нямаха търпение да прегърнат жена му, с която май никак не беше разделен.

Стомахът го присви от страх. Едно поне знаеше със сигурност — където са децата Кейлбоу, там са и родителите им.

Забави крачките си, когато възхитителната русокоса собственичка на „Чикаго Старс“ слезе грациозно от шофьорската седалка, а легендарният ѝ съпруг се появи от другата страна. Кевин въобще не се учуди, че тъкмо Фийби беше зад волана. При Кейлбоу ролята на глава на семейството се редуваше между Фийби и Дан според обстоятелствата. Докато се приближаваше към микробуса, куотърбекът имаше лошото предчувствие, че на нито един от тях двамата няма да им хареса това, което ставаше в лагера „Уинд Лейк“.

А какво по-точно ставаше? През последните две седмици той се държеше като пълен ненормалник. Оставаше по-малко от месец до тренировъчния лагер, а той или се смееше в компанията на Моли, или ѝ се сърдеше, ту я отблъскваше, ту я съблазняваше. От дни не бе

гледал нито един видеозапис на мачовете, а за тренировки въобще не намираше време. Мислеше единствено колко му е хубаво да бъде с нея — тази дръзка и вбесяваща хем жена, хем дете, която не беше нито красавица, нито мълчалива, нито непретенциозна, по-скоро истински трън в задника. Но с нея му беше толкова забавно.

Защо трябваше да е сестра на Фийби? Защо не можа да я срещне в някой бар? Опита се да си представи Моли с бляскав грим по клепачите и полупрозрачна рокля, но пред очите му беше Моли от тази сутрин — по пликчета, с тениската му. Босите ѝ крака бяха провесени от пръчката на стола, гъстите разрошени коси обрамчваха лицето ѝ, а сиво-сините очи го стрелкаха лукаво над ръба на чашата с лика на зайчето Питър.

Моли се впусна да прегръща племенниците си, напълно забравила за омачканите си дрехи, както и за боровите иглички в косите. Самият Кевин не изглеждаше по-добре. Всеки по-проницателен човек тутакси би се досетил с какво се бяха занимавали преди малко. А трудно можеше да се намери по-проницателна двойка от Фийби и Дан. Сега и двамата бяха вперили изпитателните си погледи в него.

Той пъкна ръце в джобовете си и се постара да го дава непукист.

— Здравейте! Каква приятна изненада.

— И ние така си мислехме. — Любезният отговор на Фийби беше в ярък контраст с топлия начин, по който обикновено го приветстваше, докато Дан явно се опитваше да прецени ситуацията.

Кевин потисна притеснението си, напомняйки си, че е недосегаем, най-добрият куотърбек в Американската футболна конференция.

Но бедата беше в това, че откакто семейство Кейлбоу пое ръководството на „Чикаго Старс“, в отбора вече нямаше недосегаеми. Мигом го озари прозрението как можеше да завърши всичко това, ако не внимаваше. Ако решат да го държат далеч от Моли, един ден ще го привикат в централата и ще му съобщят, че повече не се нуждаят от услугите му. Много отбори, все още далеч от върховете в класациите, бяха готови да дадат мило и драго да имат такъв знаменит професионалист в редиците си. И преди да се усети, ще играе за някакъв затънтен клуб, заковал се на дъното на лигата.

Докато наблюдаваше как Дан предпазливо отстранява боровите иглички от разрошената коса на Моли, Кевин съвсем детайлно си представи как крещи към новите си съотборници от „Лайънс“ на стадиона „Понтиак-Силвърдом“.

Съпругата му прегръщаше хлапетата, които весело чуруликаха около нея.

— Изненада ли се, като ни видя, лельо Моли? Голяма ли беше изненадата?

— Ру! Доведохме ти Кенга! Ще си поиграеш ли с нея?

— ... и мама рече, че можем да плуваме в...

— ... падна от катерушките на детската и си насини окото!

— ... това момче й звъни всеки ден, макар че...

— ... после го хвърли чак над...

— ... тате казва, че още съм много малък, ама...

Вниманието на Моли прескачаше от едното хлапе към другото, изражението й се менеше от съчувствено до развеселено, нищо не пропускаше. Ето това беше истинско семейство.

Острата болка го изненада. Двамата с нея несъмнено не бяха истинско семейство, така че нямаше защо да се чувства пренебрегнат и лишен от обич и внимание. Отново се бе появил онзи комплекс за малоценност от детството му, когато мечтаеше да бъде част от многобройна и шумна роднинска тълпа като тази.

— Боже мой! — извика Моли. — *Вие сте* семейство Смит!

Децата радостно заподскачаха, като я сочеха с пръсти.

— Загря, лельо Ем!

Кевин си припомни, че Моли бе споменала за някакво семейство Смит, което пристигало днес. Е, запознай се със Смит. Мрачното му предчувствие се засили.

Моли стрелна с поглед сестра си, която държеше Ру Неукротими.

— Ейми знаеше ли кои точно сте вие, докато правеше резервацията ви?

Тес се изкиска. Кевин се досети, че това е Тес, защото носеше футболна тениска, докато близначката й се бе издокарала с лятна рокля.

— Мама не й каза. Искрахме да те изненадаме.

— Ще останем за цяла седмица! — радостно изкрещя Андрю. — И аз искам да спя с теб.

Браво, Анди. Ти току-що би як шут на чичо Кевин.

Моли разроши косата на най-малкия си племенник, но не каза нищо. Протегна другата си ръка към най-тихия член на клана Кейлбоу.

Както обикновено, Хана се беше отдръпнала леко настрани, но очите ѝ светеха от възбуда.

— Измислих едно съвсем ново приключение за Дафни — прошепна ѝ тя — и го записах в новата си тетрадка.

— Нямам търпение да го прочета.

— Лельо Моли, може ли да видим плажа?

Дан пое ключовете от Фийби и се обърна към Кевин.

— Ще ми покажеш ли бунгалото, за да започна да свалям багажа?

— Разбира се. — Точно това не му се искаше да прави. Явно Дан се бе нагърбил с мисията да прецени доколко е навредил куотърбекът на безценната му Моли. Ако ставаше дума за вреда, Тъкър имаше чувството, че здравата са го халосали по главата.

Моли посочи към едно бунгало от другата страна на моравата.

— Ще се настаните в „Рогът на Гавраил“. Вратата е отключена.

Футболистът закрачи през моравата, а Дан го последва с колата. Дватамата се заеха да разтоварват багажа, ала куотърбекът познаваше достатъчно добре президента на „Старс“ и знаеше, че няма да изтрае дълго, преди да каже това, което му тежи.

— И какво става тук? — Дан хлопна багажника на събърбана по-силно, отколкото възнамеряваше.

Кевин можеше да бъде не по-малко прям от шефа си, но реши, че ще е по-разумно да се възползва от тактиката на Моли и да се преструва на глупак.

— Истината е, че наведнъж ме налегнаха много грижи — заяви, като вдигна кошница, пълна с детски играчки. — Не съм си и представял, че ще е толкова трудно да наема управител и персонал за това място.

— Тате! — Джули и Тес дотичаха, следвани от Андрю. — Трябват ни банските, за да поплуваме преди следобедния чаен купон.

— Леля Моли каза, че мога да пия лимонада, защото не обичам чай! — заяви Андрю.

— Вижте нашето бунгало! Толкова е готино! — Джули се втурна към вратата, а в същото време приближиха Моли, Фийби и Хана.

Моли изглеждаше напрегната, а Фийби измери Кевин със смразяващ поглед, сякаш беше играч от отбора на „Детройт Лайънс“, който губеше ноемврийския мач за Суперкупата.

— Водата в езерото е ледена, момичета! — подвикна Моли към близначките на верандата, опитвайки се да се държи, сякаш всичко е наред. — Не е като басейна у дома.

— Има ли водни змии? — разтревожи се Хана.

Нещо в малкото момиченце винаги трогваше Кевин.

— Няма змии, хлапе. Искаш ли да дойда с теб?

Лицето на детето мигом засия.

— Наистина ли ще дойдеш?

— Разбира се. Облечи си банския и ще се срещнем на брега. — Не му се искаше да оставя Моли сама с врага, затова додаде: — Може да вземем и леля ти. Тя много обича да се къпе в езерото, нали, Моли?

— Разбира се — побърза да се съгласи с облекчение въпросната леля. — Всички ще поплуваме заедно.

Здравата ще се позабавляваме, нали?

Кевин и Моли махнаха весело на цялата банда Кейлбоу.

На него му се стори, че докато се отдалечаваха, чу как Дан промърмори нещо на Фийби, но различи само една дума: „Слидерин“.

Младата жена изчака да се отдалечат на достатъчно разстояние, преди да обяви притеснено:

— Трябва веднага да си изнесеш нещата от бунгалото! Не искам те да разберат, че спим заедно.

Кевин си помисли, че вече е твърде късно, имайки предвид в какъв вид се бяха появили двамата от гората, но кимна послушно.

— И се постарай да не оставаш насаме с Дан. Няма начин да не те подложи на истински разпит. Аз пък ще гледам, когато съм с Фийби, винаги някое от децата да е наоколо.

Преди да успее да ѝ отвърне, тя се запъти към бунгалото. Кевин изрита ядно чакъла и свърна към пансиона. Защо ѝ бяха нужни тези потайности? Не че изгаряше от желание жена му да започне да откровеничи пред сестра си и зет си — и без това ситуацията беше доста деликатна. Но за разлика от него, Моли не бе заплашена от трансфер в Детройт. Тогава защо не им кажеше да вървят по дяволите?

Колкото повече си мислеше за това, толкова повече поведението ѝ го притесняваше. Беше съвсем естествено той да иска всичко да се

пази в тайна, но незнайно защо нейната прекалена предпазливост никак не му харесваше.

„В миналото момичето винаги позволяваше на момчето, което ѝ харесва, да спечели на карти или в други игри.“

*„Да играеш грубо“,
статия за списание „Чик“*

Всички се преоблякоха набързо, за да не закъснеят за чая в беседката, който Моли насрочи за три, а не за пет часа, за да е по-удобно за децата. Тя се оплака на Фийби, че картонените чинийки и готовият кекс няма да ѝ спечелят снимка и статия в списание „Виктория“, но Кевин знаеше, че за съпругата му бяха по-важни задушевната атмосфера и искреното веселие, а не изисканите порцеланови чаени сервизи.

Той кимна на Лили, която пристигна, придружавана от Шарлот Лонг и приятелката ѝ Ви. Вече бе забелязал, че обитателите на бунгалата предпазват Лили от прекаленото любопитство на останалите гости в пансиона. Изведнъж му се прииска да си поговори с нея, но не знаеше какво да ѝ каже.

Моли се стараяше винаги да е заобиколена от лудуващите пудели и шумните дечурлига. На главата си бе нахлузила червена барета под формата на сърце. С розовите джинси, виолетовото горнище и маратонките с яркосини връзки тя приличаше на движеща се небесна дъга. Достатъчно му бе само да я погледне, за да се усмихне.

— Джордж! — извика Моли, като се надигна и махна на Лиам Дженър, който тъкмо излизаше от пикапа. — Джордж Смит! Благодаря ти, че дойде!

Дженър се засмя и тръгна към нея, за да я прегърне. Макар и да беше остарял, кучият му син все още изглеждаше добре, затова на Кевин не му допадна прекалената сърдечност, с която го посрещна неговото „зайче“.

— Трябва да се запознаеш със сестра ми. Някога беше собственичка на галерия в Ню Йорк, но аз няма да ѝ кажа кой си ти.

Да бе. Очите на Моли светнаха дяволито, но Дженър май остана безразличен към чара ѝ. *Глупак!*

На път към Фийби, художникът мина спокойно покрай Лили. Може би Лиам се беше наситил докрай на сутрешните ѝ откази край кухненската маса. Кевин не можеше да си обясни поведението ѝ. Ако на майка му ѝ бе неприятно присъствието на твореца, защо се появяваше на всяка закуска?

Отмести поглед към Моли, опитвайки се да определи в точно кой момент му бе писнало да се движи само в компанията на непретенциозни и не особено умни жени. Нахлупи на главата си бейзболната шапка и се закани днес да изгледа видеозаписа на последния мач.

Мъжете нямаха търпение да си говорят за футбол и Дан и Кевин търпеливо отговаряха на всички въпроси. Към пет часа възрастните започнаха да се разотиват, но децата продължиха да се веселят на воля. Куотърбекът им обеща утре да монтира кош за баскетбол. Може би трябваше да купи и няколко гумени дюшеци за плаж? И велосипеди? Нямаше да е зле децата да покарат колела, докато са тук.

Дотърчаха Коуди и братята О'Брайън, с потни лица и изплескани дрехи. Точно както трябваше да изглеждат децата през лятната ваканция.

— Здравсти, Кевин! Може ли да поиграем на софтбол?

Той усети как усмивката озари цялото му лице. Да играят софтбол на моравата, там, където някога се намиреше параклисът...

— Разбира се! А сега ме чуйте всички! Който от вас иска да играе на софтбол, да вдигне ръка.

Всички вдигнаха ръце. Тес и Джули изскочиха напред, а Андрю закрепя и заподскача. Дори и възрастните бяха заинтригувани.

— Страхотна идея! — подвикна Шарлот Лонг от шезлонга си. — Организирай играта, Кевин.

Той само се усмихна на навика ѝ да пъха любопитния си нос навсякъде.

— Коуди, искаш ли да бъдеш капитан?

— Аха.

Озърна се, за да избере капитан на втория отбор и тъкмо щеше да посочи Тес, но изведнъж зърна Хана, седнала кротко в краката на баща си, гушнала пуделите. Кевин забеляза как тя вдигна ръка, но тутакси я свали и сведе очи.

— Какво ще кажеш, Хана? Искаш ли да бъдеш капитан на другия отбор?

Кевин искрено се смая, когато Дан наведе глава и изсумтя.

— Не, Кевин! — развикаха се близначките в един глас. — Само не Хана!

Но повече го потресе Моли — неговото „зайче“ би трябвало да е дяволски чувствителна към децата.

— Хм... може би ще е по-добре да избереш някой друг?

Какво им ставаше на всички?

Слава богу, че Хана като че ли не забеляза възмутителната безсърдечност на баща си и леля си. Малката скочи, подръпна шортите си и го дари с прелестна усмивка, която толкова много напомняше на усмивката на леля й.

— Благодаря ти, Кевин. Никой друг, освен теб, нямаше да ме избере за капитан.

— Това е, защото си...

Фийби запуши с длан устата на Тес, но дори и тя изглеждаше смутена.

На куотърбека просто му се догади от тях! Никой не притежаваше по-голям спортен дух от него, но той за нищо на света не би паднал толкова ниско, че да нарани едно хлапе само защото не е изявен спортист.

— Не им обръщай внимание, сладурче — усмихна се окуражаващо той на Хана. — Ще бъдеш страхотен капитан. Дори можеш да избираш първа.

— Благодаря. — Хана излезе напред и огледа насъбралите се. Кевин очакваше тя да се спре на него или на баща си. Но момичето го изненада, като посочи майка си — жена, която играеше софтбоул толкова зле, че ветераните от отбора на „Старс“ имаха навик да си насрочват час при зъболекаря, за да имат извинение да не присъстват на пикника преди ежегодната игра на софтбоул.

— Избирам мама.

Кевин се наведе и снижи глас.

— Ако не знаеш, Хана, можеш да избереш когото си поискаш, включително и някой от мъжете. Например мен или баща ти. Сигурна ли си, че искаш точно майка си?

— Сигурна е — въздъхна Дан. — Ето че отново се започва.

— Мама винаги се разстройва, понеже никой не я взема в отбора си — прошепна детето.

— Защото и двете й ръце са леви — отсече Тес с безцеремонността, на която бяха способни само единайсетгодишните.

Фийби подсмръкна огорчено и потупа по рамото своя капитан, благоразумно забравила, че преди малко самата тя не подкрепи дъщеря си.

— Не им обръщай внимание, Хана. В играта най-важното не е техниката, а волята за победа.

Коуди, за разлика от Хана, беше печен в тази игра и избра техниката пред волята за победа.

— Аз избирам Кевин.

Дан се надигна от градинския стол и пристъпи към дъщеря си.

— Хана, скъпа, аз съм тук. Не ме забравяй. Ще бъда много нещастен, ако не ме вземеш в отбора си.

— Ще го преживееш — отвърна дъщеря му със сияеща усмивка, извърна се и прикова поглед в Лили, която бърбеше за градинарство с една от възрастните жени. Доколкото Кевин си спомняше, Лили не беше вдигнала ръка. — Избирам теб.

— Мен? — смая се актрисата. — Боже, не съм играла софтбоул, откакто бях момиче.

— Значи, ще бъдем суперотбор — усмихна се Хана на майка си. — С много воля за победа.

Коуди, който явно не беше от тези, които си оставяха магарето в калта, избра Дан.

Кевин отново излезе напред, като се опита да привлече вниманието на Хана към братята О'Брайън.

— Днес видях как Скот хвърля топката. Той е истински спортен талант.

— Не си прави труда — промърмори Дан и се оказа напълно прав.

Тъкър видя как Хана, без да се замисли, избра третия си съотборник в мига, в който той забеляза, че Андрю е нацупил долната

си устна и аха, да заплаче.

— Избирам Андрю. Знаеш ли, Андрю, само защото си на пет години, не означава, че никой не те иска в отбора си.

— Аз вземам Тес — обяви Коуди и отново попадна в десетката.

— Аз вземам Моли! — засия Хана.

Кевин въздъхна. Коуди вече разполагаше с един настоящ и един бивш куотърбек от НФЛ и с едно от най-атлетичните момичета в Северен Илинойс. Докато Хана бе избрала майка си — най-лошият играч в историята на софтбола; малкия си брат, който бе доста сърцат, но на пет години не можеше да се похвали с много опит; и Моли, която беше... ами, Моли — неговото „зайче“, което обърна кануто, едва не се удави и като цяло мразеше спорта.

Коуди избра в отбора си едно момиче, малко по-голямо от Тес, което отдавна се занимаваше със софтбоул, средния от братята О'Брайън, много жилав и гъвкав, и двамата си млади и енергични родители.

Хана прие в отбора си най-малкия от братята О'Брайън, който според Кевин току-що бе проходил. Донякъде компенсира избора си със сестра си Джули, която поне се занимаваше с танци и имаше отлична координация на движенията. Следващият член на отбора й беше Лиам Дженър, макар доводите на Хана за този избор да не бяха много разумни.

— Защото той ми нарисува страхотен портрет на Кенга и Ру — обясни момичето.

Коуди запълни останалите вакантни места с младежи, а Хана прибра в отбора си всички старци, които искаха да си припомнят младостта.

Очертаваше се истинска кървава баня. Момчетата се втурнаха към бунгалата за екипите си. Господин Кенфийлд, чийто артрит, за съжаление, силно прогресираше, беше одобрен за съдия и всички заеха местата си.

Първият удар се падна на отбора на Хана. Кевин зае мястото си на питчър, озовал се срещу шестгодишно хлапе, което още не ходеше стабилно. Звездата на „Старс“ допусна грешката да погледне към Моли. Не се изненада, когато тя също го изгледа красноречиво, все едно му казваше: „Ако си способен да отстраниш Лайнъс, значи не си

мъжът, за когото те мислех, и в близко бъдеще можеш да забравиш, че пак ще ме видиш гола. Comprenez-vous?^[1]“.

Той подаде предпазливо топката към момчето.

За следващия удар Хана изпрати Андрю. Кевин му прехвърли топката още по-леко. Андрю пропусна, но замахът му беше много широк за едно петгодишно хлапе. Кевин си каза, че вижда пред себе си Дан Кейлбоу на пет години. Заради това следващото подаване беше по-рязко, отколкото възнамеряваше, а Андрю, като истински спортист, даде всичко от себе си.

Но Кевин се стърчи, когато унищожителният поглед на Моли направо го попари: „Той е само на пет, идиот такъв! Само едно малко момче! Толкова ли е важно за теб да спечелиш, че си готов да изхвърлиш от играта петгодишно хлапе? Никога, никога до края на живота си няма да видиш някои други от заешките ми пликчета! Adios, muchacho!^[2]“.

Кевин направо връчи топката на Андрю, който я отби с къс удар с дясната ръка. Най-големият от братята О’Брайън, очевидно неподозиращ колко може да бъде опасен всеки Кейлбоу, дори петгодишен, беше сгачен изневиделица. В резултат Лайнъс се добра до третата база, а Андрю заедно с баща си се затвърди на втората. Дан разроши косата на сина си.

— Кевин! — извика му Хана вежливо. — Следващият е господин Макмълън. Той иска да знае дали може да използва проходилката си?

Какво можеш да отговориш на такава молба?

Накрая дойде ред на отбора на Коуди да отбива топката и Кевин грабна батата. На мястото на питчъра видя Хана Доброто сърце, заобиколена от четиримата конници от Апокалипсиса: Моли, Фийби, Лили и Джули. Накрая жените се отдръпнаха, като оставиха с топката само подаващия от своя отбор.

Моли, неговото „зайче“.

Кевин не успя да скрие усмивката си. Е, това беше друга работа. И знаете ли какво ще се случи, момченца и момиченца? Този път язовецът Бени няма да пощади малката Дафни.

Моли се опита да го срази с поглед, но си личеше, че е нервна. Така ѝ се пада! Намерила с кого да се състезава!

Та той е звездата на Америка. Професионалист. Кандидат за наградата „Хайсман“, с която удостояват само най-добрите

футболисти. Всеки негов противник има защо да нервничи.

Кевин пристъпи към центъра на изходната база, или хоума и ѝ се усмихна.

— Само не забивай топката в главата ми, скъпа. Много си харесвам правия нос. Не ми се иска да ми го счупят.

— Това — промърмори Дан зад гърба му — беше голяма грешка. Да бе...

Моли завъртя бедра, сякаш разгръваше. Кевин потупа с батата по терена на импровизираното игрище и зачака топката, като си мислеше само колко прелестно изглежда противникът. Не, повече от прелестно. Устните ѝ аленееха там, където преди малко ги беше прехапала. Гърдите ѝ издуваха пурпурното ѝ горнище и той си представи как снощи се притискаха о неговите. И като запрати топката, сладкото ѝ стегнато дупе се извъртя в розовите ѝ джинси така, както миналата нощ се въртеше, точно когато...

И докато се правеше на глупак, топката профуча покрай него.

Брей, ама това... Ама как така?

— Първи пропуск! — обяви реферът, господин Кенфийлд.

Не, беше чиста случайност, нищо повече. Заради недостатъчната му концентрация — вместо да гледа топката, зяпаше куклата. Кевин отстъпи от хоума.

Тя явно също знаеше, че случайно ѝ провървя, защото пак започна да гризе със зъби долната си устна. Взе да ѝ става лош навик. Това осигури време на Кевин, както и повод да се отдаде на закачливи подмятания.

— Добро подаване, Дафни. Мислиш ли, че можеш да го повториш?

— Съмнявам се.

Определено беше адски нервна. Определено беше адски секси. А как се любеше само това зайче... с все сърце, с цяло тяло.

Дупето ѝ пак се завъртя. О, да, той помнеше как това дупенце се търкаше в бедрата му.

Топката връхлетя бързо, но този път той беше готов. С изключение на това, че в последния момент я пропусна и батата му посрещна само въздух.

— Отлично, лельо Моли.

— Благодаря ти, Хана.

Кевин не вярваше на очите си.

— Браво — промърмори Дан.

Моли се почеса с показалец по вдлъбнатината между двете гърди. Връхчето на езика ѝ се стрелна над сочната ѝ долна устна. Господи, как само го възбуждаше! Веднага щом свърши тази проклета игра, нищо че цялото ѝ семейство е тук, ще я завлече отново в гъстата гора и ще ѝ покаже какво значи истинска игра!

Проклетницата се изви, замахна и като метна топката, впери поглед право в чатала му. Кевин инстинктивно отстъпи, сякаш се боеше за някоя по-деликатна част по тялото си. В резултат едва успя да докосне топката с края на батата и моментално хукна да бяга. Моли подхвърли топката на Джули в първа база, която я улови с елегантен пирует, достоен за „Лебедово езеро“.

Кевин беше въвн от играта. *Въвн!* Изглежда поред балерината и своето „зайче“, докато се опитваше да се опомни. Очите на Моли отново бяха приковани в чатала му. И тогава му се ухили най-сладко.

— Не помня дали ти споменах — подметна тя с коварна усмивка, — че като дете девет години съм ходила на летен лагер?

— Да, май че го спомена. — Не можеше да си представи в какъв летен лагер ги учат на подобни трикове. Нямаше да се изненада, ако се окаже, че този номер го е измислила самата тя, кралицата на интригантските хватки.

В края на първия ининг Моли пусна една лесна топка на Коуди, справи се с Дан и изхвърли от играта най-големия от братята О'Брайън, заедно с баща му.

И така се стигна до трагичния резултат: за професионалните спортисти — нула точки, а за загубеняците, които никой не искаше в отбора си — две точки.

Моли мина величествено покрай Кевин, докато отборът ѝ заемаше местата на изхвърлените играчи.

— Хубав ден.

— Аз пък си мислех, че не те бива в спорта.

— Казах само, че не *обичам* спорта, професионалистите — ухили се тя и го перна с пръсти по гърдите. — Не схващаш ли разликата?

Той нямаше намерение да остави тази наглост да ѝ се размине безнаказано, затова я изглежда саркастично, така както само в НФЛ го умеят.

— Следващия път, когато ти скимне да се прицелваш в ципа ми, малката, най-добре ще е за теб, ако си по гръб.

Моли се засмя и изтича при отбора си.

Първа отбиваше топката Лили, истинска реклама на „Гучи“, с пръстени и гривни, обсипани с диаманти, искрящи във всички цветове на дъгата. Тя изрита сандалите си от леопардова кожа, свали и слънчевите си очила с двете преплетени букви „С“ — фирменият знак на Коко Шанел^[3]. Грабна батата, размаха я пробно, след което се настани на хоума с вид на собственичка на мястото. В този миг Кевин разбра, че е наследил спортния си талант не само от ездача на родео.

Лили го погледна, повдигна вежди и очите ѝ блеснаха с изумрудена светлина. Същите очи като неговите.

Зная, че ти си мойта истинска мама, и много те обичам...

Той не се опита да я извади от играта. Вместо това ѝ подаде много лесна за отбиване топка. Но Лили беше загубила форма и не улучи топката.

— Пропуск!

Кевин подаде още веднъж топката. Този път Лили успя да я отбие с батата. Отборът ѝ изрева възторжено, а тя се добра до втора база. Самият той остана изненадан от гордостта, която изпита.

— Браво — промърмори футболистът.

— Старая се — въздъхна майка му.

Следващият противников играч беше капитанът на отбора, госпожица Добро сърце, крайно сериозна и съсредоточена, със същата напрегната физиономия като на леля си отпреди малко. Правите кестеняви коси на Хана бяха малко по-светли от тези на Моли, но и двете имаха еднакви упорити брадички, с еднакви леко скосени очи. Мило и добро хлапе. И колко примерна и спретната. По тениската ѝ с надпис „Американско момиче“ нямаше нито едно петно, което да свидетелства, че бе играла с пуделите или бе яла шоколадов кекс. Кевин забеляза малкия бележник, подаващ се от задния джоб на шортите ѝ. Като че ли Хана беше дъщеря на Моли, а не на Фийби и Дан. Дали и неговата неродена дъщеря щеше да прилича като нея? Гърлото му се сви.

— Не съм много ловка — прошепна момичето от хоума.

О, човече, само не това... Беше загубен. Замахна широко.

— Първа топка.

Хана изглеждаше още по-разстроена.

— По-добра съм в рисуването. И в писането. Много ме бива да съчинявам истории.

— Престани да бърбориш, Хана — прекъсна я баща ѝ от втора база.

Кевин винаги бе считал Дан Кейлбоу за образцов родител, но сега се убеди, че се е заблуждавал. Измери шефа си с унищожителен поглед, след което подаде толкова бавна топка, че тя не достигна до площадката.

— Втора топка.

Хана прехапа долната си устна и безпомощно прошепна:

— Ще се радвам, когато всичко това свърши.

Кевин така се размекна, че изпорти и трета топка. Подаде я съвсем леко, само колкото да стигне до хоума. Хана я отби с неловък замах.

Той тръгна след топката, но не бързаше, така че ѝ остави достатъчно време, за да стигне до първа база. За съжаление, Коуди не можа да улови топката и Хана продължи до втора база. Кевин чу как се разнесоха бурни възгласи. Видя как Лили се плъзна към хоума, забравила за панталоните „Гучи“.

Резултатът стана три на нула в полза на *загубеняците*. Професионалните спортисти останаха с нула точки.

Кевин погледна Хана въпросително.

— Не съм много добър батер. Не ме бива много по забиването — призна тя жалостиво, — но бягам много бързо.

— По дяволите! — изруга Дан отвратено.

Кевин тъкмо се канеше да ѝ каже нещо утешително, когато момичето и леля ѝ си размениха многозначителен поглед. Той остана втрещен. Погледът бе придружен с лека усмивка. Но не беше каква да е усмивка. О, не. Нищо подобно. Бе лукава, мошеническа усмивка!

Лелята и племенницата се спогледаха така разбиращо, че Кевин едва не се задави. Изиграха го! Хана беше първокласна измамница, същата като Моли!

Обърна се към Дан, който смутено се изкашля.

— С Фийби и досега не сме сигурни дали го планира предварително, или всичко става случайно — призна.

— Трябваше да ме предупредиш!

Дан изгледа дъщеря си с поглед, в който се примесваха раздразнение и бащинска гордост.

— По-добре сам да се убедиш.

Понякога спортът притежава странната способност да избистря събитията. Точно в този момент нещата си дойдоха по местата — от инцидента, когато Моли едва не се удави, преобръщането на кануто до странната разходка на Марми, когато котката се бе покатерила на дървото. Още от самото начало съпругата му го бе водила за носа. Коуди излезе напред, явно недоволен от вялата игра на питчъра си. Докато се усети, Кевин вече стоеше на втора база, а Дан зае мястото му.

Измамницата Хана размени лукав поглед с Моли и Кевин разбра защо. Беше ред на Фийби да отбива с батата.

О, точно сега бе моментът да започнат с номерата. Още въртене на дупета, близане на устни, пъчене на гърди — гледки, на които не би трябвало да бъдат свидетели невинните малки дечица. Дан започна да се поти, Фийби загука мило и в следващия момент собственичката на „Старс“ се прехвърли на първа база, а Хана — на трета.

Мачът наистина се превърна в кървава баня. Спортистите най-сетне, ама с много мъка, успяха да победят загубеняците, и то само защото капитанът Коуди прояви достатъчно разум, за да смени Дан с Тес, която не само че беше умница, но и не се трогваше от въртене на дупета. Тес само с няколко удара се разправи с детската градина и учтиво, но твърдо отпрати дядковците да пасат трева. Но дори и тя не успя да попречи на Моли да отбележи точка в последния ининг.

За човек, който ненавиждаше спорта, съпругата му се оказва подозрително ловка с батата, а когато бягаше до следващата база, поклащайки бедра кокетно, Кевин така се възбуждаше, че трябваше да се преструва, че се навежда, за да разтрива схванатия си крак. Докато се масажираше, си припомни колко пренаселено ще бъде леглото й тази седмица с всички тези дечурлига, които искаха да се гушкат при нея. Доколкото беше разбрал, тази вечер Джули ще дойде при Моли, утре — Андрю, после Хана и накрая Тес. Може би все пак ще успее да се промъкне в бунгалото й, след падането на мрака, за да отвлече леля им Ем? Но после си спомни как Моли му спомена, че Джули спи много леко.

Кевин въздъхна и нагласи бейзболната си шапка. Трябваше да се примири. Както се пееше в песента: „Днес нямаше да има радост в Мълвил^[4]“. Великият Кевин беше въвн от играта.

[1] Схващаш ли? (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Сбогом, момче! (исп.). — Бел.прев. ↑

[3] Сосо Chanel (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Поема за бейзбол от 1888 г., написана от Ърнест Теър. — Бел.прев. ↑

21

„В гората беше страшно и зъбите на Дафни затракаха. Какво ще стане, ако никога не я намерят? Слава богу, че се беше сетила да вземе със себе си любимия сандвич с маруля и мармалад.“

Из „Дафни се изгубва“

Лили се бе излегнала на шезлонга, заслушана в мелодичния звън на вятърните камбанки, окачени на дивия рожков^[1], извисяващ се във вътрешния двор. Обичаше вятърни камбанки, но Крейг ги ненавиждаше и не ѝ позволяваше да ги окачва в градината. Затвори очи, доволна, че гостите на пансиона рядко навестяваха уединеното и спокойно място зад къщата.

Най-последно бе престанала да си задава въпроса колко дълго ще остане тук. Щеше да разбере, когато стане време да си върви. Днес си прекараха толкова весело. Когато застана на изходната база, Кевин изглеждаше горд с нея, а на пикника не я избягваше като Лиам.

— Криеш се от обожателите си?

Тя отвори очи и сърцето ѝ заби забързано, когато пред нея застана мъжът, за когото толкова мислеше напоследък. Косите му бяха разрошени и все още беше с измачканите шорти и синята тениска, които носеше по време на пикника. И той като нея още не се беше преоблякъл след мача.

Тя се загледа в тъмните му проникателни очи.

— Почивам си от следобедните вълнения.

Той се отпусна върху възглавниците на съседния шезлонг, изработен от дърво на секвоя.

— За момиче играеш софтбоул много добре.

— И ти не си зле за изнежен художник.

Лиам се прозина.

— Кого наричаш изнежен?

Лили едва сдържа усмивката си. Прекалено често се усмихваше в негово присъствие и това навярно го окуражаваше. Всяка сутрин актрисата си повтаряше, че ще остане в стаята си, докато той не си тръгне. И всяка сутрин слизаше долу. Още не можеше да повярва какво му бе позволила. Сякаш я бе омагьосал, сякаш стъкленото му ателие беше част от друг свят. Но сега отново се бе върнала в реалността.

Освен това се дразнеше, че той може да се забавлява без нея. Ако не се шегуваше с Моли, флиртуваше с Фийби Кейлбоу или се закачаше с някое от децата ѝ. Изненадваше се, че хлапетата никак не се бояха от този груб, заядлив и заплашителен мъж. Това още повече я ядосваше.

— Иди да се измиеш и преоблечеш — заповяда ѝ той. — И аз ще го направя, а след това ще те заведа на вечеря.

— Благодаря, но не съм гладна.

Художникът въздъхна уморено и отпусна глава върху облегалката на стола.

— Значи, все още искаш да пратиш по дяволите всичко, което беше помежду ни? Нямах намерение да дадеш шанс на връзката ни?

Лили спусна крака на земята и се изправи.

— Лиам, разбери, че случилото се помежду ни беше моментна лудост. Напоследък съм прекалено самотна и се поддадох на глупав импулс.

— Благоприятен момент и стечение на обстоятелствата?

— Да.

— И това можеше да се случи с всеки друг мъж?

Искаше ѝ се да му отговори утвърдително, но не можа.

— Не, не с всеки. Ако искаш, ти можеш да бъдеш дяволски чаровен.

— Както и милион други мъже. Знаеш, че между нас имаше нещо, но си прекалено страхлива, за да го признаеш.

— И не е нужно. Много добре зная какво ме привлича в теб. Това ми е стар навик.

— За какво говориш?

Лили завъртя нервно пръстените си.

— Знаеш ли, това не ми се случва за пръв път. Вече съм го преживяла. Силният мъжкар. Жребецът, водачът на табуна. Властен,

самоуверен принц, закрилящ своята Пепеляшка. Мъжете като теб са моята фатална слабост. Но вече не съм бедна тийнейджърка, която се нуждае от могъщ покровител.

— И слава богу. Не обичам тийнейджърките. Освен това съм твърде голям егоист, за да се грижа за когото и да било.

— Съзнателно омаловажаваш това, което се опитвам да ти кажа.

— Защото ме отегчаваш.

Нямаше да позволи грубостта му да я смуги, особено след като знаеше, че тъкмо това е целта му.

— Лиам, вече съм твърде стара и опитна, за да направя отново същата грешка. Да, ти ме привличаш. Винаги са ме привличали агресивните мъже, при все че е в характера им да се налагат най-безогледно на жените, които не са безразлични към тях.

— А аз си мислех, че този разговор няма как да стане по-глупав.

— Ето че пак го правиш. Не искаш да говориш за това, така че преднамерено ме обиждаш и унижаваш, за да ме накараш да млъкна.

— Жалко, че не се получава.

— А аз пък си мислех, че с годините най-сетне съм поумняла, но явно не съм, след като ти позволявам да се държиш така с мен. — Лили се надигна от шезлонга. — Чуй ме, Лиам. Някога допуснах грешката да се влюбя във властен мъж, който контролираше живота ми, но никога повече няма да я повторя. Аз обичах съпруга си. Ала Бог ми е свидетел, че понякога омразата затъмняваше любовта ми.

Обгърна се с ръце, удивена, че му бе разкрила тайна, която не смееше да признае дори пред себе си.

— Той навярно си го е заслужавал. Съдейки по думите ти, бил е истински кучи син.

— Беше същият като теб!

— Силно се съмнявам в това.

— Съмняваш се? — Лили махна ядно с ръка към дивия рожков. — Та той не ми позволяваше да си купя дори едни вятърни камбанки! Аз обичам вятърните камбанки, но той ги мразеше и не ми разреши да ги окача в собствената си градина.

— И е бил напълно прав. Много са изнервящи.

Стомахът ѝ се сви на топка.

— Да се влюбя в теб, е все едно отново да се влюбя в Крейг!

— Пълна дивотия. — Лиам сви отвратено устни.

— Месец след като той почина, аз окачих няколко вятърни камбанки под прозореца ми!

— Е, няма да окачиш под прозореца на нашата спалня!

— Ние нямаме обща спалня! А дори и да имахме, щях да окача колкото си искам вятърни камбанки!

— Дори и ако специално те помоля да не го правиш?

Лили вдигна отчаяно ръце.

— Въпросът не е във вятърните камбанки! Просто ти давах пример!

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Ти си тази, която повдигна темата. — Сега и той скочи на крака. — Казах ти, че не ми харесват тези проклетии, но ти заяви, че независимо от това ще ги окачиш, нали така?

— Съвсем си откачил!

— Така ли е, или не?

— Така е!

— Чудесно — въздъхна Лиам с вид на истински мъченик. — След като това е толкова важно за теб, няма да ти преча — окачи дяволските неща. Но не си мисли, че няма да се оплаквам. Това се нарича шумово замърсяване на атмосферата. И очаквам в замяна да ми обещаеш нещо, което е важно за мен.

Актрисата обхвана главата си с ръце.

— Да не би да си мислиш, че като ме подлудиш, ще ме съблазниш?

— Опитвам се да ти обясня нещо, което очевидно не си в състояние сама да проумееш.

— Е, чакам да ме осветлиш.

— Ти няма да позволиш на никой мъж да ти се налага, никога вече. Аз току-що се опитах, но ти не ми позволи, а след като аз не можах да го постигна, никой няма да може. Не разбираш ли? Нямаме никакви проблеми.

— Не е толкова просто!

— А какво ще кажеш за мен? — Докосна гърдите си и за пръв път изглеждаше уязвим. — И за моята фатална слабост?

— Не разбирам за какво говориш.

— Може би, ако за разнообразие се замислиш за някой друг, а не само за себе си, ще ме разбереш!

Думите му не я засегнаха толкова силно, както биха я наранили язвителните забележки на Крейг. Лиам искаше да я предизвика, не да я нарани.

— Ти наистина си невъзможен!

— Я ми кажи какво трябва да направи един мъж на мое място? Аз не умея да бъда лицемерно тактичен, а и вече съм твърде стар, за да се променям. Така че какво да правя?

— Не зная.

— Силните жени са моята слабост. Коровите жени, които не получават нервна криза само защото мъжът не им казва това, което им се ще да чуят. Лошото е, че силната жена, в която съм влюбен, явно не желае да има нищо общо с мен. И какво да правя сега, Лили?

— О, Лиам... Ти не си влюбен в мен. Ти си...

— Имай поне малко вяра в себе си — прекъсна я безцеремонно художникът с пресипнал глас. — В жената, в която си се превърнала.

Грубата му откровеност я потресе. Той явно не осъзнаваше какви ги говореше! Жената, която Дженър виждаше, нямаше нищо общо с истинската Лили.

Лиам пхна ръка в джоба си и се отдалечи към края на вътрешния двор.

— Достатъчно дълго затръшва вратата под носа ми. Обичам те, но и аз имам гордост.

— Зная го.

— Портретът е почти завършен и бих искал да го видиш. Ела у дома в четвъртък вечерта.

— Лиам, аз...

— Ако не дойдеш, аз няма да те търся. Ще трябва да вземеш окончателното решение, Лили.

— Мразя ултиматумите.

— Не съм изненадан. Силните жени обикновено реагират точно така. — След тези думи той си тръгна.

Кевин прекара по-голяма част от следващите два дни в опити да остане насаме с Моли, но без никакъв успех. А и отскачането до града за покупката на велосипеди, грижите за гостите и хлапетата, които никнеха като гъби иззад всяка врата, правеха мисията му почти

невъзможна. Дан на два пъти се опита да говори с него, но първия път го прекъсна телефонът, а втория път цъфна един от гостите с молба да му помогнат за изтощения акумулатор на колата. До вторник вечерта Тъкър толкова се вкисна, че не можа да се съсредоточи върху видеозаписа на мача, който се опита да гледа. До тренировъчния лагер-сбор оставаха само пет седмици... Избута Ру от скута си и отиде до прозореца. Още нямаше седем часът, но няколко дъждовни облака засенчиха небето и наоколо притъмня. *Къде, по дяволите, се беше дянала тя?*

И в този миг звънна мобилният му телефон. Кевин го грабна от бюрото.

— Ало.

— Кевин, аз съм, Моли.

— Къде беше? — озъби се той. — Нали ти казах, че искам да поговорим след чая.

— Видях Фийби да идва към предната врата, затова се измъкнах през задната. Тя става все по-настойчива. А после се натъкнах на Тес и тя започна да ми разказва за момчето, което ѝ харесвало.

Така ли? А какво ще кажеш за момчето, което харесва теб?

— След като се разделих с Тес, реших малко да се поразходя в гората, за да обмисля сюжета на новата си книга. Вървах, вървах, унесена в мисли, и най-неусетно съм се загубила.

За пръв път през този отвратителен ден Кевин се почувства по-добре.

— Нима? — Докато стискаше, вече по-спокойно телефона, стомахът му изкурка. Припомни си, че след закуската нищо не бе хапнал. Запъти се към кухнята, за да си направи сандвич, а Ру предано заприпка след него.

— Изгубих се в гората — подчерта Моли.

— Леле! — изрече съчувствено той, едва сдържайки се да не се разсмее.

— И вече се стъмни.

— Определено.

— И май ще завали.

Кевин погледна през прозореца.

— Едва сега го забелязах.

— Много съм изплашена.

— Обзалагам се, че е така. — Той притисна телефона между ухото и рамото си, за да извади от хладилника някаква консерва от месо и бурканче с горчица. — Значи си стигнала до най-близкия магазин. Откъде ми се обаждаш?

— Не. По една случайност съм взела мобилния телефон на Фийби.

Кевин се усмихна и взе хляба от килера.

— Умница!

— В лагера винаги ни учеха да си носим свирка на връв около врата, ако излезем сами на разходка. Но тъй като нямам свирка подръка...

— ... си взела мобилния на сестра си.

— Безопасността преди всичко.

— Бог да благослови телекомуникациите. — Върна се при хладилника, порови малко и измъкна парче сирене. — А сега си се загубила. Видя ли от коя страна расте мъхът по дърветата?

— Не се сетих за това.

— Винаги расте откъм северната страна. — Кевин започна да си приготвя сандвича. За пръв път през цялата вечер искрено се наслаждаваше на разговора.

— Да... май че съм го чувала. Обаче е малко тъмно, за да различа някакъв мъх.

— Сигурно не си се сетила да вземеш компас или фенерче.

— Не.

— Жалко... — Той намаза допълнително горчица. — Искаш ли да дойда да те прибера?

— Ще ти бъда много благодарна. Ако вземеш телефона си, ще ти давам указания накъде да вървиш. Тръгнах по пътеката зад „Стълбата на Яков“.

— Добро място за отправна точка. Ще ти звънна от там.

— Много бързо притъмнява. Не можеш ли да побързаш?

— О, да, разбира се, ще бъда при теб, преди да се усетиш.

Той прекъсна разговора, изкиска се, после се настани по-удобно, за да си изяде сандвича, но едва успя да преглътне няколко хапки, когато тя отново му позвъни.

— Да?

— Казах ли ти, че си изкълчих глезена?

— О, не. Как стана това?

— Стъпих в дупката на някакво горско животно.

— Надявам се да не е било змийско гнездо. В гората се въдят гърмящи змии.

— Гърмящи змии?

Кевин се пресегна за една салфетка.

— Тъкмо минавам покрай „Стълбата на Яков“, но някой явно е включил микровълновата печка, защото чувам силно пращане по телефона. Пак ще ти звънна.

— Почакай, ти ми нямаш номера...

Кевин затвори, засмя се и се върна при хладилника. Сандвичът винаги е по-вкусен, когато го поливаш със студена бира. Докато си подсвиркуваше, махна капачката от бутилката и се настани удобно.

И в този миг прозрението го осени. По дяволите, какви ги вършеше?

Грабна мобилния си телефон и избра от запаметените номера този на Фийби. После щеше да ѝ натрие носа заради глупостите, които си измисляше. Сега, за пръв път от последните два дни, имаше шанс да остане насаме с нея.

— Хей, Моли?

— Да.

— Малко се обърках и не зная как да те намеря. — Грабна остатъка от сандвича и бирата, преди да се втурне към задната врата. — Мислиш ли, че можеш да крещиш?

— Искаш да крещя?

— Желателно е. — Кевин отхапа още един зальк от сандвича и забърза към „Стълбата на Яков“.

— Не съм от гръмогласните.

— Но в леглото беше.

— Ти да не би да дъвчеш нещо?

— Трябва да събера сили за търсенето. — Кевин махна на Шарлот Лонг с бутилката бира.

— Мисля, че съм близо до потока. В края на пътеката, която тръгва зад бунгалото „Стълбата на Яков“.

— Поток ли?

— Потокът, Кевин! Същият, който извира от гората и тече през поляната. Единственият поток тук!

Тя май започваше да губи търпение. Футболистът отпи от бирата.

— Никакъв поток не помня. Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм!

— Предполагам, че като го видя, ще го позная — отвърна Кевин, но не много уверено. По моравата тичаха деца. Той се спря, за да им се полюбува, преди да продължи разговора. — Започна да духа вятър. Не виждам пътеката.

— Тук пък е съвсем тихо.

— Може би съм объркал посоката?

— Нали тръгна по пътеката зад „Стълбата на Яков“?

Захвърли остатъка от сандвича в едно кошче за смет и стъпи на пътеката.

— Май я намерих.

— „Май“ ли? Ти, какво, не ме ли слушаш?

Определено вече е бясна.

— Просто продължавай да говориш. Може би ще разбере дали се приближавам по звука на гласа ти.

— А чуваш ли ромона на потока?

— Какъв поток?

— Тук има само един поток!

— Надявам се да го намеря. Не мога да си представя какво ще стане, ако ти се наложи да пренощуваш в гората.

— Сигурна съм, че това няма да се случи.

— Надявам се. Само в никакъв случай не си мисли за „Проклятието Блеър“^[2].

— „Проклятието Блеър“?

Кевин изхъхри зловещо, все едно бе глътнал рибя кост, издаде смразяващ кръвта стон и затвори. Телефонът иззвъня почти веднага.

— Коремът ме заболя от смях — изрече Моли сухо.

— Извинявай. Беше само една катерица, но огромна.

— Ако не играеш по правилата, ще се прибера у дома.

— Добре, но се погрижи, когато дойда при теб, да нямаш нищо друго по себе си, освен маратонките и ластиче за коса.

— Нямам ластиче за коса.

— Едно нещо по-малко за сваляне.

За съжаление, когато я зърна, тя все още беше облечена, но не за дълго. Като останаха голи, двамата се затъркаляха със смях по меката трева, ала когато закапаха първите капки дъжд, смехът им заглъхна.

Опиянен от целувките ѝ, той проникна в мекото ѝ отдаващо се тяло и изведнъж усети нещо... като благоговение. Но илюзията беше прекалено крехка, за да устои пред първичните желания на тялото му.

Дъждът забарабани по гърба му. Ноктите ѝ се впиха в раменете му... настойчиви, подканящи. Дъждът... тази жена... Насладата ѝ го помете и той забрави за всичко останало.

През следващите дни Моли се държеше като обсебена.

В сряда си вдигна полата в офиса, докато гостите се събираха за чая. Същата нощ успя да отбегне поредния опит на Фийби за задушевен разговор и се срещна с него в гората зад бунгалата. На следващата сутрин той я замъкна в килера — при това точно когато Трой влезе през задната врата, а после се наложи да затисне устата ѝ, защото започна да вдига много шум. По-късно тя го подмами в едно от свободните бунгала, но докато я вдигаше, за да я сложи на кухненската маса, мускулите ѝ, подложени на най-причудливи акробатични пози, най-сетне не издържаха и тя потрепна и се намръщи.

Той притисна чело о нейното и пое дълбоко дъх, опитвайки се да се овладее.

— Това е лудост. Трябва да спрем. Много ти дойде.

— Шегуваш ли се? Едва започвам, но ще те разбера, ако не можеш да издържиш на темпото.

Кевин се усмихна и я целуна. О, колко обичаше тя тези бавни, нежни целувки. Започна да гали гърдите и бедрата ѝ, за да удължи насладата, но те си играеха с дявола, а тя нямаше да му позволи да отстъпва. Много скоро Моли забрави, че мускулите я болят.

Вечерта отклониха предложението да вечерят заедно със семейство Кейлбоу, като обясниха, че се налага да отидат до града за продукти. Но като се върнаха в лагера, разбраха, че късметът най-после им бе изневерил — на стъпалата ги чакаха Фийби и Дан.

[1] Вечнозелено растение. — Бел.прев. ↑

[2] Филм на ужасите от 1999 г., в който трима студенти изчезват в непроходима гора. — Бел.прев. ↑

„Веднъж в Гората на славея се появи едно лошо момче. Наистина беше лошо и злобно, но се преструваше, че е приятел на Бени. Ала само Дафни знаеше, че наистина е много лошо. И тя предупреди язовеца:

— Той не ти е приятел!!!!“

Из „Дафни среща
лошото момче“ от Хана
Мари Кейлбоу

Моли чу тихата ругатня на Кевин и побърза да си лепне една мила усмивка на лицето.

— Хей, приятели. Измъкнали сте се за малко от хлапетата, а?

— Те си играят на ливадата на гоненица с фенерчета — обясни сухо Фийби, докато слизаше по стълбите и оглеждаше изпомачканата рокля на сестра си.

Моли трескаво се опитваше да измисли как да се измъкне от тази бъркотия, но мисълта, че под роклята е съвсем гола, определено пречеше на мисловния ѝ процес.

— Надявам се, че с Андрю всичко ще е наред. Знаеш колко бързо изчезва понякога.

— Андрю си е съвсем наред — увери я Дан. — Тук наоколо няма начин да попадне в беда.

— Нямах представа колко се заблуждаваш — промърмори Кевин.

Фийби наклони глава към пътеката, извиваща се покрай плажа. Широката тениска с емблемата на „Старс“ и джинсите не можеха да скрият силата, която се излъчваше от иначе чувствената ѝ фигура.

— Госпожа Лонг великодушно предложи да ги наглежда, така че можем да се поразходим.

Моли разкърши рамене.

— Май ще пропусна разходката. От пет и половина съм на крак и се чувствам малко уморена. — *Има си хас да не е, след като днес се бе любила три пъти.* — Може би утре.

— Няма да отнеме много време. — В гласа на Дан отекнаха стоманени нотки. — А и трябва да си поговорим за едно-две неща.

— Скоро ще си тръгвате. Защо просто не се отпуснете и не се насладите на оставащата почивка?

— Трудно е да се отпуснем, когато сме толкова разтревожени за теб — заяви Фийби.

— Ами престанете да се тревожите!

— Успокой се, Моли — намеси се Кевин. — Ако искат да си поговорим, мисля, че можем да им отделим няколко минути.

Ама че подлизурко! Или може би е решил, че е време да си поиграе на нова, рискована игра? Още от самото начало тя бе наясно, че Тъкър няма намерение да подвива опашка от страх пред Дан и Фийби, а и цял живот беше обичал опасностите.

— Ти може да имаш свободно време, но аз нямам — отсече младата жена.

Дан понечи да я хване за ръката, както когато беше на петнайсет, но Кевин се хвърли напред и му препречи пътя. Моли не можеше да реши кой остана по-изумен — тя или зет ѝ. Нима Кевин бе сметнал жеста му за заплашителен?

Фийби разбра, че кръстосването на шпагите между двамата мъже е неизбежно, и се приближи до мъжа си. Размениха си многозначителни погледи и Дан закрачи напред към пътеката.

— Веднага. Да вървим.

Значи моментът на разплатата най-последно бе настъпил и нямаше измъкване. На Моли не ѝ бе особено трудно да се досети на какви въпроси ще бъде принудена да отговаря. Нямаше да е зле да можеше също толкова лесно да измисли и отговорите.

Насочиха се мълчаливо покрай плажа и последните бунгала, а сетне продължиха към края на гората. Дан спря, когато стигнаха до дъсчената ограда, бележеща границите на лагера. Кевин се отдръпна от Моли и се опря на най-близкия стълб.

— Тук сте от две седмици — поде Фийби, като пусна ръката на мъжа си.

— Точно две седмици, от миналата сряда — потвърди Кевин.
— Лагерът е прекрасен. Децата много се забавляват.
— Радвам се, че ги доведохте.
— Те още не могат да повярват, че купи толкова много велосипеди.
— За мен беше удоволствие.
— Фийби и аз искаме да знаем какви са намеренията ти към Моли — намеси се Дан, окончателно изгубил търпение.
— Дан! — извика Моли.
— Всичко е наред — успокои я Кевин.
— Не е наред — просъска младата жена и изгледа кръвнишки зет си. — Какви са тези сексистки южняшки глупости, които дрънкаш? Защо не попиташ какви са *моите* намерения към *него*? — Самата тя не знаеше какви са тези намерения. Искаше просто да се изолира от външния свят и да остане колкото може по-дълго в Гората на славея, но първо трябваше да постави Дан на мястото му.
— Трябваше да анулирате брака си — заговори Фийби, — а вместо това избягахте заедно.
— Не сме избягали — сряза я сестра ѝ.
— А как иначе ще го наречеш? Всеки път когато се опитвам да поговорим за това, ти се измъкваш! — ядоса се Фийби и пхна ръце в джобовете на джинсите си. — Пожарната сирена пак е завила, нали, Моли?
— Не!
— Каква сирена? — слиса се Кевин.
— Няма значение — изрече тя припряно.
— Не, искам да зная за какво си говорите.
— Когато беше на шестнайсет години, Моли включи противопожарната аларма в училището — заобяснява тази предателка Фийби. — За нещастие, тогава не е имало никакви признаци за пожар.
В очите на Кевин проблесна искра на любопитство.
— Имаше ли основателна причина?
Моли поклати глава. Не можеше да се отърси от чувството, че времето се е върнало назад и тя отново е на шестнайсет.
— Тогава защо си го направила?
— Сега не ми се иска да говоря за това.
Той наклони глава към шефа си.

— А ти винаги я хвалеше колко била идеална.

— И наистина е! — викна Дан.

Младата пакостница се усмихна неволно, но веднага прехапа устни.

— Беше временно умопомрачение. Тогава бях една неуверена тийнейджърка, която все се съмняваше в обичта на близките си. Непрекъснато подлагах на изпитание търпението на Фийби и Дан, за да се уверя, че каквато и глупост да направя, те никога няма да ме изоставят.

В очите на Кевин блеснаха любопитни пламъчета.

— И какво стана? Евакуираха ли училището?

Тя кимна.

— И колко пожарни коли дойдоха?

— Господи... — промърмори Фийби. — Беше сериозно нарушение на реда.

— Смята се за углавно престъпление — додаде Моли с мрачен тон, — така че нещата доста загрубяха.

— Не се и съмнявам. — Куотърбекът се обърна към двамата Кейлбоу. — Е, Дан, колкото и да звучи увлекателно — да, длъжен съм да призная, че това наистина е увлекателно — не мисля, че точно за това искаш да говорим.

— Нищо особено не е станало! — възкликна Моли. — Преди две седмици Кевин се отби у дома, защото не се явих на срещата с адвоката. Никак не бях добре и той реши, че малко свеж въздух ще ми се отрази добре, така че ме доведе тук.

Когато искаше, Фийби можеше да бъде много саркастична.

— Ако толкова не ти е достигал свеж въздух, защо просто не се поразходихте?

— Не се сетихме. — За разлика от Фийби, Кевин нямаше намерение да издава тайните в живота на Моли.

Но този път тя сама реши да каже истината.

— Бях доста депресирана, но не желяех вие двамата да научавате колко бях зле. Трябва да отбележа, че Кевин по рождение е идеалист, стремящ се да върши само добри дела, макар че всячески се стареа да се пребори с тази своя добродетелност. Та този светец в човешки облик ме заплаши, че ако не отида с него, ще ме закара у вас и ще ме

натресе на вас двамата. А аз не исках да ме виждате в такова състояние.

Фийби изглеждаше съкрушена.

— Но ние сме твоето семейство! Не би трябвало да се притесняваш от нас.

— И без това достатъчно ви разстроих. Опитвах се да се преструвам, че всичко е наред, но повече нямах сили да продължавам в същия дух.

— Тогава тя не беше добре — намеси се Кевин. — Но откакто е тук, е много по-добре.

— И колко дълго възнамерявате да останете тук? — попита Дан подозрително, явно не повярвал на обяснението на Моли.

— Не много дълго — осведоми го Кевин. — Още два дни. — Сякаш заби нож в сърцето на съпругата си. — Спомняш ли си Еди Дилард? Играеше за „Беърс“.

— Помня го.

— Той иска да купи това място и утре ще дойде да го разгледа. Стомахът на Моли се преобърна.

— Не си ми казвал за това!

— Така ли? Сигурно съм бил много зает.

Много зает да се люби с нея. Но колкото и да бе ангажиран с еротичните им изпълнения, все можеше да намери някоя пауза, за да ѝ спомене за това.

— Можем да заминем веднага след това — продължи Кевин. — Днес следобед говорих с моя бизнес мениджър и той ме осведоми, че най-после е намерил в Чикаго една семейна двойка, която се е съгласила да поеме ръководството на лагера до края на лятото. Имали опит в подобна дейност.

Все едно, че я зашлеви. Дори не я бе уведомил, че е възложил на бизнес мениджъра си да търси хора в Чикаго. Почувства се още по-подло предадена, отколкото когато преди малко Фийби я издаде за противопожарната аларма. Кевин отлично знаеше колко ненавиждаше тя самата мисъл за продажба на лагера и затова дори не си бе направил труда да ѝ го спомене. Явно помежду им не съществуваше истинска духовна близост, нито имаха общи цели. Всичко, което тя не искаше да приеме във връзката им, щеше направо да ѝ избоде очите. Сексът може и да беше страхотен, но не беше всичко.

Фийби подритна с палеца на крака си стръкче от дива цикория.

— И какво ще стане след това?

Моли не можеше да понесе Кевин да го изрече, затова побърза да я осведоми:

— Нищо няма да стане. Ще подадем молба за развод и всеки ще поеме по пътя си.

— Развод ли? — попита Дан. — Няма ли да искате анулиране на брака?

— Основанията за анулиране са ограничени. — Моли се опита да си придаде безпристрастно изражение, като че ли всичко това не се отнасяше до нея. — Изисква се отказ от изпълнение на съпругеските задължения или лошо отношение. В нашия случай не можем да се позовем на нито едно от двете, така че ще трябва да се разведем.

Фийби вдигна глава.

— Все пак съм длъжна да попитам...

Моли отлично знаеше какво ще последва и трескаво се опита да измисли начин да го спре.

— Струва ми се, че вие двамата се разбирате доста добре...

Не, Фийби. Моля те, недей.

— Обмисляли ли сте варианта да останете женени?

— Не! — избухна Моли, преди Кевин да успее да отговори. — Да не мислиш, че съм откачена? Той изобщо не е мой тип!

Веждите на сестра ѝ отскочиха рязко нагоре, а куотърбекът настръхна. Но на нея не ѝ пукаше. Изведнъж я изпълни отвратителното желание да го нарани. Само че не можеше. Фийби беше шеф на съпруга ѝ, а кариерата бе най-важното нещо в живота му.

— Кевин не бе длъжен да ме води тук, но го стори, защото знаеше, че се нуждая от помощ. — Пое дълбоко дъх и си напомни, че той ѝ бе простил, и сега тя му беше задължена. — Държа се страхотно, беше изключително мил и разбиращ. Ще съм ви много благодарна, ако вие двамата престанете да се отнасяте с него като с престъпник!

— Ние не сме...

— Напротив! Поставихте го в изключително неловко и деликатно положение.

— Може би той трябваше да помисли за това, когато те е повлякъл вдън горите Тилилейски, при това в неделя — подхвърли Дан

провлечено. — Или е бил прекалено зает да се изявява като мил и разбиращ, за да мисли разумно? — додаде с язвителна нотка.

Лицето на Кевин се изопна, а челюстите му се стегнаха.

— Какво по-точно се опитваш да кажеш, Дан?

— Казвам, че ако помощта ти за Моли е била само жест на човешко милосърдие и добродетелност, не би трябвало да спиш с нея.

— Достатъчно! — кипна младата жена. — Премина границата.

— Не е за пръв път, нито ще е за последен. Двамата с Фийби се грижим за семейството си.

— Може би не е зле да се погрижите за някой друг от семейството си — рече Кевин тихо. — Моли иска от вас само да уважавате правото ѝ на личен живот.

— За нейния живот ли се тревожиш, или за своя?

Шпагите отново се кръстосаха, но на Моли не ѝ пукаше.

— Ти май забравяш, че аз вече не съм длъжна да се отчитам пред теб за постъпките си. А колкото до отношенията ми с него... В случай че още не си забелязал, ние дори не спим под един и същи покрив.

— Не съм вчерашен — изръмжа Дан упорито.

Чашата окончателно преля. Моли повече не можеше да се сдържа.

— А да си чувал за елементарна любезност? През изминалите дванайсет години постоянно се преструвах, че не забелязвам как вие двамата все се натискате и целувате, че не чувам какви ги вършите нощно време, при това — повярвайте ми — доста шумно. Факт е, че понастоящем с Кевин сме женени. Скоро ще сме разведени, но още не сме, така че това, което става или не става между нас, не е ваша работа. Ясна ли съм?

Фийби изглеждаше невероятно разстроена.

— Моли, ти не си от тези, които се отнасят лекомислено към секса. Никога не би легнала с мъж, който не означава нищо за теб.

— Напълно си права! — Дан се извъртя към куотърбека. — Да не би да си забравил, че тя наскоро преживя спонтанен аборт?

— Разкарай се — едва чуто отрони Кевин.

Разбрал, че така нищо нямаше да постигне, Дан се нахвърли на Моли.

— Той е футболист и това е част от мисленето му. Може и да не го осъзнава, но той те използва.

От думите му я заболя. Зет ѝ познаваше истинската любов и затова бе разбрал колко мимолетни са чувствата на куотърбека към нея.

Кевин пристъпи напред.

— Казах ти да се разкараш!

Моли не можеше да позволи това мъчение да продължава. Вместо да избухне в сълзи, тя мина в настъпление.

— Грещиш! Аз съм тази, която го използва! Загубих бебето си, кариерата ми отиде по дяволите и съм разорена. Трябваше да се развлека с нещо. Кевин е моята награда, задето двацет и седем години бях добро и примерно момиче. А сега имате ли още въпроси?

— О, Моли... — Фийби задъвка долната си устна, а Дан изглеждаше още по-разстроен.

Тя вирна брадичка и ги изгледа кръвнишки.

— Ще ви го върна, когато приключа с него. А дотогава ще съм ви много благодарна, ако ме оставите на спокойствие.

Почти бе стигнала до „Полските кремове“, когато Кевин я настигна.

— Моли!

— Махай се! — изкрещя тя.

— Аз ли съм твоята награда?

— Само когато си гол. Но когато си с дрехи, си най-тежкия ми кръст.

— Спри да се правиш на голяма умница.

Всичко се разпадаше. Утре ще пристигне Еди Дилард. Освен това Кевин вече бе намерил кой да управлява лагера. Ала най-лошото беше, че той никога нямаше да изпитва към нея това, което тя чувстваше към него.

Мъжът докосна ръката ѝ.

— Знаеш, че ти желаят само доброто. Но не им позволявай да те командват.

Но съпругът ѝ не разбираше, че не семейство Кейлбоу терзаеха сърцето и душата ѝ.

Лили се отдръпна от прозореца. Не искаше да погледне към часовника. Двата Кейлбоу най-сетне бяха успели да притиснат Кевин и Моли в ъгъла. Актрисата не очакваше нищо добро от този разговор. Изглежда, синът ѝ и жена му не знаеха какви точно са отношенията им, така че тя искрено се съмняваше, че ще съумеят да ги обяснят на роднините на Моли.

Семейство Кейлбоу веднага се харесаха на Лили. През последните пет дни те ѝ помагаша да разсейва тъгата си. Личеше си, че много обичаха Моли и заради това възприемаха Кевин като заплаха за щастието на снаха ѝ, но Лили вече бе започнала да подозира, че синът ѝ е способен да съсипе не само живота на съпругата си, но и своя.

Девет и половина... Тя отиде до креслото, където бе оставила покривката, която изработваше, но вместо нея взе списанието. От неделята, по-точно от минутата, в която Лиам ѝ предяви своя ултиматум, тя не можеше да работи. Днес бе четвъртък.

Ела у дома в четвъртък вечерта... Ако не дойдеш, аз няма да те търся.

Тя се опита да му се разсърди, но не успя. Много добре разбираше защо ѝ бе казал това. И не го винеше. И двамата бяха твърде стари, за да играят разни игри.

Девет и трийсет и четири... Лили се замисли за Кевин, който спеше в спалнята на долния етаж. Приятно ѝ бе да заспива, като знаеше, че сега живее под един покрив със сина си. Като се срещаша в коридорите, си разменяха усмивки и си казваха по няколко думи. Някога това щеше да ѝ се стори като върха на мечтите ѝ. А сега не ѝ бе достатъчно.

Девет и трийсет и пет... Лили прелистваше страниците на списанието, но скоро се отказа и започна да кръстосва стаята. Каква бе ползата от житейските уроци, ако не им обръщаше внимание?

В десет и половина се съблече неохотно и си облече нощницата. Легна в леглото и се загледа в страниците от книгата, която само преди седмица четеше с увлечение. Сега не можеше да си спомни нищо от нея. *Лиам, толкова ми липсваш...* Той беше най-забележителният от всички мъже, които бе познавала, но и Крейг беше ярка личност. Обаче я бе направил нещастна.

Пресегна се през леглото и изключи лампата. Нейният свят никога не ѝ се бе струвал толкова малък, а леглото — така самотно.

Еди Дилард се оказа едър, весел и добродушен, но грубоват мъжага, от онези, които се кичат със златни верижки, оригват се шумно, чешат се по чатала и носят в джоба си тлъста пачка долари, захванати с блестяща щипка.

— Ти си готин пич, Кев. Нали, Лари? Кев е нашият човек, какво ще кажеш? — обяви той гръмко за начало.

— О, да — съгласи се Лари. — Кев е мъж на място.

Дилард и брат му бяха пристигнали късно същата сутрин с един черен джип. Сега двамата седяха край кухненската маса, лапаха лакомо сандвичи със салам, прокарваха ги с бира и шумно се оригваха. Еди беше във възторг от перспективата да стане собственик на рибарски лагер, а Лари с нетърпение очакваше момента, когато ще се развихри като управляващ. За ужас на Моли, двамата братя гледаха на сделката като сигурна работа.

Еди обяви, че ще направи от лагера място, където мъжете ще могат да разпускат, да си качват краката на масата и поне за малко да се измъкнат изпод чехъла на жените си. При това смигна многозначително, с което даде да се разбере, че нито една жена не може да държи под чехъла си Еди Дилард.

Моли едва се сдържа да не повърне. Вместо това натика миниатюрния френски сапун в една от плетените кошнички за тоалетни принадлежности, които окачваха в баните. Не можеше да реши кого ненавижда повече — Еди или отвратителния му брат Лари, който планираше да живее в голямата къща, докато управлява бъдещия рибарски лагер.

Младата жена стрелна сърдит поглед към съпруга си, който се бе облегал на стената с бутилка бира в ръка. Поне той нито веднъж не се оригна. Когато братята пристигнаха, Кевин се опита да се избави от присъствието ѝ, но не успя.

— Е, Лари — продължи Еди, — колко според теб ще ни струва пребоядисването на тези изрисувани бунгала, на които само им липсват по едни финтифлюшки?

Моли изпусна малкото шишенце с течен шампоан.

— Бунгалата са боядисани съвсем наскоро. И са много красиви.

Еди като че ли беше забравил за присъствието ѝ. Лари се засмя и поклати глава.

— Не се обиждай, Маги, но т'ва тук ще е рибарски лагер, а момчетата не обичат захаросани цветове. Ще боядисаме всичко в кафяво.

Еди посочи към Лари с бутилката си.

— Ще боядисаме само онези, които са в средата, около онова там, как му викате... онази поляна. Останалите просто ще съборим. Много скъпо ще ни излезе поддържането им.

На Моли ѝ секна дъхът. „Полските кремове“ не бяха на поляната. Щяха да срутят кокетното бунгало в розово, синьо и жълто. Заряза кошничките с тоалетните принадлежности.

— Не можете да разрушите бунгалата! — извика тя. — Те са толкова отдавна тук. Те...

— Тук има добри условия за риболов — прекъсна я Кевин, като я изгледа намръщено. — Езерото гъмжи от големи и средни костури, мрени, шарани. Чух как един младеж в градчето се хвалеше, че миналата седмица уловил четирикилограмова щука.

Еди се тупна по корема и се оригна.

— Нямам търпение да дочакам деня, в който ще седна в лодката.

— Това езеро е много малко за това, което искате — започна да настоява Моли отчаяно. — Освен това тук има много строги ограничения за мощността на извънбордовите двигатели. Дори не може да се пързаляте с водни ски.

Кевин я изгледа сърдито.

— Едва ли Еди предвижда тук да се провеждат състезания с водни ски.

— Никакви водни ски. Само риболов. Изритваш ги рано сутрин от леглото, връчваш на всеки термос с кафе, кесия с понички, малко бира, сетне ги изпращаш на езерото, докато още не се е вдигнала мъглата. Връщат се след два часа, хапват, пийват биричка, дръпват му една дрямка, после чукват някой и друг бiliarд...

— Мисля, че бiliarдната маса ще я поставим точно тук — посочи Лари към салона. — Заедно с голяма плазма. А като съборим стените между стаите, всичко ще бъде подръка — бiliarдната маса, телевизорът, барът и магазинът за риболовни такъми и стръв.

— *Магазин за стръв...* Ще има магазин за стръв в къщата?

— Моли — заговори Кевин предупредително, а Еди го изгледа съчувствено. Куотърбекът се намръщи и присви очи сърдито. — Може би ще е по-добре да отидеш да провериш какво прави Ейми.

Но тя не му обърна внимание и насочи целия си плам към Еди.

— Хората идват тук от години. Лагерът трябва да остане такъв, какъвто е сега. Също и пансионът. Този дом е пълен с прекрасни старинни вещи и всички са отлично запазени. Лагерът дори носи печалба. — Не беше кой знае каква, но поне стигаше, за да се плащат разноските.

Еди прихна с пълна уста и полусдъвканият сандвич със салам едва не се разлетя наоколо. Сръга брат си с лакът в ребрата.

— Ей, Лари — измуча той, — искаш ли да се заемеш с пансиона?

— Уха, и още как! — изсумтя Лари и се пресегна за бирата си. — Щом ще имам билиардна маса, сателитна телевизия и никакви женски.

— Моли... излез. Веднага. — Кевин тръсна глава към вратата.

Еди се захили, доволен, че тази дребосъчка най-после беше поставена на място.

Тя стисна зъби, сетне разтегли устни в скована усмивка.

— Тръгвам си, скъпи. И се постарай да почистиш след приятелите си. Последния път, когато ми чиниите, се беше намокрил, затова сега не забравяй да си сложиш престилка.

Ето на *това* му се казваше да си под чехъл.

След вечерята Моли се оплака на племенниците си, че я боли коремът, и им каза, че ще трябва да спят в тяхното бунгало. Чувстваше се виновна, задето ги лъжеше, особено след като на другия ден си заминаваха, но нямаше друг избор. Облече си джинсите, угаси светлините и се сви на стола до отворения прозорец. После зачака.

Не се тревожеше, че Кевин ще се появи. Той беше отишъл в града с братята Дилард, където — ако имаше справедливост на този свят — би трябвало яко да се напие и на сутринта да не може да надигне глава от жесток махмурлук. Освен това двамата не си бяха проговорили през целия следобед.

По време на следобедния чай беше съвсем явно, че й е сърдит, но на нея не й пукаше, защото му беше не по-малко сърдита. *Кев е*

нашият човек... Кев е нашият голям глупак! Достатъчно лошо беше да продаде лагера, но да го продаде на някакви оригващи се гадняри, които смятаха да го разрушат, беше прекалено. Никога нямаше да си прости, ако поне не се опита да му попречи.

Бунгалото „Полски кремове“ беше доста отдалечено, за да види, когато мъжете се върнат от града, но лагерът бе достатъчно притихнал, за да чуе шума на колата. И наистина, малко след един през нощта тя чу познатия грохот. Надигна се в стола и се помоли да няма пропуски в плана ѝ, защото това беше най-доброто, което може да измисли.

Нахлузи маратонките, грабна фенерчето, което бе задигнала от къщата, и остави Ру вътре, за да си свърши работата спокойно. Четирийсет и пет минути по-късно младата жена се вмъкна в „Агнеца Божий“, където бяха настанени Еди и Лари. По-рано, след като мъжете бяха потеглили към града, тя бе разувнала наоколо, за да е наясно в коя спалня ще спи Еди. Сега оттам се носеха вонящи алкохолни изпарения.

Моли приближи до кревата и огледа с отвращение смърдящата грамада под одеялото.

— Еди?

Грамадата не се помръдна.

— Еди — прошепна тя отново, този път по-силно, като се надяваше, че няма да събуди Лари, защото беше много по-лесно да се справи само с единия от братята. — Еди, събуди се.

Когато мъжът се размърда, Моли едва не се задуши от отровния облак. Такъв простак и грубиян нямаше място в Гората на славея.

— Да... да? — Еди отвори очи и измуча: — К'во...

— Аз съм, Моли — зашепна тя. — Жената на Кевин, с която е разделен. Трябва да поговоря с теб.

— Ама... к'во те прихваща, за к'во шъ гово...

— За лагера. Много е важно.

Той се опита да се надигне на лакти, но натежалата му глава отново се стовари на възглавницата.

— Нямаше да те безпокоя, ако не беше толкова спешно. Ще изляза, за да се облечеш. И между другото, не е нужно да будиш Лари.

— Ама... защо е туй бързане? Тъкмо сега ли тряб'а да говорим?

— Боя се, че да. Освен ако не искаш да допуснеш ужасна грешка.

Тя изтича навън в коридора, надявайки се той да събере достатъчно сили, за да стане от леглото.

След няколко минути Еди се появи, препъвайки се на входната врата. Моли притисна пръст към устните си и му даде знак да я последва. Като си осветяваше пътя с фенерчето, тя излезе на моравата и се запъти към „Полски кремове“. Преди да стигне до бунгалото, зави към гората и пое по пътеката към езерото. Вятърът се усили. Може би скоро щеше да се разрази буря. Надяваше се да приключи с Еди, преди дъждът да рукне. Той се клатушкаше зад нея, едър и тромав.

— Ама к'во става тук?

— Трябва да видиш нещо.

— Че не може ли да го видя на сутринта?

— Тогава ще е много късно.

— По дяволите! Кев знае ли за това?

— Кев не иска да знае.

Той се спря.

— К'во искаш да кажеш?

Тя задържа фенерчето, насочено надолу към тревата.

— Искам да кажа, че не те мами нарочно, а просто не иска да забелязва някои неща.

— Мами ме? Дяволите да го вземат, к'ви ги дрънкаш?

— Зная, че си мислиш, че днес на обяда се държах глупаво, но аз се надявах да се вслушаш в думите ми, и тогава можехме да избегнем това...

Моли отново закрачи.

— К'во да избегнем? Я по-добре ми кажи к'во става тук, госпоице.

— По-добре е да ти го покажа.

По пътя до езерото Еди се препъна още няколко пъти. Дърветата се поклащаха от вятъра. Тя притисна ръце към гърдите си.

— Никак не ми е приятно, че именно аз ще ти го покажа, но има... проблем с езерото.

— К'ъв проблем?

Моли освети бавно с фенерчето водата по края и мокрия пясък по брега, докато не откри това, което ѝ бе нужно. Мъртви риби се поклащаха във водата.

— К'во, по дяволите...

Моли още веднъж насочи лъча на фенерчето към сребристоробелите кореми на рибите, преди отново да го отмести към брега.

— Еди, много съжалявам. Зная колко много си мечтал да имаш рибарски лагер, но рибата в езерото измира.

— Измира?

— Заради екологична катастрофа. Токсични води изтичат във водата от таен погреб на химически отпадъци. За да се разреши този проблем, ще са необходими много милиони долари, а градчето няма толкова пари. И тъй като местната икономика зависи изцяло от туризма, никъде не се споменава какво става тук. Никой няма да признае публично, че има много сериозен проблем.

— Мамка му! — Еди грабна фенерчето от ръката на Моли и освети отново мъртвата риба. После избухна: — Не мога да повярвам, че Кев ми е погодил такъв номер!

Това беше най-уязвимото място в плана ѝ. Опита се да спаси положението с кратко, но драматично представление.

— Той отказва да признае истината, Еди. Отрича я. Ужасно е, наистина е ужасно! Това е домът от детството му, последната връзка с родителите му и той просто отказва да се примири с факта, че езерото умира. Затова се опитва да се самозалъгва, че това не е истина.

— А как си обяснява проклетата мъртва риба!

Въпросът беше много добър и тя се постара да отговори достойно.

— Просто не слиза тук долу, до водата. Толкова е тъжно. Отричането му е толкова дълбоко, че... — Тя сграбчи ръката му и развихри докрай неподозирания си талант на драматична актриса. — О, Еди, зная, че е несправедливо да те моля за това, но как мислиш...? Не може ли просто да му кажеш, че си размислил и се отказваш от покупката на лагера, но без да му търсиш сметка? Кълна ти се, че той не се е опитал да те измами нарочно. И адски много ще страда, ако си мисли, че неволно е разрушил приятелството ви.

— Да, ами... предполагам, че точно това е направил.

— Той не е добре, Еди. Проблемът е психически. Като се върнем в Чикаго, непременно ще го заведе при психиатър.

— Мамка му! — въздъхна Еди. — А какво ще стане с футбола? Че това ще сложи край на всичко!

— Ще му намеря спортен психиатър.

Еди, който съвсем не беше глупак, започна да разпитва Моли за подземното хранилище на токсични отпадъци. Тя му надрънка всякакви небивалици, като използва всички бомбастични термини, които успя да си припомни от репликите на Джули и Робъртс в „Ерин Брокович“, а останалите измисли. Когато свърши, заби нокти в дланите си и зачака.

— Сигурна ли си за всичко това?

— Искаше ми се да не бях.

Еди запристъпва от крак на крак и накрая въздъхна.

— Благодаря ти, Маги. Повярвай ми, оценявам жеста ти. Ти си готин човек.

Моли бавно издиша въздуха, който сдържаше досега.

— Ти също, Еди. Ти също.

Бурята се развихри малко след като Моли се строполи в леглото, но тя бе толкова уморена, че почти нищо не чуваше. Събуди се чак на сутринта от бясно блъскане по вратата. Разсеяно примигна и погледна часовника. Минаваше девет! Беше забравила да настрои часовника и никой не я беше събудил. Кой е приготвил закуската?

— Моли!

— Ох, ох...

Ру нахлу жизнерадостно в стаята, последван от Кевин, смръщен като буреносен облак. Дотук с надеждите й, че ще й се размине. Сигурно Еди му бе разказал всичко и сега тя щеше да си получи заслуженото.

Седна в леглото. Може би щеше да успее да му отвлече вниманието.

— Почакай само да си измия зъбите, войниче, и ще те отведа в рая.

— Моли... — изръмжа той тихо, но в гласа му прозвуча заплашителната нотка на разярен съпруг, очакващ обяснение.

— Трябва да отида да пишкам! — Тя скочи от леглото, стрелна се покрай него, шмугна се в банята и затръшна вратата зад себе си.

Кевин удари с длан по дървото.

— Веднага излизай оттам!

- След минута. Искаш ли нещо?
- Да. Определено искам нещо. Искам обяснение!
- О? — Младата жена стисна очи в очакване на най-лошото.
- Искам да ми обясниш защо из езерото ми се носи проклета риба *тон*! При това мъртва!

23

„Истина е. Момчетата не мислят по същия начин, както момичетата. И там се коренят всички беди.“

„Когато момчетата не слушат“, статия за списание „Чик“

О, боже...

Моли остана в банята колкото можа повече — изми си зъбите, наплиска с вода лицето си, опъна си горнището, отвърза и завърза отново шнура на долнището на пижамата. Почти очакваше Кевин да нахлуе в банята, но очевидно той не виждаше смисъл, тъй като прозорецът бе закован и единственият изход беше през вратата, която щеше да я заведе право в ръцете му.

При тези обстоятелства нямаше смисъл да се мотае по-дълго и да си взема вана. Освен това беше крайно време да се изправи пред справедливия му гняв и да понесе достойно наказание за действията си.

Моли откряна леко вратата само и го видя, облегнат на срещуположната стена, готов да се нахвърли срещу нея.

— Ъ... какво каза?

— Ще бъдеш ли така любезна да ми обясниш — процеди той, — защо днес, като се разхождах по брега след закуска, видях в езерото да плава *мъртва риба тон*?

— Може би е настъпила промяна в миграционния път на рибите?

Той я сграбчи за ръката и я повлече към предната стая. Ставаше все по-зле. В спалнята поне имаше някакъв шанс да се справи с него.

— Сериозно се съмнявам, че миграционният път се е променил толкова много, че една морска риба да стигне до сладководно езеро!

Бутна я на дивана.

Миналата нощ трябваше да се върне при езерото и да излови рибата, но тя предположи, че до сутринта мъртвите риби ще са потънали. И може би точно това щеше да се случи, ако не се беше разразила бурята.

Е, стига увъртания. Време беше за справедливо възмущение.

— Ама... наистина, Кевин, само защото съм по-умна от теб, това още не означава, че зная всичко за рибите.

Вероятно не беше най-добрата стратегия, защото, когато заговори, тонът му бе смразяващ.

— Можеш ли да ме гледаш в очите и да продължаваш да твърдиш, че не знаеш как тази риба тон е попаднала в езерото?

— Ами...

— Или, че нямаш представа защо Еди Дилард ме събуди почти на разсъмване, за да ми съобщи, че няма да купи лагера?

— Наистина ли?

— А какво мислиш, че ми каза той на раздяла?

— Може би: „Ти си готин пич, Кев“?

Веждите му се извиха нагоре, а гласът му стана тих като стъпките на убиец.

— Не, Моли, не позна. Каза: „Нужна ти е помощ, човече“. — Съпругата му потръпна. — Какво искаше да каже, как мислиш?

— Я повтори — какво точно ти каза? — изграчи тя.

— По-скоро искам да узная ти какви си му ги наприказвала?

Явно се налагаше да прибегне до тактиката на хлапетата Кейлбоу.

— Защо мислиш, че аз съм казала нещо? Сякаш тук няма други, освен мен. Може да е бил Трой, Ейми, Шарлот Лонг. Или някой друг. Не е честно, Кевин. Всеки път когато тук се случи нещо, обвиняваш мен.

— И защо е така?

— Нямам представа.

Той се наведе, сложи ръце на коленете ѝ и приближи застрашително лицето си на сантиметри от нейното.

— Защото разбрах номера ти. Имах цял ден на разположение за това.

— Е, аз пък нямах. — Моли облиза устните си и се зае да изучава меката долна част на ухото му, безупречна, както цялото му тяло, с

изключение на малкия червен белег от ухапване, за който бе сигурна, че беше виновна лично тя. — Кой сервира закуската тази сутрин?

— Аз — отвърна Кевин спокойно, но не охлаби натиска върху коленете ѝ. Определено нямаше да ѝ позволи да стане от дивана. — После дойде Ейми и ми помогна. Свърши ли с шикалкавенето?

— Не... да... не зная! — Опита се да помръдне краката си, но не успя. — Просто не исках да продадеш лагера. Това е всичко.

— Кажи ми нещо, което не зная.

— Еди Дилард е пълен идиот.

— И това го зная. — Той се изправи, но не се отдръпна. — Какво още криеш в пазвата си?

Моли се опита да се надигне, за да му покаже, но тялото му я притискаше. Близостта му толкова я възбуди, че ѝ идеше да се разкрещи.

— И след като го знаеш, как можа да постъпиш така? Да слушаш най-безучастно как ще боядиса всички бунгала в кафяво? Как ще събори това бунгало... — бунгалото, в което стоиш в момента! — и ще превърне пансиона в магазин за стръв и рибарски такъми?

— Еди щеше да направи всичко това само ако му бях продал лагера.

— Ако ти... — Тя промуши ловко краката си покрай него и скочи от дивана. — За какво говориш? О, боже, Кевин, какво искаш да кажеш?

— Първо искам да чуя за рибата тон.

Моли преглътна мъчително. Нямаше какво да се прави. Още когато обмисляше плана си, знаеше, че в края на краищата ще трябва да признае истината. Само се надяваше да не е толкова скоро.

— Добре — промърмори младата жена, но за всеки случай отстъпи с няколко крачки назад. — Вчера купих малко от замразената риба на пазара, хвърлих я в езерото, а през нощта събудих Еди и го заведох да я види.

Последва кратка пауза.

— И какво точно му каза?

Тя заби поглед в лакътя му и заговори колкото можа по-бързо.

— Казах му, че наблизо има подземен склад за опасни химически отпадъци и разни отрови, които се просмукват във водата и убиват рибата.

— Подземен склад за химически отпадъци?

— Ъхъ.

— *Подземен склад за химически отпадъци?*

Моли бързо отстъпи с още една крачка.

— Не може ли да говорим за нещо друго?

О, боже, очите му светят с всички нюанси на лудостта.

— И заклетият рибар Еди не забеляза, че морска риба плува в сладководно езеро?

— Беше тъмно, пък и не му дадох възможност да ги огледа по-внимателно.

Направи още крачка назад. Но Кевин контрира и направи една напред.

— И как обясни старанията ми да му пробутам лагер на брега на *заразено езеро!*

Тук вече нервите ѝ не издържаха.

— Престани да ме гледаш така!

— Сякаш искам да те стисна за гърлото и да те удуша?

— Само дете не можеш, защото съм сестра на шефа ти.

— Последното означава само, че трябва да измисля нещо, което да не оставя следи.

— Секс! Някои двойки смятат, че сексът е най-добрият начин да изгледят противоречията си.

— А ти откъде знаеш? Няма значение, вярвам ти. — Кевин я улови за деколтето на горнището.

— Ъ... Кев... — Моли облиза устни и се взря в тези блестящи зелени очи.

Пръстите му се плъзнаха по дупето ѝ.

— Искрено те съветвам да не ме наричаш така. И също толкова искрено те предупреждавам да не се опитваш да ме спреш, защото наистина, *наистина* трябва някак си да си излея гнева. — Притисна я здраво към себе си. — А всичко друго, което ми идва на ума, ще ме вкара в затвора.

— Д-добре. Това е справедливо. — Щом остане гола, ще разкаже за разговора с Еди.

Но после устните му се впиха в нейните и всички мисли излетяха от главата ѝ.

Кевин нямаше търпение да съблича своите дрехи, но свали нейните, после затръшна и заключи вратата на спалнята, в случай че на някого от малките Кейлбоу му хрумне да се отбие при леля Ем.

— На леглото. Веднага.

О, да. Изпълни заповедта колкото можа по-бързо.

— Разтвори си краката.

Да, сър.

— По-широко.

Тя ги разтвори още няколко сантиметра.

— Не ме карай да повтарям.

Моли вдигна коленете си. Никога повече нямаше да изпита същото. Никога повече нямаше да се чувства в пълна безопасност с опасен мъж.

Чу как спусна ципа. И грубо ръмжене:

— Как го искаш?

— О, млъквай! — Тя протегна ръце. — Млъквай и ела тук.

И след миг усети познатата тежест на тялото му. Още беше бесен, знаеше го, но гневът не му попречи да я докосва по всички тайни местенца, които жадуваха за ласките му.

Гласът му беше плътен и дрезгав, а топлият му дъх раздвижи един кичур до ухото ѝ.

— Подлудяваш ме. И го знаеш, нали?

Тя притисна буза към коравата му челюст.

— Зная. Съжалявам.

Той добави по-тихо и напрегнато:

— Това не може... ние не можем да продължаваме...

Моли прехапа устни и го притисна здраво.

— И това го зная.

Кевин може би не разбираше, че това им е за последен път, но тя го знаеше. Проникна в нея дълбоко и яростно, точно както ѝ харесваше. Тялото ѝ се изви. Нагоди ритъма си към неговия и му се отдаде докрай. Само още веднъж. За последен път.

Обикновено, след като всичко свършеше, той я притегляше върху гърдите си и двамата дълго оставаха така, сгушени един до друг, и разговаряха. Кой е бил по-страхотен — той или тя. Кой е вдигал повече шум. Или защо списание „Гламър“ е по-добро от „Спорт Илюстрийтид“. Но тази сутрин не им беше до такива забавления.

Кевин се отдръпна от нея, а Моли се шмугна в банята, за да се измие и преоблече.

Въздухът още бе влажен от среднощната буря и тя си облече една фланелка върху горнището на пижамата. Кевин я чакаше на остъклената веранда, а Ру лежеше в краката му. От чашата с кафе се издигаше пара и той се взираше в гората. Младата жена леко настръхна, въпреки плътната фланелка.

— Готов ли си да чуеш останалото?

— Предполагам, че да.

Моли се насили да го погледне в очите.

— Казах на Еди, че макар да продаваш това място, ти все още си емоционално привързан към него и не можеш да понесеш мисълта, че езерото загива. Поради това упорито отричаш истината, че е замърсено. И че не си се опитвал съзнателно да го измамиш; просто не зависи от теб.

— И той повярва на всичко това?

— Той е тъп като галош, а аз съм много убедителна. — След това довърши разказа си за случилото се тази нощ. — После му казах, че имаш сериозен психически проблем — наистина много съжалявам за това — и обещах, че ще те заведа при най-добрия психиатър.

— Психически проблем?

— Само това можах да измисля.

— Освен това, как да ме изриташ от бизнеса? — Кевин така рязко тръсна чашата на масата, че кафето се разплиска.

— Никога не бих направила подобно нещо.

— И защо не? А кой ти даде право да се месиш в живота ми?

— Никой. Но...

Той беше доста търпелив, но сега нервите му не издържаха.

— Какво общо имаш *ти* с това място?

— Не става дума за мен, Кевин, а за теб! Ти си изгубил родителите си и си решил да държиш Лили на разстояние. Нямах нито братя, нито сестри, нито други роднини. Изобщо нямаш семейство. Нима не разбираш колко е важно да запазиш наследството си? Та този лагер олицетворява всичко това!

— Не ме интересува наследството! И повярвай ми, притежавам доста повече от този лагер!

— Само се опитвам да ти кажа, че...

— Имам милиони долари, които не съм бил толкова глупав, че да даря — да не споменаваме колите, луксозния дом и пакет от акции, които за дълго ще ми осигурят охолен живот. А можеш ли да се досетиш какво имам още? Имам кариера, която няма да ми откраднат дори цяла армия егоистични филантропи.

Моли стисна юмруци.

— Какво имаш предвид?

— Я ми обясни едно нещо. Обясни ми защо си вреш носа в моите работи, вместо да се погрижиш за твоите?

— Грижа се за тях.

— Кога? От две седмици заговорничиш и плетеш интриги за спасяването на този лагер, вместо да използваш енергията си по предназначение. Кариерата ти отива по дяволите. Кога ще започнеш да се бориш за твоето зайче, вместо да си заравяш главата в пясъка?

— Това не е вярно! Сам не знаеш какви ги говориш.

— Знаеш ли какво си мисля? Мисля, че си толкова обсебена от моя живот и този лагер, защото не желаете да се замислиш за това, което трябва да направиш със своя живот.

Как се бе изхитрил да прехвърли топката в нейната половина?

— Ти нищо не разбираш. „Дафни се претъркулва“ е първата ми книга от новия договор. Издателството няма да приеме втората ми книга, ако не направя поправки.

— Просто не ти достига смелост.

— Не е вярно! Направих всичко, за да убедя редакторката си, но от „Бърдкейдж Прес“ не отстъпват нито на сантиметър.

— Хана ми разказа сюжета на „Дафни се претъркулва“. Каза, че това е най-хубавата ти книга. Жалко, че тя ще е единственото хлапе, което е имало възможност да я прочете. — Посочи към тетрадката, която Моли бе оставила на дивана. — А това тук са идеите за новата ти книга „Дафни отива на летен лагер“.

— Откъде знаеш за...

— Не си единствената, която си вре носа в чуждите работи. Прочетох черновата. Като оставим настрана несправедливото отношение към язовеца, това ще е поредният ти хит. Само че никой няма да я отпечата, ако не изпълниш исканията на издателя. А ти правиш ли го? Не. Решаваш ли проблемите? Не. Вместо това се носиш

по течението в някакъв свой измислен приказен свят, където всички твои беди ти се струват нереални, а само моите са истински.

— Ти не разбираш!

— Права си. Никога не съм разбирал малодушието.

— Но това не е честно! Не мога да спечеля. Ако направя поправките, ще спася положението, но после ще се ненавиждам. Ако пък не ги направя, книгите за Дафни няма да видят бял свят. Издателят никога няма да преиздаде старите, а новите книги просто няма да се появят по книжарниците. Аз губя и в единия, и в другия случай.

— Да загубиш, е по-добре, отколкото да седиш със скръстени ръце.

— Не, не е. Жените в моето семейство не губят битките.

Кевин я изглежда замислено.

— Ако не греша, освен теб в семейството ти има само още една жена.

— И виж какво постигна тя! — От възбуда Моли закри из стаята. — Фийби не се отказа от „Старс“ дори когато всички я бяха отписали. Изправи се сама срещу враговете си...

— И дори се омъжи за един от тях.

— ... и ги победи в тяхната собствена игра. Същите тези мъже, които я смятаха за празноглава секси блондинка, за незаслужаваща внимание глупачка. Никой не вярваше, че ще ѝ поверят „Старс“, но се получи точно обратното.

— И сега ѝ се възхищава целият футболен свят. Но какво общо има това с теб? — Тя се извърна. Той и бездруго го знаеше, но искаше да го чуе от нея. — Хайде, Моли! Кажи на глас сълзливите думички, че да мога и аз да си поплача яко.

— Върви по дяволите!

— Добре, тогава аз ще ги кажа. Ти не се бориш за книгите си, защото се боиш да не се провалиш. И тъй като винаги тайно си съперничиш със сестра си, за нищо на света не желаеш да рискуваш.

— Не си съпернича с Фийби. Аз я обичам!

— Не се съмнявам в това. Но тя е една от най-влиятелните личности в професионалния спорт, а ти си само една неудачница.

— Не съм!

— Тогава престани да се държиш като такава.

— Ти не разбираш.

— Вече започнах да разбирам доста неща. — Той преметна ръка през гърба на стола. — Дори може да се каже, че най-после разбрах всичко.

— Какво именно? Няма значение, не искам да зная. — Моли се запъти към кухнята, но той ѝ препречи пътя.

— Например историята с противопожарната аларма. Дан все ми повтаряше какво спокойно и сериозно дете си била. Какви отлични оценки си получавала, с колко награди са те удостоили. През целия си живот си се опитвала да бъдеш идеална, нали? Била си най-добрата ученичка, трупала си медали за добро поведение с такъв ентузиазъм, с какъвто другите събират бейзболни картички. Но после нещо се случва. Напрежението става непоносимо и бушоните ти гръмват. Включваш противопожарната аларма, подаряваш всичките си пари, скачаш в леглото на напълно непознат мъж! — Той поклати глава. — Не мога да повярвам, че не го проумях начаса. Но най-поразителното е, че хората около теб още не са го проумели.

— Да проумеят какво?

— Коя си ти всъщност.

— Сякаш ти знаеш.

— Цялото това съвършенство не ти е в характера.

— За какво говориш?

— За тази личност, която можеше да бъдеш, ако беше израснала в нормално семейство.

Моли нямаше представа какво смята да каже, но знаеше, че твърдо го вярва, и внезапно изпита желание да побегне. Но Кевин упорито ѝ препречваше пътя към вратата.

— Не разбираш ли? Ти си родена да бъдеш черната овца в училище, момичето, което бяга от час, за да изпафка по някой фас с гаджето си или да го направи на задната седалка на колата му.

— Какво?

— Момичето, което най-вероятно никога няма да отиде в колеж и... ще избяга в Лас Вегас, за да дефилира в някое вариете по прашки.

— По прашки? Това е най...

— Ти не си дъщеря на Бърт Съмървил. — Засмя се горчиво. — По дяволите! Ти си истинска дъщеря на майка си. А хората около теб са прекалено слепи, за да го забележат.

Тя се срути в люлката. Що за тъпотии! Отвлечени измислици на някой, който прекарва твърде дълго време в тренировъчната зала. Опитваше се да преобърне наопаки представата, която младата жена имаше за себе си.

— Ти сам не знаеш какво...

Внезапно дъхът ѝ секна. Опитва се да продължи, но езикът ѝ не ѝ се подчини, защото всичко внезапно си дойде по местата.

Черната овца... момичето, което бяга от час...

— Ти се страхуваш да рискуваш не само защото си съперничиш с Фийби. Боиш се да поемаш рискове, защото още живееш с илюзията, че трябва да бъдеш идеална. Но, Моли, повярвай ми, на теб ти е чужд стремежът към съвършенство.

Трябваше да го обмисли, но не можеше да го направи под зоркия поглед на тези пронизващи зелени очи.

— Не зная — дори не разпознавам личността, за която ми говориш.

— Помисли няколко секунди и се обзалагам, че ще разбереш.

Е, това вече ѝ дойде в повече! Той беше тъпанарят, а не тя!

— Опитваш се да отвлечеш вниманието ми, за да не започна да изброявам твоите издънки.

— Никакви издънки нямам. Или поне нямах, докато не те срещнах.

— Нима? — Каза си, че е най-разумно да замълчи, че сега не му беше времето, но всичко, което толкова дълго бе трупала в себе си, изведнъж се изля. — А какво ще кажеш за това, че бягаш от всякаква емоционална обвързаност като дявол от тамян?

— Ако намекваш за Лили...

— О, не. Това би било прекалено просто. Дори едно глупаво магаре като теб може да го разбере. Защо не разгледаме нещо по-сложно?

— Наистина, защо не?

— Ти си трийсет и три годишен, богат, средно интелигентен, с външността на гръцки бог и определено си хетеросексуален. Но какво куца в картинката? О, да, спомних си... Никога досега не си имал дълготрайна и сериозна връзка с жена.

— А, това ли било... — Кевин небрежно приседна на един стол до масата.

— Няма ли все пак да го обясниш?

— А ти откъде знаеш, че е истина?

— От клюките, разпространявани от твоите съотборници, вестниците, от статията за нас в списание „Пийпъл“. Ако някога си имал сериозна връзка, трябва да е било през втората ти година в гимназията. В живота ти е имало много жени, но нито една не се е задържала.

— Има една, която се задържа прекалено дълго!

— И виж само какви жени си избираш. — Моли подпря длани върху масата. — Избираш ли умни жени, които да имат шанс да те заинтригуват? Или уважавани жени, които да споделят с теб поне някой от твоите — и да не си *посмял* да спориш с мен за това — закостенели консервативни принципи? Е, изненада, изненада! Няма такива.

— Ето, пак започна да ми опяваш за чужденките. Кълна се, че си обсебена.

— Добре, да оставим чужденките и да разгледаме само американките, с които се е срещал нашият ПС. Купонджийки с твърде много грим и оскъдно облекло. Безмозъчни кукли, които лигавят яките на ризите ти с червилото си и не са влизали в класна стая, откакто са се научили да събират и изваждат.

— Преувеличаваш.

— Не разбираш ли, Кевин? Ти нарочно избираш жени, с които няма как да имаш истинска, дълготрайна връзка.

— И какво от това? Аз искам да се посветя изцяло на кариерата си, а не да се правя на клоун, за да ощастливя някоя жена. Освен това съм само на трийсет и три. Още не съм готов за сериозна връзка.

— По-скоро не си готов да пораснеш.

— Аз ли?

— А после се появи Лили.

— Ето, започва се...

— Тя е страхотна. И макар ти да се постара максимално, за да я отблъснеш, жената не си тръгна. Чака да се вразумиш. Тя ти е майка, Кевин, с нея можеш да спечелиш всичко и няма какво да изгубиш, ала ти не желаш да й отредиш дори едно малко ъгълче в живота си. Вместо това се държиш като капризен хлапак. Не го ли разбираш? По

свой начин и ти си толкова деформиран, колкото и аз, заради възпитанието си.

— Не е вярно.

— Моите рани са по-разбираеми. Израснах без майка, с властен и равнодушен баща, докато ти си имал двама родители, които са те обичали. Но те са ти били толкова чужди, че никога не си изпитвал истинска привързаност към тях и все още се чувстваш виновен за това. Повечето хора просто биха загърбили всичко това, но пък и повечето хора не са толкова чувствителни като теб.

Кевин скочи рязко от стола.

— Глупости! Аз съм достатъчно корав, госпожо, не го забравяй.

— Е, да, външно си суров, но вътрешно си мек като памук. И също като мен се боиш да не се провалиш в живота.

— Ти нищо не знаеш за мен!

— Зная, че сред хиляда мъже няма да се намери някой, който да се почувства задължен да се ожени за някаква откачалка, вмъкнала се най-нахално в леглото му, дори да е роднина на шефа му. Дан и Фийби може и да са те притиснали, но ти можеше много лесно да се измъкнеш, ако им бе казал истината. И не само, че не го стори, но и ме накара да се закълна, че и аз ще си мълча. — Пъхна измръзналите си ръце в ръкавите на фланелката. — А как само се грижеше за мен, когато пометнах.

— Всеки на мое място...

— Не, не всеки би сторил това, но на теб ти се иска да вярваш в това, защото се боиш от всяка емоция, която не е свързана с футбола.

— Пълни дивотии!

— Извън игрището ти усещаш, че нещо ти липсва, че не всичко в живота ти е наред, но се страхуваш да погледнеш истината в очите. По типичния за теб невротичен и незрял маниер смяташ, че има нещо сбъркано в теб, което ще ти попречи да откриеш какво не е наред. Не си имал нормална връзка дори с родителите си, така че как би могъл да общуваш по-продължително с някой друг? Много по-лесно е да се посветиш изцяло на поредната футболна победа.

— Продължително общуване? Я почакай! За какво всъщност говорим?

— За това, че ти е крайно време да пораснеш и да поемеш някои реални рискове.

— Не мисля така. Мисля, че зад всички тези дрънканици се крие нещо повече.

До този момент Моли не бе осъзнала това, но той някак си бе успял да проумее нещата преди нея. Сега осъзна, че съпругът ѝ беше прав, но бе прекалено късно. Прималя ѝ.

— Ти май говориш за продължителни отношения между нас двамата.

— Ха!

— Това ли искаш, Моли? Да превърнеш брака ни в истински?

— С един мъж, чието емоционално развитие е застинало на нивото на дванайсетгодишно хлапе? С един мъж, който едва забелязва собствената си майка? Не съм чак толкова отчаяна, че да съсипя живота си.

— Нима?

— За какво намекваш? Че съм влюбена в теб? — Искаше да го уязви, но по смаяното му изражение разбра, че бе отгатнал истината. Краката ѝ омекнаха. Приседна на края на дивана люлка, докато се мъчеше да измисли как да се измъкне от конфузната ситуация, но беше толкова емоционално изтощена, че мозъкът ѝ блокира. А и какъв бе смисълът да отрича, след като не можеше да го заблуди? Вдигна глава и заговори: — И какво от това? Озовах се в задънена улица, но не съм толкова глупава, че да продължавам в грешната посока.

Той се взираше толкова смаяно в нея, че за миг Моли го намрази.

— Ти си влюбена в мен.

Устата ѝ пресъхна. Ру се потърка в глезените ѝ и заскимтя. Искаше да отвърне, че това е поредният вариант на увлечение по знаменитостите, но не можа.

— Голяма работа — пророни тя смутено. — И ако си въобразяваш, че ще плача безутешно, притисната до гърдите ти, само защото не отговаряш на чувствата ми, дълбоко се лъжеш. Не моля за ничия любов.

— Моли...

Възненавидя го за съжалението, което долови в гласа му. Отново не бе оправдала очакванията. Не беше достатъчно умна, красива или достатъчно специална, за да спечели любовта на един мъж.

Стига!

В гърдите ѝ изригна изгарящ гняв, ала този път Кевин не беше виновен. Повдигаше ѝ се от собствената ѝ неувереност. Преди малко бе обвинила него, че не желае да порасне, но той не беше единственият. Нямаше нищо сбъркано в нея и тя не можеше да продължи да живее с мисълта, че има. Ако съпругът ѝ не отвърщаше на чувствата ѝ, толкова по-зле за него.

Скочи от дивана люлка.

— Тръгвам си днес с Дан и Фийби. Аз и моето разбито сърце се връщаме в Чикаго. И знаеш ли какво? И аз, и то ще го преживеем.

— Моли, не можеш да...

— Млъкни, преди съвестта ти отново да е надигнала глава. Ти не си отговорен за моите чувства, ясно ли е? Вината не е твоя и затова не си длъжен да поправяш нещо. В живота всичко се случва.

— Но... съжалявам. Аз...

— Млъквай. — Изрече го спокойно, защото не искаше да си тръгва изпълнена с гняв. Пристъпи внезапно към него и сякаш отстрани видя как ръката ѝ се протяга към бузата му. Харесваше ѝ да усеща с върховете на пръстите си гладката му кожа. Обичаше го, въпреки всичките му недостатъци. — Ти си добър човек, Чарли Браун^[1], и аз ти желая всичко най-хубаво.

— Моли, аз не...

— Хей, нали няма да започнеш да ме молиш да остана? — Насили се да се усмихне и се отдръпна от него. — Хубавите неща все някога свършват и нищо не може да се направи. Хайде, Ру, да потърсим Фийби.

[1] Главен герой от поредицата карикатури на Чарлс М. Шулц, появили се за първи път през 1947 г.; симпатичен загубеняк, непоколебим инат, но подвластен на своите слабости. — Бел.прев. ↑

„Това е един вълчи свят, в който заек
изяжда заека.“

Анонимен издател
на детски книги

Моли издържа пътуването до Чикаго единствено благодарение на присъствието на децата. Винаги ѝ беше трудно да крие чувствата си от сестра си, но този път бе длъжна да го направи. Не биваше да влошава и без това напрегнатите отношения между Фийби, Дан и Кевин.

Апартаментът ѝ, необитаван от близо три седмици, бе задушен и прашен. Ръцете я сърбяха да се втурне да мие и търка, но чистенето можеше да почака до утре. В компанията на Ру, който ситнеше пред нея, младата жена отнесе куфарите в кърчето, служещо ѝ за спалня, а после слезе по стъпалата и отиде до бюрото, където държеше черната пластмасова кутия с документите.

Седна на пода по турски, извади от кутията последния договор с „Бърдкейдж Прес“ и прелисти страниците. Точно както си мислеше.

Вдигна очи към прозорците, издигащи се до тавана. Огледа тухлените стени, избледнели от годините, после се взря в малкия уютен кухненски бокс и дълго наблюдава играта на светлината по дървения под. *Нейният дом.*

Две седмици по-късно Моли излезе от асансьора на деветия етаж на административната сграда на Мичиган Авеню, където се помещаваше офисът на издателството. Пристегна жилетката върху ленената рокля на червено и бяло каре и забърза по коридора към кабинета на Хелън Кенеди Шот. Вече нямаше връщане назад, надяваше се само фон дьо тенът да е скрил сенките под очите ѝ.

Огромното бюро на редакторката ѝ бе отрупано с ръкописи, коректури и корици на бъдещи книги. Хелън се надигна и усмихнато я поздрави. Въпреки задушното време, тя бе облечена в обичайния си строг костюм. Късата ѝ сива коса беше грижливо сресана. Нямаше грим, но ноктите ѝ блестяха с яркочервен лак.

— Моли, много ми е приятно да те видя отново. Толкова се радвам, че най-после се обади. Почти се бях отказала от опитите си да се свържа с теб.

— И аз се радвам да те видя — отвърна младата жена учтиво, защото независимо какво бе казал Кевин за нея, тя по природа беше любезна с хората.

През прозореца на кабинета се виждаше ивица от река Чикаго, но вниманието ѝ бе привлечено от пъстроцветните детски книги, струпани по лавиците на стените. Докато Хелън бърбеше за новия маркетинг мениджър, Моли забеляза яркочестните гръбчета на първите пет книги от нейната поредица за Дафни. Мисълта, че „Дафни се претъркулва“ никога няма да се присъедини към тях, би трябвало да я прониза като нож в сърцето, но в момента то бе толкова вкоравено, че не почувства нищо.

— Хубаво е, че се срещаме — продължи Хелън. — Трябва да поговорим за доста неща.

— Не са толкова много — промърмори Моли. Не можеше повече да отлага. Отвори чантата си, извади голям бял плик и го остави на бюрото. — Това е чекът, с който ми изплатихте първата половина от хонорара за „Дафни се претъркулва“.

— Но ние не искаме от теб да връщаш аванса — смая се Хелън, — а да издадем книгата.

— Опасявам се, че няма да можете. Няма да направя поправките.

— Моли, зная, че не ти харесват предложенията ни, но е крайно време да си поговорим откровено. Още от самото начало винаги сме желали най-доброто за кариерата ти.

— Аз пък желая най-доброто за моите читатели.

— Също и ние. Моля те, опитай се да ни разбереш. Авторите гледат на поредния си проект само от своята гледна точка, но кръгзорът на издателя е много по-широк, включително и отношенията ни с пресата и читателската общност. Повярвай ми, просто нямахме друг избор.

— Всеки има избор. Преди час аз направих моя.

— Какво искаш да кажеш?

— Публикувах „Дафни се претъркулва“. В оригиналната версия.

— Публикувала си я? — Веждите на редакторката се стрелнаха нагоре. — За какво говориш?

— Публикувах я в интернет.

Хелън скочи от стола.

— Не можеш да го направиш! Имаме договор!

— Ако прочетеш текста със ситни букви в края на договора, ще видиш, че правото за електронната версия на книгата остава мое.

Хелън онемя. Големите издателства обикновено не допускаха такава клауза в договорите, но по-малките не си правеха труда да проверяват старателно текста.

— Не мога да повярвам, че си го направила.

— Сега всяко дете, което иска, ще може да прочете „Дафни се претъркулва“ и да види оригиналните илюстрации.

Моли си бе подготвила дълга реч, включваща кладите, на които са били изгаряни книги, както и Първата поправка към конституцията, гарантираща свободата на словото, но вече нямаше сили. Побутна плика с чека към Хелън, стана и излезе от кабинета.

— Моли, почакай!

Беше направила това, което трябваше, затова не се спря. Докато вървеше към колата, би трябвало да изпитва удовлетворение, но вместо това в душата ѝ се бе настанила някаква пустота. Една приятелка от колежа ѝ бе помогнала да си направи собствен уебсайт в интернет. Освен текста и рисунките на „Дафни се претъркулва“, Моли бе добавила списък с детски книги, които навремето са били забранявани от различни обществени организации, недоволни от съдържанието или от илюстрациите. В списъка фигурираха „Червената шапчица“, всички книги за Хари Потър, „Времевият квинтет“ от Маделин Ленгъл, „Шпионката Хариет“ от Луиз Фицхю, „Том Сойер“ и „Хъкълбери Фин“ от Марк Твен, както и творбите на Джуди Блум, Морис Сендак, Братя Грим, „Задната къща“ от Ане Франк. В края на списъка Моли бе добавила „Дафни се претъркулва“. Тя не беше Ане Франк, но се усещаше по-добре в такава чудесна компания. Жалко, че не можеше да позвъни на Кевин и да му каже, че най-после е защитила своето зайче.

На връщане младата жена на няколко пъти спря, за да купи хранителни продукти, сетне сви по крайбрежната магистрала и продължи на север към Еванстън. В този час от деня трафикът не беше претоварен и пътят ѝ отне по-малко време от обичайното. Сега живееше в една доста стара сграда с фасада от кафяв пясъчник. Ох, колко ненавиждаше неугледния апартамент на втория етаж, откъдето се виждаше само контейнерът за смет на съседния тайландски ресторант. Но това място бе единственото, което можеше да си позволи и където разрешаваха да има куче.

Опита се да не мисли за малкия си мансарден апартамент, където вече живееха други хора. В Еванстън нямаше много преустроени мансардни апартаменти и не липсваха желаещи да купят жилището ѝ, така че тя знаеше, че бързо ще го продаде. Но все пак не очакваше, че ще стане за по-малко от двацет и четири часа. Докато още се оформяха документите, новите собственици ѝ изплатиха допълнителна сума по договора за пренаемане, тъй като искаха да се нанесат незабавно. На Моли ѝ се наложи спешно да си потърси ново жилище и след доста обиколки се озова в тази мрачна и неприветлива сграда. Но имаше пари да върне аванса и да плати сметките.

Паркира на две пресечки от новата си квартира, защото собственикът, истински Слудерин, ограбваше наемателите с такса от седемдесет долара на месец за паркинга до сградата. Докато Моли се изкачваше по изронените стъпала, силното тракане от надземната железница отекна почти под прозорците. Ру я посрещна с радост на вратата, но тутакси побягна назад по износения линолеум, завря се в кухнята и залая оглушително срещу мивката.

— О, не! Пак ли?

Апартаментът беше толкова тесен, че нямаше място за книгите ѝ, затова трябваше да се промъкне покрай кашоните, струпани пред мивката в кухнята. Открехна предпазливо вратата под мивката, надникна вътре и потръпна. В капана беше уловена поредната мишка. Третата за последните няколко дни.

Дали да не напише статия за списание „Чик“ със заглавие „Защо момчетата, които ненавиждат дребните животинчета, невинаги се оказват негодници“? Току-що бе изпратила последната си статия, чието първоначално заглавие беше „Закуска, от която той няма да си изповръща червата: разбъркай неговия мозък с твоите яйца“. Но преди

да пхне ръкописа в плика, все пак разумът надделя и го замени с: „Най-добрият начин да започнете деня“.

Всеки ден пишеше. Колкото и да бе съсипана и нещастна, този път не се предаде и не се сви в леглото, както след помятането. Вместо това се опитваше да се пребори с болката и да продължи напред. Но празнотата в сърцето ѝ бе огромна.

Кевин ѝ липсваше толкова много. Всяка нощ лежеше в леглото, вираше се в тавана и си спомняше как ръцете му я обгръщаха. Но не беше само сексът. Той я разбираше по-добре, отколкото самата тя се разбираше, и във всяко отношение беше нейната сродна душа. Освен в едно: не я обичаше.

Моли въздъхна тежко, остави настрана чантата си и взе градинските ръкавици, които бе купила заедно капана за мишки. Хвана внимателно дръжката на малката клетка. Поне нейното зайче бродеше свободно и щастливо в киберпространството. Не беше като този нещастен гризач.

Моли изписка, когато подплашената мишка се замята в капана:

— Моля те, недей. Само кротувай. Обещавам ти, че ще те пусна в парка, преди да се усетиш. — Защо нямаше нито един мъж точно когато толкова се нуждаеше от помощ?

Сърцето ѝ се сви от още един болезнен спазъм. Онази двойка, наета от Кевин, сигурно вече е пристигнала в лагера, така че той се е прибрал в града, за да купонясва със своите чуждестранни красавици. *Моля те, Господи, не му позволявай да спи с някоя от тях. Или поне да не е толкова скоро.*

Лили бе оставила няколко съобщения на телефонния ѝ секретар. Искаше да знае дали всичко при Моли е наред, но младата жена още не ѝ бе отговорила. Какво би могла да ѝ каже? Че се е наложило да си продаде мансардния апартамент? Че има непреодолими различия с издателя си? Че сърцето ѝ е разбито завинаги? Сега поне можеше да си позволи да наеме адвокат, който да я отърве от договора с „Бърдкейдж Прес“, а след това щеше да си потърси друго издателство.

Като държеше капана колкото можеше по-настрана, Моли извади ключа от чантата си и тръгна към вратата. Но точно в този момент домофонът звънна. Мишката вече бе разлюляла нервите ѝ и тя едва не подскочи от уплаха.

— Момент! — извика.

Без да изпуска капана, заобиколи поредния кашон с книги и отвори вратата. Хелън се втурна в коридора.

— Моли, ти избяга, преди да успеем да се договорим. О, господи!

— Хелън, запознай се с Мики.

Редакторката притисна ръка към гърдите си. Лицето ѝ пребледня.

— Това... го държиш в дома си?

— Не точно. — Моли остави капана върху кашона с книгите, но това никак не се хареса на Ру. — Тихо, напаст такава! Опасявам се, че моментът никак не е подходящ за визита, Хелън. Налага се да отида в парка.

— Водиш тази гадина на разходка?

— Ще я освободя.

— Аз ще... ще дойда с теб.

При други обстоятелства, Моли навярно би се изпълнила с леко злорадство да види винаги елегантната и самоуверена редакторка толкова потресена и обърквана, но проклетата мишка здравата я бе разстроила. Като държеше капана по-далеч от себе си, тя излезе от сградата и пое по задните улички в Еванстън към парка край езерото. Хелън, в черния си костюм, на високи токчета, беше плувнала в пот и се препъваше във всяка дупка, но Моли не я бе канила на разходка, така че не изпитваше нито капка жалост и състрадание.

— Не знаех, че си се преместила — заговори редакторката задъхано зад нея. — За щастие, срещнах бившия ти съсед и той бе така любезен да ми даде новия ти адрес. Н-не може ли да пуснеш това същество някъде по-наблизо?

— Не, защото не искам да намери пътя за връщане.

— А защо не си купиш по-надежден капан? Който да го убие веднага.

— За нищо на света.

Въпреки че беше делничен ден, в парка беше пълно с колоездачи, студенти с ролкови кънки и деца. Моли накрая намери една полянка, остави капана на тревата и протегна нерешително ръка към резето на вратичката. Веднага щом я отвори, Мики изскочи на свобода.

Право към Хелън.

Редакторката нададе сподавен вопъл и скочи със завидна ловкост на близката пейка. Мики изчезна в храсталака.

— Ужасни същества! — По-възрастната жена се свлече върху пейката.

Коленете на Моли се подгъваха и тя също се отпусна на пейката. Отвъд парка езерото Мичиган се простираше чак до хоризонта. Младата писателка се взираше замечтано в проблясващите води, замислена за едно много по-малко езеро, край чийто бряг се издигаше отвесна скала, идеална за гмуркане.

Хелън извади от чантата си книжна кърпичка и попи потта от челото си.

— Не разбирам защо мишките толкова много ме ужасяват.

В Гората на славея нямаше мишки. Моли реши да въведе нов персонаж сред героите си, ако си намери друг издател. Обърна се към другата жена.

— Ако си дошла с намерението да ме заплашваш със съдебен иск, няма да успееш.

— Но защо да съдим най-добрия си автор? — учуди се Хелън, извади плика с чека на Моли и го остави на пейката. — Връщам ти го. Когато погледнеш вътре, ще намериш втори чек за остатъка от аванса. Наистина, Моли, трябваше да ми кажеш, че не искаш да внасяш промени в текста. Нямахте да настоявам.

Младата жена дори не се опита да възрази на тази опашата лъжа. Слудерински глупости. Нито взе плика. Хелън заговори още по-разпалено.

— Решихме да издадем „Дафни се претъркулва“ в оригиналния вариант. Включих книгата в зимния график, за да имаме време да организираме маркетинга и широка рекламна кампания — обявления във всички литературни списания и авторско турне.

Моли се зачуди дали от жегата не ѝ се причуват разни неща.

— „Дафни се претъркулва“ вече е достъпна в интернет.

— Бихме искали да я изтеглиш оттам, но ще оставим окончателното решение на теб. Дори и да решиш да запазиш уебсайта, ние вярваме, че повечето родители вероятно ще пожелаят да купят книгата за децата си.

Моли все още не можеше да проумее по какво чудо така мълниеносно се бе издигнала от никому неизвестен автор до голяма

писателка.

— Боя се, че ти е нужен някой много по-добър автор от мен, Хелън.

— Готови сме да преразгледаме условията на договора ти. Уверена съм, че ще останеш доволна.

Моли би искала да получи обяснение, а не повече пари, но все пак имаше магнатска жилка.

— Е, относно това ще трябва да си поговорите с моя нов агент.

— Разбира се.

Моли въобще нямаше агент, нито нов, нито стар. Досега кариерата ѝ беше толкова замряла, че не ѝ трябваше агент. Но сега нещо явно се бе променило.

— Кажете ми какво е станало, Хелън?

— Всичко е заради цялата тази шумотевица, която се вдигна около теб. Преди два дни получихме последните данни за продажбите. Заради интереса на репортерите към сватбата ти и заради нападките на НДНА книгите ти изчезнаха от щандовете.

— Но аз се омъжих през февруари, а НДНА се заяде с мен през април.

— Първото нарастване на продажбите наистина беше през февруари, а второто — през април. Но не придадохме голямо значение на тези стойности, защото печалбата не се оказа толкова голяма. Ала отчетът за месец май показва, че книгите ти се продават много добре. А предварителните прогнози за месец юни са още по-обнадеждаващи.

Добре че беше седнала, защото краката ѝ вероятно щяха да се подкосят.

— Но цялата суматоха около мен отдавна стихна. Защо се увеличават продажбите?

— Точно това и ние се помъчихме да разберем, така че позвънихме на книгоразпространителите. Те ни обясниха, че възрастните купували историята за Дафни отначало само от любопитство — или били чули за брака ти, или искали да видят какво толкова е възмутило НДНА. Но щом децата отворели книгата, не се откъсвали от нея, докато не я прочетат, и искали следващата. Буквално се влюбвали в героите. И родителите трябвало да се върнат в книжарниците и да изкупят цялата поредица.

— Невероятно! — удиви се Моли.

— Децата, естествено, разказали за книгите на приятелите си и така се започнала верижната реакция. Чухме, че дори привържениците на НДНА купували книгите за Дафни, макар да бойкотирали други книги.

— Нищо не разбирам...

— А аз го разбирам — усмихна се Хелън. — Както се казва, след всичките тези години на очаквания най-после ти преуспя само за една нощ. Поздравления, Моли!

Джанис и Пол Хюбърт бяха идеалната семейна двойка за ръководството на пансиона. Бърканите яйца на госпожа Хюбърт никога не се сервираха изстинали, нито курабиите ѝ загаряха. Господин Хюбърт с радост чистеше запушените тоалетни и с часове можеше да бъбри с гостите.

При все това Тъкър ги уволни след седмица и половина.

— Имаш ли нужда от помощ?

Кевин измъкна глава от хладилника и видя Лили да стои на прага на кухнята. Беше единайсет вечерта. От заминаването на Моли бяха изминали точно две седмици и един ден. Или четири дни след уволнението на семейство Хюбърт. Всичко се беше сгромолясало.

Тренировъчният лагер-сбор започваше след две седмици, а той не беше готов. Знаеше, че трябваше да признае на майка си колко се радва, задето е останала да му помогне, ала така и не събра сили и се чувстваше виновен. А и актрисата изглеждаше много тъжна, откакто Лиам Дженър престана да идва за закуска. Веднъж Кевин се опита да го спомене, но се получи доста неловко и Лили се престори, че не е разбрала за какво говори.

— Търся бързоразтворима суха мая. Ейми е оставила бележка, че може да ѝ потрябва. Какво, дявол да го вземе, е бързоразтворима мая?

— Нямам понятие — вдигна рамене майка му. — Винаги съм използвала готова смес.

— Да. Зарежи. — Той затвори вратата на хладилника.

— Липсва ли ти семейство Хюбърт?

— Не. Съжалявам само за готвенето на Джанис и за уменията на Пол винаги да се справя с всичко.

Лили се усмихна, забравила за кратко за собственото си нещастие.

— Но не ми се нравеше как госпожа Хюбърт се държеше с децата — промърмори Кевин. — А господин Хюбърт подлудяваше Трой. На кого му пука дали тревата ще се коси по часовниковата стрелка, или обратно?

— Не може да се каже, че тя пренебрегваше децата. Просто не раздаваше курабийки на всеки малък разбойник, който се появеше в кухнята.

— Дъртата вещица ги гонеше като хлебарки. И никога нямаше време да разкаже на децата по някоя интересна история. Толкова ли е трудно това? Ако някой малчуган иска да чуе приказка, защо да не зареже за малко проклетото чистене и да си поговори с детето?

— Никога не съм чувала някое от децата да моли госпожа Хюбърт да му разкаже приказка.

— Но винаги молеха Моли!

— Вярно е.

— И какво означава това?

— Нищо.

Кевин отвинти капачката на буркана с курабии, но отново я затвори, като си спомни, че бяха купешки. Отвори хладилника, за да си вземе бира.

— А мъжът ѝ беше още по-лош.

— Когато го чух да забранява на момчетата да играят футбол на моравата, защото щели да изпотъпчат тревата, разбрах, че дните му тук са преброени.

— Слидерин — промърмори Кевин.

— Но възрастните гости от пансиона харесваха семейство Хюбърт — отбеляза Лили.

— Защото, за разлика от гостите в бунгалата, те нямат деца.

Кевин предложи бира на майка си, но тя отказа и вместо това си наля вода.

— Радвам се, че семейство О'Брайън останаха за още една седмица — отбеляза Лили, — но ми липсват Коуди и дъщерите на Креймър. Все пак и новите деца са много сладки. Видях, че си купил още велосипеди.

— Бях забравил за по-малките деца. Имахме нужда от велосипеди с три колела.

— А по-големите деца прекарват по цял ден под баскетболния кош. Добре направи, че назначи и спасител.

— Някои родители са доста небрежни. — Кевин занесе бирата си на масата, седна и изгледа Лили нерешително. Твърде дълго бе отлагал този разговор. — Благодарен съм за помощта ти.

— За мен е удоволствие, но ми липсва Моли. Когато тя беше тук, беше по-весело.

Той се почувства задължен да се защити.

— Не мисля така. Забавляваме се добре и без нея.

— Не е истина. Момчетата О'Брайън постоянно се оплакват, на възрастните гости им липсва, а ти постоянно си вкиснат и все се заяждаш. — Лили се облегна на мивката. — Кевин, минаха две седмици. Не мислиш ли, че е крайно време да я върнеш? С Ейми и Трой можем да се грижим няколко дни за лагера.

Нима тя не се бе досетила, че той вече бе мислил за това, при това в най-различни варианти? Нищо друго не желаше повече, но не можеше да отиде при нея, поне не и докато не реши да се кротне завинаги като женен мъж, а това беше нещо, което не можеше да направи.

— Няма да е честно.

— За кого няма да е честно?

Кевин зачопли с нокът етикета на бутилката.

— Тя ми каза... Призна ми, че има чувства...

— Разбирам. А ти нямаш?

Изпитваше толкова много чувства, че не знаеше как да се справи с тях. Обаче нищо не бе в състояние да отвлече вниманието му от най-важното.

— Може би след пет или шест години всичко ще се промени, но в момента в живота ми няма място за нищо друго, освен за кариерата ми. Да бъдем реалисти: можеш ли да си ни представиш двамата с Моли заедно завинаги?

— Разбира се.

— Стига! — Младият мъж скочи от стола. — Аз съм професионален спортист. Водя много активен живот, а тя ненавижда спорта.

— Но е отлично тренирана за човек, който ненавижда спорта.

— Е, за това имаш право.

— Плува много добре и се гмурка направо като шампион.

— Защото е ходила по много летни лагери.

— Чудесно играе софтбол.

— И това се дължи на летните лагери.

— Знае всичко за футбола.

— Само защото...

— Може да играе и европейски футбол.

— Но само с Тес.

— Изучавала е източни бойни изкуства.

Той съвсем бе забравил за онази хватка от кунгфу, с която го бе изненадала миналата зима.

— И ми каза, че е играла в училищния отбор по тенис.

— Още по-зле. Мразя тениса.

— Вероятно защото самият ти не си много силен в тениса.

Откъде Лили знаеше това?

Актрисата му се усмихна съчувствено.

— Струва ми се, че ще ти е доста трудно да намериш жена, която да притежава едновременно спортен и приключенски дух като Моли Съмървил.

— Мога да се обзаложа, че тя няма да скочи с парашут.

— Аз пък се обзалагам, че ще го направи.

Дори на самия него думите му прозвучаха по детински глупаво-капризно. А и Лили беше права за скоковете с парашут. Сякаш съвсем ясно чуваше писъците на Моли, когато я изблъсква навън от самолета. Но знаеше, че ще ѝ хареса веднага щом парашутът ѝ се отвори.

При все това му беше неловко и притеснено, задето се бе влюбила в него. И го беше яд. Още от самото начало беше ясно, че двамата нямат бъдеще като двойка, така че той с нищо не я бе подвел, нито ѝ бе обещавал нещо. По дяволите, през половината време се караха, макар че Кевин се стараеше да се държи що-годе цивилизовано.

За всичко бе виновен сексът. Дотогава всичко помежду им беше наред. Ако си беше държал ципа на панталоните закопчан, сега тя щеше да е добре, но кой можеше да го вини, задето не бе мирувал, след като бяха заедно ден след ден?

Замисли се за начина, по който тя се смееше. На кой мъж нямаше да му се иска да чуе този топъл и звънлив смях? А онези леко скосени синьо-сиви очи със закачлив блясък си бяха истинско сексуално предизвикателство. Щом ги погледнеше, не можеше да мисли за нищо друго, освен кога ще се озоват в леглото.

Но Моли знаеше правилата: страхотният секс не беше обещание, не и в наши дни, и в този век. Всички онези приказки, които му надрънка, че се страхувал от емоционално обвързване, бяха пълни дивотии. Имаше и други хора, с които беше близък. Истински близък. Кал и Джейн Бонър.

С които обаче не бе разговарял от седмици.

Кевин се втренчи в Лили. Може би защото бе станало късно и донякъде се беше размекнал, но думите сами излязоха от устата му.

— Моли си мисли някои неща за мен, които аз не споделям.

— Какви неща?

— Тя си мисли, че... — Той остави бутилката с бира на масата. — Тя ми каза, че съм емоционално незрял и повърхностен.

— Не си! — Очите на майка му блеснаха. — Как е могла да каже нещо толкова ужасно!

— Да, но работата е там, че...

— Ти си много сложен и особен мъж. Боже мой, ако беше повърхностен, щеше веднага да се отървеш от мен.

— Опитах се...

— Щеше да ме потупаш по рамото и да ми обещаеш, че ще ми изпращаш коледни картички. Аз щях да остана доволна и щях да си замина. Но ти си прекалено съвестен и чувствителен, за да постъпиш така, макар че никак не ти беше леко.

— Много мило, че го казваш, но...

— О, Кевин... не бива да си мислиш, че си повърхностен. Обичам Моли, но ако я чуя да каже нещо подобно за теб, двете ще трябва сериозно да поприказваме.

Искаше му се да се засмее, но очите му запариха, а краката му сами се понесоха. Следващото, което помнеше, беше как пристъпи към жената с отворена прегръдка. Всяка майка защитава сина си, когато му е зле, дори и ако този син не го заслужава.

Прегърна я силно, всеотдайно. А тя издаде звук, който му напомни за мяукане на новородено котенце.

Пристисна я още по-плътно.

— Искам да те попитам за някои неща.

От гърдите ѝ се отрони накъсано ридание.

Синът ѝ се изкашля.

— Някога учила ли си се да свириш на пиано?

— О, Кевин, аз дори нотите не мога да чета...

— А устните ти изриват ли се, когато ядеш домати?

Тя се притисна още по-силно към него.

— Ако изям прекалено много.

— А как си със сладките картофи? — Последва поредното хлипане. — Всички, освен мен, ги харесват, затова се чудех... — Млъкна, защото му ставаше все по-трудно да говори. Но в същото време все още разпръснатите късчета от мозайката в душата му започнаха да се подреждат.

Следващите няколко минути двамата останаха сгушени в прегръдките си. Накрая заговориха, думите се изливаха като пълноводна река, сякаш се опитваха да наваксат пропуснатото през последните три десетилетия. Понякога млъкваха, със сълзи на очи, за да намерят подходящите думи, които да запълнят пустотата, царила толкова дълго в живота и на двамата. По силата на едно неизречено съгласие не споменаха нищо нито за Моли, нито за Лиам Дженър.

В три след полунощ, когато най-после се разделиха на горната площадка, преди да се прибере в стаята си, Лили го погали по бузата.

— Лека нощ, скъпи!

— Лека нощ... — Кевин искаше да каже: „Лека нощ, мамо!“, но му се струваше, че по някакъв начин ще предаде Мейда Тъкър, и затова замълча. Наистина Мейда не беше майка-мечта, но тя го бе обичала с цялото си сърце и той нея също. — Лека нощ, мамо Лили — изрече накрая с усмивка.

Последва истински водопад от сълзи.

— О, Кевин... Кевин, моето сладко малко момче.

Тази нощ той заспа с усмивка на уста.

А когато след няколко часа алармата на будилника го накара да скочи от леглото, за да се погрижи за закуската, младият мъж се замисли за изминалата нощ и за това, че от сега нататък Лили завинаги ще бъде част от живота му. Беше хубаво. Точно както трябваше да бъде.

За разлика от всичко останало в живота му.

Слезе в празната кухня и си каза, че няма причина да се чувства виновен пред Моли, но изглежда, съвестта му беше на друго мнение. Докато не намери начин как да изглади вината си, никога нямаше да спре да мисли за нея.

И внезапно го осени една мисъл. Идеалното решение.

Моли се втрени невярващо в адвоката на Кевин.

— Той ми подарява лагера?

Адвокатът се намести по-близо към средата на кашона, в който се намираше компютърът на Моли.

— Господин Тъкър ми позвъни вчера сутринта. Сега довършвам оформянето на документите.

— Не го искам! Няма да приема нищо от него.

— Навярно е знаел, че ще реагирате по този начин, защото каза да ви предам, че ако се откажете, ще позволи на Еди Дилард да изравни всичко в лагера с булдозер.

Искаше ѝ се да се разкреши, но адвокатът не бе виновен, задето съпругът ѝ беше такъв манипулативен и непоносим хитрец! Вместо това се постара да се овладее.

— Има ли някакви пречки веднага да се отърва от лагера?

— Не.

— Много добре. Тогава съм съгласна да стане моя собственост, защото незабавно ще го продам.

— Но това едва ли ще се хареса на господин Тъкър.

— Дайте му кутия с книжни кърпички, за да си бърше сълзите.

Адвокатът беше млад, така че я удостои с донякъде похотлива усмивка, след което взе куфарчето си и се запромъкна към вратата през купищата мебели и кашони. Заради юлската жега не носеше сако, но Моли нямаше климатик в апартамента, така че на гърба на ризата му се виждаше влажно петно.

— Ще се наложи скоро да заминете за там. Кевин си тръгна и сега няма кой да надзирава лагера.

— Сигурна съм, че има. Той нае някакви хора.

— Изглежда, не са се сработили.

Моли не обичаше да ругае, но сега едва се сдържа. Бе имала на разположение само четирийсет и осем часа, за да свикне със славата на преуспяла детска писателка, а сега и това!

Веднага след като адвокатът си тръгна, младата жена се сви на дивана, извади мобилния си телефон и позвъни на новия си агент — виртуоз в сключването на изгодни договори.

— Фийб, аз съм.

— Привет на новоизгрялата знаменитост. Преговорите напредват задоволително, но все още не съм доволна от сумата на аванса, който те предлагат.

Тя долови злорадо задоволство в гласа на сестра си и се притесни.

— Само внимавай да не ги разориш.

— Много се изкушавам.

Побъбриха още малко за преговорите, преди Моли да изплюе камъчето, опитвайки се да не се задави:

— Кевин току-що е направил нещо страхотно.

— Преминал е със завързани очи на червен светофар?

— Не говори така, Фийби. — Май в крайна сметка камъчето щеше не само да я задави, но и да я задуши. — Той е невероятен. Всъщност ми е направил суперизненада — подарил ми е летния лагер.

— Шегуваш се.

Моли стисна телефона по-силно.

— Кевин знае колко много обичам това място.

— Разбирам, но...

— Утре заминавам за лагера. Не зная колко дълго ще остана.

— Поне ще се измъкнеш от този въшлясал апартамент, докато завършим преговорите по новия ти договор. Предполагам, че би трябвало да съм му благодарна.

Моли не бе забравила колко бе унижително да признае на сестра си, че се е наложило да продаде мансардния си апартамент. Фийби я уважаваше достатъчно, за да не ѝ предложи пари, но това още не означаваше, че щеше да си мълчи по въпроса.

Младата жена побърза да приключи разговора. Погледна към Ру, който се опитваше да се преструва на безразличен, сврян под кухненската маса.

— Е, хайде, кажи го. Никога не улучвам момента и все оплесквам нещата. Ако бях изчакала само две седмици, сега още щяхме да се наслаждаваме на прохладата и уюта в стария ни апартамент.

Може би беше игра на въображението ѝ, но ѝ се стори, че Ру я изгледа укорително. Този предател явно тъгуваше за Кевин.

— Хайде, приятел, да се залавяме за работа. Утре, още на разсъмване, потегляме за северните гори.

Ру мигом наостри уши.

— Не се радвай, защото няма да останем там. Говоря сериозно, Ру. Ще продам лагера!

Само дето нямаше да го продаде. От яд изрита един кашон с чинии. Съжаляваше, че не е главата на Кевин. Явно го бе направил заради угризения на съвестта. Опитваше се да ѝ се подмаже и да заглади вината си. И то само защото тя се беше влюбила в него, но той в нея — не.

Щедър подарък, направен от съжаление.

„Дафни не говореше с Бени, но на него не му пукаше. Мелиса не можеше да си намери шикарните слънчеви очила, достойни за кинозвезда, а освен това заваля. Всичко напълно се обърка!“

Из „Дафни отива на летен лагер“

Лили се спря на прага на кухнята и се загледа в Моли, която бе заспала върху масата. Главата ѝ лежеше върху ръката, а пръстите ѝ бяха отпуснати върху скицника. Косата ѝ се стелеше по стария дървен плот на масата като гъст кленов сироп. Как бе могла изобщо някога да я помисли за повърхностна?

Откакто се бе върнала в лагера преди десет дни, Моли довърши илюстрациите към „Дафни отива на летен лагер“, започна нова книга, написа статия за списание „Чик“, като едновременно с това готвеше и се грижеше за гостите. Почти не ѝ оставаше време за почивка, при все че бе споделила с Лили, че новият договор най-сетне ѝ бе осигурил финансова стабилност. Актрисата знаеше, че младата жена се опитва да не мисли за Кевин, и разбираше мълчаливото ѝ страдание. Понякога ѝ се искаше да удуши сина си.

Моли се размърда и примигна, сетне отвори широко очи и се усмихна. Под ресниците ѝ тъмнееха големи сенки. Същите като под очите на Лили.

— Хубава ли беше разходката?

— Да.

Младата жена се надигна и приглади косата си зад ушите си.

— Лиам идва.

Сърцето на Лили прескочи един удар. След ултиматума му не го бе виждала от седмици, само веднъж го бе зърнала отдалече в града.

Вместо да намалява, болката от раздялата им ставаше все по-силна и мъчителна.

— Той донесе нещо за теб — додаде Моли. — Казах му да го остави в стаята ти.

— Какво е донесъл?

— Предполагам, че е най-добре сама да го видиш. — Моли вдигна молива, който бе паднал на пода, и започна да го върти между пръстите си. — Помоли ме да ти кажа сбогом от негово име.

Лили изведнъж потръпна от студ, макар че в кухнята беше топло.

— Заминава ли?

— Днес. Отива за известно време в Мексико. Смята да експериментира със светлината.

Не би трябвало да се изненадва. Нима очакваше той да се мотае смирено наоколо, очаквайки тя да размисли и да се хвърли в обятията му? Всеки, който познаваше творчеството на Лиам Дженър, можеше да прозре, че художникът по природа бе човек на действието.

— Разбирам.

Моли стана и я погледна съчувствено.

— Май доста яко го издъни.

— Се издъни — машинално я поправи Лили, подчинявайки се на набитите от Крейг правила.

— Наистина трудно бих се справила без теб, но сега, след като Кевин замина, защо още си тук?

Актрисата възнамеряваше скоро да се срещне със сина си в Чикаго. Дватамата не смятаха да пазят отношенията си в тайна и той вече бе отлетял за Северна Каролина, за да съобщи новината на своите приятели, семейство Бонър. Освен това, според последния им телефонен разговор, вече бе казал на братята на Кал, на съпругите им, както и на съседа си в самолета.

Лили нямаше търпение да го види отново, ала все още не можеше да се реши да си тръгне от лагера. Казваше си, че стои заради снаха си.

— Още съм тук, за да ти помагам, малко неблагодарно глупаче.

Моли отнесе празната си водна чаша в мивката.

— Май не е само заради това.

— И защото тук е тихо и спокойно, а аз мразя Ел Ей.

— Или може би защото не можеш да се решиш да заминеш далеч от Лиам, при все че се държа много гадно с него и изобщо не го заслужаваш.

— Щом го смяташ за толкова прекрасен, взemi го ти. Нямах представа какво е да си омъжена за властен и самовлюбен мъж.

— Как ли пък не! Ако искаш, лесно ще го накараш да ти играе по свирката.

— Не ми говори по този начин, млада госпожо.

— Голяма си глупачка — усмихна се Моли. — По-добре се качи горе и виж какво ти е донесъл.

Лили надяна надменното изражение на кинозвезда и се опита да напусне кухнята с царствена походка, но знаеше, че на снаха ѝ такива не ѝ минават. Съпругата на сина ѝ притежаваше открития неподправен чар на Малъри. Защо Кевин не можеше да проумее от какво се бе отказал?

Ами тя самата? Нима не се бе отказала от мъжа, който бе покорил сърцето ѝ? Все още не можеше да довърши покривката. Когато я погледнеше, виждаше само съшити парчета плат. Нямахше я творческата енергия, не я озаряваха прозрения за тайните на живота.

Прекоси площадката на втория етаж и се заизкачва по тясното вито стълбище, водещо към тавана. Кевин ѝ бе предложил да се премести в една от по-големите стаи, но на нея тук ѝ харесваше.

Когато влезе, тутакси видя голямото правоъгълно платно, облегло на долната табла на леглото. Макар че бе увито в кафява опаковъчна хартия, тя отлично знаеше какво се крие под нея. „Мадоната“, на която толкова много се бе възхищавала през онзи следобед в ателието му. Коленичи върху плетеното килимче и със затаен дъх разкъса хартията.

Но се оказа, че не е „Мадоната“. Беше портретът, който Лиам ѝ бе нарисувал.

От гърдите ѝ се надигна ридание. Жената побърза да притисне пръсти към устните си, за да го възпре. Той бе нарисувал тялото ѝ с безпощадна правдивост. Бе показал всяка бръчка, всяка натрупана мазнина, отпуснатата плът, която в младостта беше гладка и стегната. Едното ѝ сбръчкано бедро се подаваше от края на стола, на който седеше; гърдите ѝ бяха увиснали под тежестта на годините.

При все това беше прекрасна. Кожата ѝ излъчваше меко сияние, което сякаш струеше отвътре, извивките бяха плавни и подканващи, а лицето — божествено красиво. Истинско възплъщение на Вечната жена, зряла и помъдряла.

Това бе прощалното любовно писмо на Лиам Дженър. Безкомпромисен израз на чувствата му, открити и ясни. Това бе душата ѝ, претворена върху платното от един прекрасен и необикновен мъж, който тя не бе имала смелостта да нарече свой. А сега навярно вече бе твърде късно.

Грабна ключовете си, спусна се надолу по стълбите и хукна навън към колата. Някое от децата бе изрисувало накипрен заек върху прашния капак на багажника. В същия миг Лили осъзна, че рисунката е твърде хубава, за да е дело на детска ръка. Пак Моли и шмекериите ѝ.

Твърде късно, твърде късно, твърде късно... Гумите изсвистяха, когато подкара от лагера към стъклената му къща. Докато тя издигаше бариери, за да прикрие страха си със спомена за мъжа, когото отдавна не обичаше, Лиам честно и открито преследваше това, което желаше.

Твърде късно, твърде късно, твърде късно... Колата заподскача по бабуните в края на черния път, сетне продължи по равната морава. Скоро се показа и стъклената къща. Изглеждаше празна и изоставена.

Лили изскочи навън, изтича до вратата и натисна звънеца. Никой не отвори. Заудря с юмруци, сетне заобиколи на бегом къщата. *Заминава за Мексико...*

Над нея се извисяваше стъклената кула, подходящо убежище за един гений. Жената не съзря вътре признаци на живот, останалата част от дома му също изглеждаше пуста.

Зад гърба ѝ водите на езерото проблясваха на слънчевата светлина, небето над главата ѝ се синееше в безбрежната си синева. Един идеален ден, който сякаш ѝ се присмиваше. Лили зърна една врата отстрани и се спусна към нея. Не очакваше, че ще е отключена, ала тежката дръжка се превъртя в ръката ѝ.

Вътре цареше пълна тишина. Тя прекоси задната част на къщата, надникна в кухнята, после се запъти към дневната. Оттам се качи по железния мост.

Сводестият вход в другия му край я мамеше към неговата светая светих. Нямахше право да влиза там, ала все пак го направи.

Той стоеше с гръб към вратата и опаковаше тубите с акрилни бои в малък куфар. Както и предишния път, когато бе идвала тук, художникът бе облечен в черно — елегантни панталони и риза с дълги ръкави. Облекло за пътуване.

— Искаш ли нещо? — изръмжа мъжът, без да се обърне.

— О, да — отрони тя задъхано.

Той най-после се обърна, но ако се съдеше по стиснатите челюсти и суровия поглед, нямаше да ѝ е лесно.

— Искам теб — заяви Лили.

Трудно беше да се повярва, че е възможно, но изражението му стана още по-надменно. Тя адски бе наранила гордостта му и трябваше доста да се потруди, за да го спечели отново.

Неканената гостенка подхвана подгъва на лятната си рокля, изхлузи я презглава и я захвърли. Разкопчаният сутиен я последва. Накрая пъхна палци под ластика на пликчетата си, смъкна ги надолу и пристъпи настрани от белия кръг.

Той я наблюдаваше безмълвно, с безизразно лице.

Лили вдигна ръце, плъзна пръсти в гъстите си коси и ги повдигна от тила. Сгъна леко едното си коляно, изви се в кокетна чупка в кръста, заставайки в позата, продала милион плакати.

Да стои в тази поза на нейната възраст, навярно изглеждаше нелепо. Ала вместо това тя се чувстваше могъща и огнено чувствена, точно както той я бе нарисувал.

— Да не би да смяташ, че с подобни номера можеш да ме спечелиш отново? — изсумтя Лиам пренебрежително.

— Да. Смятам.

Той кимна рязко с глава към стария диван с протритата кадифена дамаска, който предишния път го нямаше.

— Легни.

Лили се запита дали върху същия диван не бе лежала и друга жена, за да му позира, ала вместо ревност изпита единствено съжаление. Която и да бе жената, тя не притежаваше нейната сила.

Бавно, с уверена усмивка на уста, тя пристъпи към дивана, поставен под един от таванските прозорци. Когато се излегна, светлината окъпа кожата ѝ в златисто сияние.

Не се изненада, като го видя да вади трескаво палитрата и тубите с бои от куфарчето. Как би могъл да устои на желанието да я рисува?

Отпусна глава върху извитата си ръка и застина в позата на съвършено задоволство върху мекото кадифе, докато той работеше, изстисквайки боите върху палитрата. Накрая събра четките и приближи към нея.

Не ѝ бе убягнало учестеното му дишане, а сега забеляза и пламъка на желанието, лумнал в очите на гения. Той коленичи пред нея. Тя зачака. Търпеливо и уверено.

И той започна да я рисува. Но не претворяваше образа ѝ върху платното. Рисуваше върху голата ѝ плът.

Прокара леко по ребрата ѝ четката, натопена в яркочервена боя, сетне добави виолетово и прускосиньо върху бедрото ѝ. Изпъстри рамото и корема ѝ с оранжеви, кобалтови и изумрудени краски, стисна вече ненужната четка между зъбите си като пиратски кинжал и с върха на четката покри гърдите ѝ със ситни точки в ултрамарин и светложълто. Зърната ѝ се втвърдиха, когато ги очерта с тюркоазни и пурпурни кръгове. Разтвори бедрата ѝ и ги нашари с крещящи зеленикави и синьо-виолетови петна.

Тя усети как едновременно с желанието у него растат яростта и нетърпението и не се изненада, когато Лиам захвърли четките и започна да нанася боите с пръсти, размазвайки ги в чувствени спирали, галеше и мачкаше плътта ѝ, докато тя повече не можеше да издържа.

Скочи на крака и трескаво задърпа копчетата на ризата му, зацапвайки я със златистата боя, с която бе изрисувал дланите ѝ. Вече не ѝ стигаше да бъде негово творение, искаше да пресъздаде и запечата завинаги образа му във въображението си. Когато най-последна остана гол, тя се притисна страстно към него.

Боите по тялото ѝ се размазаха и отпечатаха върху кожата му. Наблизо отново нямаше легло, затова тя събори възглавничките от дивана и го целува, докато и двамата не останаха без дъх. Лиам най-сетне успя да се отдръпне назад, само колкото да навлезе в пулсиращата ѝ женственост.

— Лили, любов моя... — Нахлу в нея със същото настървение, с което създаваше творбите си.

Бедрата ѝ бяха хлъзгави от боите, затова тя се вкопчи по-плътно в него. Той проникваше все по-дълбоко с енергични и диви тласъци. Устните и телата им се сляха, превръщайки ги в едно цяло, и двамата полетяха към безкрайната бездна на страстта.

Когато се опомниха, продължиха да се целуват, размазвайки боите и разменяйки си любовни признания, от които толкова се нуждаеха. Чак когато се озоваха под душа, Лили му заяви, че няма да се омъжи за него.

— А да не би някой да те е молил?

— Поне не веднага — уточни тя, пренебрегвайки грубия му въпрос. — Искам да поживеем заедно известно време. В идеално греховно бохемско съжителство.

— Само не ми казвай, че трябва да наема апартамент без топла вода някъде в Долен Манхатън.

— Не. Но няма да е и в Мексико. Искам да живеем в Париж. Няма ли да е страхотно? Мога да бъда твоята муза.

— Скъпа моя Лили, нима не си разбрала, че вече си моята муза?

— О, Лиам, толкова много те обичам! Ще бъдем само ние двамата... в ателие в Шести район, собственост на някоя възрастна дама, облечена в старомодни костюми на Шанел. Ти и твоят гений, и прекрасното ти великолепно тяло. И аз и моите покривки. И вино, бои и Париж.

— Всички те са твои. — Той се засмя с неустоимия си чувствен смях, докато сапунисваше гърдите ѝ. — Казах ли ти, че те обичам?

— Каза го — усмихна се Лили щастливо, взряна в тези тъмни, пламтящи очи. — И ще окача вятърни камбанки под стряхата на къщата.

— Които ще ме държат буден, така че ще те любя през цялата нощ.

— Наистина обичам вятърни камбанки.

— А аз обичам теб.

Кевин безучастно наблюдаваше как стрелката на скоростомера на ферарито пълзи нагоре. *Сто и четирийсет... сто четирийсет и два...* Летеше на запад по магистралата, подминавайки последните предградия на Чикаго. Ако се наложи, щеше да шофира чак до Айова, докъдето му видят очите, само и само да прогони това безпокойство, обзелo душата му, и да се съсредоточи върху важните неща.

Тренировъчният лагер започваше утре сутринта. Дотогава щеше да натиска неуморно педала на газта.

Имаше нужда да почувства скоростта. Леденият полъх на опасността. *Сто четирийсет и пет... сто четирийсет и шест.*

Документите за развода, които тази сутрин бе получил от адвокатата на Моли, се плъзнаха от седалката до него. Защо тя не бе поговорила с него, преди да ги подпише и изпрати? Опита се да се успокои, като си напомни кои бяха важните неща в живота му.

Оставаха му само още пет или шест активни години...

Единственото, което имаше значение, беше да продължи да играе за „Старс“...

Не можеше да си позволи да го разсейва жена, изискваща постоянно внимание...

Продължи все в същия дух, докато не се умори от собствените си мисли. Натисна по-силно педала на газта.

Бяха минали точно един месец и четири дни, откакто се видя за последен път с Моли, така че не можеше да я обвинява, задето бе занемарил тренировките и не бе гледал записите от играните мачове, както бе възнамерявал. Вместо това се бе занимавал със скално катерене, рафтинг, парапланеризъм. Ала нищо не му достави удоволствие.

Единственият светъл лъч, озарил мрачните му дни, беше разговорът с Лили и Лиам, състоял се преди няколко дни. Двамата му се сториха толкова щастливи.

Под ръката му воланът завибрира, ала той бе изпитал много по-голямо вълнение, когато скачаше от скалата с Моли.

Сто петдесет и три. Или когато тя преобърна кануто? *Сто петдесет и четири.* Или когато той се качи на дървото, за да спасява Марми? *Сто петдесет и шест.* Или просто когато зърнеште онези дяволити пламъчета в очите ѝ?

И когато се любеха. Това бяха най-вълнуващите мигове в живота му.

А сега цялата радост и веселие бяха изчезнали. Та той изпитваше много по-силен прилив на адреналин, когато караше велосипед из лагера с Моли, отколкото сега, когато стрелката на скоростомера на спортното фериари сочеше сто петдесет и осем километра в час.

Под мишниците му потекоха струйки пот. Ако сега спукаше гума, никога повече нямаше да я види отново, никога нямаше да има

възможност да ѝ каже, че през цялото време е била права за него. Той наистина се боеше, както тя му бе казала.

Беше се влюбил в нея.

Щом го осъзна, всички празноти в душата му се запълниха и кракът му се отдръпна от педала на газта. Кевин се отпусна изнемощял на седалката, все едно огромна тежест се бе стоварила върху гърдите му. Лили се бе опитала да му го каже, както и Джейн Бонър, но той не пожела да ги чуе. Моли беше права. Тайно се страхуваше, че като личност няма да оправдае очакванията на близките и приятелите си, няма да успее да бъде на висота както във футбола, затова и не се бе опитвал. Но вече бе твърде голям, за да продължи да живее, измъчван от детските си страхове и комплекси.

Престрой се в първото платно. За пръв път от месеци изпитваше спокойствие и умиротворение. Моли му бе казала, че го обича, и сега той много добре разбираше какво означава това. Освен това бе наясно какво трябва да направи. И този път възнамеряваше да е по всички правила.

Половин час по-късно Кевин позвъни на вратата на семейство Кейлбоу. Отвори му Андрю, облечен в джинси, понесъл оранжева вътрешна автомобилна гума.

— Кевин! Искаш ли да плуваме заедно?

— Съжалявам, приятелче, но днес не мога. — Младият мъж мина покрай момчето. — Трябва да се видя с майка ти и баща ти.

— Не зная къде е татко, но мама е в кабинета си.

— Благодаря. — Кевин разроши пътьом косата на детето и се насочи към кабинета в задната част на къщата. Вратата беше отворена, но той въпреки това почука. — Фийби?

Тя се извърна и се втренчи в него.

— Извинявай, задето нахлувам така, но се налага да говоря с теб.

— Нима? — Домакинята се намести по-удобно на стола си и изпъна дългите си крака на танцьорка — по-дълги от тези на Моли, но далеч не толкова съблазнителни. Носеше бели шорти и розови пластмасови сандали, изрисувани с пурпурни динозаври. При все това изглеждаше по-застрашителна и от самия Господ, а що се отнасяше за играчите на „Старс“, тя беше не по-малко могъща.

— Отнася се за Моли.

За миг му се стори, че в очите ѝ се мярна някаква несигурност.

— И какво за нея?

Кевин пристъпи в стаята и зачака покана да седне. Такава не последва.

Явно нямаше лесен начин да го каже, а и той не възнамеряваше да търси такъв.

— Искам да се оженя за нея. Истински. И бих желал да получа благословията ти.

Вместо очакваната усмивка, получи високомерно повдигане на вежди.

— И откъде се взе това желание?

— Обичам я и искам завинаги да стана част от живота ѝ.

— Разбирам.

Лицето на Фийби запази безстрастното си изражение. Явно беше страхотна на покер. А може би Моли не ѝ бе казала за любовта си към него. Толкова типично за нея да се опита да го предпази, като крие чувствата си от сестра си.

— Тя ме обича. — Признанието му не впечатли Фийби. — Сигурен съм, че ще бъде щастлива да го чуе — опита отново Кевин.

— О, не се и съмнявам, че ще бъде. Поне в началото.

Температурата в стаята спадна с поне десет градуса.

— Какво искаш да кажеш?

Тя стана иззад бюрото. Имаше сурово изражение, което никак не подходеше на някой, обут в пластмасови сандали с нарисувани динозаври.

— Знаеш, че искаме Моли да бъде щастлива.

— Както и аз. Затова съм тук.

— И съпруг, за когото тя ще бъде на първо място.

— Точно такъв ще получи.

— Струва ми се, че вълкът много бързо си смени козината.

Кевин не смяташе да се преструва, че не разбира думите ѝ.

— Трябва да призная, че ми отне известно време, за да осъзная, че футболът не е всичко на този свят, но любовта ми към Моли промени изцяло възгледите ми за живота.

Изражението ѝ на хладен скептицизъм, когато заобиколи бюрото, не вещаеше нищо добро.

— А какво ще кажеш за бъдещето? Всички знаят колко си отдаден на отбора. Веднъж каза на Дан, че след като прекратиш

активната си състезателна кариера би искал да станеш треньор. Той е останал с впечатлението, че някой ден смяташ да бъдеш част от ръководството. Все още ли имаш подобни намерения?

Кевин не смяташе да лъже.

— Няма нищо лошо в това, човек да прави планове за бъдещето си.

— Не, разбира се, че няма. — Фийби скръсти ръце. — Хайде да бъдем честни — Моли ли искаш, или „Старс“?

Всичко в него застина и кръвта сякаш се смрази в жилите му.

— Надявам се, че нямаш предвид това, което си мисля.

— Да се ожениш за сестрата на собственичката на отбора, е най-лесният и сигурен начин да си осигуриш място в ръководството на отбора.

Сега студът скова и костите му.

— Казах, че съм дошъл, за да получа благословията ти, но не и че се нуждая от нея. — Кевин се обърна, за да си тръгне, но следващите думи на Фийби изплющяха като камшик по гърба му.

— Ако се доближиш отново до нея, можеш завинаги да се простиш със „Старс“.

Той се извърна, не вярвайки на ушите си. Очите ѝ бяха студени и решителни.

— Не се шегувам, Кевин. Сестра ми изстрада достатъчно и аз няма да позволя да я използваш за осъществяването на бъдещите си кроежи. Стой далеч от нея. Можеш да избираш: или Моли, или „Старс“. Няма да получиш и нея, и отбора.

„Дафни беше в отвратително настроение. Не можеше да се отърси от мрачните мисли, дори когато печеше любимите си овесени курабийки с ягоди. Те я преследваха и докато разговаряше с мишока Мърфи, който преди няколко седмици се пресели в гората. Дори купчината блестящи и съвсем новички монети, които подрънкваха в розовата ѝ раница, не изпълваха душата ѝ с радост. Искаше да изтича в дома на Мелиса, за да се развесели, но приятелката ѝ уреждаше пътуването си до Париж с новия си приятел жабока Лио.

Тъгата и гадното настроение на Дафни бяха заради Бени, който много ѝ липсваше. Той понякога я вбесяваше, но си оставаше най-добрият ѝ приятел. Само че вече не беше най-добрият ѝ приятел. Дафни го обичаше, но той нея — не.

Тя подсмръкна и изтри очите си с ремъка на електрическата си китара. Занятията в новото му училище започваха днес и той навярно толкова бе потънал в забавления, че дори и не се сещаше за нея. Вместо това си мислеше колко точки ще отбележи и за всички онези млади зайчета, които вечно висяха край игрището с предизвикателни секси горнища, опитвайки се да го съблазнят с чуждестранните си дрънканици, пухкави устни и подскачащи гърди. Момичета, които не го разбираха като нея, които се впечатляваха от славата, парите и зелените му очи. Празноглави хубавици, които не подозираха, че той обича котки, а понякога и да купонясва; не мрази пуделите чак толкова, колкото си мисли, и обича да спи, сгушен до нея, отпуснал ръка върху...“

Моли откъсна листа от жълтия скицник. Предполагаше се, че това трябва да е началото на новата история за приключенията на зайчето — „Дафни се вкисва“, а не „Дафни — новата звезда на Далас“. Младата жена зарея поглед през Поляната на косовете и се зачуди как човек може едновременно да е толкова щастлив и нещастен.

Тениската, която бе постлала върху тревата, се бе смачкала под босите ѝ крака. Беше на Кевин. Докато я приглаждаше, Моли се опита да се съсредоточи само върху хубавите неща в живота си.

Благодарение на новия договор, най-после имаше финансова сигурност за пръв път, откакто се бе отказала от наследството си, а сюжетите за нови книги направо извираха от главата ѝ. Всички места в лагера и пансиона бяха заети и колкото повече отговорности възлагаше на Ейми и Трой, толкова по-успешно се справяха влюбените младоженци.

Обичаха мястото не по-малко от нея и я бяха помолили да помисли върху идеята да преустрои тавана в удобен апартамент, където двамата да живеят през цялата година. Искаха пансионът да е отворен и през зимата за скиорите и любителите на моторни ски шейни, както и за гости от града, които биха се радвали на зимна почивка сред природата. Моли с радост одобри предложението им. За съжаление, когато Кевин набираще персонал за лагера и пансиона, не бе забелязал тези, които бяха под носа му.

Мразеше се, задето ѝ липсваше толкова много. Той вероятно дори не се сецаше за нея. Е, толкова по-зле за него. Тя му бе предложила най-скъпоценния дар — любовта си, а вместо да го грабне, Кевин най-нехайно го бе захвърлил като нещо ненужно и незначително.

Младата жена грабна скицника си. Ако не можеше да работи върху „Дафни се вкисва“, поне щеше да направи списък на Трой с нещата, които трябва да напазарува в града. Ейми печеше за чая новия си специалитет — пясъчни тарталетки, които всъщност бяха шоколадови тарталетки със зелен кокосов крем и разтопени бонбони. На Моли щеше да ѝ липсва помощта на Лили за гостите, ала най-вече щеше да ѝ липсва нейното приятелство. Настроението ѝ малко се подобри, когато си помисли колко са щастливи Мелиса и жабокът Лио.

Чу зад гърба си шум и остави скицника. Някой от гостите бе открил тихото ѝ пристанище. Сутринта вече бе правила резервации за

ресторанта, черта карти за антикварните магазини и голф игрищата, спря една течаща тоалетна, закова един счупен прозорец и помогна на някои от децата да съставят списък за играта „Търси се“.

Примирена с неизбежното, Моли се извърна и... видя Кевин да заобикаля оградата в дъното на поляната.

Дъхът ѝ секна. Рамките на сребристите му очила „Рево“ блестяха на слънцето, а вятърът рошеше косата му. Беше облечен в панталони цвят каки и светлосиня тениска. Когато приближи, тя видя, че отпред е отпечатана снимка на Дафни.

Куотърбекът се закова на място и се втренчи в нея. Младата жена седеше наред поляната със скръстени крака, слънчевите лъчи струяха върху голите ѝ рамене, а две жълти пеперуди, все едно панделки за коса, пърхаха около главата ѝ. Тя беше като сбъднат сън — сън, пропъден от реалността — копнеж и мечта за всичко, което досега не бе осъзнавал, че му е липсвало и от което отчаяно се нуждаеше. Тя беше неговата приятелка и довереница, любовницата, която караше кръвта му да кипи. Щеше да бъде майката на децата му и верен другар и утеха в дните на старостта. Тя беше радостта на сърцето му.

И същата тази жена се взираше в него, сякаш беше миризлив скункс, току-що изскочил от гората.

— Какво искаш?

Къде се дяна ентузиазираното: „Целуни ме, тъпчо!“? Дообре... Той свали очилата си и пробува една от неотразимите си плейбойски усмивки.

— Е, как са нещата?

Наистина ли бе изрекъл това? Не ѝ се бе причуло и наистина бе изтърсил: „Как са нещата“? Ако имаше нещо по-тежко подръка, с най-голямо удоволствие щеше да го фрасне по самодоволната физиономия.

— Супер. Хубава тениска. А сега се омитай от собствеността ми.

Нямаше и следа от жената, когато му бе пожелала всичко най-хубаво, когато за последен път бяха заедно.

— Аз, въъ... чух, че може би ще продадеш лагера.

— Обмислям го, но засега не съм намерила време за това.

— Може би ще го купя обратно.

— А може би няма да го купиш. — Тя стана. Няколко стръка трева бяха полепнали към краката ѝ, които той толкова обичаше да гали. — Защо не си на тренировъчен лагер?

— Тренировъчен лагер? — Кевин пъкна очилата си в джобчето на тениската.

— Всички ветерани би трябвало да се явят тази сутрин.

— По дяволите. Предполагам, че в такъв случай здравата съм го загазил.

— Фийби ли те изпрати тук?

— Не точно.

— Тогава какво става?

— Исках да поговоря с теб, това е всичко. Да ти кажа някои неща.

— Би трябвало да си на тренировъчен лагер.

— Струва ми се, че вече го спомена.

— Едно телефонно обаждане и ще разбере защо не си там.

Нещата не се развиваха според очакванията му и Кевин пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Може би не е зле първо да чуеш какво имам да ти кажа.

— Дай ми мобилния си телефон.

— В колата е.

Тя грабна тениската, която, поне доколкото той си спомняше, беше негова, и закрачи към оградата в дъното на поляната.

— Ще се обадя от пансиона.

— Аз съм в самоотлъчка, ясно ли е? Освен това ме продават!

Моли се извъртя. Думите му я втрещиха.

— Продават те? Не могат да го направят.

— Те са луди, а освен това могат да направят всичко, което си пожелаят.

— Не и ако не желаят да провалят сезона. — Тя завърза ръкавите на тениската му на кръста си и се спусна към него. — Искам да ми кажеш точно какво се е случило. С пълни подробности.

— Не искам. — Гърлото му се стегна и езикът му сякаш се върза на фльонга. — Вместо това ще ти кажа колко си хубава.

Тя го изгледа подозрително.

— Изглеждам съвсем същата както при последната ни среща, само дето носят ми изгоря и се бели.

— Ти си красива. — Той пристъпи по-близо. — И аз искам да се оженя за теб. Истински. Завинаги.

Младата жена примигна, напълно сразена.

— Защо?

Срещата определено не се развиваше според очакванията му. Искаше да я докосне, но сурово смръщените ѝ вежди го караха да се въздържа от подобни действия.

— Защото те обичам. Наистина те обичам. Никога не съм си представял, че може толкова много да обичам някого.

Пълно мълчание.

— Моли, чуй ме. Съжалявам за това, което се случи, съжалявам, че ми отне толкова дълго време да осъзная какво искам, но когато бях с теб, ми беше толкова хубаво, че не се замислях за нищо друго. Обаче, след като си замина, нещата вече не бяха толкова хубави и аз осъзнах, че всичко, което каза за мен, е истина. Страхувах се. Животът ми беше само футбол. Чувствах се сигурен и уверен в себе си единствено на футболното игрище. Но тази година станах неспокоен. В мен зееше някаква празнота, която се опитвах да запълня, но го правех по грешния начин. Ала откакто ти се появи в живота ми, празнотата изчезна и вече нищо не ми липсва.

Сърцето на Моли биеше толкова силно, че тя се боеше, че той може да го чуе. Нима беше истина? Изглеждаше искрен — разтревожен, притеснен и необичайно сериозен, какъвто никога не го бе виждала. Ами ако казваше истината?

Като всяко дете, лишено от истинска обич и грижи, инстинктите ѝ за оцеляване бяха много силни и тутакси се проявиха.

— Разкажи ми за продажбата.

— Нека сега не говорим за това. Предпочитам да говорим за нас. За нашето бъдеще.

— Не мога да говоря за бъдещето, докато не разбера какво става в настоящето.

Кевин навярно разбираше, че Моли няма да се откаже толкова лесно, но при все това се опита да отклони неприятната тема.

— Толкова много ми липсваше. Без теб не бях щастлив.

Това беше всичко, което искаше да чуе. И все пак...

— Отлично знаеш, че трябва само да се обадя на Фийби.

Той приближи до оградата.

— Добре, да бъде както искаш. — Подпря се на горната греда. — Искан веднъж завинаги да оправя нещата с тях, затова отидох в дома им. Дан не беше вкъщи, но се видях с Фийби. Казах ѝ, че те обичам и

смятам да те помоля да се омъжиш за мен, истински. Помолих за благословията ѝ.

Моли трябваше да се хване за нещо, но поради липса на такова, се свлече сред избуялите треви, притисна колене към гърдите си и се опита да се съсредоточи в елементарна дейност като вдишването и издишването.

Кевин я измери с изумен поглед от горе надолу.

— Би могла да проявиш поне малко възторг.

— Продължавай.

— Фийби не остана очарована. — Той се оттласна от оградата и изведнъж бръчиците около устата му станаха по-отчетливи. — Всъщност тя направо побесня. Обвини ме, че те използвам, за да си подсигурия бъдещето, след като прекратя състезателната си кариера.

— Не разбирам.

— Всички знаят, че след като спра да играя, искам да стана треньор, дори вече съм говорил с Дан за това.

Моли най-сетне проумя.

— Сестра ми ти е казала, че ме използваш, за да си подсигуриш бъдещето в „Старс“. Така ли е?

— Нямам нужда от теб за това! — избухна Кевин. — Много отдавна съм доказал какво мога! В цялата лига няма играч, който да разбира тази игра повече от мен, а тя ме гледаше сякаш съм някакъв нищожен паразит. Моли, разбирам, че обичаш сестра си, но най-важното във футбола е победата. Длъжен съм още тук и сега да ти заявя направо, че изгубих всякакво уважение към Фийби.

Моли реши, че краката ѝ вече са достатъчно укрепнали, за да я удържат, и се изправи.

— Това не е всичко, нали?

Изражението му бе смесица от гняв и смущение, сякаш не можеше да проумее как от галеник на съдбата изведнъж се бе превърнал в неин презрян роб.

— Тя заяви, че мога да имам или теб, или „Старс“, но няма да получа и теб, и отбора. Каза, че ако още веднъж се доближа до теб, с кариерата ми в отбора е свършено. Ако остана далеч, ще запазя работата си.

Сякаш красиво и уханно цвете разцъфна в сърцето на Моли.

— И ти ѝ повярва?

— Дяволски си права — повярвах ѝ! И толкова по-зле за нея! Аз не се нуждаю от „Старс“. Дори вече не желая да играя за този отбор.

Нейната мила, любяща сестра, която толкова обича да си пъха носа в чуждите работи...

— Тя те е изпързала, Кевин. Цялата тази история е една опашката лъжа.

— Какви ги приказваш?

— Фийби иска да преживея Голямата любов, както тя с Дан.

— Видях лицето ѝ. Изобщо не лъжеше.

— Тя е отлична актриса.

— Това са пълни глупости. Какво искаш да кажеш с тази Голяма любов? Аз вече ѝ казах, че те обичам.

— Сестра ми е заклетата романтичка. Почти като мен. Една обикновена любов не ѝ стига. Тя иска да преживея нещо, което ще помня цял живот, ще ме топли и утешава, когато забравиш да ми изпратиш цветя за някоя годишнина или изпаднеш в ярост, ако одраскам бронята на колата.

— Сигурен съм, че разбираш за какво говориш, макар че аз нямам и понятие.

— Щеше да имаш, ако беше жена.

— Е, извини ме, че не съм и имам...

— Всички приказки за любов са чудесни, но много рядко и много малко жени имат късмета да изживеят нещо изключително и незабравимо. — Всичко това бе толкова присъщо за Моли, че тя трябваше на всяка цена да го накара да го прозре. — Нима не проумяваш? Дан е спасил живота ѝ! Заради нея е готов да се откаже от всичко. И тъкмо поради това Фийби е убедена с цялото си сърце и душа, че за него тя е на първо място — преди футбола, амбициите му, преди всичко в този живот. Тя иска и аз да имам същото, затова те е накарала да повярваш, че трябва да избираш между мен и работата си.

— Нима искаш да ме убедиш, че тя е застрашила успеха на целия отбор, само и само да ме накара да направя някакъв велик романтичен жест? — избухна той. — И аз трябва да *повярвам на това*?

Кевин я обичаше! Виждаше го в очите му, долавяше го във всяка изречена дума. Той е бил готов да се откаже от отбора заради нея, пееше сърцето ѝ. Ала нежните трели почти се заглушаваха от друг звук — колкото неочакван, толкова и неизбежен.

Воят на пожарната сирена.

Моли се опита да не му обръща внимание. Макар да бе сигурна, че нищо не застрашава кариерата на Кевин в „Старс“, той не го знаеше и бе готов да я пожертва.

Да, сърцето ѝ определено пееше. Да, това беше онзи незабравим миг, който щеше да помни до края на живота си. Един съвършен, блажен миг!

Ако не беше пожарната сирена.

Не, нямаше да я слуша.

— Струваш ми се малко ядосан.

— Ядосан? Защо да съм ядосан?

— Защото си помислил, че Фийби ще те изрита от „Старс“.

— Май забравяш, че вече не ми пука за „Старс“. Забравяш, че искам да играя за отбор, чийто собственик разбира, че целта на играта е победата, и не е готов с лека ръка да рискува милиони долари заради някаква нелепа прищявка, принуждавайки най-добрия си куотърбек да се прави на сър Галахад^[1]!

Пожарната сирена зави по-силно.

— Значи, излиза, че не си направил голяма жертва.

Кевин беше роден играч и от километри можеше да разпознае приближаващото нападение. Мигом застана нащрек.

— Нима това е толкова важно за теб? Всички тези романтични жестове?

Воят на сирената стана оглушителен.

— Трябва да се подготвя за следобедния чай.

— Нима не съм направил достатъчно? Искаш нещо по-голямо?

— Съвсем не.

Той изруга тихо, вдигна я на ръце и я понесе към гората.

— Какво ще кажеш за този романтичен жест?

Младата жена скръсти ръце пред гърдите си и стисна глезени — съвършена картина на недоволство и вкиснатост, ала вътрешно ѝ призля.

— Ако въпросният жест включва голи тела, това е секс, а не романтика.

За съжаление, той я пусна на земята, вместо да впие устни в нейните и да я целува, докато воят на хилядите сирени не се удави в буйната му страст.

— Смяташ, че не разбирам разликата между секс и романтика? Мислиш, че като повечето мъже, и аз съм безчувствен тъпанар.

Нейната Голяма любов летеше с шеметна скорост към тъмната бездна, очакваща да я погълне, заради воя на сирената, който бе станал толкова пронизителен, че Моли искаше да запуши ушите си.

— Предполагам, че само ти можеш да отговориш на този въпрос.

— Добре тогава, ето какво ще направя. — Кевин пое дълбоко дъх и срещна погледа ѝ, без да трепне. — Заради теб ще спечеля Суперкупата.

Тя видя, че той е съвсем сериозен, и в гърдите ѝ избухнаха малки искрици щастие... появата на всяка една се придружаваше от воя на сирената. В този миг младата жена осъзна, че се изправяше пред основния въпрос в своя живот, дълбоко вкоренен в сърцето на малкото момиче, изоставено и лишено от топлота и обич. Кевин Тъкър бе достатъчно силен, за да срази дракони заради нея и да спечели Суперкупата, но дали щеше да има достатъчно сили, за да я обича до края на дните ѝ, когато остарее и погрознее? Нуждаеше се от отговор, който щеше да накара воят на сирената да замлъкне завинаги.

— Сега сме още юли, загубеняко! — саркастично отсече тя. — До мача за Суперкупата ще съм забравила дори името ти.

— Сериозно се съмнявам в това.

— Твоя работа — сви Моли нехайно рамене. Почеса с отегчено изражение мястото, където я бе ухапал комар, и изрече най-отвратителната лъжа, на която бе способна. — Всъщност грешката е моя. Наистина не мисля, че изобщо някога съм те обичала.

Ужасена, тя вече се питаше как да се отрече от казаното, когато забеляза, че той ни най-малко не изглеждаше разстроен. По-скоро лицето му бе добило замислен вид, сякаш пресмяташе нещо.

— Лъжкия. Чувала ли си за ждрелото на река Саксътън?

— Не си спомням да съм чувала. — Дали воят на сирената се снижи с няколко децибела? — Пък и не ме интересува. Не ме ли чу? Казах ти, че не те обичам.

— Аха. Както и да е, това е в Швейцария и е много опасно място. Но аз съм готов да се спусна до дъното на клисурата и да издълбая името ти върху скалата.

Да, определено воят не беше толкова силен. Моли тропна с крак в тревата.

— Много трогателно, но Швейцария е почти толкова далеч, колкото и Суперкупата. Освен това, доколкото разбрах, става дума за някакви малки графити, нали?

— Това е един спорт, който се нарича парапентинг. Скачаш с парашут от върха на планината...

— Не си прави труда. Освен ако не смяташ да изпишеш името ми върху небето, докато летиш надолу. — Очите му заискриха. — Впрочем като се замисля — побърза да пресече тя всякакви възторжени изблици, — сигурно ще го изпишеш грешно. А и най-близките планини са в другия край на щата, така че какво ще кажеш да направиш нещо тук и сега? Добре, може и да те обичам, но истината, шампионе, е, че всички тези приказки за Железния човек и тям подобни мачовци може и да впечатлят момчетата в съблекалнята, но няма да ти осигурят деца и домашно приготвени ястия.

Деца и домашно приготвени ястия! Собствено семейство. И мъж, който ще изпълва и най-съкровения кътчета на душата ѝ. И ей така, изведнъж, воят на сирената замлъкна. Завинаги.

— Значи, играта загрубява — рече той.

Кевин я разбираше по-добре от всеки друг на тази земя. Разбираше я толкова добре, че не вдигна отчаяно ръце и не я заряза на мига. Тя остана заслушана във великолепната тишина, възцарила се в душата ѝ. Искеше ѝ се да заплаче от радост, че не се налага да печели любовта на този мъж, като постоянно се държи като доброто и образцово момиче.

— Бях готов да се откажа от „Старс“ заради теб — напомни ѝ той с лукаво изражение. — Но явно това не е достатъчно...

— О, да... — Не би могла да си представи „Старс“ без Кевин.

Той не откъсваше поглед от нея.

— Така че се налага да ти дам нещо повече.

— Не е необходимо. — Моли му се усмихна, сияеща от любов.
— Ти взе изпита.

— Прекалено късно. — Сграбчи ръката ѝ и я повлече обратно към лагера. — Ела, скъпа.

— Не, наистина, Кевин. Всичко е наред. Всичко беше... заради онази пожарна сирена. Разбирам, че сигурно звучи налудничаво, но трябваше да се убедя, че наистина ме обичаш. Аз...

— Не можеш ли да вървиш малко по-бързо? Искам по-скоро да приключим с всичко това, за да започнем да се трудим за онези деца, за които спомена.

Дете... И този път всичко щеше да бъде както трябва. Моли осъзна, че той я водеше към плажа.

— Не е нужно да...

— По-добре да вземем една от лодките. Не че не вярвам, че можеш да караш кану, но последния път, когато се качихме на кану, доста оплеска нещата.

— Искаш да се возим на лодка в езерото? Сега?

— Имаме недовършена работа. — Поведе я към пристана. — Ти все още очакваш онзи велик романтичен жест.

— Не, нищо не очаквам. Наистина! Освен това вече получих най-романтичния жест, на който си способен. Беше готов да се откажеш от „Старс“ заради мен.

— Което ни най-малко не те впечатли.

— Повече, отколкото можеш да си представиш. — Той скочи в лодката, привързана на кея, и я повлече със себе си. — Очевидно все още не съм достигнал високите стандарти на Дан Кейлбоу.

— Не е вярно, достигнал си ги! — Моли се отпусна на дървената пейка. — Аз просто... проявих известна предпазливост.

— Държа се като истинска невротичка. — Кевин развърза въжетото и взе греблата.

— Признавам. Наистина ли е нужно да плаваме навътре?

— О, да. — Спътникът ѝ започна да гребе.

— Излъгах те. Когато казах, че не те обичам.

— Да не мислиш, че не го зная? Ще ти докажа какъв заклет романтик съм, когато стигнем в средата на езерото.

— Не искам да ти противореча, но не си представям как ще се изявиш като романтик в средата на езерото.

— Така си мислиш ти.

Толкова много го обичаше, че беше готова да се съгласи на всичко.

— Прав си. Ужасно е романтично да гребеш до средата на езерото. Няма по-романтичен жест.

— Кой друг, ако не аз, разбира от романтика.

Този прекрасен сладкодумен пасторски син нямаше и понятие от романтика, но знаеше всичко за любовта. Докато гребеше, при всяко движение на мускулите му върху гърдите му оживяваше и Дафни.

— Страхотна тениска. Харесва ми.

— Ако си права за сестра си — и искрено се надявам да си, макар да се кълна, че ще докладвам за поведението ѝ на председателя на лигата — ще ги накарам да поръчат такива за всички играчи в отбора.

— Не мисля, че е най-блестящото ти хрумване.

— Всички ще ги носят — усмихна се Кевин. — Ще направя изключение за защитниците и на техните тениски ще бъде щампован Бени. Поздравявам те, че си защитила книгите си и си наложила идеите си. Лили ми разказа всичко по телефона. Съжалявам, че се е наложило да продадеш апартамента си, но и без това беше прекалено малък за двама ни.

Моли се замисли за голямата стара фермерска къща във викториански стил в покрайнините на окръг Дюпейдж, за която Фийби бе споменала, че се продава. Беше достатъчно голяма.

— Мисля, че вече сме на средата на езерото — отбеляза тя.

Кевин се озърна зад гърба си.

— Само още малко по-навътре. Казвал ли съм ти колко дълбоко е тук?

— Не си спомням.

— Наистина е много дълбоко.

Младата жена не можа да сдържи усмивката си.

— Аз съм безнадеждно влюбена в теб.

— Зная. Под въпрос е само моята безнадеждна любов към теб.

— Обещавам, че никога вече няма да се съмнявам в нея.

— Все пак е по-добре да се подсигуриш. — Той пусна веслата и известно време се носиха по течението. Погледна я и се усмихна. Тя също му се усмихна.

Моли имаше чувството, че сърцето ѝ е заседнало в гърлото.

— Ти си най-непоколебимият и стабилен мъж, когото някога съм познавала, Кевин Тъкър. Не мога да си представя защо дори за миг ми хрумна, че трябва да те подложат на изпитание.

— Понякога откачаш.

— Фийби нарича тези състояния „инциденти“. И днес се случи за последен път. Рискувах да изгубя най-важното нещо в живота си, но никога повече няма да допусна същата грешка. — В очите ѝ запариха сълзи. — Ти се отказа от „Старс“ заради мен.

— И пак бих го направил. Макар че искрено се надявам да не ми се налага. — Тя се засмя. Той също се усмихна, сетне стана сериозен. — Зная, че не обичаш футбола, както аз, но докато гребях насам, си мислех как, след като се измъкна от другарската прегръдка с играчите, ще погледна към петдесетярдовата линия. — Докосна нежно бузата ѝ. — И ще те видя да стоиш там само заради мен.

Моли също си го представяше съвсем ясно.

— Изви се вятър — отбеляза той. — Захладня.

Слънцето сияеше на небето и в душата ѝ и тя знаеше, че до края на живота си никога вече няма да почувства студ.

— Добре съм. Всичко е страхотно.

Той кимна към тениската, завързана около кръста ѝ.

— По-добре да я облечеш.

— Няма нужда.

— Трепериш.

— От вълнение.

— Предпазливостта никога не е излишна. — Лодката се залюля леко, когато той се изправи и я привлече към себе си. Развърза тениската и я нахлузи през главата ѝ. Тя беше толкова голяма, че стигна до коленете ѝ. Кевин приглади един кичур коса зад ухото ѝ. — Имаш ли представа колко много означаваш за мен?

— Да, мисля, че да.

— Добре. — С едно светкавично движение той кръстоса ръкавите на тениската пред гърдите ѝ като усмирителна риза и ги завърза на здрав възел на гърба ѝ.

— Какво правиш...?

— Обичам те. — Кевин докосна нежно устните ѝ със своите, вдигна я на ръце и я метна с все сила в езерото.

Тя беше толкова смаяна, че здравата се нагълта с вода. Наложил се да ритне бясно с крака, за да се издигне на повърхността. Доста трудна задача, особено когато си с вързани ръце!

— Ето те и теб — зарадва се нахалникът, когато най-сетне главата ѝ изскочи от водата. — Вече започвах да се тревожа.

— *Какви ги вършиш?*

— Чакам, докато започнеш да потъваш — обяви Кевин и се разположи удобно на скамейката. — И тогава ще те спася. Дан го е направил за Фийби, така че и аз ще го сторя за теб.

— Дан не се е опитал *преди това да я убие!* — изкрещя Моли.

— Е, аз проявявам творчество.

— От всички тъпи... — Нагълта се с нова порция вода и се закашля. Опита се да каже още нещо язвително, но не успя. Отново я затегли към дъното.

Той беше във водата и я чакаше, когато Моли отново изплува. От мократа му коса в очите му капеше вода, Дафни бе прилепнала към гърдите му, а зелените му очи сияеха от радост, любов и насладата, че е жив. На тази земя нямаше жена, която можеше да му достави такова удоволствие и веселие. И която да го обича повече.

Кое то не означаваше, че Моли щеше да се предаде без борба.

— Докато ме спасиш — изтъкна тя, — ще съм толкова уморена, че ще имам сили само да се тръшна на леглото и да заспя.

Миг по-късно тя видя как тениската ѝ се понесе към дъното на езерото, но без нея.

— Все пак беше забавно. — Усмивката на Кевин беше широка цял километър, а очите му бяха влажни не само от езерната вода.

— Добре че наоколо няма деца — промълви Моли. Нейните очи също бяха влажни, докато теглеше нагоре тениската му с образа на Дафни.

Двамата се любиха, скрити от лодката, уловили се за планшира и един за друг, давеха се и кашляха, потъваха във водата — ту единият, ту другият — две луди глави, две сродни души. Сетне дълго останаха мълчаливи, взрени един в друг, обзети от необикновено умиротворение и пълно блаженство.

[1] Един от рицарите на Кръглата маса, символ на образцов герой. — Бел.ред. ↑

ЕПИЛОГ

ОТКЪС ОТ ТЕТРАДКА, НАМЕРЕНА ПОД БЕСЕДКАТА В ЛАГЕРА „УИНД ЛЕЙК“. АВТОРЪТ Е НЕИЗВЕСТЕН... МАКАР ЧЕ СЪЩЕСТВУВАТ ИЗВЕСТНИ ПОДОЗРЕНИЯ ОТНОСНО ЛИЧНОСТТА МУ

Всички животни в Гората на славея се бяха събрали на кръщение. Дафни си бе сложила втората най-хубава диадема (беше изгубила най-хубавата на едно рали). Бени бе излъскал планинския си велосипед до блясък. Мелиса беше ослепителна с ефирния си шал — последна придобивка от улица „Фобур Сен Оноре“^[1], а съпругът ѝ, жабокът Лио, бе нарисувал за случая прекрасна картина.

Церемонията се състоя под голямото сенчесто дърво. Обитателите на Гората на славея изчакаха тя да свърши и доприпикаха от сенките на кокетните бунгала, за да се смесят с гостите, невидими за всички, освен за най-малките човешки същества.

Виктория Фийби Тъкър, разположена удобно на рамото на баща си, примигна към Бени със зелените си очи, искрящи от любопитство.

— *Как си, готин?*

— Супер. А ти как си?

— *Хей, струваш ми се познат.*

— Познавам твоя татко много добре.

В този момент Дафни изскочи напред.

— *Wow!*^[2] Виктория Фийби, добре дошла в Гората на славея. — Стрелна възхитен поглед към разкошната бяла дантела и розовите панделки, които обгръщаха бебето и се стелеха като пухкава пяна върху голямата загоряла ръка на баща ѝ. Явно Виктория Фийби имаше вроден усет към модата. — Аз съм Дафни, а това е Бени. Дойдохме, за да се запознаем.

— И да те попитаме дали искаш да поиграем футбол — додаде Бени.

Виктория Фийби пхна в устата си края на розовата панделка на специалната дантелена шапчица за кръщенето.

— *Може да не сте забелязали, но в момента съм малко заета.*

— Саркастична като майка си — отбеляза мишокът Мърфи.

Бащата на Виктория Фийби протегна ръка, за да извади панделката от устата ѝ. Тя сграбчи пръстите му и загриза с удоволствие любимата си зальгалка — новия му пръстен на Суперкупата. Той я целуна по челото и размени с майка ѝ, която бе застаналата до него, специалната усмивка, понятна само на тях двамата. Близо до нея леля Фийби съзерцаваше щастливо новото семейство — плод на вродения ѝ талант за коварни кроежи.

— Не разпознавам всички възрастни — обади се жабокът Лио, — но определено познавам малчуганите — Кейлбоу и Бонър, децата на Дентън от Телароса, а това там не е ли Травълър?

Виктория Фийби, която обичаше да демонстрира познанията си, тутакси заряза пръстена на баща си и започна да представя възрастните гости.

— *Всички тези великани са татковите съотборници. Ето там са братята на чичо Кал с майките и хлапетата. В момента леля Джейн говори с чичо Дан. Тя е много мила, но миналата вечер, докато ме държеше, се опита да напише нещо върху крака ми. Наложил се татко да ѝ вземе химикалката.*

— И преди сме имали подобни оплаквания — поклати глава Дафни. — Твоята майка изглежда страхотно.

— *И ухае възхитително — на цветя и курабийки. Обичам мама. Тя разказва най-интересните истории.*

— Да, бива си я — не остана по-назад Бени, което му спечели яко сръгване в ребрата от Дафни. Но Виктория Фийби се гушеше във врата на баща си и не забеляза нищо. След миг вдигна глава.

— *Това е моето скъпо татенце. Все твърди, че съм неговото специално момиче, но ме моли да не го издавам на мама. Само че винаги го казва пред нея и двамата се смеят.*

— Спомням си, че Роузи Бонър се оплакваше от същото.

— *Роузи Бонър!* — възкликна Виктория Фийби възмутено. — *Миналата нощ тя се опита да ме скрие в кошчето за смет, защото на мен обръщаха най-много внимание, обаче Хана я разсея с една курабийка. Оооообичкам Хана.*

— Тя винаги е била наша специална приятелка — рече Дафни. — Когато беше на твоята възраст, много си играехме с нея.

— *А сега не си ли играете?*

Животните се спогледаха.

— Не и по същия начин — обясни Бени. — Нещата се променят. Случват се разни работи.

Виктория Фийби, бъдеща отличничка и многознайка, схващаше светкавично.

— *Какви разни работи?*

— Нас могат да ни виждат само децата, и то когато са много малки — поясни Мелиса любезно. — Когато пораснат, губят тази способност.

— *Колко гадно.*

— Но те могат да четат за нас в детските книжки — намеси се успокоително мишокът Мърфи, — което е почти толкова хубаво.

— Книжки, от които майка ти печели купища пари — изтъкна Лио. — Макар и не толкова, колкото аз от моите картини.

Виктория Фийби се нацупи.

— *Моля да ме извините, но в момента много не ми е до четене. Все още се опитвам да се справя с подсичането и пелените.*

— Определено е язвителна — изкудкудяка кокошката Силия.

Дафни, която високо ценеше сарказма и язвителността, реши, че е време за по-подробни обяснения.

— При все че няма да можеш да ни виждаш, когато пораснеш, Виктория Фийби, ние ще бъдем наоколо и ще се грижим за теб и всичките ти братя.

— *Братя?*

— Ние сме нещо като ангели-пазители — побърза да се намеси Мелиса.

— Пухкави ангели-хранители — уточни Бени.

— Най-важното е — продължи Дафни търпеливо, — че ти никога няма да бъдеш сама.

— *И колко точно ще са братята?* — попита Виктория Фийби. — *Опа! Трябва да вървя!* — възкликна, докато баща ѝ я подаваше на майка ѝ.

Малките създания гледаха как Кевин взе чаша с лимонада от масата под дървото.

— Бих искал да вдигна тост — поде той. — За всичките ни приятели и за семейството, което означава толкова много за мен. Особено за моята майка Лили, която се появи в живота ми точно

навреме — в най-важния и отговорен момент. И за моята балдъза Фийби, която е почти толкова добра като сватовница, колкото и като шеф на футболен отбор. — Извърна се и се прокашля. Когато заговори отново, гласът му леко потреперваше: — И за моята съпруга... любовта на живота ми.

Виктория Фийби надникна над ръката на майка си и сви капризно устнички.

— *Ето че пак ще започнат с целувките. Първо ще се мляскат един друг, но след това ще се заемат с мен и горките ми бузки.*

И те наистина се заеха.

Дафни въздъхна блажено.

— Ето че стигнахме до най-хубавата част в света на книгите.

— Щастливият край — кимна Мелиса в знак на съгласие.

— Прекалено много целувки — промърмори Бени, но в следващия миг муцунката му засия. — Хрумна ми страхотна идея. Хайде да поиграем футбол!

Така и направиха. Малко преди неизменния завършек: „И живели дълго и щастливо!“.

[1] Малка улица в Париж, близо до Шан-з-Елизе, смята се за център на висшата мода, тъй като на нея се намират представителни магазини на най-големите модни къщи в света. — Бел.прев. ↑

[2] Добър ден (фр.). — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.